

O IUBIRE IMPOSIBILĂ. O MOȘTENIRE FERMECATĂ.
O DESCOPERIRE PERICULOASĂ.

ISABEL
IBAÑEZ

BIBLIOTECA
ASCUNSĂ

ISABEL
IBAÑEZ

BIBLIOTECA
ASCUNSĂ

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLEȚIA
YOUNG
ADULT

*Pentru cititorii care au stat treji până-n zori,
gândindu-se îndurerați la epilogul din Secretele
Nilului:*

Această carte vă este dedicată!

LISTA PERSONAJELOR (SPRE REAMINTIRE)

Inez Emilia Olivera, *eroina noastră*

Elvira Gabriella Montenegro, *vara preferată a lui Inez*

Amaranta Lucia Montenegro, *vara nepreferată a lui Inez*

Tía Lorena, *mătușa lui Inez*

Tío Ricardo Marqués, *unchiul și tutorele lui Inez; partenerul de afaceri și cumnatul lui Abdullah; arheolog*

Lourdes Patricia Olivera, *mama lui Inez; contrabandistă de artefacte aflată în libertate*

Cayo Roberto Olivera, *tatăl lui Inez*

Whitford Simon Hayes, *aghiotantul lui Ricardo*

Porter Linton Hayes, *fratele mai mare al lui Whitford*

Arabella Georgina Hayes, *sora mai mică a lui Whitford*

Leo Lopez, *soldat și prietenul cel mai bun al lui Whitford*

Abdullah Salah, *partenerul de afaceri al lui Ricardo și cumnatul lui; arheolog*

Farida Salah, *nepoata lui Abdullah; fotografă*

Kareem Ali, *ajutor de bucătar și mână de lucru în cadrul excavărilor de pe insula Philae*

Sallam Ahmed, *administrator la hotelul Shepherd's*

Charles Fincastle, *expert în arme și pistolar angajat pentru a păzi situl de pe insula Philae*

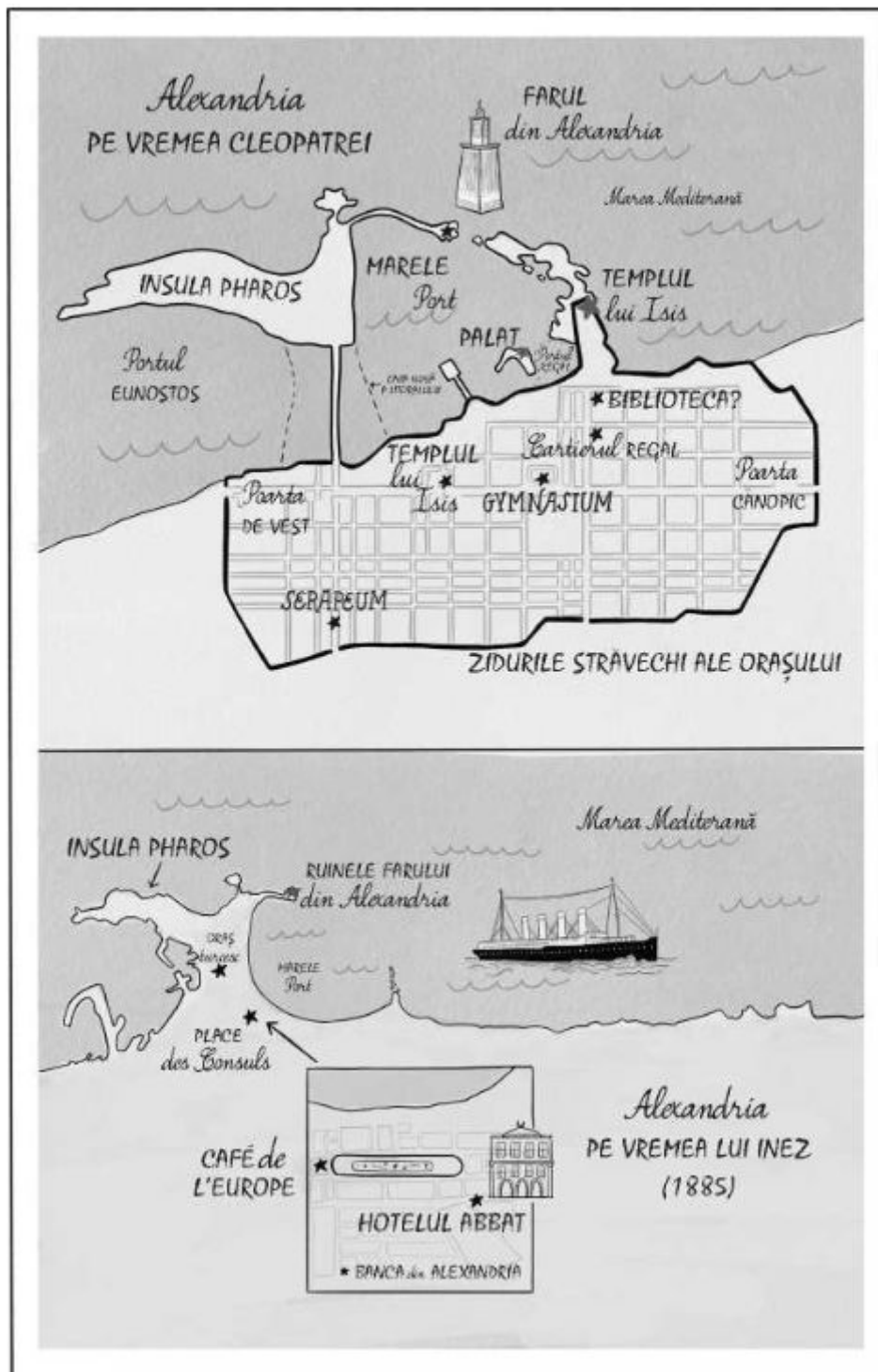
Isadora Fincastle, *fiica lui Charles*

Basil Digby Sterling, *agent de antichități britanic*

Monsieur Gaston Maspero, *egiptolog francez și director general al antichităților și excavărilor*

Sir Evelyn Baring, *consul general al Egiptului*

HARTA ALEXANDRIEI | 1885

TABEL CRONOLOGIC (SUCCINT) AL EGIPTULUI

2675– 2130 î.e.n	Vechiul Regat Egiptean
1980– 1630 î.e.n	Regatul Mijlociu Egiptean
1539– 1075 î.e.n	Noul Regat Egiptean
356 î.e.n	Nașterea lui Alexandru cel Mare
332–305 î.e.n	Perioada macedoneană
69 î.e.n	Nașterea Cleopatrei
31 î.e.n	Bătălia de la Actium (moartea Cleopatrei și a lui Marc Antoniu)
31 î.e.n	Începutul domniei romane
639	Invazia arabă a Egiptului
969	Cairo devine capitala Egiptului
1517	Egiptul este alipit Imperiului Otoman
1798	Expediția lui Napoleon în Egipt (este descoperită Piatra din Rosetta)
1822	Champollion descifrează hieroglife
1869	Se deschide Canalul Suez
1870	Primul tur pe Nil al lui Thomas Cook
1882	Flota engleză bombardează Alexandria și distruge fortărețe
1922	Protectoratul britanic este abolit; este descoperit mormântul lui Tutankhamon
1953	Egiptul își obține independența

PRÓLOGO

— Căsătorește-te în schimb cu mine!

Cuvintele au ricoșat, dând roată camerei, și în cele din urmă m-au izbit drept în piept, unde am simțit fiecare silabă ca pe o lovitură.

Mi-am umezit buzele și m-am străduit să răspund, în ciuda faptului că mă simțeam amețită.

— Vrei să te căsătorești.

Whit m-a fixat cu ochii lui albaștri, arzători și tiviți cu roșu, și a zis, fără să ezite:

— Da.

— Cu mine, am adăugat, pentru că aveam nevoie de clarificări.

De o lumină care să răzbească prin ceață.

M-am îndepărtat și el mi-a dat drumul. L-am măsurat cu privirea, neliniștită, în timp ce dădeam ocol patului, pentru că aveam nevoie de ceva tangibil între noi. Distanța mi-a limpezit mintea de mirosul de whisky care îl învăluia, dens și bogat.

Din nou, replica lui a venit rapid și cu convingere:

— Da.

— Să ne căsătorim, am repetat, pentru că încă aveam nevoie de clarificări.

Whit băuse și, din câte se vedea, nu un singur pahar.

— În biserică.

— Dacă e nevoie.

— Așa ar trebui, am zis.

Ideea părea firească și rațională. Spre deosebire de conversația noastră. Să mă căsătoresc la biserică era ceva ce aș fi făcut - parcă - într-o altă viață. În cea pe care fusesem pregătită să o trăiesc în Buenos Aires. M-aș fi căsătorit cu chipeșul Ernesto, un tânăr *caballero* pe placul mătușii mele, și aș fi trăit probabil în vecinătatea ei, astfel încât să mă poată avea sub ochi toată viața. Nu ar fi existat călătorii la Cairo. Zilele în care desenam zidurile templelor în caietul meu pentru schițe ar fi fost demult apuse. În schimb, mi-aș fi dedicat timpul unei alte

persoane și, mai apoi, copiilor mei. Vedeam viitorul de parcă l-aș fi trăit deja. Inima, revoltată, a început să bată mai tare, și a trebuit să-mi reamintesc că mă aflu în Egipt.

Exact acolo unde îmi doream să fiu.

Whit a ridicat o sprânceană.

— Asta înseamnă că ești de acord?

Am clipit.

— Ai nevoie de un răspuns chiar în această clipă?

A întins brațul peste patul meu luxos de hotel, care în clipa de față era acoperit de fuste cu volane și jachete cu nasturi de aramă. Spre groaza mea, mai multe perechi de dresuri erau întinse pe un pui pufos de pernă, alături de furoul meu preferat, care era practic transparent. Whit mi-a urmărit privirea și, dând dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, nu a comentat nimic despre desuurile mele.

— Nu am neapărat nevoie de un răspuns chiar în această clipă, dar aș *prefera* unul, da! a răspuns Whit cu glas tărăgănat. Pentru liniștea mea sufletească.

Atitudinea lui începea să mă scoată din sărite. Era vorba despre una dintre cele mai importante decizii ale vieții mele și, dacă voia să iau lucrurile în serios, atunci ar fi trebuit să facă și el același lucru. Mi-am împins hainele într-o parte, m-am aplecat și am tras valiza de sub pat, apoi am trântit-o în locul eliberat. Fără ceremonie și fără să-mi pese că le voi șifona, am început să-mi arunc hainele înăuntru. Mi-am băgat în valiză pantalonii turcești, cămășile din bumbac și fustele în carouri. Mi-am făcut desuurile ghem și le-am azvârlit și pe ele înăuntru.

Whit privea îngrijorat muntele din ce în ce mai mare din geamantan.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac?

Mi-am aruncat înăuntru papucii din satin, ghetetele pe care le purtasem în Philae și pantofii cu toc. Mi-am rotit privirea prin încăpere, cu mâinile-n șold. Ce-mi lipsea?

— Suntem în mijlocul unei conversații, dar tu ești deja cu un picior pe ușa afară.

Whit a întins mâna și a scos niște haine, apoi perechea de ghete.

— Scuză-mă, dar împachetez, am zis, îndesându-mi cămașa înapoi în geamantan.

— În niciun loc de pe planeta asta ceea ce faci tu nu se cheamă împachetat! a declarat Whit, cu o privire dezgustată la cămașa mea făcută ghem.

— Acum ești răutăcios.

— Ți-am pus o întrebare, Inez.

M-am uitat urât la el și am întins mâna după ghete.

— Am nevoie de ele.

— Nu și-n clipa de față.

Le-a dat drumul pe podea și, fără să-și dezlipească privirea de la mine, mi-a apucat geamantanul cu ambele mâini, l-a răsucit cu fundul în sus și a răsturnat totul afară.

— De ce nu-mi spui ce te supără cu adevărat? m-a întrebat. *Cielo*, era insuportabil!

— Ai băut.

— Și?

Vocea mi s-a ridicat cu mai mulți decibeli, într-un mod cât se poate de nepotrivit pentru o domnișoară:

— Și? Cum pot ști că vorbești serios?

Whit a dat roată patului. Sigur pe picioare, mâinile nu îi tremurau. Nu vorbea împleticit. Cuvintele i-au ieșit pe gură clar, cu inflexiuni tăioase, de parcă ar fi fost ultima propoziție pe care o rostea dinaintea unui pluton de execuție.

— *Vreau să mă căsătoresc cu tine.*

Am gesticulat spre muntele de haine de pe pat, mare cât mine.

— În ciuda haosului.

Încet, și-a îndreptat vârful degetului arătător spre colțul gurii mele și l-a atins delicat.

— Cu nimeni altcineva.

— Ah!

— Ei bine?

Am văzut cu coada ochiului că un articol de lenjerie alunecase de pe pat pe pantoful lui. M-am aplecat, ca să-l recuperez, dar el a fost

mai rapid. L-a depus cu delicatețe deasupra uneia dintre perne.

Am observat o undă vagă de roșeață înflorindu-i în obraji. Mi-a trecut prin gând că nu îl văzusem niciodată pe Whit roșind.

Îl văzusem haotic, rânjind, furios și amuzat. Dar niciodată jenat. Priveliștea îmi reamintea cu cine am de-a face. Whit era prietenul meu, poate cel mai bun prieten pe care îl aveam. Mă sărutase când crezuserăm că vom muri închiși în acel mormânt, când aerul ne devenise treptat un dușman periculos. Îmi strânsese mâna în întuneric și-mi împărtășise cel mai mare regret al lui.

Atunci când cineva îndrăznise să mă rănească, îl distrusese. Acesta era bărbatul care mă cerea în căsătorie.

— Ți-aș lăsa mai mult timp de gândire, a zis Whit, dar *părăsești țara*.

Era adevărat - unchiul meu mă voia dusă. Pentru binele meu, de parcă ar mai fi putut să mă protejeze după ce trăisem oroarea de a-mi vedea verișoara împușcată în cap, la nici zece pași de mine.

Elvira.

Durerea m-a înjunghiat în inimă și m-am simțit din nou învăluită într-un nor de confuzie. Nu mi se părea cu puțință că n-am să-i mai văd niciodată zâmbetul zvăpăiat, chiar înainte să încalce una dintre numeroasele reguli impuse de mama ei. Că n-am să-i mai aud vocea sau să ascult o poveste spusă de ea. Viața îi fusese secerată; o carte închisă pentru totdeauna, cu un final demn de un coșmar groaznic.

Trebuia să rămân în Egipt de dragul Elvirei.

Mama mea cea trădătoare era de vină pentru dispariția ei. Durerea m-a strivit în chingile sale, ca într-un pumn strâns cu putere, și un hohot de plâns și-a făcut drum în sus, spre gâtul meu. Am înăbușit fără milă emoția, dornică să o înlocuiesc cu alta, care n-avea să mă pună la pământ.

Furia îmi fierbea în sânge, gata să dea în clocot.

Ceea ce-mi doream cel mai mult era să pornesc pe urmele mamei. Să o arunc în închisoare și să o las să putrezească acolo pentru totdeauna. Voiam să-mi spună ce îi făcuse tatei, să-mi spună dacă era încă în viață, închis pe undeva, ea fiind singura care știa cum să-l găsească. Mi-au venit în minte ultimele cuvinte ale lui *papá* din cea

din urmă scrisoare.

Nu renunța niciodată să mă cauți!

Dacă mă aflam pe alt continent nu puteam face nimic.

Am înțeles imediat ce îmi spunea Whit printre rânduri. Dacă mă căsătoream cu el, urma să fiu stăpâna propriei sorți. Gândul mă amețea. Un destin necontrolat. Dreptul la propria avere, fără să mai depind de unchiul meu, și, în rolul de femeie măritată, șansa de a merge oriunde fără să fiu însoțită. Propunerea lui Whit era atrăgătoare. Dar mai era ceva. Lucrul pe care nu l-aș fi putut anticipa atunci când pornisem spre Egipt.

Mă îndrăgostisem de Whitford Hayes.

Îl iubeam din toată inima, în ciuda faptului că mintea îmi cerea să fiu mai rațională. Dar îl iubeam într-un fel care însemna pentru totdeauna. Nu fusesem sigură până în această clipă, când îi priveam lung chipul, care părea deopotrivă vulnerabil și rece. Teroarea m-a încolțit. Nu mă simțisem niciodată atât de afectată, de vulnerabilă și de neajutorată.

Din nou, creierul mi-a spus: *Ceea ce simți este pură nebunie!*

Vocea părea sobră și convingătoare.

— Gândește-te, atunci. Și dă-mi de știre.

Whit mi-a zâmbit vag și următoarele cuvinte pe care le-a rostit au sunat mai mult a el însuși.

— De preferat înainte să te urci în trenul spre Alexandria.

A ieșit și ușa s-a închis în urma lui cu un clic tăcut.

— *Miércoles!*¹ am zis în camera goală.

PARTEA ÎNTÂI

ORAȘUL ORAȘELOR

CAPÍTULO UNO

L-am lăsat pe Whitford Hayes să aștepte.

Douăsprezece ore mai târziu, încă nu eram hotărâtă. Mă îngrijora cât de tare îmi doream să-i spun da. În timpul petrecut în Egipt, un lucru am învățat clar, și anume că nu puteam avea încredere în judecata mea. O concluzie dezamăgitoare și terifiantă. De acum înainte trebuia să fiu în gardă, indiferent de ce își dorea inima mea. În plus, ce avea să se întâmple *dacă* mă căsătoream cu el? Whit făcuse o promisiune altcuiva și, chiar dacă nu fusese alegerea lui, își dăduse cuvântul altei femei. Însistase să păstrăm distanța și fuseserăm amândoi de acord că între noi există prietenie și nimic mai mult. Apoi mă sărutase, când crezusem că suntem pe cale să murim, și astfel balanța s-a înclinat și ne-am pierdut echilibrul.

Totul s-a schimbat cât am fost închiși în acel mormânt.

Propunerea lui însemna că ține la mine? Era la fel de implicat pe cât eram eu?

Aș fi putut să-l întreb, dar nu ar fi trebuit să-mi facă un soi de declarație când m-a cerut în căsătorie? Un simplu *Te ador!* ar fi fost foarte apreciat. Acum, dacă mă gândeam bine,

Whit nu îmi adresase cu adevărat întrebarea. În schimb, zisese: *Căsătorește-te cu mine!*, așa, pur și simplu. Fusesem atât de zguduită, încât nu avusesem timp să-mi adun gândurile înainte să părăsească încăperea. În schimb, treceam întruna de la agonie la extaz. Pierdusem toate lucrurile care- mi fuseseră dragi. Familia pe care crezusem că o am. Pe Elvira. Descoperirea mormântului Cleopatrei. Toate fuseseră distruse de o singură persoană.

Dacă *mamá* va distruge și asta?

Am tras de eșarfa de la gât. Mama mi-o dăduse ca să micșorez cu ajutorul ei zeci de artefacte din mormântul Cleopatrei și, din cine știe ce motiv, o păstrasem, când probabil ar fi trebuit să o ard. Bucata aceasta de material era o dovadă a trădării ei. O simțeam ca pe un lanț, care mă lega de mama. Poate că, dacă voi trage destul de tare, mă va

conduce cumva spre locul în care se ascunde.

— Nu mai trage de eșarfa aia! De ce îți târșii picioarele? M-a întrebat *tío* Ricardo, pe un ton plin de nerăbdare. Whit așteaptă.

M-am crispat. Mda, așteptarea era o stare care-l caracteriza bine în clipa de față.

— *Él es paciente, tío!*

— Ha! Whit? Răbdător? Tu nu-l cunoști cum îl cunosc eu!

A pufnit unchiul. În ultima vreme am mâncat doar supă, *y me muero de hambre!* Am nevoie de o masă sănătoasă, Inez, iar dacă te vei împotrivi în vreun fel voi începe să țip. I-am aruncat o privire țâfnoasă, chiar dacă el nu putea să mă vadă. În mod categoric nu murea de foame - mă asigurasesm personal de asta. Nu eram o persoană violentă din fire, dar acum mă gândeam cum ar fi să arunc cu ceva în el. *Din nou*, *tío* Ricardo refuzase să stea în pat. Ai fi putut crede că-i propusesem să muște dintr-o ceapă crudă ca dintr-un măr. În schimb, acum mă trăgea după el în timp ce ne croiam drum prin salonul opulent de la Shepheard's, cu o mână încleștată

în jurul încheieturii mele. Pe cealaltă o avea prinsă într-o bandulieră, la care se uita urât din când în când, din moment ce purta ranchiună tuturor lucrurilor care-l țineau departe de Philae. În plus, măsura cu o suspiciune profundă toate persoanele care treceau pe lângă noi pe hol. Când a văzut doi domni intrând în lobby și îndreptându-se spre scara centrală, m-a tras cu forța după un colț, unde am așteptat ca ei să treacă.

De data aceasta n-am mai încercat să-mi ascund exasperarea.

— Dar ce crezi că mi se poate întâmpla la al treilea etaj al hotelului?

Tío Ricardo nu se uita la mine, stând cu ochii înfiți în cefele celor doi domni care se retrăgeau, probabil, în camera lor.

— I-ai mai văzut până acum?

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui.

— Ar trebui să te odihnești, nu să judeci turiști nevinovați. În sfârșit, unchiul meu și-a aplecat fața bărboasă spre mine. Era mult mai înalt decât mine, mirosea a săpun cu parfum de citrice și, lucru rar, purta haine călcate și pantofi lustruiți. Consecințe ale faptului că își petrecuse ultimele zile în hotel.

— N-ai învățat nimic? Oamenii lui Lourdes ar putea fi *oricine*!

— Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi avut destule ocazii până acum. Dar nu m-a ucis, am șoptit. Sunt fata ei totuși. Singurul ei copil.

— Ai văzut până unde este în stare să meargă ca să-și apere interesele. Nu te baza pe fărâmbă de afecțiune maternă pe care crezi că ar putea s-o aibă pentru tine.

Ridurile adânci strânse în colturile buzelor unchiului meu sau netezit. M-a privit blând, cu ochi de aceeași culoare ca ai mei - ochi verzi-căprui, care-și schimbau nuanța în funcție de dispoziție. În adâncul lor se ascundea mila, imposibil de îndurat.

— Necazurile o urmează pretutindeni. Tu, mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să știi asta.

Mi-am întredeschis buzele și în minte mi-a străfulgerat o amintire. O scânteie de moment, ca tăietura lăsată de lama unui cuțit în piele.

Elvira îmi striga numele - mă chema, în timp ce trăgaciul era apăsător și glonțul țâșnea spre ea. O clipă mai târziu, i-am văzut chipul sfârtecat, de nerecunoscut, cu sângele care i se strângea lac sub ceafa, pătând nisipul de aur.

Dacă aș fi putut, aș fi dat ani din viață ca amintirea să-mi fie ștearsă din minte.

— Cred că acum suntem în siguranță, a zis unchiul și s-a sprijinit din nou de mine, trăgându-mă aproape cu totul pe hol cu mâna lui rănită. Avem multe de discutat!

În mod obișnuit, i-aș fi dat o replică pe măsură, dar cuvintele lui mă înghețaseră până la os. Nu aș fi putut uita niciodată cine era mama. O maestră a manipulării și un strateg iscusit. O mincinoasă și o hoată. O femeie care-și putea trăda fiica - chiar o și făcuse -, însetată de putere și capabilă de orice pentru dobândirea unor bogății. De o cruzime rece, pentru că o sacrificase pe Elvira fără nicio remușcare.

O femeie răătăcită.

Fii cu ochii-n patru! mi-am zis. Ne-am continuat drumul spre salon, dar de data aceasta am urmat exemplul unchiului, atentă la împrejurimi.

Salonul era plin de oaspeți care ședeau în jurul meselor acoperite cu fețe albe ca zăpada, în vreme ce chelnerii purtau cu îndemânare

tăvi încărcate cu ceainice de argint și cești de porțelan. Whit stătea în fața mea, îmbrăcat cu o cămașă albastră, băgată în pantalonii kaki. Corpul lui masiv umplea scaunul delicat, umerii lați acoperind cu totul spătarul. Nu era nevoie să mă uit sub masă ca să știu că era încălțat cu ghetele lui preferate din piele, legate cu șireturi până la jumătatea gambei. Și-a turnat cea de-a doua ceașcă cu cafea și am știut că nu o să-și pună zahăr sau lapte, preferând să o bea neagră.

Mi-am smuls privirea de la el, conștientă că unchiul meu stătea la câțiva centimetri de mine, și am ridicat ceașca cu ceai, ca să-mi ascund îmbujorarea. Lichidul mi-a ars limba, dar l-am înghițit, ca să trag de timp. Simțeam greutatea privirii unchiului meu, care măsură totul cu atenție. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă dau de gol.

Tío Ricardo nu ar fi apreciat profunzimea sentimentelor pe care le aveam față de Whit.

— Vom pleca în câteva zile, i-a spus unchiul meu lui Whit.

— Mă tem că doctorul este de altă părere, i-a replicat el cu calm. Ți-a recomandat să stai la pat încă o zi sau două și te-a avertizat să nu depui prea mult efort dintr-odată.

Unchiului i-a scăpat un mârâit înăbușit.

— Philae nu este nici pe departe la mare distanță de aici.

— Doar la câteva sute de kilometri, a comentat Whit, fără să se arate impresionat de temperamentul aprins al unchiului. Ar putea să ți se deschidă copcile, să riști o infecție...

— *Whitford!*

Aproape împotriva voinței mele, privirea mi-a alunecat în direcția lui. Nu o puteam controla, tot așa cum nu mi-am putut controla hohotul ușor de râs care mi-a scăpat printre buze. Unchiul meu nu era irascibil doar cu mine, ci își revărsa firea vulcanică și asupra lui Whit.

Doar că el știa să-i facă față mai bine.

— Faci cum vrei, dar i-am promis doctorului că îi voi transmite avertismentul, a zis Whit, cu un zâmbet vag. Acum, cel puțin în această privință, am conștiința împăcată. N-ai fi avut cum să bănuiești că, cu doar câteva ore înainte, vorbise despre căsătorie. Se purta ca de obicei, arborând un aer amuzat, care ascundea o doză profundă de

cinism. L-a privit pe unchiul meu în ochi, cu încredere, cuvintele alunecându-i de pe buze fără ezitare. Mâinile țineau ferm tortița ceștii de cafea.

Un singur lucru îl trăda.

De când luasem loc pe scaun, nu-și întorsese nicio clipă privirea spre mine.

Nici măcar o dată.

Tío Ricardo a mijit ochii.

— În ce te-ai mai băgat? Sau e mai bine să nu știu?

— În locul tău, nu m-aș amesteca, a zis Whit, apoi a băut lung din cafea.

Încă nu se uita la mine. De parcă s-ar fi temut că, privindu-mă, aș fi putut să-i descopăr toate secretele.

Unchiul meu a dat farfuria la o parte - mâncase pita, pe care o înmuiase în humus și tahini, și patru ouă prăjite. În ciuda frustrării pe care mi-o trezea, eram bucuroasă să văd că i-a revenit apetitul.

— Hmm, a mormăit *tío Ricardo*, dar s-a dat bătut. Și acum, Inez, a început el, căutându-se prin buzunarele de la jachetă. Am biletul tău de tren spre Alexandria. Vei pleca săptămâna aceasta și sper că voi avea timp să-ți găsesc o însoțitoare pentru drum. Din păcate, doamna Acton s-a îmbarcat deja, a zis, aruncându-mi o privire vexată. Apropo, mi-a fost al naibii de greu să o calmez după ce ai abandonat-o. S-a simțit foarte jignită.

Aproape că uitasem de draga doamnă Acton, o femeie pe care el o plătitese ca să mă escorteze înapoi în Argentina, când ajunsesem în Egipt. O păcălisem și reușisem să evadez din hotelul în care unchiul meu încercase să mă țină închisă până când avea să mă poată trimite pachet înapoi acasă. Nu reușeam însă să mă conving că ar trebui să simt vreun pic de remușcare. Nici măcar nu i-am putut da replica.

Mintea îmi era la data fixată pentru următoarea mea plecare.

Până la sfârșitul săptămânii.

Unchiul a exclamat triumfător și a scos ceva din buzunar. A fluturat în aer două bilete, pe care mi le-a întins imediat. Mi-am coborât privirea, refuzând să ating hârtiile: un bilet de tren, dus, spre Alexandria și un loc rezervat pentru Buenos Aires.

Zgomotele din salon s-au estompat, zumzetul continuu preschimbându-se într-un murmur. M-am gândit că aş putea să scufund biletele în paharul cu apă. Mi-am zis că aş putea să le rup în bucăţele şi să i le arunc unchiului în faţă. Cererea în căsătorie a lui Whit se profila dinaintea mea, uriaşă, o cale de scăpare din exil. Whit îmi oferea un colac de salvare, o şansă ca să îndrept lucrurile. Un mod de a-mi obţine independenţa şi de a o opri pe mama, cu tot cu comportamentul ei mârşav. Răspunsul la întrebarea lui Whit a început să mi se cristalizeze în minte. Mi-am ridicat delicat fruntea şi am privit spre el.

Şi, pentru prima oară de când mă aşezasem la masă, m-a privit şi el în ochi.

Ochii lui albaştri ardeau.

A ridicat o sprânceană - era o întrebare nerostită al cărei răspuns doar eu îl ştiam. A citit cu siguranţă ceva pe chipul meu, pentru că şi-a lăsat ceaşca jos şi s-a ridicat de la masă. — O să stau pe terasă cât puneţi voi la punct detaliile.

Tío Ricardo a mormăit ceva, distrat. Atenţia lui era îndreptată asupra unui bărbat cu pielea întunecată, care lua cina alături de familia lui, în celălalt colţ al salonului. Purta fes şi un costum călcat la dungă. Înainte să se retragă, Whit mi-a aruncat o privire cu subînţeles. Mi s-a accelerat pulsul; ştiam că voia să găsesc o cale ca să ne întâlnim afară, departe de unchiul meu.

— Scuză-mă o clipă! Am dat peste un prieten, mi-a spus *tío* Ricardo. Aşteaptă aici!

— Dar mi-am terminat deja micul-dejun, i-am zis. Cred că mă voi duce înapoi în camera mea...

— Nu fără mine, mi-a spus el, în timp ce se ridica de la masă. Cinci minute.

M-a fixat cu privirea lui aspră şi a aşteptat să îi aprob cerinţa.

Era aproape prea uşor. Am strâns din buze, ca un catâr încăpăţânat, şi am cedat fără tragere de inimă. Unchiul a dat din cap şi s-a întors, iar după ce m-am asigurat că nu va băga de seamă scaunul meu gol, am luat-o spre terasa unde mă aştepta Whit. Holul era plin ochi cu oaspeţi de pretutindeni, în urechi răsunându-mi mai multe limbi, în

timp ce-mi croiam drum prin mulțime. Ușa din față fusese lăsată deschisă pentru mine și am pășit afară, clipind în lumina soarelui. Deasupra, un cer albastru, fără niciun nor, se întindea peste Cairo. Orașul orașelor, așa cum îl botezaseră istorici renumiți, cărora trebuia să le dau dreptate. Încă din zorii veacurilor, acest loc fusese o minunăție.

Uram gândul că trebuia să-l las în urmă.

Whit stătea la masa lui preferată din răchită, vopsită într-o nuanță intensă de verde, cu fața la stradă. De la înălțime, putea să vadă cine intră și cine iese. Am mărșăluit ținută spre el și nu m-am deranjat să mă așez. Mă văzuse din clipa în care pusesem piciorul pe terasă, desigur, așa că și-a ridicat bărbia, gata să mă întâmpine cu fruntea sus.

— De ce m-ai sărutat în mormânt? am cerut să știu.

— Pentru că nu voiam să mor fără să fi făcut asta o dată, mi-a răspuns imediat. Măcar.

M-am lăsat să cad pe scaunul din fața lui.

— Ah!

— Pentru prima oară în viață, eu sunt cel care alege pentru mine, mi-a spus pe un ton scăzut. Prefer să mă căsătoresc cu o prietenă în locul unei străine.

O prietenă. Doar asta eram pentru el? M-am foit pe scaun, încercând să afișez aceeași nonșalanță degajată pe care o arăta el. În acea clipă îi uram stăpânirea de sine.

— Nu va fi supărată logodnica ta?

— Draga mea, nu îmi pasă câtuși de puțin de ea.

Whit s-a aplecat spre mine și m-a privit în ochi. Vocea i-a devenit o șoaptă răgușită.

— Încă aștept răspunsul tău, Inez.

Am simțit o undă electrică trecându-mi prin tot corpul și m-am străduit să nu tremur. Era o hotărâre importantă – cea mai importantă din viața mea.

— Ești sigur?

— N-am fost mai sigur de ceva în toată viața.

— Atunci, hai să ne căsătorim! i-am zis cu respirația tăiată.

Parcă fusese un balon umflat de griji. Umerii i s-au relaxat și toată

încordarea s-a risipit. Ușurarea i-a destins trăsăturile: gura i s-a înmuiat, maxilarul i s-a descleștat. Nu băgasem de seamă cât de agitat fusese în așteptarea răspunsului meu. Entuziasmul și încântarea îmi vibrau în sânge, accelerându-mi bătăile inimii. Îi dădusem emoții lui Whitford Hayes!

Dar și-a revenit repede și a rânjit la mine.

— Peste trei zile ți se pare bine?

— Trei zile? E măcar cu putință?

— Cu siguranță nu e imposibil, a zis Whit, trecându-și mâna prin părul răvășit. E al naibii de complicat însă.

— Spune-mi!

— Avem nevoie de un preot, de licență, de biserică și de un martor, a continuat, numărând pe degete. Apoi va trebui să dau de știre la Oficiul Consulatului Britanic din Cairo, care va înștiința Serviciul Stării Civile din Marea Britanic.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai dedicat ceva timp acestor aspecte, am remarcat cu un gol în stomac. Erai atât de sigur că voi spune da?

— Am sperat, a spus Whit după o ezitare scurtă. A fost mai ușor să mă gândesc la toate aceste detalii decât la un eventual refuz.

— Detalii de care trebuie să ne ocupăm pe sub nasul unchiului meu. Nu trebuie să fim prinși.

— După cum ziceam, e al naibii de complicat, mi-a răspuns Whit, fără să-și piardă nicio clipă zâmbetul de pe buze. Dar avem trei zile la dispoziție.

Am strâns cu putere colțul mesei. Nu-mi venea să cred ce turnură luase viața mea. Bucuria și nerăbdarea îmi furau aerul din plămâni, însă nu puteam să alung senzația că îmi scăpa ceva. *Papá* îmi spunea mereu că i-ar plăcea să iau lucrurile mai încet și să fiu atentă la detaliile pe care le treceam în mod constant cu vederea, l-am auzit glasul egal în gând, certându-mă cu blândețe:

Atunci când te miști repede, hijita, este ușor să-ți scape din ochi ceea ce se află chiar în fața ta.

Dar tata nu era aici. Nu știam unde se află, nu știam nici măcar dacă e în viață. Mama mi-a spus că unchiul meu îl ucisese pe tata, dar ea

era o mincinoasă. Ar fi putut să fie închis pe undeva, să aștepte ca eu să pun cap la cap toate piesele de puzzle. Am dat grijile la o parte. Erau alte detalii asupra cărora trebuia să-mi concentrez atenția acum. Eu și Whit trebuia să găsim cumva o cale să ne căsătorim fără ca nimeni să afle.

În niciun caz unchiul meu.

— Ce vrei să fac?

Whit s-a rezemat de spătarul scaunului din răchită, și-a împreunat mâinile pe abdomen și a rânjit.

— Păi, ce știi tu să faci cel mai bine, Inez.

Expresia de pe chipul lui era una caldă, pe jumătate amuzată, pe jumătate tachinându-mă. Zâmbetul lui îmi spunea că mă cunoaște prea bine.

— Vreau să te afli fix în locul în care n-ar trebui.

* * *

Era, de departe, una dintre cele mai proaste idei din câte avusesem vreodată.

În fața mea se înălța Clubul Sportiv Khedivial: o clădire construită în stil european, vopsită în culori neutre, înconjurată de palmieri și copaci luxurianți. Amărăciunea mi-a inundat gura, ca un vin acru. Doar cei din armata britanică și civilii englezi cu funcții de rang înalt erau primiți înăuntru. Dar, în vreme ce numele și titlul meu îndeplineau aceste cerințe, îmi pierdusem - în mod dezonorant - locul în armată. Eram fiul căzut în dizgrație al Marii Britanii și nu voiam să mă schimb.

Nimeni nu-mi va deschide larg ușile ca să mă întâmpine.

Dar aveam nevoie de un preot, de biserică, martor și licență de căsătorie. Pentru ca mariajul nostru să aibă vreun pic de credibilitate, trebuia să apelez la cineva din interior pentru ultimele două puncte de pe listă. La cineva cu care nu mai vorbisem de luni bune. Dumnezeuule, de un an? De când fusesem demis, timpul s-a scurs pe nesimțite. Bărbatul acesta îmi fusese prieten și, chiar dacă-l îndepărtasem, am încercat de câte ori am avut ocazia să aflu vești despre el, nu că el ar fi știut asta. Părinții lui erau fermieri din Bolivia și îl trimiseseră să trăiască în Marea Britanic la vârsta de doar opt ani.

Vorbea arareori despre familia lui; nu stătea niciodată locului destul timp cât să purtăm o astfel de conversație. Îi plăcea să călărească și să bea. Se ferea de jocurile de noroc, dar își risca viața aproape în fiecare zi. Cai iuți, linia întâi și băuturi tari.

Leo Lopez nu m-a lăsat niciodată să-mi duc singur luptele, deși asta se întâmpla pe vremea când reputația îmi era încă intactă.

Am împins ușile de lemn și am pășit înăuntru, cu maxilarul încleștat din cauza încordării. Mi-am descleștat dinții și m-am forțat să afișez o expresie care să nu-mi trădeze repulsia.

Foaierul era la fel de elegant ca orice salon englezesc, cu fotolii plușate, draperii scumpe și tapet cu model. Rotocoale de fum de țigară învăluiau încăperea într-o aură caldă și cețoasă, iar zumzetul conversațiilor vivace mă asalta de pretutindeni. Bărbați îmbrăcați în costume bine croite, cu pantofi lustruiți, stăteau întinși în numeroasele alcovuri cu canapele confortabile, măsuțe joase de cafea și ghivece cu verdeață. Era genul de loc pe care îl prefera tatăl meu. Un loc în care putea să se amestece cu spuma societății și să își dea coate cu cei bogați și influenți în timp ce se plângea de soția lui săracă și de apetitul ei pentru perle și pietre prețioase. Mi-l puteam închipui pe tata aici, treaz, inventariind slăbiciuni și așteptând să lovească, gata să folosească tot ce observa mai târziu, la masa de joc.

Ușa s-a închis în urma mea cu un pocnet răsunător.

Am simțit secunda în care am fost recunoscut.

Încăperea s-a cufundat într-o tăcere adâncă, conversațiile au amuțit. Nu a mai scos nimeni niciun cuvânt, preț de câteva clipe. Din câte se putea vedea, îmi supraestimase farmecul.

— Ce naiba cauți aici? m-a întrebat un bărbat, legănându-se ușor când s-a ridicat.

Roșul puternic al uniformei lui m-a făcut să clilesc. Mi se părea incredibil că purtasem una la fel timp de aproape șapte ani. Numele bărbatului mi-a răsărit brusc în minte: Thomas și nu mai știu cum. Avea o iubită în Liverpool și părinți în vârstă, cărora la plăcea să bea vin de Porto după cină.

— Îl caut pe Leo, am răspuns nonșalant. L-ai văzut?

S-au ridicat mai multe persoane, roșii la față.

— Clubul sportiv este doar pentru *membri*.
— Nu pentru nenorociți de dezertori! a strigat un alt bărbat.
— Rușine! a aruncat altul.
— Nu vreau să rămân! am strigat, ca să acopăr exclamațiile revoltate. Îl caut pe...

— Whit!

M-am întors spre ușa deschisă, care dădea într-un coridor îngust. Leo s-a rezemat de tocul ușii, uluit, de parcă ar fi zărit o fantomă. Arăta la fel ca ultima oară când îl văzusem, nemernic chipeș! Fercheș, cu ghetе lustruite și uniformă călcată la dungă. Părul brunet îl avea pieptănat cu grijă pe spate. Nu-mi puteam da seama ce fel de primire urma să-mi facă.

— Leo, bună!

Privirea i s-a rotit prin încăpere, inexpressivă, dar am înțeles cum percepea el situația. Am simțit, mai degrabă decât să văd, că mai mulți dintre bărbați se apropiau, înconjurându-mă. Se uitau când la mine, când la Leo, încercând să-și dea seama cât de apropiați suntem. Leo a deschis gura, apoi a închis-o brusc, cu o privire calculată pe chip. Am înțeles imediat despre ce era vorba: meritam oare să-mi facă o favoare? Eram un bărbat fără patrie, numele meu era mânjit cu noroi. Dar Leo știa că mă pricep să aflu secrete. I-am oferit un zâmbet jalnic, ridicând ușor din sprânceană. Mi sa tăiat respirația și am simțit o durere în piept. Tot ce trebuia să facă era să întindă mâna și aș fi putut să rămân, chiar dacă doar pentru câteva minute. Am așteptat să văd ce va face prietenul meu.

Leo și-a ferit privirea.

Era o nouă sentință.

Mâini aspre s-au întins spre mine, m-au tras de haine și mau îmbrâncit înapoi spre ieșire. Nu m-am împotrivit, chiar dacă cineva m-a izbit în umăr, iar o altă persoană m-a lovit în fluierul piciorului. Furia îmi făcea sângele să fiarbă în vene. Mi-am ridicat mâinile, străduindu-mă să potolesc fiara care răgea înăuntrul meu. Impulsul de a mă apăra aproape mă copleșea. Nu puteam ceda în fața sa. Bărbații aceștia ar fi profitat de orice pretext ca să mă arunce în închisoarea din Cairo. Fusesem acolo odată și îmi aminteam încă

duhoarea dezgustătoare, greutatea sfâșietoare a disperării, oamenii costelivi. Dacă voi ajunge din nou în acel loc, nu mă voi mai întoarce. Știam că asta era exact ceea ce își doreau.

Whit cel nesăbuit, care își pierdea cumpătul. Whit cel dezonorat, care ataca un ofițer.

Dacă reacționez în vreun fel, voi pierde orice șansă de a mă căsători cu Inez.

Iar eu trebuia să mă căsătoresc.

Bărbații m-au târât până la ușă și m-au aruncat afară. Am aterizat brutal, în patru labe, pietrele ascuțite julindu-mi palmele. M-am pus pe picioare, în vreme ce ei ovaționau și cântau veseli, ușa închizându-se în urma lor.

Fir-ar să fie! Și acum ce îmi rămânea de făcut?

Clubul sportiv era la distanță mică de hotel. Mi-am vârât mâinile adânc în buzunare și am făcut cale întoarsă, cu mintea întunecată de idei inutile. Leo nu voia să vorbească cu mine - deci pierdusem martorul. Preotul militar ieșea din discuție, la fel și licența. Fără aceste elemente, nu aveam să pot înregistra oficial mariajul în Marea Britanic.

La naiba, la naiba, la naiba!

Am străbătut îngândurat un cvartal. Nu eram în relații bune cu niciunul dintre ceilalți compatrioți care se aflau în Cairo. Erau doar demnitari și diplomați, imperialiști veritabili, care priveau de sus bărbații care nu urmau ordinele.

În spatele meu s-au auzit pași - cineva alerga pe stradă.

— Whit!

M-am oprit și m-am întors, abia reușind să-mi înăbuș zâmbetul. Până la urmă, vechiul meu prieten îmi sărea în ajutor. Leo s-a oprit la rândul lui, cu părul îngrijit acum răvășit.

— Ai făcut o prostie, mi-a zis. Ce ți-a venit?

— Mă însor! i-am spus. Și căsătoria trebuie consfințită și recunoscută de cine trebuie.

Leo a ridicat din sprâncene.

— Cristoase! Să te felicit? Sau să-ți ofer condoleanțe?

L-am bătut pe spate.

— Hotărăște-te la nuntă - vei fi martorul nostru.

Mă aflu într-un alt bar.

Ne luptam pentru câțiva centimetri de mahon, pentru că faimosul local de la Shepherd's era acaparat de zeci de clienți. Mai devreme, Leo mă asigurase că știe unde să dea de capelanul armatei, un individ pe nume Henry Poole, căruia se pare că îi plăcea foarte mult berea blondă. În timp ce amicul meu mă trăgea după el, înapoi la Shepherd's, imaginea viitoarei mele soții mi-a apărut în minte atât de clar, de parcă s-ar fi aflat chiar în fața mea. Bucle întunecate care nu se lăsau împlânzite, ochi alchimici care străluceau aurii, luminați de o sete insațiabilă de cunoaștere. Plănuia probabil cum să se furișeze din hotel, fără ca unchiul ei să bage de seamă. Chiar în această clipă ar fi putut memora programul lui Ricardo sau poate că cerea ajutorul unui angajat.

Nu știai niciodată la ce să te aștepți din partea lui Inez.

— Mai cumpără-i o bere înainte să-l întrebi, mi-a zis Leo în spaniolă, din vârful buzelor.

Mi-am întors privirea spre el. De unde știa că învățasem spaniola? Pe vremea când eram în armată învățasem doar câteva fraze, dar acum vorbeam și înțelegeam limba mult mai bine. Din câte-mi puteam da seama, nu eram singurul care se ținuse la curent.

Leo a sorbit din băutură și a ridicat indiferent din umeri. Apoi și-a plecat capul spre capelan. Bărbatul stătea chiar lângă mine și privea cu zâmbetul pe buze scena zgomotoasă din acest loc luxos. Mai fusesem aici, adesea pentru a îndeplini una dintre misiunile pe care mi le dădea Ricardo. Multă lume frecventa localul cu gândul să se simtă bine.

Henry s-a aplecat spre barman și a strigat comanda pentru noi trei, bărbatul dând din cap în timp ce primea comenzi de la încă o jumătate de duzină de clienți. Îi admiram abilitatea de a face mai multe lucruri deodată. Capelanul ne-a aruncat o privire, rânjind. Îmi dădea impresia că nu avea prea mulți prieteni și era dornic de camaraderie. Mă așteptasem să fie ursuz, îngâmfat și irascibil.

Dar el era jovial și vorbăreț - de-a dreptul bizar pentru un britanic - și aproape beat. Zâmbea prea mult și era prea credul, bietul de el.

Barmanul a împins încă trei pahare pline ochi spre noi. Am ezitat.

Băusem deja două.

— Pistolul e absolut necesar? a sughițat capelanul. Aici cu siguranță nu suntem în pericol.

— Nu merg nicăieri fără el, i-am zis. Niciodată.

Leo s-a aplecat și și-a lipit nasul de arma pe care o aveam prinsă la sold.

— Încă mai ai revolverul lui? După atâta vreme?

— Al cui? a întrebat Henry, măsurându-l curios.

— Al generalului Gordon, a șoptit Leo, apoi și-a ridicat paharul, salutând solemn.

— *Acel* general Gordon? a spus Henry, uluit. Acesta e pistolul *lui*?

Am dat scurt din cap și m-am întins după pahar. Fără să mai stau pe gânduri, am luat o gură zdravănă din băutură.

— Dar cum ai pus mâna pe el? s-a bâlbâit capelanul. Am auzit că a fost decapitat...

— Mai bem un pahar? l-a întrerupt Leo.

— Abia ne-am primit băuturile, a protestat Henry.

— Presimt că vom avea nevoie de încă un pahar, a zis Leo, aruncând o privire crispată în direcția mea.

Cunoștea cu siguranță toată povestea lipsită de onoare a perioadei pe care o petrecusem în armată. Fusesem izgonit înainte să am ocazia de a spune partea mea de adevăr sau de a-mi lua rămas-bun de la cineva. Nu că mi-ar fi păsat - poate că, la acea vreme, îmi păruse rău doar pentru felul în care dispărușem din viața lui Leo. A

Însă chiar și atunci simțisem că va înțelege, deși nu-mi va putea lua niciodată partea în mod public. Nu mai conta, pentru că se afla aici, acum.

— Până la fund, cum se zice, a închinat Henry, printre sughițuri.

Ne-am ridicat paharele. Dacă intri în horă, trebuie să joci. Cum se zice.

Cât naiba era ceasul? Fața lui Leo îmi apărea încetoșată dinaintea ochilor. Cântecul se auzeau mai tare. Doamne, *cât* de tare! Dar câștigasem mai mulți centimetri la bar. Victorie!

— Nu trebuia să-l întrebi pe Henry ceva? mi-a strigat Leo în ureche.

— Iisuse! am zis, tresărind.

Leo a râs, roșu la față și deloc fercheș.

Henry s-a îndreptat spre capătul barului și s-a întors cu și mai multă bere. Mereu aducea bere. Parcă era făcut din bere!

— Trebuie să mă însor! am strigat.

— Ce? a șuierat Henry.

— TREBUIE SĂ MĂ CĂSĂTORESC! i-am răspuns pe același ton.
VREI SĂ FACI TU ONORURILE?

Capelanul a clipit și m-a bătut pe umăr, vărsându-și din bere.

— Desigur. *Urăsc înmormântările.*

— Ocazia cere un whisky! a spus Leo, râzând apoi încetișor, cu tristețe. *Mai mult whisky*, s-a corectat.

Ușurarea a săgetat ceața care-mi împăienjenea mintea. Aveam un capelan. Un preot.

Și Inez avea să fie a mea.

Slavă Domnului!

Am ridicat paharul și m-am aruncat în brațele uitării.

Când ne-am împleticit afară din bar, în lobby era liniște. Leo a reușit să facă doar câțiva pași înainte să se sprijine de una dintre coloanele uriașe din granit. Îmi simțeam membrele moi și mintea acoperită de o ceață întunecată, care mă împiedica să-mi pun gândurile în ordine.

— A zis că o va face? am întrebat, încercând să-mi aduc aminte cu precizie cuvintele pe care le rostise capelanul.

Plecase cu o oră în urmă. Poate chiar mai mult. Nu mă mai uitasem la ceasul de lemn dinăuntru.

Leo a dat din cap, apoi s-a crispat.

— Nu-ți mai aduci aminte că ai urlat că te însori?

— Ce? Nu!

Ar fi fost o prostie - planurile noastre trebuiau să rămână secrete. Oricine ar fi putut să-i dea de știre lui Ricardo Marqués, care era un bărbat cunoscut de toată lumea.

— Ai fost felicitat aproape de toți clienții, a remarcat Leo.

Mă aflam la câțiva pași depărtare de el, dar chiar și așa, îi simțeam mirosul puternic de alcool în respirație.

Camera se învârtea în jurul meu și simțeam cum crește în mine o

senzație neplăcută. Am înghițit gustul de fiere care-mi inunda gura. În tăcere, urmăream alături de Leo parada clienților care păraseau barul, unii drepți, alții legănându-se și câțiva purtați de prieteni. Eram destul de mândru că pot sta fără probleme pe picioarele mele.

— Întoarce-te! mi-a cerut Leo brusc, cu privirea ațintită la un grup numeros, care se afla la doar câțiva pași de noi. Stai! a șuiertat el.

Dar era prea târziu - îl văzusem deja pe fostul meu căpitan. Judecând după privirea urâtă pe care o ațintise asupra prietenului meu, era destul de clar că ne văzuse bând împreună - poate că îl văzuse chiar și pe capelan cu noi.

Leo a fluierat scurt și am auzit cum se apropie mai mulți oameni care râdeau și vorbeau tare. Am dat roată coloanei și am rămas uimit să-mi văd prietenul încercuit de soldați. Mulți dintre ei îmi făcuseră cinste cu pahare de whisky. Știam că Leo sperase că se va putea folosi de ei ca să mă ascundă de privirea atentă a căpitanului, dar nu funcționase. Bărbatul s-a apropiat și soldați! s-au îndreptat, unii dintre ei retrăgându-se pe terasa hotelului. Uniforma lui decorată afișa rânduri de medalii și decorații din aramă, care străluceau în lumina lumânărilor din cameră. Ochii deschiși la culoare ai căpitanului m-au măsurat din cap până în picioare, iar buzele i s-au strâns cu vădită dezaprobare. Mi-a cercetat ghetetele prăfuite și cămașa șifonată. Părul prea lung și respirația care mirosea a alcool.

— Whitford, am auzit că ai trecut pe la club, a spus. Să-mi țin gura închisă părea să fie cea mai bună strategie.

— Încă lucrezi pentru Ricardo, a continuat căpitanul. El știe că ai de gând să te căsătorești cu nepoata lui?

Mi s-a scurs tot sângele din obraji.

— Bănuiam că nu, mi-a zis, cu un zâmbet rece. Ai rămas neschimbat, Whitford.

A scuturat din cap, cu disprețul întipărit pe chipul lui cu trăsături sobre.

— Tatăl tău nu merită așa ceva, a adăugat, apoi atenția i s-a îndreptat spre Leo, care încă se rezema de stâlp ca să stea pe picioare. Pe tine te văd mâine-dimineată.

Fără un cuvânt în plus, căpitanul a plecat, cu umerii drepți și spatele

țeapăn. Îmi vuiau urechile.

— De unde știe că e nepoata lui Ricardo?

Leo a râs strident.

— Tu ai spus-o la bar, idiotule!

La dracu'. Acum nu mai aveam ce face - eu și Inez trebuia să ne căsătorim mai devreme. Dacă exista pe lume un om care își dorea să îmi distrugă viața, acesta era bărbatul care mă denunțase judecătorului militar.

Abia după ce mi-am luat rămas-bun de la Leo am simțit că cineva mă urmărește din capul scărilor. Mi-am lăsat capul pe spate, cu gura uscată și ochii încețoșați. M-am împiedicat de prima treaptă și abia am reușit să-mi păstrez echilibrul. Silueta îmi părea familiară.

Am avut nevoie de câteva clipe pentru ca figura să se cristalizeze și liniile să devină mai pronunțate. Era o tânără cu o expresie greu de descifrat. Poate că era neîncredere și groază. Fata s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat în grabă, strângându-și bine cordonul de la halat în jurul taliei subțiri. Bucle negre i se legăneau pe umeri. În sfârșit, am recunoscut-o.

Inez.

CAPÍTULO DOS

Apariția lui Whit beat m-a străpuns ca o suliță. Mă agitam de colo-colo în camera de hotel, fluturându-mi mâinile, întrebându-mă ce văzusem și ce însemna. Plecasem să caut alte ieșiri, sperând că voi descoperi un alt mod de a părăsi hotelul, în afara intrării principale pe care toată lumea o folosea, și îl văzusem pe Whit în mijlocul unor *soldați*. Lucru pe care nu mi-l închipuisem cu putință, având în vedere ceea ce simțea în legătură cu timpul pe care îl petrecuse în armată. Nemaivorbind de ceea ce simțeam *eu* personal în privința soldaților. Dar îl văzusem acolo - zâmbea nestingherit și se clătina ușor, în mod clar distrându-se de minune. Apoi a vorbit cu cineva de rang înalt, îmbrăcat într-o uniformă cu decorații, iar priveliștea asta mi-a întors stomacul pe dos.

Nu reușeam să înțeleg.

Whit nu voia să aibă nimic de-a face cu armata. Asta îmi dăduse de înțeles. Nu voia să își amintească de ceea ce se întâmplase, așa că nu mi-l puteam închipui purtând conversații de complezență. Și de ce ar fi conversat un soldat sau un căpitan britanic cu cineva care fusese expulzat din armată în mod dezonorant?

Am lăsat ușile de la balcon deschise, pentru că aveam nevoie de aer curat. Luna și-a arătat chipul în noaptea liniștită și tăcută. Ar fi trebuit să mă bag în pat, dar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Mai demult nu aș fi avut încredere în Whitford Hayes. Mai demult aș fi crezut tot ce era mai rău despre el. Dar îmi arătase o parte a lui ascunsă și fusesem nevoită să-mi regândesc presupunerile de la început.

M-a făcut să mă simt în siguranță.

Doar că, atunci când am văzut cum era în această seară, beat și vesel în mijlocul armatei, senzația neplăcută de teamă mi s-a strecurat până la inimă.

Dacă avusesem dreptate în privința lui de la început?

— Trezește-te, Inez!

M-am foit între cearșafuri și am clipit adormită, cu fața în pernă.

Vocea părea să fie a lui Whit. M-am răsucit, mijind ochii ca să văd prin plasa deasă a baldachinului care mă apăra de țăntari. Chiar era Whit!

— Uite cine are un comportament nepotrivit acum! am zis după ce am reușit să-mi găsesc vocea.

De obicei, replica mi-ar fi adus un zâmbet amuzat sau poate chiar câteva hohote scurte de râs, dar silueta încețoșată a lui Whit a rămas tăcută și nemișcată.

— Cât e ceasul? am întrebat.

— E devreme, mi-a răspuns scurt. Ai vrea să ieși de acolo?

— Presimt că n-o să-mi placă ce ai de gând să-mi spui.

— Probabil că n-o să-ți placă.

Am oftat, cu stomacul făcut ghem. Whit a dat la o parte plasa de țăntari, iar eu am zis un mulțumesc abia șoptit, în timp ce mă strecuram afară de sub așternut. Cămașa de noapte era lungă și largă, însă tot am tras de ea, rușinată și timidă. Whit a rămas la distanță, cu o expresie rece și atent controlată pe chip. Purta aceleași haine de aseară. Mirosea a whisky, cuișoare și turbă, toate amestecate într-un rotocol de fum. M-am întrebat dacă își văzuse patul sau dacă făcuse noapte albă alături de prietenii lui soldați.

— Te-am văzut în lobby.

I-a tremurat ușor maxilarul.

— Știu.

— Cine erau oamenii aceia?

Whit a ridicat din umeri.

— Nu e important.

Mi-am înclinat capul, gândindu-mă la ce am văzut. Era evident că făceau parte din armată, iar Whit în mod clar îi cunoștea. Ceea ce ar fi trebuit să-l întreb era de ce ieșise să bea cu ei când teoretic ar fi trebuit să fie ocupat cu pregătirea nunții noastre. Abia dacă-l mai văzusem după ce îmi spusese ce am de făcut. Și lista lui cu lucruri care trebuiau rezolvate era lungă. Whit dăduse de înțeles că ar fi un adevărat miracol să reușim organizarea nunții într-un timp atât de scurt și fără ca unchiul meu să afle.

— Ai dormit?

Whit și-a fluturat expeditiv mâna. Am făcut un pas spre el și am

remarcat vinișoarele roșii din ochii lui injectați și cât de încordat îi era maxilarul. Obrajii lui, de obicei proaspăt bărbieriți, nu văzuseră lama în ultimele douăzeci și patru de ore. Am simțit din nou împunsătura temerilor. Îmi părea încordat și agitat.

Avea de gând să anuleze nunta. Eram convinsă.

Greșise cerându-mă în căsătorie - era ceva necugetat, o idee care nu ar fi trebuit niciodată rostită cu glas tare. Se pregătea să-mi spună că era de acord cu unchiul meu și că ar fi mai bine să părăsesc Egiptul, iar eu aveam să fiu nevoită să găsesc pe altcineva. Oamenii se căsătoreau tot timpul din interes, cu siguranță! Trebuia să existe ceva ce...

— Trebuie să ne căsătorim astăzi.

Am clipit de câteva ori, nedumerită.

— ¿Qué?

Whit și-a încrucișat brațele.

— Trebuie să se întâmple astăzi. Sunt prea mulți oameni care ar putea să intervină, să ajungă la unchiul tău și să-i dezvăluie planurile noastre.

Mi se învârtea capul.

— Dar...

— Am găsit un martor și pe cineva care să ne cunune, dar mai am de lucrat în privința licenței, a continuat Whit să vorbească, de parcă eu nu aș fi simțit că mă înec într-o apă adâncă, încercând să rămân cumva la suprafață. Ai reușit să găsești o cale de ieșire din Shepherd's?

— Da, i-am spus. N-am rochie. Chiar trebuie să fie azi?

— Dacă reușesc să obțin licența, da. Ne vedem la Biserica Hanging, la apusul soarelui.

Whit s-a întors, ca să plece, iar eu m-am întins după el. Dar străbătuse deja încăperea și era la ușă.

— Cum ai intrat în camera mea? l-am întrebat. Cheia e la mine.

— Am furat cheia de rezervă de jos, mi-a aruncat peste umăr. Paza în acest hotel e jalnică.

— Whit...

— Trebuie să plec! mi-a zis grăbit și a ieșit.

A dispărut înainte să apuc să-i mai spun ceva, înainte să-l pot întreba de ce nu era el însuși și să-i cer să se uite la mine. Măcar o dată. M-am ridicat ca o păpușă de cârpă, copleșită și îngrozită. Parcă simțeam deja sub tălpi legănarea vaporului care mă ducea împotriva voinței mele acasă.

Am purtat negru la nunta mea și, dacă aș fi fost într-o dispoziție sentimentală, mi-aș fi îngăduit să mă gândesc la clipa în care îl văzusem pentru prima oară pe Whit, îmbrăcată cu aceeași rochie. Dar senzația aceea îngrozitoare, de teroare primară, mă învăluia ca un giulgiu și nu mă puteam gândi decât la atitudinea rezervată a lui Whit de mai devreme. Am început să mă joc cu singurul accesoriu pe care alesesem să îl port - eșarfa magică cu imprimeu colorat de la *mamá*. Mă gândisem să o scot, dar îmi amintea de ce mă căsătoream.

Nu voi permite ca mama să câștige!

Un țipăt ascuțit m-a smuls din reverie. Un vizitiu reușise să ocolească la mustață un câine vagabond, care lătra vesel la copiii prinși într-un joc în fața unei tarabe mici. Butoaiele cu mirodenii aromau aerul: paprica, chimion și curcumă. Alături se afla magazinul Harraz, specializat în plante și parfumuri, plin de egipteni și turiști care se perindau printre rafturile cu diverse mărfuri. Cu toții ieșeau afară mirosind a uleiuri esențiale, iar eu ardeam să încerc câteva la rândul meu, dar nu aveam timp pentru așa ceva. Îl așteptam pe Whit la colțul străzii, în fața bisericii, distrată de întâmplările vieții cotidiene din Cairo. Nimeni nu arunca vreo privire spre fereastra singuratică din capătul străzii. Leșisem deghizată pe ușa principală de la Shepherd's, cu o încredere care pălea din ce în ce mai mult cu flecare minut trecut.

Whit întârzia. Foarte mult.

Soarele apunea și aerul rece a început să se lase deasupra orașului, cerul întunecându-se treptat. Murmurul rugăciunilor de seară se înălța în noapte. De obicei, sunetul mă alina, însă acum nu făcea decât să-mi reamintească faptul că persoana cu care urma să mă căsătoresc nu ajunsese încă.

O parte din mine se îndoia că avea să mai apară.

Poate că nu reușise să obțină licența; poate că unchiul meu ne

devoalase planurile și chiar în clipa aceea îl înfrunta pe Whit. Prin gând îmi treceau o mie de motive și explicații, toate reprezentând alternative plauzibile. Dar exista un motiv anume care îmi pica greu, unul care împărțea spațiul cu cele mai mari temeri ale mele.

Whit era doar o altă persoană din viața mea care m-ar fi putut părăsi cu ușurință.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, încercând să nu mă gândesc la ce e mai rău. Dar presimțirea nefastă mi se tot ridica în minte, ca aburul, umezindu-mi ceafa de sudoare. Poate că Whit se răzgândise. Pentru prima oară în viață, mi-aș fi dorit să am un ceas de buzunar. Aveam de gând să-i mai acord câteva minute, după care plănuiam să mă întorc la hotel. Am început să număr secunde, iar după ce am trecut de cinci sute, am înfruntat în sfârșit adevărul. Nu avea să vină.

Picioarele au început să mi se miște parcă fără să le controlez și am dat să mă întorc încet spre hotel. Ce urma să fac acum? M-am gândit că aș putea folosi eșarfa mamei ca să mă micșorez până când dispăream cu totul, dar probabil magia nu funcționa în cazul oamenilor. Mă pregăteam să traversez strada când am auzit o voce bubuitoare și mi-am dat seama, tresărind, că cineva mă striga pe nume.

— Olivera!

O siluetă familiară și-a făcut apariția în capătul străzii, cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Văzându-l că se apropie, m-am simțit inundată de ușurare, de parcă un balsam mi s-ar fi așternut pe o rană dureroasă. Am răsuflat tremurat în timp ce-i cercetam trăsăturile. Whit părea mai relaxat, mai puțin împovărat. Speranța și-a înfipt rădăcinile în inima mea, ca o buruiană încăpățânată.

Whit s-a oprit în fața mea.

— Bună! i-am spus precaut, iar el a zâmbit larg și a scos o foaie de hârtie.

— Am obținut-o!

— Licența? Cineva chiar ne-a oferit dreptul de a ne căsători?

A dat din cap și s-a întins spre mine, trăgându-mă mai aproape.

— Nu credeam că vom reuși, Inez.

Și-a petrecut brațul în jurul mijlocului meu și o senzație caldă mi s-a risipit până în vârfurile degetelor. Bumbacul moale al cămășii lui mi-a mângâiat tâmpla și i-am simțit bătaia regulată a inimii pe obraz.

— De ce tremuri? mi-a șoptit, cu gura lipită de părul meu.

— Am crezut că nu mai vii, i-am răspuns tot în șoaptă.

Whit m-a îndepărtat cât să mă poată privi în adâncul ochilor.

— De ce ai crede așa ceva?

— Mai devreme ai fost distant, i-am spus. N-am simțit că suntem parteneri în povestea asta. Și când te-am văzut noaptea trecută, în lobby, m-am întrebat ce ar putea să însemne situația aceea.

— A trebuit să cer o favoare unui prieten, a răspuns Whit, crispându-se. Și m-a luat valul în timp ce-mi jucam rolul.

Mi-a ridicat bărbia cu degetul arătător.

— Nu m-aș răzgândi niciodată în privința căsătoriei noastre, Inez.

— Este probabil o idee foarte rea. Nu-i așa?

— Este, mi-a răspuns domol. Dar e cea mai bună variantă pe care o avem.

Avea dreptate, dar nu îmi plăcea că suna de parcă nu am fi avut încotro. Mi-am coborât privirea la ținutele noastre. Niciunul dintre noi nu era îmbrăcat de sărbătoare. Nu purtam o rochie nouă, cu funde și volane, nici bijuterii care să mă facă să strălucesc precum o constelație îndepărtată. Materialul hainelor mi se părea greu și aspru. O ținută de doliu. Și poate că o parte din mine chiar era în doliu. Îmi închipuisem dintotdeauna că ziua nunții mele va fi însorită și că ceremonia va avea loc în biserică pe care o cunoșteam ca-n palmă, urmată apoi de un mic-dejun bogat. Că voi fi înconjurată de rudele și părinții mei, cu Elvira, verișoara mea preferată, alături.

Dar verișoara mea murise, tata era încă dispărut, iar mama era o hoată.

Ne-am apropiat de biserică străveche, construită pe ruinele unei fortărețe babiloniene. Whit mă conducea, îmbrăcat cu una dintre cămășile lui bleumarin șifonate, pe care și-o îndesase în pantalonii kaki. Nu-și schimbase încălțările. Ghetele cu șireturi îi ajungeau până la jumătatea gambei, prăfuite și scâlciate. Pe chip i se citeau în continuare urmele lăsate de timpul pe care îl petrecusem în mormânt:

pe obraz îi înflorise o vânătaie, o tăietură superficială i se întindea de-a lungul maxilarului nebarbierit. Iar ochii îi erau încă injectați.

Făcusem multe lucruri necugetate la viața mea, dar faptul că mă căsătoream în secret le întrecea pe toate. Am încercat să nu mă gândesc la ce ar fi spus *tío* Ricardo și *tía* Lorena dacă m-ar fi văzut acum. Dar le-am auzit oricum admonestările.

Necugetată. Nătângă. Nesăbuită.

Cel puțin îmi hotărâam singură viața. Luasem o decizie care- mi permitea să fac tot ce îmi doream, chiar dacă era - poate greșit. În acest caz, aveam să mă descurc cumva. Întotdeauna mă descurcam. Puteam cel puțin să fiu încrezătoare că știu ce îmi doresc.

Iar ceea ce îmi doream era să rămân în Egipt - atât timp cât era cu putință.

— Știi de ce i se spune Biserica Hanging-? m-a întrebat Whit, smulgându-mă brusc din gândurile mele.

A arătat cu degetul prin poarta de fier, care se afla sub un acoperiș ascuțit cu arcadă, spre cele douăzeci și nouă de trepte care duceau spre ușa din lemn cioplit.

— Naosul este suspendat deasupra unui pasaj.

— E fermecătoare, am spus, cu ochii la clopotnițele gemene care flancau intrarea ornată cu arabescuri.

Ar fi arătat superb împodobite cu flori și funde din satin.

Whit a pășit înainte, iar eu l-am urmat, cu inima zbătându-mi-se în piept cu fiecare pas pe care îl făceam la unison. Am urcat scările umăr la umăr, apoi Whit a deschis ușa grea. Și-a întors capul spre mine și m-a privit în ochi pentru o clipă. Nu-i puteam descifra expresia în lumina muribundă a zilei. Nuanțe liliachii inundau cerul, în vreme ce rugăciunile de seară se ridicau din ce în ce mai mult în amurg.

— Ești pregătită? m-a întrebat în șoaptă.

— Dacă sunt pregătită? am repetat. Nu! Nu-mi vine să cred că suntem pe cale să facem asta. În urmă cu zece minute erai gata să te căsătorești cu altcineva. În urmă cu cinci, mă gândeam că nu ai să mai vii. Dar acum te căsătorești cu *mine* și ne aflăm aici! După ce vom păși dincolo de acea ușă, ideea aceasta caraghioasă va deveni realitate. Dintr-odată, îmi simt mintea încețoșată. Și tu o simți la fel?

Whit a lăsat ușa să se închidă. Și-a coborât fruntea, fixându-și atenția asupra ghetelor. Când a ridicat din nou ochii, avea pe chip o expresie studiat neutră. M-a contemplat în lumina apusului și a părut să ia o decizie.

— Nu suntem obligați să facem asta, Inez. Ne putem întoarce la Shepherd's și ne putem preface că...

— Și apoi ce se va întâmpla? l-am întrebat cu glas strident. *Tío* Ricardo încă îmi controlează averea. Nu am nimic, nici măcar un loc în care să dorm. Trebuie să eliberez camera pe zece ianuarie. Apropo, azi suntem în nouă, în caz că nu ai băgat de seamă!

— Te vei gândi tu la ceva, mi-a zis Whit, zâmbind, însă zâmbetul nu i se reflecta cu totul în privire. Întotdeauna te descurci.

— M-am săturat să-mi calculez mereu mișcările! Să mă prefac că sunt văduvă și să o mint pe mătușa mea ca să pot veni în Egipt, să mă furișez de *două* ori din hotel și apoi să mă ascund la bordul lui *Elephantine*...

— Olivera, știi! mi-a spus Whit cu voce blândă, strângând în continuare clanța.

— N-am altă opțiune. Și trebuie să rămân în Egipt! Mama mea...

Whit a dat drumul la clanță și s-a apropiat de mine. Și-a lăsat mâinile pe umerii mei și și-a îndoit genunchii, ca să mă poată privi în ochi. Respirația lui mi-a mângâiat buzele.

— Iubito, *știi!*

Cuvântul de alint a fost ca o atingere delicată, reușind să împrăstie tensiunea care-mi apăsa tâmpile. Erau cuvinte pe care le folosea rar - doar atunci când eram de neconsolat sau mă aflam în pericol de moarte. Apropierea de el îmi copleșea simțurile. Bărbatul acesta impunător avea să fie soțul meu - dacă așa îmi doream. Mi se părea incredibil, imposibil. Entuziasmul îmi pulsa în vene. Îl voiam pe Whit, dar voiam și să dețin controlul asupra propriei vieți. Dacă îi spuneam da lui Whit, unchiul meu nu-mi mai putea controla soarta, viitorul. Puteam să rămân în Egipt.

Fără planuri. Fără stratageme. Un astfel de comportament îmi amintea de mama. Iar eu nu voiam să fiu ca ea; nu voiam să moștenesc ceva care putea răni foarte mulți oameni. Apoi, brusc, mi-am amintit

că deja o făcusem.

Toate uneltirile mele îi aduseseră Elvirei moartea.

Altcineva apăsase pe trăgaci, dar ea pe *mine* mă urmase.

Mai mult decât orice îmi doream să îmi răscumpăr greșelile. Voiam să o împiedic pe mama să vândă artefactele Cleopatrei. Voiam să descopăr ce se întâmplase cu tata. Eram apăsată de aceste dorințe puternice, care-mi striveau umerii, afundându-mă în pământ. Lucrurile după care tânjeam amenințau să mă îngroape de vie.

Trebuia să fac ceva în privința lor.

— Vorbește cu mine, a șoptit Whit. La ce te gândești?

Mi-am scuturat capul, încercând să mă concentrez asupra clipei prezente. Să fiu atentă la bărbatul care se afla în fața mea. Uneori îl puteam citi nespus de ușor. În clipele în care inimile noastre rezonau și vedeam lumea în același fel. Însă, de cele mai multe ori, abia-l puteam înțelege. Încă nu știam de ce voia *el* să se căsătorească cu *mine*.

Un cuvânt de alint era doar un substantiv, nu o promisiune.

— Eu am motivele mele, am șoptit. Ale tale care sunt?

Whit a făcut un pas în spate, dând din cap, de parcă s-ar fi așteptat la această întrebare. Cuvintele pe care le rostise cu o zi în urmă îmi răsunau încă în urechi. Greutatea lor, tonul de bariton pe care fuseseră spuse, cu accentul lui șlefuit și aristocratic. Mi-am amintit de umerii lui lați, rigizi din cauza încordării, și de mâinile tremurânde. Fusesse emoționat când le rostise.

Căsătorește-te în schimb cu mine!

Asta fusesse atunci. Acum, când stăteam în fața bisericii, nu mai eram sigură că înțelesesem întru totul că luam o decizie definitivă. Căsătoria era pentru totdeauna - sau, cel puțin, așa îmi doream. L-am studiat pe Whit, care înmărmurise, cântărindu-și cu siguranță răspunsul.

Si-a îndesat mâinile adânc în buzunare.

— Să te cer în căsătorie a fost ideea mea și doar a mea. În haosul desăvârșit din viața mea, tu ești singurul lucru care are sens. M-ai întrebat care sunt motivele mele și încă nu le știu pe toate; dar știu un lucru important.

A tras aer în piept, cutremurat, fără să-și ia ochii de la chipul meu, și emoția pură care se citea în adâncul lor aproape că m-a copleșit.

— Tu ești cea pe care o vreau, Inez.

Mi-am întredeschis buzele.

Vocea lui Whit a coborât, transformată într-o șoaptă răgușită.

— Te rog, fă-mă cel mai fericit bărbat de pe acest pământ!

Și planeta s-a înclinat din nou. Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare și că mi se taie genunchii. Whitford Hayes era o prismă cu multe fațete, iar eu am crezut că le văzusem pe toate. Bărbatul care flirta scandalos și făcea cu ochiul la fel de scandalos, soldatul loial generalului său, bețivul cu ochii tiviți cu roșu și o butelcuță ascunsă în buzunar, aventurierul care știa să folosească dinamita, omul care iubea Egiptul și fratele care își adora singura soră.

Dar nu văzusem niciodată această vulnerabilitate sinceră.

Această parte a lui mă lăsa fără suflare.

— E îndeajuns pentru tine?

— Da, am șoptit.

Whit a dat din cap, solemn și hotărât. La vederea broboanelor de sudoare care îi apăruseră la rădăcina părului, mi-a trecut prin minte că poate mai avea emoții. Poate că încerca să pară calm și liniștit de dragul meu, dar pe dinăuntru, poate că și inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

A deschis ușa și mi-a întins mâna. Nu am ezitat și i-am strâns-o cu un zâmbet mic, simțind că le-aș putea ține piept unchiului meu, mamei, mătușii și oricui altcuiva ar fi încercat să-mi stea în cale.

Am pășit înăuntru împreună.

CAPÍTULO TRE

Interiorul bisericii era chiar mai frumos decât exteriorul. În capătul încăperii impozante se înălța altarul, iar dincolo de el, panouri din lemn incrustat, în formă de lotus, decorau pereții. Trei culoare împărțeau spațiul în care se întindeau numeroase rânduri de bănci din lemn. Iar în coltul din est se aflau trei sanctuare, ascunse aproape cu totul privirii. Am luat-o imediat în acea direcție, curioasă să văd panourile deosebite, împodobite cu abanos și fildeș.

Whit m-a prins de braț și m-a tras spre el.

— Arta mi-a distras atenția, m-am scuzat. Vreau doar să arunc o privire mai îndeaproape ca să văd modelul. Poate că data viitoare îmi voi aduce blocul de desen și...

Amuzamentul îi scotea în evidență cutele fine din colturile ochilor.

— Ai uitat de ce ne aflăm aici?

— *Bineînțeles* că nu! Eram doar curioasă...

— Inez.

— Whit.

— Trebuie să ne mișcăm rapid, mi-a zis, exasperat. Înainte ca cineva să ne observe lipsa. Pentru că *ne căsătorim în secret*.

Am rânjit, iar el mi-a zâmbit. Parcă am fi fost din nou în Philae, când cercetam basoreliefurile de pe ziduri, beam cafea proastă și munceam din greu.

— Capelanul ne așteaptă, a adăugat Whit, Și unde-i... of!

A oftat din toți răunchii.

— Stai să-l trezesc.

S-a îndepărtat și l-am privit uluită cum se îndreaptă spre o bancă goală. Nu, nu era goală. Pe margine ei atârna o pereche de ghete. Whit s-a aplecat și le-a lovit cu genunchiul.

— Leo! Trezește-te!

Am venit lângă Whit și mi-am aruncat privirea în jos, spre bărbatul care dormea acolo. Părul negru și ondulat îi alunecase pe frunte, făcându-l să pară foarte tânăr. Aș fi zis că este cu câțiva ani mai mic

decât Whit, doar că gura, chiar și în somn, avea colțuri aspre și sardonice. Purta o haină de un roșu-aprins și, tresărind, mi-am dat seama că nu-l vedeam pentru prima oară. Era unul dintre soldații cu care Whit petrecuse cu o seară în urmă.

— Leo! l-a strigat Whit din nou, de data aceasta ridicându-și puțin glasul.

Numitul Leo a dat drumul unui sforăit simfonic.

— Tipic. Pot să mă bazez pe el când e vorba de tot soiul de activități periculoase, dar dacă-i ceva liniștit? Nu se deranjează să rămână în picioare. Nici măcar treaz, a adăugat Whit în silă. Bun, să-l lăsăm în plata lui!

— Cine e, mai precis?

— Martorul nostru.

— Ah! N-ar trebui să fie treaz pe durata ceremoniei?

— Cred că tot ce contează e că se află aici. Hai, cu cât ne întoarcem mai repede la hotel, cu atât mai bine!

Am dat din cap.

— Ia-o înainte!

Whit m-a ținut de braț în timp ce mă conducea, de parcă sar fi temut că ar fi putut să mă piardă din ochi. L-a salutat pe bărbatul care aștepta în fața altarului. Era tânăr, cu o claie de păr castaniu și un zâmbet binevoitor pe chip. Avea ochi blânzi, iar în mâini ținea o Biblie legată în piele, pe care o deschisese aproape de final. Însă în loc să se uite la sfânta scriptură, mă studia cu atenție. Purta o robă lungă, deschisă la culoare, care mătura podeaua de piatră.

— Bună seara, domnișoară! m-a întâmpinat când am ajuns la el. Înainte să începem, mă gândesc că trebuie să te întreb dacă ai dat de necaz.

Vocea lui era delicată ca o șoaptă. Deasupra băncilor solide din lemn se înălțau ferestre impunătoare, prin care se cernea blând lumina, în așa fel încât să ne deseneze arabescuri pe chipuri, învăluindu-ne într-o aură argintie. Pe altar erau aprinse lumânări și firicelele de fum pluteau în cercuri ademenitoare.

Mi-am scuturat capul.

— Niciun necaz. De ce întrebați?

Capelanul i-a aruncat un zâmbet amuzat lui Whit.

— Păi, este o situație tare neobișnuită. În primul rând, unde sunt cei din familia ta? Însoțitorii? O cameristă?

Preotul a mijit ochii.

— Ești în doliu? Și o mireasă n-ar trebui să aibă flori?

Mă pregăteam să spun că nimic din toate acestea nu conta - familia care lipsea, rochia mea neagră. Dar ultima lui întrebare mi-a tăiat respirația și nu am fost pregătită pentru valul de tristețe care m-a lovit.

— Mi-ar fi plăcut să am flori, am șoptit.

Whit mi-a aruncat o privire, încruntându-se.

Dar capelanul a vorbit din nou, distrăgându-mi atenția cu vorbele lui.

— Iar mirele a venit cu un pistol la nunta lui.

Viitorul meu soț era înarmat? M-am răsucit spre el.

— Whitford Hayes, *nu* te vei căsători cu un pistol la brâu!

A râs și și-a scos pistolul. Inițialele familiare mi-au făcut cu ochiul în lumina blândă. Whit l-a ridicat, predându-se parcă, și l-a așezat pe una dintre bănci.

— O scăpare epocală! s-a scuzat, sunând atât de mult ca el însuși, încât pe buze mi-a înflorit un zâmbet. Preotul încă așteaptă să-i răspunzi la întrebare.

— Ce întrebare? Ah, da!

Mi-am umezit buzele.

— Hotărârea îmi aparține.

Capelanul a dat din cap.

— Atunci putem începe. V-ați gândit la jurămintele?

Am clipit, confuză. Dincolo de faptul că trebuia să ajung la biserică în secret, nu mă gândisem prea mult la nuntă. Fusese dificil să scap de sub ochii unchiului Ricardo. Abia după ce mă prefăcusem că am o durere îngrozitoare de cap reușisem să fug din hotel.

— Da, a spus Whit.

— Jurămintele? am întrebat, capela încălzindu-se parcă din ce în ce mai tare.

— Păi, n-am să le scriu eu pentru tine! a râs preotul.

Cu aceste cuvinte, și-a făcut cruce și a început un discurs lung despre responsabilitățile căsătoriei. Eram prea concentrată asupra jurămintelor ca să aud ce zice. Îngrijorarea îmi făcea pielea de găină. Aceasta era ziua nunții mele - a singurei nunți din viața mea. Nu era deloc așa cum mă așteptasem și nici cum mi-o imaginasem. Dacă peste restul puteam trece, îmi doream ca jurământul pe care i-l voi face lui Whit să fie perfect. Pentru că, într-o zi, poate că vom uita cum arăta biserica, cu ce fuseserăm îmbrăcați și poate chiar cine fusese preotul.

Dar voiam să țin minte ceea ce urma să spun.

Presimțeam că aceste cuvinte vor rămâne cu mine pentru tot restul vieții.

Mi-am frământat mâinile și am început să fac pași în sus și- n jos, pe drumul spre altar, dându-le roată preotului și lui Whit, apoi m-am întors pe partea laterală a naosului. Vag, iam auzit pe capelan pierzându-și vocea și apoi, după o pauză lungă, întrebându-l pe Whit dacă ar trebui să continue.

— Asimilează situația, a zis Whit, amuzat. Dar, te rog, continuă până la jurămintele! Se va întoarce până la urmă.

— Ăă... bine.

Capelanul și-a dres glasul și a continuat pe un ton blând și monoton.

Vorbeam cu glas tare, uneori în șoaptă, alteori mormăind, chinuindu-mă cu fiecare cuvânt. Capelanul a încercat să-mi țină isonul, dar în cele din urmă s-a dat bătut. S-a așezat pe una dintre bănci și a început să-și citească Biblia în tihnă, în vreme ce-mi compuneam jurămintele. Leo sforăia în continuare, zgomotul răsunând în biserica cu pereți din piatră. Whit m-a urmărit făcând încă o dată drumul până la altar și înapoi, cu o urmă de zâmbet pe chip, iar atunci când m-am oprit din nou lângă el, știam ce voi spune.

— Deci, ai terminat? m-a întrebat capelanul, ridicându-se. Și-a reluat locul în fața altarului, cu Biblia deschisă dinaintea lui.

M-am întors cu fata la Whit și i-am strâns mâinile. Mi-am ridicat bărbia și l-am privit în ochi.

— Sunt pregătită.

Leo s-a trezit mormăind și s-a ridicat în capul oaselor. Din locul în care ședea i se vedeau doar capul și umerii. Whit i-a aruncat o privire piezișă.

— Drăguț din partea ta să ni te alături, idiotule!

Clipind nedumerit, Leo a cercetat biserica, ochii lui somnoroși fixându-se asupra mea.

— Să înțeleg că am ratat-o?

— Nu pe toată, i-a răspuns Whit sec.

— Acum vă puteți rosti jurămintele, ne-a îndemnat capelanul.

Leo s-a ridicat, legănându-se ușurel, și a venit în spatele nostru. Prezența lui îmi trezea curiozitatea. Era o persoană din trecutul lui Whit și pe buze îmi ardeau o mie de întrebări. Voiam să i le adresez pe toate și să descopăr fiecare detaliu pe care nu-l cunoșteam despre Whit. Despre soldatul și fiul înstrăinat. Despre fratele devotat și prietenul loial.

— Nu te mai gândi la toate întrebările pe care vrei să i le pui! Vei avea timp după ceremonie.

— Cum cerului ai știut la ce mă gândeam?

— Te cunosc.

Whit a ridicat din sprâncene.

— Jurămintele?

— Da.

Mi-am dres vocea.

— Whitford Hayes, te voi respecta și te voi proteja, dar te voi asculta doar dacă ești rezonabil. De fapt, ar cam trebui să te aștepti la faptul că nu mă voi supune deloc. E împotriva firii mele și prefer să-mi încep mariajul fiind sinceră. Lui Whit i-au tremurat colțurile buzelor. Încurajată, am continuat.

— Îți voi fi credincioasă și te voi respecta - cu excepția cazului în care vei face ceva nedemn de respectul meu, iar atunci Dumnezeu să te apere!

M-am gândit că va râde, dar el a rămas tăcut.

— La bine și la greu, voi fi a ta pentru tot restul vieții mele.

Whit și-a umezit buzele, palid în lumina lumânărilor.

— Inez, te voi cinsti, te voi proteja și îmi voi da viața pentru tine.

La bine și la greu, îți voi sta alături.

Mi-a zâmbit vag.

— Și îți promit că nu voi aștepta niciodată să mi te supui.

— Are vreunul dintre voi inelele?

M-am uitat uluită la capelan.

— Inelele?

— Așa este obiceiul, mi-a explicat el amabil, de parcă eu nas fi știut.

Dar venisem la biserică iară să știu dacă Whit își va face sau nu apariția. La inele nu mă gândisem nicio clipă.

— Nu avem, a răspuns Whit.

— Nu? Păi, eu sunt de părere că ar fi dat un plus de pompă și un aer ceremonial evenimentului.

Whit și-a dat ochii peste cap și capelanul a spus în grabă:

— Vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa! a adăugat zâmbind.

Am tresărit, pentru că uitasem cumva ce se întâmplă la sfârșitul ceremoniei. Ultima oară când ne sărutaserăm, am crezut că suntem pe cale să murim închiși într-un mormânt abandonat. Whit s-a aplecat și mi-a atins ușor gura cu a lui. Am încercat să memorez clipa, să-i păstrez căldura buzelor, privirea aproape tandră cu care mă învăluiau ochii lui albaștri. Dar s-a retras într-o clipă și apoi i-a mulțumit capelanului, în timp ce eu încercam să conștientizez ce făcusem.

— Felicitări! mi-a urat prietenul lui Whit. Eu sunt Leo.

— Am auzit, i-am răspuns, măsurându-l din cap până în picioare.

Era înalt și zvelt, avea părul negru răvășit și ochii închiși la culoare, șireți și adânciți sub sprâncene dese și aspre. Părea un corb morocănos, nerăbdător să-și ia zborul.

— Și îți mulțumesc!

— Ai familie în Bolivia, a zis el.

— Da, i-am răspuns, surprinsă. De unde...

M-am oprit, amintindu-mi unde-l văzusem prima oară. Și cu cine.

— Whit ți-a spus.

Leo a dat din cap.

— Părinții mei sunt din Santa Cruz.

Însă vorbea cu un accent englezesc perfect și mai și lupta pentru ei.

Mi-am deschis gura, gata să-l întreb, dar m-a întrerupt.

— E o poveste lungă. Și ce e mai rău - una plictisitoare.

Mă privea curios și m-am foit sub ochii lui cercetători.

— Nu ești așa cum mă așteptam.

— La ce te așteptai?

Leo a zâmbit.

— Mă tem că mi-am închipuit o domnișoară englezoaică, timidă și plină de bani. Încărcată de pietre prețioase și perle lucioase. Îmbrăcată cu o rochie pastelată.

— Ah! Ce straniu.

— Nu chiar, mi-a răspuns, ușor încruntat. Am descris-o pe fosta lui logodnică. Nu mă înțelege greșit! a adăugat, iar chipul i s-a luminat. Mă bucur că s-a căsătorit cu tine în schimb. Doar că nu-mi închipuisem că se va desprinde vreodată de ei.

— De cine?

— De părinții lui, mi-a explicat Leo.

S-a întins după mâna mea și mi-a sărutat-o, apoi l-a tras pe Whit la o parte. Au început să vorbească în șoaptă, Leo gesticulând larg. Whit stătea cu mâinile în piept și privirea ațintită la ghete. Era clar că orice îi spunea prietenul lui nu-i era câtuși de puțin pe plac. Mă simțeam aproape copleșită de curiozitate, dar m-am străduit să nu intervin. Mă bântuiau ultimele cuvinte pe care mi le spusese Leo.

Știam că Whit nu voia să se căsătorească cu femeia pe care i-o aleseseră părinții lui și, în subconștient, știam că ei nu vor fi fericiți să afle că s-a căsătorit cu mine. Dar nu îmi dădusem seama că asta însemna că Whit avea să rupă legăturile cu familia lui. Fusesem crescută să prețuiesc relațiile de familie, care trebuiau guvernate de loialitate, dar timpul pe care îl petrecusem în Egipt îmi arătase că inima omului e schimbătoare. Nu puteam să am încredere în mama mea, nici măcar să depind de ea, în ciuda faptului că îmi era mamă.

În cele din urmă, Leo s-a întors, gata de plecare; capelanul îl aștepta în dreptul unei strane.

— Îmi ești dator, Somerset! i-a aruncat Leo lui Whit peste umăr.

Whit a dat din cap și i-a privit îndepărtându-se, cu o expresie studiat indiferentă. Apoi s-a uitat spre mine și ochii i sau îmblânzit. A

pășit spre mine cu mâna întinsă. I-am luat- o, simțind palma aspră și bătăturile familiare, și am ieșit în urma lui Leo și a capelanului, cu respirația întretăiată din cauza emoțiilor. Erau încă prea multe lucruri pe care nu le știam despre el, pe care nu le înțelegeam. Speram să nu fi făcut cea mai mare greșeală a vieții mele. Dar Whit mi-a trecut o buclă pe după ureche și toată tensiunea s-a evaporat. Mi-am adus aminte de toate lucrurile pe care le iubeam la el. Mă făcea să râd și era loial. Avea să-și țină promisiunea pe care mi-o făcuse. Eram sigură de asta. Luasem decizia corectă.

Eram căsătoriți.

Căsătoriți!

CAPÍTULO CUATRO

Terasa de la Shepherd's era plină de oameni care ieșiseră să ia cina în aer liber, la răcoare, și conversațiile lor pluteau până la noi, pe treptele hotelului. Noaptea coborâse peste Cairo și stelele licăreau precum cele pe care le văzusem pictate pe tavanul mormintelor descoperite în Philae. Vremea se răcise în timp ce noi *ne căsătoream* - m-a trecut un fior - și briza dinspre Nil mătura strada. Era o seară perfectă de iarnă în Egipt, temperatura fiind destul de scăzută pentru rochia mea neagră, din material greu. Whit și-a trecut privirea pe deasupra mulțimii de călători eleganți, care beau din cupele lor, și a strâns din buze.

— Ce e? l-am întrebat.

— Va trebui să ne strecurăm cumva înăuntru, fără să dăm nas în nas cu Ricardo. Nu se va bucura să ne vadă împreună și am fost plecați câteva ore bune.

— Ar trebui să se odihnească, la pat.

Whit mi-a aruncat pieziș o privire amuzată.

— Semenii cu unchiul tău mai mult decât crezi.

Mi-am înfipt o mână în șold.

— Cum așa?

— Tu ai lăsa o rană să îți stea în cale?

— Depinde de rană. Totuși, el a fost împușcat.

Mi-am mușcat buza de jos.

— Nu, probabil că nu mi-ar sta în cale, am recunoscut.

— Trebuie să fie o trăsătură de familie, mi-a zis, râzând. Ricardo mi-a spus că va încerca să ajungă la cină. Fac pariu că acum e la recepție și se clatină pe picioare, străduindu-se să mențină o conversație. Bandajat și toate cele!

Am intrat umăr la umăr pe ușa principală, profitând de mulțimea din lobby, dar nu am apucat să facem nici doi pași că l-am și zărit pe unchiul meu. Se încrunta la niște domni, fluturându-și mâinile, în mod clar frustrat. Avea cu siguranță dureri îngrozitoare, însă reușea

cumva să pară intimidant. L-am înghiontit pe Whit și mi-am dres tare vocea.

— O șoaptă ar fi fost îndeajuns, a gemut el.

— *Uite!*

— L-am văzut înaintea ta, doar că am reacționat mai puțin dramatic.

— Pare supărat.

— Păi, sângerează pe covorul turcesc.

Am oftat. Într-adevăr, sângele păta cămașa de bumbac a unchiului, împrăștiindu-se într-un mod de-a dreptul macabru. Ar fi trebuit să fie în pat și cineva ar fi trebuit să-i aducă un castron cu supă sau cel puțin să-i schimbe bandajul murdar de sânge. În schimb, glasul îi bubuia, iar el nu părea să-și fi dat seama că i se redeschisese rana. *Tío Ricardo* era maestrul discuțiilor aprinse. Am făcut un pas în față, din instinct, dar Whit m-a tras în spatele uneia dintre coloanele imense de granit, inspirate de faimoasele colonade din Karnak.

— Nu mi se pare că ar fi în cea mai bună dispoziție acum, mi-a șoptit el răstit. Și ți-a cerut în mod expres să rămâi în camera ta și să-ți împachetezi toate boarfele.

— *Whit!* am zis cu reproș.

— Bunurile, s-a corectat, cu buzele tremurându-i ușor. Ai extrem de multe bunuri.

M-a tras aproape de el, până când mi-a apăsat trupul de silueta lui zveltă, și am scos un sunet de protest. Și-a coborât privirea spre mine, cu o urmă de zâmbet sardonice în colțul buzelor.

— Nu te voi necinști aici, lipită de această coloană, *Olivera*. Pur și simplu nu vreau să fii văzută.

Mi-au luat foc obrazii.

— Știam asta.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Sigur că da, micuța mea inocentă.

— Acesta chiar nu e momentul potrivit pentru tachinări.

M-a apucat de mână.

— Hai să riscăm!

— Dacă ne vede, *tío Ricardo* va stârni un scandal în toată regula! l-

am avertizat. Auzul tău nu va mai fi niciodată la fel.

Whit a cercetat mulțimea. Unchiul meu stătea chiar în centru, de parcă ar fi știut din instinct că trebuia să se poziționeze în apropierea scării centrale. Partea bună era că stătea cu fața spre intrarea în lobby și cu spatele la locul în care trebuia să ajungem noi.

— Urmează-mi exemplul și să nu-ți vină vreo idee prostească, cum ar fi să te împiedici sau să leșini.

— N-am leșinat niciodată! i-am zis pe cel mai trufaș ton posibil.

Whit m-a tras de după coloană și am înaintat încetișor prin mulțime, el cu ochii la *tío* Ricardo, iar eu cu ochii la soțul meu.

Soțul.

Am jurat că nu mă voi obișnui niciodată cu termenul.

Deodată, Whit s-a oprit și mi-a făcut semn să rămân în spatele lui. Ne aflam în dreptul unui grup de patru afaceriști egipteni, ale căror fesuri îl întreceau chiar și pe Whit în înălțime. Pufăiau din trabuce și discutau despre prețul bumbacului. Printre picături, am surprins privirea febrilă a unchiului meu, care inspecta cu îndârjire încăperea. Arăta atât de rău, cu obrajii scobiți și ochii tiviți cu roșu, încât aș fi vrut să-l ușuiască eu însămi spre scări. Apoi mi-am adus aminte că îmi poruncise să părăsesc țara cât mai grabnic cu putință.

Simpatia mea s-a stins.

Whit m-a strâns de mână și am înaintat, aplecându-ne și mutându-ne dintr-o parte în alta a sălii, de parcă am fi fost piese pe o tablă uriașă de șah. Un pas înainte colo, doi pași într-o parte dincolo. După ce ne-am odihnit câteva clipe în spatele unui ghiveci uriaș, în care se afla o plantă ale cărei frunze țâșneau ca măturile, am ajuns în cele din urmă în capătul scărilor. Whit a aruncat o privire în lungul holului care ducea spre salon.

— Mă întorc imediat, mi-a zis și a luat-o la goană pe coridor.

Am rămas cu gura căscată în urma lui și m-am repezit în spatele unei draperii voluminoase, care acoperea o fereastră cu arcadă. Am aruncat un ochi de după materialul brodat la timp ca să-l văd pe unchiul meu luând loc în fotoliul de piele dintr-un alcov. *Tío* Ricardo s-a aplecat, a pus mâna pe un ziar uitat acolo și a început să-l răsfoiască leneș.

M-am înfășurat în draperie, respirând greoi. Unde dispăruse Whit? Și chiar era musai să facă un comision în acea clipă? Nu putea să aștepte...

— Îți văd vârfurile ghetelor! s-a auzit un glas amuzat.

Whit a tras draperia într-o parte. În mâna stângă ținea o sticlă care avea cea mai intensă nuanță de verde, un ton care-mi amintea de ochii Elvirei când era furioasă. Am privit-o mai îndeaproape și m-am corectat. Era o sticlă *scumpă* de șampanie Veuve Clicquot, din 1841. Cu zâmbete largi, am evadat împreună la etaj, iar singurul lucru la care mă puteam gândi era acela că pășeam alături de *soțul* meu.

Acum aparțineam unul altuia.

I-am aruncat o privire pe furiș, convinsă că-mi închipuisem întreaga seară. Părul lui castaniu, care nu se putea hotărî dacă este roșcat sau șaten, linia puternică a umerilor și ochii albaștri, uneori serioși, alteori puși pe șotii și în câteva dăți injectați.

Whit m-a privit lung.

— Facem o echipă bună, Olivera.

— Mi se pare ireal, am spus când am pășit la al treilea etaj.

— Și, cu toate acestea, iată-ne!

Mi-a strâns mâna, palma lui caldă mângâind-o pe a mea, și m-am înfiorat.

— Regreți deja?

— Întreabă-mă mâine.

Am ajuns în dreptul ușii de la hotel și m-am holbat la ea prostită, conștientizând abia acum partea care urma *după* nuntă. Whit s-a rezeamat de toc și privirea i-a alunecat de la chipul meu spre vârfurile degetelor. Nu mă privise niciodată cu atâta atenție. Mă simțeam dezgolită sub ochii lui. Încă ne țineam de mână, dar niciunul dintre noi nu s-a întins spre clanță.

— Ne-am grăbit cu ceremonia, mi-a spus delicat. Nu trebuie să ne grăbim și în seara asta.

Îmbujorată, m-am foit, gândindu-mă serios. Existau motive de ordin practic pe care trebuia să le iau în considerare. Ceea ce făcusem nu trebuia să mai poată fi desfăcut. Dacă planul nostru ar fi avut un punct slab, unchiul meu l-ar fi găsit.

— Când îi vom spune unchiului ce s-a întâmplat, am spus încetișor, primul lucru pe care-l va face va fi să ceară anularea căsătoriei.

Whit s-a întunecat.

— Ba pe naiba!

— Al doilea, am continuat, va fi să aducă un doctor care să verifice dacă sunt încă fecioară.

— Mi se pare un gest extrem.

— Ar fi în stare, ca să arate că e o cacealma. Adică, am adăugat și mi-am dres vocea, asta dacă ne vom preface că am făcut-o, dar de fapt nu s-a întâmplat.

Obrajii îmi ardeau.

— Mă refer la consumarea căsătoriei.

Nu fusesem vreodată atât de rușinată. Whit ar fi putut să mă tachineze, dar expresia lui era blândă și răbdătoare, ochii albaștri îi erau calzi. Treptat, rușinea mi s-a risipit și am simțit în locul ei, din ce în ce mai profund, că așa era drept. Seara aceasta alături de Whit era alegerea mea. Mi-a dat drumul la mână și mi-a pus o șuviță de păr pe după ureche, degetele lui mângâindu-mi pomeții.

— Mereu mi-a plăcut părul tău.

— Serios? am zis, ridicând din sprâncene. Dar e atât de mult și se încurcă mereu și îmi alunecă tot timpul din agrafe...

A așteptat răbdător să termin. *Dios*, aveam emoții! Dacă aș fi fost un ibric, aș fi șuiert acum. Dacă aș fi fost o sticlă cu șampanie, dopul mi-ar fi sărit demult. Am pierdut șirul cuvintelor care-mi ieșeau pe gură și vocea mi-a pierit. Am ridicat neajutorată din umeri și, cumva, el a înțeles ce aveam nevoie să aud.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin de unchiul tău! a zis Whit. Acum este vorba despre noi doi și nimeni altcineva. Nu vreau să te grăbesc să faci ceva pentru care nu ești pregătită.

— Dar tu? *Tu* ești pregătit?

Mi-a zâmbit lent și tandru.

— Din Philae, Inez.

Am simțit un val de căldură, în vreme ce mintea îmi era inundată de amintiri cu Whit. Clipa în care am descoperit lăcașul de odihnă veșnică al Cleopatrei și am râs atât de tare că ne alunecau lacrimi pe

obraji. Când a sărit în Nil ca să mă salveze și mi-a oferit aerul lui când eu îmi pierdusem suflarea. Încă-mi aminteam cum îi arăta chipul prin ceața întunecată a fluviului, bulele care pluteau printre noi înainte ca el să își lipească gura de a mea. Și îi auzeam în continuare replica tăcută după ce, într-un moment în care fusesem curajoasă, îi spuseseam ce simțeam pentru el. Cuvintele lui șoptite îmi răspândiseră flori de plăcere în lungul coloanei. Masca pe care o purta mereu dispăruse și în locul ei văzusem vulnerabilitatea pură care-mi furase aerul din piept, așa cum amenințase să o facă fluviul.

E valabil pentru amândoi.

Acum avea aceeași expresie și asta îmi dădea curaj. M-am îndrăgostit de Whit treptat - sub oglinda Nilului, într-o cameră mortuară, într-un cort improvizat, pe o corabie.

Când m-a ținut în brațe în întunericul mormântului, sentimentul devenise irevocabil.

— Sunt pregătită, am șoptit. Sunt pregătită de ceva vreme. Asta este ce îmi doresc. Noi doi.

I-a apărut un zâmbet în colțul gurii. Whit a făcut un pas în față, și-a plecat capul și m-a sărutat. Buzele lui, lipite de ale mele, erau moi și se mișcau încet, dar sigur. Și-a strecurat mâna în geanta care-mi atârna de încheietură și mi-a zâmbit în timp ce mă săruta. Vag, am auzit cheia în broască. Whit m-a tras înăuntru și a împins ușa în urma noastră, cu piciorul. Abia am auzit sunetul. Singurul lucru la care eram atentă era felul în care i se mișca gura, lipită de a mea, dulce și pătimaș. Apoi m-a tras aproape de el și mâna lui stângă mi-a cuprins ceafa, în vreme ce dreapta îmi înlănțuia talia, cu sticla de șampanie apăsată de spatele meu.

Whit și-a rezemat fruntea de a mea și am împărțit aceeași gură de aer pentru o clipă. Pentru două. Pentru încă una. Apoi

el s-a retras și s-a aplecat ca să-și scoată pumnalul ascuns în gheață. Dintr-o singură mișcare precisă a încheieturii, a ațintit lama și a scos perfect dopul sticlei. Șampania înspumată s-a revărsat în valuri și am râs împreună. Whit a dus sticla la gură și a luat o înghițitură cât îi admiram profilul înalt al gâtului bronzat.

Fără cuvinte, mi-a oferit șampania.

Am luat o gură sănătoasă, simțindu-i aroma acidulată și seacă pe limbă. Licoarea cu bule mi s-a răspândit în fiecare celulă a trupului și m-am simțit efervescentă, senzuală și nerăbdătoare pentru ce ar fi putut să-mi mai aducă acea noapte. Whit m-a condus spre canapeaua verde și m-a întors pe jumătate, astfel încât, atunci când ne-am așezat, mă ținea în brațe, cu picioarele întinse în poala lui. Am mai luat o gură de șampanie și i-am oferit-o apoi lui. Și-a scuturat capul și a dat sticla la o parte, așezând-o delicat pe podea.

— Mai întâi vom *discuta*, mi-a zis. Cumva, reușești mereu să descoperi mai mult decât mi-aș dori despre mine, în vreme ce eu nici măcar nu-ți știu al doilea prenume.

— Asta pentru că eu pun întrebări.

— Prea multe.

Am zâmbit.

— Nici eu nu-ți știu al doilea prenume.

— Spune tu prima.

— Emilia. Este un nume din familie, am adăugat și l-am înghiontit cu umărul. E rândul tău.

— Lordul Whitford Simon Hayes.

— N-am să-ți zic niciodată lordul Somerset.

Whit s-a înfiorat.

— Dacă o vei face, plec!

Mi l-am închipuit pe Whit soldat, făcând imposibilul ca să- și salveze prietenul, în ciuda unui ordin direct. Chiar și față de unchiul meu dădea dovadă de o loialitate desăvârșită, care devenea uneori frustrantă - însă doar când nu răspundea la niciuna dintre întrebările mele. M-am aplecat și i-am muscat ușor urechea.

— Nu ai pleca niciodată de lângă mine.

Orice urmă de amuzament i-a pierit de pe chip, de parcă aș fi suflat într-o lumânare și nu a mai rămas decât un fir de fum.

— Mă cunoști destul de bine încât să ai certitudini?

— Poți să protestezi cât vrei și oricât de tare, domnule Hayes, dar nu-ți poți ascunde onorabilitatea de mine!

— Am făcut multe lucruri dezonorante, Inez, mi-a spus cu glas scăzut.

— Ți-a spus cineva că te judeci prea aspru?

— Ție ți-a spus cineva cât de periculos este să vezi doar cei mai bun în oameni? mi-a întors-o.

— Ei bine, cred că, în ciuda cinismului, iubești profund. Și ești loial. Și bun la suflet, am adăugat, pentru că nu mă puteam abține.

Whit a râs.

— Nici bun la suflet nu sunt, Inez.

— Poți fi! am insistat cu încăpățănare. Ești.

S-a încruntat, prefăcându-se consternat, și m-a ciupit de picior. Am încercat să mă eliberez, dar el mă ținea strâns, cu un braț prins în jurul taliei și celălalt trecut peste picioarele mele. Rochia mi se ridicase deasupra gleznelor. Nu visasem niciodată că aș putea ajunge într-o astfel de situație. Întrasem din nou în ritmul familiar al conversațiilor noastre, un vals ritmat cu zeci de piruete strânse. Care mă făcea să mă simt straniu de încrezătoare. Datorită lui Whit, îmi era ușor să fiu eu însămi.

— Am fost cu adevărat bun cu o singură persoană.

Whit m-a tras mai aproape.

— Doar cu una? m-am mirat, clătinând încet din cap. Îndrăznesc să te contrazic.

— Am să recunosc că poate am fost bun cu tine o dată sau de două ori, a spus și a zâmbit ușor.

De mai multe ori.

— Ce concesie!

Am tăcut.

— La cine te referi?

Drept răspuns, m-a tras mai aproape și m-a sărutat. Parfumul lui a plutit între noi, un amestec de natură, aer proaspăt și aroma amăruie a unei bucăți de portocală.

— Deci am terminat de vorbit? l-am întrebat, fără suflu. Whit s-a retras îndeajuns cât să mă poată privi în ochi.

— Vreau să aflu lucruri despre *tine*. Despre familia ta.

Așa că i-am povestit. Despre anii lungi în care îi așteptasem pe părinții mei să se întoarcă din Egipt, despre mătușa mea și regulile ei aspre, despre verișoara Amaranta, care știa cum să se poarte ca o

domnișoară, iar mai apoi despre Elvira. Ea a fost preferata mea. Prietena mea cea mai bună. De câte ori îmi aruncam privirea peste umăr, ea era acolo. Elvira vedea ce era mai bun în mine și îmi închipuisem că vom trăi una lângă alta, vecine care adună pisicuțe pe care le cresc mari și cu personalitate.

Nu aveam să uit niciodată clipa în care am pierdut-o. Secunda în care respira încă și apoi, într-o suflare, fața ei fusese spulberată. Desfigurată. Greșeala ei fusese că mi-a călcat pe urme, venind pe furiș în Egipt, la fel ca mine. Am venit ca să găsesc răspunsuri, dar Elvira venise ca să mă găsească pe mine. Așa cum făcea întotdeauna. Acum, de fiecare dată când aveam să-mi arunc privirea peste umăr, ea nu va mai fi acolo.

Whit mi-a șters cu blândețe lacrimile de pe obraji. Nu-mi dădusem seama că am început să plâng. O pierdusem cu mai puțin de o săptămână în urmă, dar mi se părea că trecuse deja o eternitate. Uram faptul că se vor aduna și mai multe zile din clipa în care fusesem pentru ultima oară împreună. Zile care se vor preschimba în luni. Apoi lunile în ani. Anii în decenii. Iar timpul amenința să fie crud, pentru că urma să-mi răpească amintirile și să le înceteșeze până când voi uita detaliile care o alcătuiau pe ea.

— Dacă aș pierde-o pe Arabella, nu mi-aș reveni niciodată, mi-a șoptit Whit.

— Arabella?

— La ea mă gândeam mai devreme.

— Sora ta, am spus, aducându-mi aminte.

O fată aproape mare acum, căreia îi plăcea să picteze cu acuarele și era extrem de curioasă. Îmi părea o persoană cu care mi-aș fi dorit să fiu prietenă. Mi-am închipuit-o cu aceeași nuanță de păr ca a lui Whit, cu aceiași ochi de un albastru-pal.

— Sora mea. Cea mai bună din familia noastră și cea mai drăguță. E ca o pasăre colibri - zboară prin casă, îi face pe servitori să râdă, se joacă cu animalele, pictează acuarele care par desprinse din paginile cu basme ale fraților Grimm. Nu o merităm.

Expresia i-a devenit serioasă.

— Nu există pe lume ceva ce nu aș face pentru ea.

— Ești bun și loial, am spus visătoare.

Whit și-a dat ochii peste cap.

— Odată ce-ți intră ceva în cap, nu-ți mai iese de acolo, așa-i?

Nu puteam să pricep de ce tot încerca să minimalizeze calitățile pe care le admiram la el.

— E amuzant, pentru că eram pe cale să spun același lucru despre tine.

— Nu sunt un erou, a mormăit, cu bărbia plecată. După o conversație cu părinții mei ai ști care este adevărul.

— Mi se pare că au fost aspri cu copiii lor.

Whit a dat din cap.

— Eu și fratele meu putem face față, dar Arabella nu.

— Așa că o protejezi.

Mi-am strecurat mâna pe după ceafa lui și am început să mă joc cu şuvițele de păr. Whit și-a rezemat capul de canapea, închizând ochii.

— Nu vorbești prea mult despre fratele tău, am zis.

— Porter. Asta pentru că este teribil de plicticos și rațional și practic.

— Și tu ești un om practic, am observat.

Whit s-a strâmbat dezgustat.

— Nu vreau să aud asemenea aberații!

— Nu cunosc nicio persoană mai pregătită pentru orice ar urma să vină.

Si-a deschis ochii.

— Porter e mult mai rău. El chiar e pregătit cu de toate - un cufăr pentru haine, un cufăraș cu medicamente, un cufăr pentru încălțări și unul pentru arme, un cufăr cu hărți pentru destinația spre care se îndreaptă și un cufăr cu jucării pentru *câinele* lui...

— Dar e fratele tău și ți-ai da viața pentru el.

— Ce dramatic!

Whit și-a dat iar ochii peste cap.

— Dar, da, mi-aș da-o.

Lista persoanelor pe care le iubea atât de mult încât și-ar fi dat viața pentru ele era, în mod clar, foarte scurtă. Whit își oferea zâmbetele și săruturile cu dărnicie, dar inima și-o ținea în siguranță, ferecată în

pumn. Dacă te apropiai prea mult de ea, se dezlănțuia. Dar, cu toate acestea, existau cel puțin două persoane pe acest pământ cărora le încredințase inima lui.

Speram că voi putea să mă număr printre ele.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

— Sărută-mă, Whit!

M-a tras mai aproape de el și mi-a sedus lent gura, apoi sărutul a devenit mai pasional și a gemut ușor. Mi-am înfipt degetele în ceafa lui când mi-a întredeschis buzele și mi-a supt ușor limba. Nu fusesem sărutată așa niciodată. Ar fi putut să treacă un an și eu nu aș fi simțit. Cu o singură mișcare lentă mi-a desprins eșarfa de la gât, materialul șoptind delicat pe pielea mea.

— De ce o mai păstrezi? m-a întrebat.

— E o formă puternică de magie, i-am răspuns. S-ar putea dovedi de folos.

Whit a mijit ochii, iar eu m-am mișcat agitată în poala lui.

— Ai păstrat-o pentru că are magie?

Am ridicat eșarfa și mi-am trecut ușor degetele pe deasupra materialului strălucitor.

— A fost a mamei.

— Știu, mi-a spus cu glas blând.

— Se pare că nu pot să scap de ea, am șoptit. Dar ar trebui, nu-i așa?

— Atunci când vei fi pregătită să renunți la ea, o vei face, mi-a zis. Iar dacă acea zi nu va veni niciodată, nu e nicio rușine în faptul că vrei s-o păstrezi.

Am împăturit materialul cu atenție, simțind vibrația magiei în fiecare fir. Nu era prima oară când îmi puneam întrebări în privința vrăjii originare și a Vrăjitoarei care purtase acest accesoriu aparte. Știuse că magia avea să se agațe de un obiect atât de mundan? Sau...

— Inez, a șoptit Whit. Nu te mai gândi la magia eșarfei. I-am zâmbit spăsit.

— Întoarce-te la mine!

Și-a răsfirat degetele pe spatele meu, în timp ce și-a dus cealaltă mână în fața rochiei și a început să deschidă încet fiecare nasture. Mi-a ieșit la iveală cămașa albă, cu gulerul strâns cu fundă de mătase.

Whit a tras de ea și nodul s-a desfăcut, dezvelindu-mi partea de sus a sânilor. Nu făcusem niciodată așa ceva și spaima inocenței m-a sugrumat. Whit s-a aplecat și m-a sărutat din nou. Grație materialelor științifice împrăștiate prin biblioteca tatei, știam la ce să mă aștept, însă nimic nu mă pregătise pentru ceea ce simțeam acum.

Parcă eram într-o trăsură care aluneca prea repede la vale. Mă învârteam amețitor în cerc, cu brațele întinse, ca să-mi păstrez echilibrul.

Era ca o febră care creștea, amenințând să atingă delirul.

Gândurile mi s-au întunecat de dorință și amețală. L-am apucat de cămașa din bumbac, strângând materialul în pumni, disperată să mă agăț de ceva. A

— Îți bate foarte tare inima, a șoptit Whit, cu gura lipită de a mea.

Mi-am apăsât palma de pieptul lui.

— Și ție.

O buclă îmi alunecase din împletitură, iar el mi-a trecut-o pe după ureche. Nici măcar nu mi-a trecut prin gând să mă uit în oglindă. Cerul știa cum arătam!

— Ești atât de frumoasă! mi-a spus el.

S-a ridicat și m-a purtat în brațe până în dormitor. M-a întins cu grijă pe pat, apoi s-a urcat deasupra mea, atent să nu mă strivească sub greutatea lui. Și-a aplecat capul și mi-a așternut sărutări fierbinți în lungul gâtului. Rochia mi s-a desfăcut larg în față și el mi-a trasat conturul claviculei cu vârful degetului.

De-a lungul brațelor mi-au alunecat fiori.

— Ești sigură, Inez? a șoptit.

— Tu nu ești?

Pe chip i-a apărut o expresie pe care nu o puteam descifra. Mi-a mușcat buza de jos și mi-a cuprins sânul în palmă, trecându-și degetul mare pe deasupra bumbacului subțire.

Mi-am simțit pântecul inundat de căldură și am oftat. M-a sărutat din nou, un sărut delicat mai întâi, care s-a transformat în ceva mai pasional, mai disperat. Fiecare atingere a gurii lui îmi făcea inima să o ia la goană și capul să mi se învârtă.

Abia mult mai târziu, după ce Whit a tras cuverturile peste pielea

noastră îmbujorată, după ce a adormit primul, iar eu îi ascultam respirația ușoară, mi-am amintit că nu îmi răspunsese la întrebare.

CAPÍTULO CINCO

Ceva moale mi-a mângâiat ceafa. O atingere ușoară pe pielea sensibilă. Mi-am ținut ochii închiși, convinsă că visez și că, în secunda în care mă voi trezi, senzația urma să dispară. Dar în jurul taliei mele era încolăcit un braț gros, ținându-mă lipită de un piept lat. Lăsasem ușa de la balcon deschisă, iar aerul rece adia prin plasa deasă a baldachinului care învăluia patul ca un cocon. Am deschis un ochi, întrezărind prin materialul mătăsos tușele încetoșate ale răsăritului.

— *Buenos días*, mi-a spus Whit în păr.

M-am înfiorat și m-am lipit mai strâns de trupul lui cald. Amintirile din noaptea trecută mi se derulau în minte, clipă cu clipă. Fierbințeala care dogorea din palmele lui Whit în timp ce îmi explora fiecare centimetru al corpului. Săruturile care mă amețeau și mă împiedicau să gândesc. Durerea ascuțită pe care am simțit-o când s-a mișcat pentru prima oară înăuntrul meu, apoi cum aceasta a pălit și s-a preschimbat într-o senzație care mi-a acaparat tot trupul. Indescriptibil. Fusesse blând, dar posesiv. Răbdător, deși simțisem nerăbdarea în sunetele pe care le scotea, în gemetele dulci revărsate de pe buzele lui, apăsate de ale mele. Mi se părea ceva cu desăvârșire incredibil, ireal.

— Visez? l-am întrebat pe un ton încărcat de uimire. Ziua de ieri s-a petrecut cu adevărat?

— Așa sper, altfel n-aș avea ce să caut în patul tău.

Am zâmbit în pernă.

— Ai reușit să dormi vreun pic?

— Bineînțeles că nu.

Whit s-a întins și m-a tras mai aproape, apoi a strănutat când părul meu i-a gădilat nasul.

— Dorința pentru tine m-a ținut treaz toată noaptea.

Am roșit.

— Ah!

A răs, mângâindu-mi coastele, apoi s-a ridicat încetișor în capul

oaselor.

— Nu-mi vine să cred că am o soție.

Mi-a sărutat delicat urechea.

Enormitatea a ceea ce am făcut se întindea în fața ochilor, de parcă viitorul nostru ar fi fost o fundă desfăcută.

— Ce vrei să facem?

Whit a rămas tăcut, odihnindu-și degetele pe umărul meu.

— În clipa asta? a întrebat el amuzat. În restul zilei? Sau în general?

M-am răsucit în brațele lui, curioasă, nevenindu-mi să cred că nu discutaseam ce urma după nuntă. După ce aveam să rezolv situația cu mama, ne rămânea viața întreagă dinainte. Lumea era scoica noastră, după cum se zicea. Am zâmbit și Whit m-a fixat cu privirea, încruntându-se.

— Ce-ți trece prin cap?

— Lumea e scoica noastră, i-am explicat.

— Ah! a șoptit. Iar Shakespeare!

Mi-am trecut degetele de-a lungul maxilarului său, urmând linia dură care ducea la bărbia încăpățânată pe care o desenasem cu luni în urmă.

— Ai fost soldat și spion pentru unchiul meu. Acum avem resurse și putem face orice ne dorim.

Mi-am umezit buzele.

— Ce vrei să faci cu viața ta?

— Cred că întrebarea potrivită este ce vrei *tu* să faci? Este averea ta.

— Ea noastră, am zis, pentru că nu voiam ca mariajul nostru să înceapă ca și cum am fi fost în două tabere diferite.

Fusesem înstrăinată de părinții mei foarte multă vreme, lipsită de legături solide și nesigură de locul meu în lume și de cine eram. Tot ceea ce îmi doream era să fac parte din ceva ce noi doi am fi creat - împreună. O familie. Mama o distrusese pe a noastră. Prin minte mi-a străfulgerat chipul verișoarei mele și durerea a ieșit din nou la suprafață, copleșitoare ca o băutură tare. Îmi doream ca măcar o dată ceea ce atingeam să nu se sfărâme într-un milion de bucățele.

— Inez, *tu* ce vrei?

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu tatăl meu, am șoptit. Vreau să

știu dacă este în viață sau să aflu locul în care este îngropat. Elvira...

Am înghițit un nod.

— Elvira a murit din cauza mamei. Vreau să ajungă în închisoare. Vreau să se facă dreptate.

— Nimic din toate astea nu costă bani.

— Va costa ceva să-i dăm mamei de urmă.

Whit a ridicat din umeri.

— Trebuie doar să găsești oamenii potriviți.

Și-a trecut degetul peste buzele mele.

— Și apoi?

Era ceva ce nu articulasem încă. O senzație care apărea de fiecare dată când pășeam pe străzile Egiptului. Îmi spunea să plec urechea la dorința mea de explorare, la provocarea pe care o ridica învățarea unei limbi noi, încetul cu încetul, și la căldura și ospitalitatea oamenilor de aici. Egiptul îmi intrase pe sub piele și știam deja că-mi va lipsi. Dar dacă... Dacă acest loc ar fi devenit acasă? Dacă ar fi devenit acasă pentru *noi*? Munca depusă alături de unchiul meu și de Abdullah îmi adusesese bucurii. Să lucrez în echipă și să îi sprijin îmi adusesese împlinire. Aveam senzația că fac exact ce trebuie. Mi-am exprimat gândurile pentru întâia oară:

— Vreau să rămân în Egipt și să finanțez excavațiile lui Abdullah. Poate să-mi cumpăr o casă în Cairo.

— Ai vrea să trăiești aici? m-a întrebat Whit, trăgănând fiecare cuvânt, de parcă ar fi încercat să se asigure că înțelesese corect.

Pe chip îi înflorise un zâmbet timid.

— Nu-mi închipui numind un alt loc acasă, am recunoscut. Dar tu?

— A fost întotdeauna clar că trebuie să mă întorc în Anglia, așa că nu mi-am îngăduit să sper sau să visez ceva. Cum nu m-am așteptat nici că mă voi căsători cu tine.

— Căsătoriți, am șoptit. *Tengo un esposo.*

— Da, ai un soț.

Uitasem că mă poate înțelege când vorbeam limba maternă, încântarea mi-a făcut pielea de găină. Așa vor sta lucrurile între noi! Dimineți lungi și conversații șoptite. Whit mă făcea să râd și era loial. Aveam încredere în el.

— Cât de bine vorbești spaniola?

Whit s-a ridicat deasupra mea și m-a întors pe spate. Mi s-a accelerat pulsul și mi s-a înfierbântat sângele. Părul îi aluneca în bucle delicate pe frunte, teribil de încurcat. Umerii lați acopereau orice altceva. Ochii albaștri, somnoroși, mă priveau lung, treji, dar nu alerti. Un zâmbet leneș i-a ridicat colțurile buzelor. Whit s-a aplecat, buzele lui moi le-au întredeschis delicat pe ale mele, iar el s-a lăsat în voia sărutului cu o ferocitate tăcută, savurând totul cu mușcăături ușoare.

Era încă întuneric în cameră și parcă am fi trăit într-un vis, însă în clipa următoare i-am simțit trupul trezindu-se treptat și respirația i s-a accelerat, mâna alunecându-i pe gâtul meu și apoi mai jos.

— *Debería practicar más*, mi-a zis cu buzele lipite de clavicula mea.

— Poftim?

Nu aveam idee despre ce vorbește. Peste gânduri mi se așternuse o ceață delicioasă și nu-mi doream să se mai ridice vreodată. Aș fi fost fericită să rămân pierdută pentru totdeauna. Fără nicio hartă.

Whit și-a ridicat fruntea, zâmbind, și am sesizat o undă de vanitate. A început să își miște trupul zvelt, cuibărit între coapsele mele, și mi s-a tăiat respirația. Zâmbetul i-a devenit mai larg, fără să se mai ascundă.

Am mijit ochii.

— Ești tare mândru de tine.

— Am zis - mi-a șoptit, făcând o pauză ca să-mi muște seducător bărbia înainte să repete în spaniolă - că trebuie să exersezi mai mult.

Exprimarea era corectă, dar trebuia să mai lucreze la accent.

— Ar trebui să vorbești în spaniolă cu *tío* Ricardo.

Numele unchiului meu ne-a făcut pe amândoi să împietrim. Whit s-a lăsat mai jos, aproape strivindu-mă, și a suspinat, cu capul lipit de gâtul meu. Apoi s-a ridicat și s-a aruncat pe perna lui.

Glasul i-a sunat plat.

— Ricardo.

— Trebuie să-i spunem astăzi.

Whit și-a ridicat privirea în tavan și a dat din cap.

— În dimineața asta.

— Va fi furios, am zis. S-ar putea să cheme un doctor, s-ar putea să

ne forțeze să divorțăm.

Și-a întors încetișor capul spre mine și m-a privit în ochi. Glasul lui era o șoaptă criminală:

— Nimeni nu-mi va dicta viața, Inez!

M-a tras mai aproape și mi-am apăsât urechea de inima lui. Bătea regulat.

— Nimeni.

L-am crezut.

Am coborât scările la al doilea etaj fără să ne atingem, fără să vorbim. Cu fiecare pas, ținuta lui Whit se schimba subtil, masca pe care o purta în fața celorlalți fixându-se încetul cu încetul la loc. Rebelul nepăsător care-și ținea butelcuța cu alcool la vedere, donjuanul fermecător care știa cum să fure zâmbete. Versiunea aceasta a lui Whit îmi era familiară, dar duceam dorul aceleia pe care o descoperisem în întuneric. Acel Whit mă strângea la pieptul lui, iar cuvintele pe care le rostea își pierdeau asprimea și cinismul.

Am ajuns la o ușă vopsită în verde-închis, sculptată cu arabescuri și spirale, dar înainte să bat, Whit mi-a prins degetul mic cu al lui și mi l-a strâns pentru o clipă. Și, chiar dacă mă ținea doar de degetul mic, m-am simțit legată de el. Eram împreună în această aventură.

Mi-a dat drumul și a deschis ușa, pășind înăuntru primul. Am fost întâmpinați de o cameră de zi dezordonată. Ziare vechi erau stivuite neglijent pe măsuta de cafea, unde se aflau mai multe tăvi cu mâncarea neatinsă: pită și humus, holuri cu fasole fiartă în tocană de tomate. Aproape pe fiecare suprafață plană se înghesuiau cani goale de cafea, încăperea mirosea a aer stătut și a sudoare bărbătească.

Am strâmbat din nas. Încercasem să fac ordine, dar *tío* Ricardo se revolta la orice intervenție. Îmi îngăduia să stau lângă el câteva minute, dar apoi îmi ordona să ies din cameră și să-mi fac bagajele.

Whit a bătut în ușa de la dormitor și mormăitul unchiului mi-a indus imediat o stare de agitație. Am inspirat brusc, iar Whit, auzindu-mă probabil, m-a tras la o parte din dreptul ușii închise.

— Îi pot spune singur, mi-a șoptit. Nu-i nevoie să fii de față.

— Suntem o echipă, i-am spus.

— Mă descurc singur.

— Știu asta, i-am zis, ridicându-mă pe vârfuri și sărutându-i ușor obrazul. Dar nu-i nevoie.

Mi-a strâns mâna.

— Împreună atunci.

Whit a deschis ușa de la dormitor și am pășit înăuntru. Dacă sufrageria era dezordonată, starea în care se afla camera de dormit era catastrofală. Hainele erau aruncate peste tot, ghetele fuseseră azvârlite în dreptul ferestrei, iar pe pat erau împrăștiate o mulțime de cărți. Pe pervaz am remarcat mai multe cani goale, perfect aliniată, iar pe noptieră se afla o farfurie cu pâine prăjită neatinsă. M-am crispat și mi-am promis să nu uit să fac curat.

— Ah, bun! Ți-ai lăsat biletele pe masă. Sunt în plicul de acolo. Ți-ai făcut bagajele? m-a întrebat unchiul, concentrat asupra teancului de hârtii de la el din poală.

Nu se mai bărbierise de ceva vreme și arăta ca un urs grizzly morocănos. Era îmbrăcat în pijamale cu dungi, decolorate de la atâta purtat, cu manșetele zdrențuite. Arătau de parcă i-ar fi fost făcute cadou de mama. Ei îi plăcea să aibă grijă de el, pentru că lăsat în plata lui nu se îngrijea de înfățișarea lui. Gândul la ea mi-a trezit furia, violentă ca o furtună de nisip. Nu mă puteam gândi la mama fără să-mi aduc aminte de Elvira.

Mi-am alungat-o pe Lourdes din minte.

Whit a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— După cum ți-am spus, voi rămâne în Egipt.

— Și, după cum ți-am spus în mod repetat, a început unchiul, ridicându-și privirea ca să se uite în ochii mei.

A aruncat grămada de hârtii într-o parte și foile s-au împrăștiat în toate direcțiile, câteva alunecând de pe pat.

— Sunt tutorele tău și vei face așa cum zic! Aș prefera să nu mai trimit încă un sicriu înapoi în Argentina.

A vrut să mai spună ceva, dar a împietrit. Atenția i s-a îndreptat spre mâinile noastre împreunate. Toată culoarea i sa scurs din obraji și s-a albit ca varul. Expresia de pe chip i s-a preschimbat într-una de furie uluită.

— *Whitford!*

— Avem vești, a spus Whit, însă de data aceasta nu zâmbea și nici nu făcea cu ochiul.

Avea mina serioasă a unui bărbat care pășește printr-un cimitir, grav și respectuos.

— Îndepărtează-te de ea!

Whit mi-a strâns mâna mai tare. Unchiul a observat gestul și a aruncat cearșafurile la o parte, iar picioarele i-au aterizat cu putere pe covor. S-a ridicat, clătinându-se ușor, și a ocolit patul.

— Nu! Oprește-te! am exclamat.

Whit m-a trecut în spatele lui când *tío* Ricardo și-a ridicat pumnul. Nu a încercat să oprească lovitura - am auzit bufnitura puternică în clipa în care unchiul meu mi-a lovit soțul în față. Whit s-a clătinat și am avut nevoie de ambele mâini ca să-l țin pe picioare.

— Ce ai făcut? a tunat Ricardo. Mi-ai promis că nu vei...

— Și mie mi-a făcut o promisiune, am spus.

— Inez! m-a avertizat Whit, ștergându-și sângele de la gură. Nu încă...

Ochii verzi-căprui ai unchiului s-au dilatat.

— *Carajo!* a zis.

— Ne-am căsătorit! am ciripit în aceeași secundă.

Cuvintele au răsunat ca bubuiturile unui tun, reverberând în jurul nostru. Am fost uimită că pereții nu s-au cutremurat și podelele n-au crăpat.

— Nu, a spus Ricardo și s-a prăbușit pe pat. *Nu!*

Furia iradia din el în valuri. A sărit în picioare, cu mâna ridicată - dar Whit s-a ferit și a profitat de avântul unchiului ca să-l răsucescă, îndepărtându-l de noi.

— E făcut, a spus Whit.

— Ba nu! a șuierat *tío* Ricardo. Voi cere anularea!

— E prea târziu, l-am anunțat veselă. Am fost compromisă.

— Inez! a suspinat Whit. La naiba!

Tío Ricardo s-a răsucit, cu o privire sălbatică pe chip.

— Minți - e doar unul dintre trucurile tale.

S-a repezit spre mine, cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să mă sugrume.

Dar Whit s-a pus între noi.

— Poți țipa la mine, a spus el cu vocea coborâtă. Poți fi dezamăgit, te poți simți trădat. Dar nu ridică vocea la soția mea! Dacă vrei să te lupți cu cineva, te poți lupta cu mine, Ricardo!

— Voi chema un doctor! a strigat el, arătându-mă acuzator cu degetul. Ai să vezi! E o cacealma!

— Fă-o! l-am îndemnat, ridicându-mi bărbia. Dar n-o să-ți placă rezultatul.

Unchiul meu părea lovit de trăsnet. Treptat, uluirea furioasă i s-a risipit de pe chip, făcând loc disperării. Am ghicit instinctiv că rememora toate dățile în care-l făcusem să treacă prin iad de când pășisem în Egipt.

Fuseseră câteva episoade.

— Ah, Dumnezeu! s-a văitat *tío* Ricardo. *Dios!*

A căzut pe spate pe pat, cu umerii scuturați de frisoane. Când a deschis din nou gura, glasul îi era plat și lipsit de orice emoție.

— Voi desface căsătoria.

— Aș putea fi însărcinată, am zis, de data aceasta fără prea multă veselie.

Lui Whit i s-a scurs sângele din obraji.

— Dumnezeu, Inez!

Unchiul și-a ciupit rădăcina nasului, luptând în mod clar să recapete o fărâmbă de control. Nu mă așteptasem ca vestea să-l rănească cu adevărat. Mă așteptasem la furie, dar nu la îngrijorarea lui sinceră. În furia mea, crezusem că totul se rezumă la control, însă mă înșelasem. Unchiului îi păsa de mine și își dorea din toată inima să nu mă vadă rănită. Fie de uneltirile mamei, fie de Whit.

Whit mi-a aruncat o privire exasperată.

— Puțin tact?

— El nu știe ce e tactul! am zis, străduindu-mă să-mi aduc aminte că unchiul avea o mână de fier.

Dacă nu m-ar fi încolțit, nu m-aș fi căsătorit cu Whit în secret. Firea lui tiranică nu-mi dăduse de ales. Avusesem doar două alternative.

Să părăsesc Egiptul sau să mă căsătoresc.

— Poate că dacă nu ai încerca să îi îngrozești pe toți cei prezenți în

această cameră, *inclusiv pe mine*, discuția ar fi mai productivă.

L-am privit drept în față pe unchiul meu.

— Va trebui să accepți situația.

— Nu te merită! Whit nu are nicio lețcaie pe numele lui, iar când am dat de el, era un bețivan. Nu știa în ce an suntem.

— Mi-a spus! am zis, lucru care nu era tocmai adevărat.

Nu știam că soțul meu e falit - nu că ar fi contat. Aveam nevoie de numele lui. De un soț.

— Whitford spune despre el atât cât să te facă să crezi că este vulnerabil, a spus *tío* Ricardo cu glas obosit. Dar nu te lasă să vezi decât ceea ce vrea el să vezi.

Mă simțeam de parcă aș fi stat în vârful unui turn și, cu fiecare afirmație, unchiul meu mai scotea o cărămidă din fundație. Dacă ar fi continuat, întreaga structură urma să se surpe, iar eu aș fi fost îngropată sub ruine.

— Cunosc destule lucruri despre el, am zis cu glasul ușor tremurat.

Whit îmi povestise despre familia lui, despre trecut, despre prietenul pe care îl pierduse și despre dezamăgirea pe care i-o provocaseră anii de armată, l-am aruncat o privire pe furiș și am rămas uimită să-i văd chipul împietrit și rece.

— Nu-l cunoști pe e/!

Tío Ricardo l-a arătat cu degetul pe soțul meu.

— Spune-i că am dreptate!

Am tresărit, biciuită de vorbele lui. Nu știam cum să mă apăr de ele pentru că o mică parte din mine își făcea griji în legătură cu aceleași lucruri. Căsnicia noastră îmi părea ca nisipurile mișcătoare. Legătura noastră fragilă ar fi putut să- mi alunece printre degete.

Cu un efort vizibil, Whit a întâmpinat critica cu un rânjet care-mi amintea de lumina argintie reflectată pe suprafața A pistolului său. Își purta zâmbetul ca pe o armă.

— Nu știam că ai o părere atât de proastă despre mine.

Poate că unchiul meu nu avea să-și dea seama niciodată cât de tare îl răniseră vorbele lui pe Whit, dar eu știam. Acum, că știam unde să caut semnele, am văzut urma subtilă de durere pe care o trădau maxilarul încordat și umerii rigizi. Un mușchi i-a tresărit în obraz. Dar

nu se va apăra, ci va primi în plin fiecare acuzație, fiecare lovitură pe care o primeau caracterul și onoarea lui, cu o detașare dureros de privit.

Așa a supraviețuit Whit.

S-a închis în sine, și-a îngropat rănilor. S-a ascuns în spatele unei sticle cu whisky, îndărătul zâmbetului ca argintul-viu și al replicilor caustice - cărămizi care formau un zid de cinism și îl fereau de lume, înainte ca aceasta să-l rănească din nou.

— V-ați căsătorit la biserică? a întrebat *tío* Ricardo brusc.

— Da, am spus. Am avut un capelan.

Unchiul a zâmbit.

— Căsătoria încă nu este legalizată, Inez.

— I-am trimis o telegramă fratelui meu, a spus Whit. El va depune corespunzător actele, iar anunțul căsătoriei va fi publicat. A împânzit deja Marea Britanic. Lordul Somerset și-a rupt logodna, iar acum, în mod oficial, nu mai este burlac.

I-am aruncat o privire întrebătoare. Nu-l văzusem trimițând o astfel de telegramă. Deși, până la urmă, n-am fost împreună tot timpul. Ar fi putut să o trimită de dimineață, după ce se trezise. Whit nu m-a privit în ochi și am început să pricep. Poate că mințea? Da, juca la cacealma ca să-l păcălească pe unchiul meu.

Tío Ricardo a părut să-și piardă cuvintele la auzul noutăților, iar eu am aplaudat în tăcere viteza de reacție a lui Whit. Apoi unchiul s-a clătinat, iar eu l-am apucat din instinct de cot, ajutându-l să-și găsească echilibrul. Încă arăta mult prea palid și hainele îi atârnavă pe trupul imputinat. Pierduse în greutate de când fusese rănit. Știam că fusese îngrijit foarte bine și că primise în plus niște sirop de arțar, care mai păstra amprenta unei vrăji vechi. Doctorul îmi arătase el însuși sticla.

— Nu te voi ierta niciodată, a spus unchiul meu.

Mă gândeam dacă să-l întreb cu cine vorbea: cu mine sau cu Whit, dar mi-am mușcat limba. Nu conta.

— Știu că a fost un șoc, dar a fost decizia mea. Moștenirea este a mea, iar tu ești eliberat de toate responsabilitățile de tutore. Sunt liberă să rămân în Egipt și nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre

asta sau despre mariajul meu cu Whit! E bun făcut.

Cineva a bătut în ușa de la intrare și ciocănitul m-a derutat pentru o clipă. Mă simțeam de parcă noi trei am fi fost pierduți pe mare, rupți de țărm, și încercam să ne ținem la suprafață, când aveam o gaură de mărimea unui crater în plută.

Whit a părăsit încăperea și s-a întors imediat cu ceva în mână, l-a înmănat plicul unchiului.

— E o telegramă, pentru tine.

Tío Ricardo a rupt plicul și a scos hârtia. A citit rapid cele câteva rânduri, apoi a tunat un blestem răsunător. A azvârlit telegrama, care a aterizat pe pat.

Pe bilețul scria:

*AM NEVOIE DE TINE ÎN PHILAE STOP DEZASTRU
VINO REPEDE STOP ADU UN DOCTOR STOP
ABDULLAH*

— Nu înțeleg! am strigat. E bolnav? Ce-ar fi putut să se întâmple?

— Nu ar trimite un asemenea mesaj dacă nu ar fi ceva serios.

Tío Ricardo a tropăit spre cufărul lui și și-a aruncat cămășile înăuntru. S-a aplecat să-și ridice ghetetele, dar a scăpat un geamăt puternic, atingându-și numaidecât brațul rănit. M-am grăbit să-l ajut și am început să-i împăturesc cămășile, ca să nu se șifoneze de tot. În fața ochilor mi-a apărut brațul lui Whit; am tresărit, ridicându-mi privirea, îmi întindea jacheta unchiului, o pereche de pantaloni și mai multe șosete.

— Pot să mă îngrijesc singur de lucrurile mele, a mormăit unchiul. Nu sunt neajutorat.

Eu și Whit l-am ignorat, lucrând împreună ca să terminăm mai repede. El a aruncat înăuntru două bricege, chibrituri, mai multe notițe egiptene și ochelarii pentru citit ai unchiului. Eu am pus periuța de dinți și pudra, alături de role de tifon curat.

— Cred că ar trebui să te gândești mai bine înainte să pleci, i-am zis. Ești încă în perioada de recuperare. Ce-ar fi să mergem eu și Whit în locul tău? Sunt sigură că putem...

— Nu! m-a întrerupt unchiul. Vom merge eu și Whit, iar tu vei sta aici.

Talentul unchiului meu de a mă scoate din minți era fără margini. Încercările lui repetate de a mă abandona sau de a mă alunga mă răneau, de parcă m-ar fi tăiat cu un pumnal tocit.

— Acolo unde merge Whit, merg și eu.

Soțul meu a dat imperceptibil din cap.

— Nu uita de medicament, a spus el, de ceasul de buzunar și de sticla cu sirop de arțar. Ar trebui să pui la pachet o pătură în plus pentru serile friguroase. E slăbit din cauza rănii.

— Practic, am spus.

— Pregătit, mi-a întors-o.

— Același lucru.

Unchiul meu a ridicat vocea, în mod evident sătul să mai fie ignorat.

— Acum nu mai este vorba despre o călătorie de plăcere, pe un *dahabeeyah* pe Nil, Inez!

— Mergem împreună! am declarat cu încăpățănare.

Tío Ricardo a făcut o grimasă și i s-a adresat soțului meu;

— Trebuie să ajungem acolo rapid, așa că va trebui să facem o parte din călătorie cu trenul, iar restul pe cămilă. Amintește-ți ce îmi datorezi! a zis unchiul meu, încordându-și pumnul.

Whit a pufnit iritat, apoi mi-a făcut semn să-l urmez afară din cameră. Și exact asta am făcut, cutremurată de un semn rău prevestitor.

Am închis ușa în urma noastră, pentru intimitate.

Whit m-a privit în ochi, cu mâinile îndesate adânc în buzunare.

— Are dreptate. Ne vei încetini, iar acum esențial este să ajungem la timp la Abdullah.

Inițial nu am înțeles ce voia să zică. N-avea cum să-mi spună cuvinte atât de lipsite de sens, nu putea! L-am fixat cu privirea, neîncrezătoare.

— Vă voi *încetini*? Practic alerg peste tot!

— Știi ce vreau să spun.

M-am încordat.

— Mă tem că nu știi. Am două picioare, la fel ca tine, nu-i așa?

Frustrarea îmi făcea ochii să ardă de lacrimi.

Whit nu a băgat de seamă sau s-a prefăcut că nu observă. Oricum ar fi fost, a continuat să vorbească, dar cuvintele păreau să se contopească.

— Nu ai călărit niciodată pe cămilă. Călătoria cu trenul este grea și e foarte cald, iar asta doar până în Aswan. Apoi trebuie să traversăm deșertul și să dormim în corturi. Nu, stai! în cort! La singular. Nu putem duce prea multe lucruri cu noi.

Mi-am întredeschis buzele. Whit avea de gând să mă lase în urmă, singură.

— Nu vorbești serios.

M-a privit cu gravitate și a ridicat grăitor din sprâncene.

— Ba da.

— Tu chiar vrei să rămân în urmă.

Whit a dat din cap.

— Corect.

Unchiul avea dreptate. Nu-mi cunoșteam deloc soțul.

— Vei face așa cum vrei, indiferent ce aș zice, nu-i așa? am spus, fluturându-mi ușor mâna. De parcă nu aș fi dovedit că sunt capabilă și nu aș fi muncit destul...

— Inez.

Whit a aruncat o privire cu subînțeles spre ușa de la dormitorul unchiului, ridicându-și din nou sprâncenele grăitor.

— Nu este vorba despre asta. Ricardo are nevoie de timp și cred că distanța îi va fi de folos. Voi discuta cu el, îl voi convinge, iar până ne întoarcem cred că se va fi obișnuit cu ideea căsătoriei noastre.

Ce gândire rațională! Tot ceea ce a spus avea sens, dar uram în continuare fiecare cuvânt.

— Dar...

— Nu-mi voi schimba părerea! mi-a tăiat Whit vorba. Nu cred că sunt absurd.

— Atunci când ne-am căsătorit, am sperat că vom fi în aceeași tabără.

— Suntem.

L-am privit în ochi.

— Nu, tu tocmai ai luat o decizie fără mine. Un partener nu face asta.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât, lăsându-i timp să răspundă. Cum nu o făcea, m-am îndreptat spre ușa de la apartamentul unchiului, cu spatele drept.

— Călătorie plăcută, Whit! am zis părăsind încăperea înainte să vadă cât de mult mă rănise.

Am călcat apăsător pe hol, cu mâinile-n sân, fumegând. Dacă el nu știa cât de mult uram să fiu lăsată pe dinafară, să mi se ordone ce să fac, de parcă nu aș fi avut și eu o voce, opinii sau...

În urma mea au răsunat pași grăbiți.

— *Inez!*

Ah, nu! Nu eram pregătită să aud și alte directive din partea lui. Am mărșăluit mai departe, mai repede acum, dar Whit și-a încolăcit brațul în jurul cotului meu și m-a întors cu fața spre el.

— Trebuie să lucrăm la comunicare! mi-a zis exasperat.

— Ah, te-am auzit foarte bine! m-am răstit. *Nu-mi voi schimba părerea.* Nimic incert în asta, domnule Hayes! Vreau să te anunț că nu apreciez discursul...

— De obicei te prinzi destul de repede, mi-a zis Whit. De câte ori trebuia să-mi întorc privirea spre ușa unchiului tău...

— ... pompos, lipsit de considerație față de ceea ce simt...

— ... care era clar că stătea lipit cu urechea...

Ne-am oprit amândoi în același timp.

— Poftim? a sărit Whit. Discurs pompos?

Am clipit, confuză.

— Să mă prind repede? Unchiul asculta la ușă?

Ne-am holbat unul la altul, uluiți.

— Despre ce naiba vorbești? m-a întrebat Whit.

— Dar tu?

Whit a început să râdă zgomotos, cu umerii zguduiți de hohote. S-a aplecat din talie și a tras adânc aer în piept, ca să-și revină. Dar eram încă încruntată, iar când mi-a văzut fața s-a aplecat din nou, râzând. Mi-a dat drumul la braț și și-a șters ochii de lacrimi, nevoit să se rezeme de perete ca să se țină pe picioare.

— Mi-ai zis cumva că sunt pompos? m-a întrebat, respirând sacadat.

— Așa te purtai, i-am răspuns.

— Am zis doar ceea ce își dorea unchiul tău să audă, a spus Whit, rânjind încă. Doamne, ești la fel ca el!

— Ah!

În sfârșit înțelegeam, iar dispoziția mi s-a înseninat considerabil. Whit încă nu-și dorea să se despartă de mine.

— Chiar vrei să vin cu voi.

Și-a scuturat încetișor capul și toată bucuria m-a părăsit. Dar Whit s-a apropiat de mine, și-a așezat mâinile pe umerii mei și cuvintele pe care le-a rostit au făcut ca totul să fie mai bine.

— De fapt, ce-ai zice să-i cauți prin cameră cât suntem plecați?

* * *

Am luat trenul până în Aswan, iar pe drum Ricardo nu a vorbit cu mine decât atunci când era absolut necesar. Ca să fiu sincer, mi s-a părut bolnav pe toată durata călătoriei; fiecare zgâlțâitură îl agita și-l făcea să asude. Însă, indiferent de cât de rău se simțea, reușea cumva să-mi arunce câte o privire urâtă la intervale regulate de timp. Dacă ar fi avut un pistol la îndemână, m-ar fi împușcat - eram convins. Vedeam atât de mult din Inez în el că nu mă puteam uita în ochii lui acuzatori.

Știam că și ea avea să mă privească la fel într-o zi, dacă planul meu dădea greș.

Ricardo s-a aplecat peste marginea ambarcațiunii care ne purta spre Philae. Valurile Nilului ne legănau blând, dar chiar și așa, Ricardo vărsa în mod regulat în apă. Soarele era orbitor și sudoarea îmi aluneca pe spinare. În Aswan era mai cald pe timpul zilei decât în Cairo, în ciuda faptului că era iarnă.

— Poate că ar fi trebuit să vin singur, am zis, vâslind. Ricardo s-a șters la gură cu mâneca.

— *Estoy bien.*

Am amuțit la auzul tonului său expeditiv, dar îi zisesem lui Inez că voi discuta cu el, așa că m-am oprit din vâslit și am tras lopețile în poală.

— Nu te poți preface că nu s-a întâmplat nimic.

Ricardo a oftat și s-a frecat la ochi, de parcă ar fi vrut să mă șteargă de pe retină. Nu-mi închipuisem niciodată că va fi încântat, dar nu crezusem că are o părere atât de proastă despre mine.

Un bețiv, un curvar și un mincinos. Care nu voia decât să se distreze. Alunecos și plin de secrete. Așa zicea și tata.

Probabil mi-ar fi spus-o și acum, dacă ne-am mai fi aflat vreodată în aceeași cameră.

— Sunt dezamăgit de tine, Whit! mi-a zis Ricardo. Ai profitat de ea.

Nu aveam cum să mă scot, așa că am rămas tăcut. Parcă știa adevărul, prin urmare m-am străduit să afișez o expresie nonșalantă. Poate că va crede că îmi doream să evit certurile. O parte din mine chiar după asta tânjea, dar cealaltă clocotea din cauza părerii lui îngrozitoare. Dezamăgirea lui mă îndemna să urlu, mă împingea spre sticla cu alcool.

— Văd că nu ai de gând să negi.

— Totul se va rezolva, am zis printre dinți.

Ricardo m-a privit aspru.

— Acum că ai acces la averea ei, vrei să spui.

La dracu” M-am foit pe banca de lemn. La orizont a apărut Philae, cu templul său înălțat mult deasupra apei. Reușea să-mi taie respirația de fiecare dată. Ricardo a aruncat o privire peste umăr, dar apoi s-a uitat din nou în ochii mei. Numi îngăduia să-l ignor.

— Știu ce fac, am zis în cele din urmă. Am un plan.

— Ce plan?

— Nu-i treaba ta.

— E *nepoata mea!*

— Știu, i-am răspuns. Și e *soția mea!*

Lui Ricardo i-a tremurat bărbia.

— Dacă-i faci ceva...

Nu trebuia să continue. Înțelegeam prea bine. Ricardo avea să mă facă să regret ziua în care dădusem cu ochii de Inez Emilia Olivera.

De parcă nu o regretam deja.

Am scufundat ambele lopeți în apă și am vâslit spre mal. Ricardo a coborât din barcă și a început să tragă de ea, ca să o scoată la liman.

Nu mai întâlnisem pe cineva atât de încăpățânat, cu excepția soției mele, firește. Dar mi-am ținut gura închisă și i-am dat o mână de ajutor. După ce am terminat treaba, am urcat povârnișul lin, atent la pietrele ascuțite care răsăreau din nisipul amestecat cu humă, cu Ricardo respirând greoi în urma mea. Am trecut de locul în care îi spuseseam lui Inez că plec în Marea Britanic. Expresia pe care o avusese atunci - resemnarea aceea absolută!

La naiba, în ce încurcătură eram băgat!

— Abdullah! a strigat Ricardo când am ajuns în tabăra care părea abandonată.

Vatra era aproape complet acoperită de nisip și, chiar și din locul în care mă aflam, am putut zări tabăra jefuită - lăzi răsturnate, sticle goale, pe jumătate îngropate, și lada cu obiecte magice prădată.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Am mijit ochii, cu mâna pusă streășină, ca să mă apăr de razele puternice ale soarelui. Nisipul fierbinte îmi opărea pielea ghetelor, dar abia dacă simțeam. Locul în care ar fi trebuit să se afle zeci de muncitori care sapă sau își savurează masa era pustiu. Toate corturile fuseseră sfâșiate și în unele părți nisipul era pătat de sânge.

— Fir-ar să fie! am murmurat.

— Nu sta cu mâinile-n sân! Ajută-mă să-i caut! mi-a strigat Ricardo, împleticindu-se spre templu.

Am cercetat Foișorul lui Traian, un templu de pe vremea împăratului Traian ori poate chiar de pe cea a lui Augustus, dar n-am dat de nimeni în subsol, de niciun om care să-și croiască drumul prin tunel. Am urcat pe scările ascunse și m-am îndreptat din nou spre tabără. Poate că cineva lăsase vreun bilet. Dar n-am găsit nimic. Doar urmele unei lupte - echipament furat, sânge pe nisip. Din senin, amintirile miau inundat simțurile. Țipetele speriate, nechezatul cailor răniți, zornăitul oțelului izbit de oțel. Mi s-a răcit aerul din piept și a trebuit să-mi frec brațele.

Controlează-te!

Un geamăt vag a răzbit din structura de piatră pe care o foloseam pentru dormitoare improvizate. M-am răsucit și am alergat într-acolo chiar când o siluetă a apărut clătinându-se în pragul unui

dormitor. Avea ochii tiviți cu roșu și obraji scobiți.

— Slavă Domnului! a spus Abdullah în arabă. Am sperat că veți veni mai devreme.

— Am plecat de îndată ce ți-am primit telegrama.

L-am cercetat, cuprins de neliniște. Hainele pe care le purta avuseseră și zile mai bune - cămașa și mâneca dreaptă a hainei erau sfâșiate. O vânătaie îi înfloreă pe obraz, într-o nuanță violentă de mov-închis.

— Arăți îngrozitor.

— Sunt bine.

— În mod clar *nu* ești bine! am zis. Ai dormit aici? Singur?

— Știu, știu! a spus Abdullah, ștergându-și fruntea asudată. Dacă ar fi știut Farida, ar fi fost furioasă.

— Abdullah!

S-a auzit bubuitul unor pași - Ricardo tropăia spre noi. Cămașa din bumbac, udă learcă de sudoare, era lipită de el, ca o a doua piele.

— Mormântul! E tot... e tot...

Ricardo a izbucnit în lacrimi, răgușit, cu ochii pironiți la cumnatul lui rănit.

— *Dios mío. ¿gué te pasó?*

Abdullah s-a încruntat.

— De ce sângerezi?

— Am fost împușcat, i-a spus Ricardo.

Palid și asudat, își ținea brațul la piept. Era clar că trebuia să gestionez situația. M-am apropiat imediat de Ricardo și i-am cercetat cămașa. Bandajele i se murdăriseră din nou.

M-am frecat la ochi, blestemând în barbă. Ricardo nu a băgat de seamă, toată atenția lui îndreptându-se spre Abdullah.

— Unde sunt toți?

— Au plecat după atacul din tabără, a spus el, trăgându-se de barba grizonantă. Foarte mulți oameni au fost răniți.

— Dă-mi voie să te ajut, a oftat Ricardo. Ai nevoie de un doctor!

— Stai jos, înainte să te prăvălești! m-am răstit la el. Trebuie să te ajuți mai întâi pe tine însuși. Să mergem la barcă! Am cumpărat lucrurile de care avem nevoie, iar medicamentul vă va ajuta pe

amândoi.

— De ce nu ai mers la doctor, Abdullah? a întrebat Ricardo cu glas autoritar.

Râdea ciob de oală spartă. Abia m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap.

— Nu puteam părăsi tabăra înainte să ajungi aici! a zis Abdullah, având bunul-simț să se arate smerit înainte de a deveni sumbru. Chiar dacă nu a mai rămas nimic.

— *Poftim?* am întrebat cu glas ascutit, încercând să-i mân pe amândoi spre apă.

Erau mai neascultători decât pisicile.

— Ce ai zis?

— Mormântul Cleopatrei a fost jefuit. S-a furat totul, a confirmat Ricardo cu glas stins. Sarcofagul, toate statuetele și bijuteriile. Nu mai e nimic.

— Doamne!

Ochii mi s-au îndreptat spre Abdullah.

— Cine a atacat tabăra?

— Domnul Fincastle, mi-a răspuns, umezindu-și buzele uscate.

Apoi ochii i s-au dat peste cap și genunchii i-au cedat. Ricardo a sărit să-l prindă, iar eu m-am răsucit pe călcâie și am alergat spre barcă, împrôșcând cu nisip în urmă. L-am auzit pe Ricardo strigând la cumnatul lui să se trezească și să nu-l sperie de moarte.

Puteam să jur că ei doi aveau să mă bage pe mine în mormânt!

După ce i-am urcat pe amândoi în barcă, după ce le-am dat medicamente și i-am schimbat bandajele lui Ricardo, starea amândurora s-a stabilizat îndeajuns cât să se poată mișca. Abdullah se trezise de câteva ori și acum dormea agitat în timp ce vâsleam, lăsând Philae în urmă.

Fața de obicei bronzată a lui Ricardo era acum palidă și sălcie, pe jumătate întoarsă de la mine, în timp ce ne îndepărtam de insulă. Disperarea i se întipărise în liniile frunții, adâncindu-i ridurile.

— Va fi bine, a zis.

I-aș fi răspuns, dar bănuiam că nu vorbește cu mine. Vocea lui era un simplu murmur și abia puteam să o discern în amestecul de sunete

al fluviului, care părea să pulseze în jurul nostru. Brusc, Ricardo a întors spatele templului, frecându-se la ochi.

— A furat totul, a spus el. Sute de artefacte și toate sulurile de pergament. N-am avut șansa să citesc niciunul.

Si-a coborât umerii.

— Are Crisopeia Cleopatrei - sunt convins.

Fără să mă gândesc, mi-am scuturat capul și i-am zis:

— Ba nu.

Ricardo s-a îndreptat încetișor și m-a fixat cu o privire pătrunzătoare.

— *¿Cómo sabes?*

Să fiu afurisit! Dacă nu aș fi fost atât de obosit, atât de îngrijorat din cauza lor, nu aș fi deschis gura. Dar acum Ricardo nu avea să se mai dea bătut.

— Pentru că am căutat-o primul.

— De ce?

Glasul lui Ricardo era rece ca gheața. Soarele de la amiază nu ar fi putut să-l încălzească.

Am vâslit cu mai mult avânt, urând dezamăgirea, blamarea lui.

— În afara motivului evident?

Ricardo m-a măsurat adânc.

— De aceea nu ai vrut să te întorci acasă când ai primit prima scrisoare de la părinții tăi?

Am ezitat.

— E unul dintre motive.

— Dacă pergamentul alchimic nu este aici, atunci unde e? a întrebat Ricardo, mirat.

Aceasta era întrebarea care mă chinuise în fiecare secundă a zilei.

Și aș fi făcut *orice* ca să-i aflu răspunsul.

CAPÍTULO SEIS

Am aruncat peste umăr cea mai mirositoare pereche de șosete a unchiului și m-am ghemuit și mai mult sub patul lui. Fusta mea amplă a făcut o mișcare nu tocmai grațioasă și a trebuit să trag cu putere de material. Am descoperit cravate abandonate și ghetă acoperite de nisip, însă nimic altceva care să pară important. Am răsuflat șuierător și m-am tras înapoi, scuturându-mi mânecile jachetei, ca să le eliberez de ghemotoacele de praf. Trecusem deja prin toate cărțile lui și inspectasem biroul din apartament. Nu descoperisem nimic care să-mi ofere mai multe informații despre mama.

Cu mâinile-n șold, mi-am rotit privirea prin cameră, mijind ochii. Cu siguranță se afla ceva aici ce unchiul meu nu dorea să aflu! Când Whit mi-a explicat că nu era convins că el spunea tot ce știa sau își amintea despre viața dublă a mamei, am înțeles ce nu voia să-mi spună în față. Fusese nonșalant, dar acum știam să-l citesc mai bine.

Din cauza *mea*, *tío* Ricardo nu avea încredere în *el*.

Mariajul nostru era o trădare, una pe care unchiul meu nu o va ierta prea ușor, asta dacă o va ierta vreodată. Acum nu mai putea să-l facă pe Whit confidentul lui, nici să pună la cale planuri și să comploteze alături de el. Unchiul meu pierduse un aliat, pe cineva care făcea orice îi cerea, fără să pună întrebări. Relația dintre ei s-a destrămat, iar Whit avea să fie răsplătit cu răceală și indiferență.

Însă nu știam cu certitudine ce simțea Whit în legătură cu asta.

Dacă l-aș fi întrebat, mi-ar fi oferit probabil o versiune a adevărului, dar instinctul îmi spunea că nu voia să mă rănească. Mi-aș fi dorit ca lucrurile să nu stea așa, dar asta era o altă discuție.

M-am așezat pe pat, înfigându-mi degetele în cuverturi, până când am simțit un colț ascuțit. Încruntată, mi-am coborât privirea și am văzut că dădusem de o față de pernă. O față de pernă care nu era umplută cu fulgi.

— Bună, secretule! am șoptit, răsturnând conținutul acesteia pe pat.

Înăuntru se afla un singur lucru. Un jurnal, cu coperta acoperită de bujori pictați. A aparținut mamei și îl citisem mai demult, înainte ca *Elephantine* să fie lovită de o furtună de nisip. Acum știam că mama umpluse paginile cu minciuni despre *tío* Ricardo. Că era violent și abuziv, implicat până peste cap în afaceri necurate și hotărât să fure artefacte de preț.

Din moment ce nimic din toate acestea nu era adevărat, de ce ascundea unchiul meu jurnalul mamei?

Și, ce era mai straniu, de ce îl păstra?

După ce mi-am mutat toate lucrurile din apartamentul părinților mei - slavă Domnului că le aveam deja împachetate în mare parte! - în camera mult mai mică a lui Whit, am trecut la următorul punct de pe listă.

Alte împachetări.

Amânasem destul sortarea lucrurilor părinților mei, iar acum, că nu mai aveam camerele lor, nu o mai puteam amâna. Am pus toate hainele la loc în cufere, alături de o mulțime de alte lucruri, și am chemat un valet să le transporte în camera lui Whit, care începea să se aglomereze treptat din pricina munților de cărți și a diverselor obiecte achiziționate de părinții mei. Cumpăraseră covoare și felinare, statui din alabastru care înfățișau pisici și piramide, precum și mai multe borcănele cu uleiuri esențiale. Abia mai rămăsese loc ca să te deplasezi între patul îngust, noptieră și dulapul vechi din lemn. Camera cândva ordonată a lui Whit arăta acum ca un pod în care lucrurile erau urcate și date uitării. Whit avea să *urască* harababura.

Ne trebuia o cameră mai mare și m-aș fi dus direct la bancă, pentru a scoate bani, dar n-o puteam face fără el - soțul meu avea acum controlul deplin asupra moștenirii mele, după cum dicta legea.

M-am încruntat în timp ce sortam prin lucruri, împărțind haosul în două grămezi: una care trebuia să fie trimisă în Argentina și cealaltă care trebuia donată. Nu mă miram că una dintre grămezi era mai mare decât cealaltă. Pur și simplu nu mă puteam despărți de cărțile tatei sau de colecția care cuprindea piesele lui Shakespeare - și nici de costumele lui. Poate că ar fi putut să le poarte Whit? Nu, nu iar fi venit. Whit era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât tata.

Trebuia să le donez pe toate.

În a treia zi am ajuns atât de secătuită emoțional, încât am devenit mai tranșantă cu lucrurile. Donam tot ce aparținuse mamei și nu simțeam nicio fărâmbă de regret. Elvira mi-ar fi aplaudat hotărârea, comentând ceva spiritual despre lipsa de bun-gust a lui Lourdes. M-ar fi făcut să râd sau m-ar fi tachinat probând rochiile. Nu se considerase niciodată o persoană amuzantă, dar pe mine mă făcea să chicotesc cu ușurință. Era vorba despre perspectiva ei, despre felul în care vedea lumea. Durerea s-a coborât asupra mea, acoperind tot ceea ce vedeam și atingeam ca un giulgiu pe care nu-l puteam scutura de pe umeri. Elvira ar fi trebuit să fie aici, în această cameră, cu mine.

M-am așezat pe patul moale și am luat jurnalul mamei în poală, fixându-l cu o privire sumbră. Nu găsisem nimic folositor de când plecase Whit și uram faptul că nu aveam nicio idee unde s-ar fi putut afla mama. De un lucru eram sigură, și anume că nu părăsise Egiptul - nu când se afla în posesia artefactelor furate. Era prea riscant să transporte o încărcătură atât de mare fără să atragă atenția.

Deși... Era clar că *mamá* avea multe legături în Cairo. Care ar fi putut să o ajute - cu *tot* cu camioanele pline cu bunurile Cleopatrei.

Cu un oftat, am frunzărit paginile jurnalului, citind pe sărite din el. Erau multe notițe despre viața ei de zi cu zi, despre lucruri pe care le făcea sau le vedea, locuri pe care le vizita și oameni pe care îi întâlnea. Cu fiecare pagină întoarsă, începeam să observ un tipar. La început, mama scria în jurnal aproape zilnic, apoi notele au început să apară o dată la câteva luni, după care, în mod straniu, o dată la câțiva ani. În cele mai recente pagini revenise la scrierile zilnice, care detailau grijile pe care și le făcea în privința unchiului meu. Despre care știam că sunt minciuni. Dintr-un anumit punct, jurnalul se preschimbase în mod deliberat într-o probă incriminatorie împotriva unchiului meu. În ceva ce putea folosi împotriva lui.

Era o mișcare atât de inteligentă și de calculată că-mi întorcea stomacul pe dos. Cum putuse să planuiască să-i distrugă viața propriului frate?

M-am încruntat și am dat înapoi la notițele mai vechi, din urmă cu șaptesprezece ani, și am ales o pagină la întâmplare.

Am revenit în Egipt, atât de curând după ultima noastră vizită, la insistențele lui Cayo. Acum mi-a spus că vrea să stea și mai mult. Poate chiar mai bine de un an. Cayo insistă că Inez nu ne va simți absența în perioada copilăriei timpurii, dar nu sunt prea sigură de asta. Aici e haos, ca de obicei, hotelul este plin ochi de oameni. Cel puțin m-am întâlnit cu prieteni vechi, așa că zilele mi-au fost pline cu discuții care nu se învârt în Jurul excavărilor, slavă Domnului!

Cayo cere să plecăm la sit mai devreme decât fusese plănuțit, iar mie mi-e groază. După ce-i intră o idee în cap, nu i-o mai poți scoate, dar aș prefera să mă bucur de confortul hotelului și de micile ritualuri care fac suportabil timpul petrecut aici.

Mă întreb dacă ar fi un capăt de lume dacă ar pleca fără mine?

Așa nu l-aș mai încetini, nici nu l-aș mai deranja cu plictiseala și neajunsurile mele. Până și Abdullah vede cât de nefericită sunt în deșert.

Poate că am să-l întreb. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aș rămâne. Aș putea să desenez și să pictez, să vizitez obiectivele turistice alături de doamnele și domnii cu care m-am împrietenit. Să citesc cât îmi poștește inima. Hotelul are o mulțime de cărți și materiale de care m-aș putea bucura.

M-au uluit cuvintele mamei și profunzimea sentimentelor care se ascundeau printre rânduri. Întoarcerile în Egipt o făceau nefericită. Căutase căi prin care să-și umple timpul, orice ar fi putut să-i facă zilele suportabile. În tot acest timp, entuziasmul lui *papá* era evident și poate că fusese orb la aparenta nefericire a mamei. Nu știam că mă abandonaseră perioade lungi pe când eram bebeluș. De ce nu-și doreau să stea cu mine? Am tras aer în piept, șuierător, și m-am străduit să-mi țin sub control emoțiile care amenințau să mă năpădească. Durea prea tare și nu mai puteam gândi limpede.

Am întors pagina și am dat de prima dintre numeroasele schițe ale mamei. Data arăta că o făcuse a doua zi după ce notase fix ce tocmai citisem. Mi-a alunecat un fior pe șira spinării în clipa în care am recunoscut eșarfa atinsă de magie. O găsisse chiar aici, la Shepherd's.

M-a smuls din gânduri un ciocănit în ușa. M-am ridicat, cu genunchii trosnind - nici nu-mi dădeam seama cât timp trecuse - și m-am clătinat spre ușa. Probabil comandasem ceai și uitasem. Dar, când am deschis ușa, de cealaltă parte n-am dat de o tavă cu cești de ceai.

O tânără mă privea fix în ochi, cu părul de culoarea mierii strâns la spate și bucle bogate încadrându-i chipul slăbit. În lumina răspândită de lumânări pe coridor, pielea îi era la fel de palidă ca a unei fantasme. La prima vedere, rochia albastră de zi mi s-a părut respectabilă, dar după ce am analizat-o cu mai multă luare-aminte, i-am observat poalele murdare.

Aproape că nu am recunoscut-o.

— Isadora!

Ne cunoscuserăm cu câteva săptămâni în urmă, când mă furișasem pe corabia unchiului meu. La început nu știusem ce părere să-mi fac despre ea. Era bine-crescută, cu maniere frumoase, dar aveam senzația că sunt multe lucruri pe care le ascunde. Apoi, după doar câteva zile de când o cunoscusem, ajutase la salvarea mea, mânuind cu iscusință un pistol elegant, cu care trăsesese într-un crocodil.

Din acel moment, respectul și admirația pe care i le purtam crescuseră exponențial.

Isadora a ridicat bărbia și, în ciuda cearcănelor adânci de sub ochi, a afișat o ținută regală, cu spatele drept și mâinile încleștate pe o geantă de călătorie din bumbac. Și aceasta părea să fi trecut prin multe

- era acoperită de praf, iar baretele din piele își pierduseră forma.
— Ești bine? am întrebat-o. Arăți... de parcă ai fi trecut prin iad.
— Mă mai consideri prietena ta? m-a întrebat Isadora fără vreun preambul.

— Bineînțeles! i-am răspuns imediat. De ce nu?
Expresia încordată i s-a relaxat într-un zâmbet mic, de ușurare.

— Atunci, îmi dai voie să intru?
M-am tras din ușă și am repetat:

— Bineînțeles!

Isadora a trecut pe lângă mine și s-a oprit brusc, gata să se izbească de muntele de lăzi din lemn, reușind să-și regăsească echilibrul la timp. Mi-a aruncat o privire peste umăr, ridicând o sprânceană delicată, apoi a ocolit cutiile și a cercetat camera lui Whit - adică a *noastră*.

— Ce naiba?

— Încerc să le ordonez de trei zile, i-am răspuns. Dar situația pare doar să se înrăutățească.

Isadora a fluierat încetișor.

— Sunt și în baie! De unde vin toate lucrurile astea?

Am oftat, am închis ușa și m-am lăsat călăuzită de vocea ei. Isadora inspecta covoarele înalte, făcute sul și rezemate de perete.

— Totul a aparținut părinților mei. Bine, aproape totul. Sunt și cuferele mele pe aici, pe undeva.

Isadora și-a rotit privirea prin jur, ochii ei albaștri cercetând fiecare colțișor.

— Mi-am închipuit că ai o cameră mai mare.

— De unde ai știut care este a mea?

— Mi-au spus la recepție, mi-a răspuns ea, cu gândul în altă parte.
Doamne, e chiar foarte mică!

— Deocamdată este bună.

Isadora a dat din cap, cu fața pe jumătate întoarsă, și am observat în cele din urmă ce încerca cu disperare să ascundă, îi tremurau mâinile, răsufla încet și greu. S-a legănat și inima mi-a bătut mai tare în piept. I-am făcut semn să ia loc pe pat.

— Ești bine? am întrebat-o din nou.

S-a așezat, încă rezervată.

— Sunt bine. Doar puțin amețită.

Am cercetat din nou starea în care i se afla ținuta, liniile pe care oboseala i le brăzdase pe frunte. Avea o postură perfectă, dar mi se părea că îi este greu să-și țină ochii deschiși.

— Când ai băut ceva ultima oară? am cerut să aflu. Ai mâncat? Unde e tatăl tău?

Isadora a clipit.

— Am reușit să beau o cană cu ceai de dimineață. N-am mai mâncat de câteva zile. Cât despre tata...

Glasul i-a pierit și stăpânirea de sine i s-a clătinat.

— N-am nicio idee.

M-am așezat alături de ea.

— Nu înțeleg.

— Am avut câteva zile grele, a recunoscut ea cu glas moale. Am venit aici pentru că... Ei bine, pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Ai nevoie de sprijinul meu? am întrebat-o, ridicând din sprâncene.

Isadora s-a crispat și și-a ferit privirea, încercând să se adune.

— Iartă-mă, mi-e greu să vorbesc despre asta!

Politicos ar fi fost să nu-i cer alte detalii. Știam asta, doar că flacăra aceea familiară a curiozității mă ardea pe dinăuntru, întrebările îmi stăteau pe limbă. Isadora nu se plânsese niciodată în zilele pe care le petrecusem în catacombe, lucrând cot la cot cu mine la înregistrarea artefactelor extraordinare pe care le găsisem în mormântul Cleopatrei. Ducea greutatea supravegherii constante a tatălui ei cu o mână sigură și concentrare calmă. Dacă îmi spunea că avusese niște zile grele, asta însemna că trecuse prin iad.

Trebuia să fiu directă.

— Pari bolnavă și extenuată. Ce s-a întâmplat?

Isadora s-a foit și m-a privit în ochi.

— Pot să am încredere în tine?

— În ce sens? am întrebat-o, luată prin surprindere. În privința unui secret? Da. Dacă îmi ceri să te ajut să ascunzi o crimă, atunci nu. Nu te cunosc destul de bine pentru așa ceva și sper că și tu ești de acord

cu asta.

Mi-am dat seama ce am spus.

— Nu că aş ajuta pe cineva vreodată să ascundă o crimă, dar sper că înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Isadora a râs şi încordarea care-i apăsă umerii s-a mai risipit.

— Cred că mă simt puţin mai bine. Cu o oră în urmă aş fi crezut că este imposibil.

— Minunat! În schimb, eu înnebunesc de curiozitate.

Mă gândisem că o voi face din nou să râdă, dar toată veselie i-a pierit de pe chip.

— După ce voi rosti cuvintele cu voce tare, nu mai e cale de întoarcere. Devine real. Nu voi putea să mi le mai iau înapoi.

I-a tremurat buza de jos şi aproape că am sărit în picioare, atât de şocată eram să o văd pierzându-şi firea. Dar m-am străduit să rămân nemişcată şi calmă, chiar dacă în trupul meu se purta un război. Aş fi vrut să o scutur, ca să-şi revină.

— Va fi bine, i-am spus. Povesteşte-mi! Ai dat cumva de necaz?

Isadora a tras aer în piept, în mod clar încercând să se liniştească.

— Îţi vei schimba părerea despre mine.

Eram prietene, însă doar de puţin timp. Nu-mi puteam închipui de ce ar conta pentru ea părerea mea. M-a privit pătrunzător.

— Îmi pasă ce crezi despre mine, a şoptit. De aceea nu vreau să îţi spun că tata este un hoţ de cea mai joasă speţă. Nu este bărbatul care am crezut că este.

— Un hoţ, am repetat.

Abia i-am auzit replica şoptită:

— Da.

O senzaţie neplăcută s-a ridicat înăuntrul meu, aşa cum buruienile îşi iţesc capetele într-o grădină frumoasă. Groaza mi-a căscat un gol în stomac. Îmi era teamă să întreb, anticipând cumva răspunsul. Ultima oară când îl văzusem pe domnul Fincastle, pe tatăl ei, îl lăsasem pe insula Philae - acolo unde găsisem mormântul Cleopatrei. Cu siguranţă nu putea fi vorba despre... despre...

Dar Isadora a confirmat spaimile care începeau să crească în mine..

— Da, a spus cu glas domol, întinzându-se spre mine. Văd că m-ai

înțeles perfect, a adăugat și a inspirat scurt. El și un grup de șase bărbați, poate șapte, au atacat tabăra și au furat totul de pe Philae.

Camera se învârtea cu mine. Mi-am retras mâinile din strânsoarea ei și mi-am cuprins mijlocul, încercând cu disperare să nu mă destram cu totul. Mi-am acoperit fața cu mâinile și am dat drumul unui țipăt înăbușit. De aceea îi trimisese Abdullah telegrama aceea urgentă unchiului. Până acum, cu siguranță ajunseseră pe insula Philae și descoperiseră trădarea domnului Fincastle. Cuvintele Isadorei mi-au străpuns spaima sălbatică și disperarea care îmi făcea pielea de găină. Tatăl ei *atacase tabăra*. Își folosisese pistoalele ca să îngenuncheze echipa. *Dios mío!*

M-am rugat ca nimeni să nu fi fost rănit.

Ar fi trebuit să mă aflu acolo și m-am revoltat la gândul kilometrilor care despărțeau Cairo de Philae. Nu mă simțisem niciodată atât de neajutorată.

— Tot ce era de valoare, tot ce era din aur a fost furat. Chiar și... până și...

Isadora s-a înecat.

Aș fi vrut să tacă, chiar dacă vorbele îi ajungeau până la mine ca de la mare depărtare. De parcă ar fi fost îngropate în nisip. Trebuia să sap adânc ca să înțeleg până la urmă ce voia să spună.

— Chiar și ce?

— Mumia ei. Tata a luat și mumia.

Groaza m-a prins în ghearele ei.

— Vrei să spui că...

Isadora a dat din cap, cu trăsăturile distorsionate de durere. Domnul Fincastle o furase pe Cleopatra.

— Călătoria aceasta ar fi trebuit să fie despre relația dintre noi, a spus Isadora, cu glas mai puternic, venindu-și puțin în fire. Ar fi trebuit să ne aducă din nou împreună după ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu gura amorțită.

— Îți voi spune, a șoptit Isadora. Motivul pentru care îmi pasă atât de mult ce crezi despre mine.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu toată puterea ei.

— Părinții mei m-au mințit aproape toată viața, până când am

descoperit adevărul. Tata a avut o aventură cu o femeie căsătorită, a spus Isadora, trăgând adânc aer în piept și încercând să-și stăpânească lacrimile. Asta explică multe lucruri: de ce mama era plecată aproape jumătate din an, în fiecare an, în America de Sud, unde lucra la ceva misterios.

— În America de Sud? am repetat prosteste.

— În Argentina.

Am închis ochii strâns, întunericul căscându-se ca un hău nesfârșit, în adâncul căruia aș fi vrut să mă arunc. Și de data aceasta știam ce avea să zică, înainte să dea glas cuvintelor. M-am aplecat, pentru că simțeam nevoia să-mi vâr capul între genunchi.

Isadora s-a întins după mâna mea și m-a ținut strâns. Abia-i simțeam atingerea. M-am întărit în schimb pentru ce avea să urmeze, conștientă că nu mă puteam pregăti pentru cât de adâncă era înșelătoria mamei și pentru cât de profund ne trădase, pe mine și pe *papá*. Iar când Isadora a deschis gura, i-am simțit cuvintele ca pe un pumn în dinți.

— Sunt sora ta.

CAPÍTULO SIETE

Mi-am stropit fața cu apă rece și am evitat să mă privesc în oglindă. Distrugerea pe care mama o lăsa în urma ei, pretutindeni, mă copleșea. În tot acest timp crezusem că *mamá* avusese o aventură cu domnul Burton - bărbatul pe care mai apoi îl trădase. Dar nu. Îl înșelase pe tata cu domnul Fincastle.

Cu domnul Fincastle, al cărui nume mic nici nu-l știam.

Cu englezul masiv, necioplit și despotic, căruia îi plăceau pistoalele și care controla fiecare secundă din viața Isadorei. Cu cel care vorbea de sus cu ceilalți membri ai echipajului, care privea totul - lumea, oamenii - cu suspiciune și dezaprobare.

Nu-mi venea să *cred* că mama fusese cu un asemenea bărbat.

Fusesem convinsă că avea mai mult bun-simț. Cu siguranță avea mai mult bun-gust! Tata era cu două decenii mai mare decât ea, dar fusese un om bun, atent și era evident că o susținuse, de vreme ce nu îl deranjase stilul ei de viață din Egipt, atât de diferit de al lui. Mama era departe de el cu lunile, vreme în care eu îi credeam împreună. O durere ascuțită mi-a săgetat inima și am înțeles că nu aveam să mă mai vindec vreodată, indiferent de cât de mult timp ar fi trecut, indiferent de distanțe.

Mama mea ne-a distrus.

Și ea era cea care știa adevărul despre tatăl meu. Știam că Whit și *tío* Ricardo îl credeau mort și, cu cât trecea mai mult timp fără vești de la el, începeam și eu să o cred. M-am rezemat de lavoarul din camera mică de baie adiacentă odăii lui Whit. Încă îmi simțeam fața arzând, indiferent câte prosoape reci îmi lipeam de obraji. Nu știam câtă vreme petrecusem înăuntru, în vreme ce Isadora mă aștepta încă pe pat, acolo unde o lăsasem.

Sora mea.

Hermana.

Emoțiile îmi erau extrem de disparate: de la uluială la confuzie și durere. Și, pe deasupra tuturor, o bucurie neașteptată, care acoperea

restul. Atunci când murise Elvira, pierdusem o persoană esențială din viața mea și, de atunci, mă simțisem disonantă și neliniștită.

Dar acum aveam o soră!

Apoi m-a lovit adevărul. Isadora poseda multe dintre calitățile mamei. Pe când eram în Philae, fusesem martoră la manipulările și viclenia ei, la înclinația de a-și pune propriile nevoi mai presus de ale celorlalți și la predispoziția de a da de necaz.

Noi două aveam asta în comun.

Am apucat strâns blatul din lemn, neputând încă să mă privesc în oglindă. Eram sortite amândouă să ajungem ca mama? Să repetăm aceleași greșeli pe care ea le făcuse? Să rănim oamenii fără pic de considerație, fără să stăm pe gânduri? Gândul mă îngrozea, deoarece știam că dacă m-aș fi privit în oglindă, nu mi-aș fi văzut propria reflexie.

Aș fi văzut-o pe Elvira.

Ușa s-a deschis și mi-am ridicat ochii din bazinul de porțelan, cu privirea îndreptată în sfârșit spre oglinda blestemată. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Whit, silueta lui înaltă pro-filându-se în spatele meu. M-am răsucit și m-am aruncat în brațele lui. Whit a scos un sunet de mirare și a împins ușa cu piciorul, petrecându-și brațele în jurul taliei mele.

Parfumul lui m-a învăluit - aer proaspăt și un iz vag de citrice pârguite de soare. Mirosea ca o zi lungă de călătorie.

— Te-ai întors, am șoptit, cu buzele lipite de bumbacul moale al cămășii lui, într-o altă nuanță de albastru care-i complimenta ochii.

— M-am întors, mi-a confirmat. Te-ai îndoit vreo clipă?

— Nu mi-ai scris.

— N-am avut timp, a spus.

Whit s-a retras cât să-mi poată privi chipul. El însuși avea o expresie întunecată. M-a cercetat cu atenție.

— Ai plâns.

— Puțin.

Încordarea i-a trasat cute pe frunte.

— Am înțeles. Mă ocup eu de asta.

Am clipit, nedumerită, dar el se îndepărtase deja și a tras cu putere

de uşă. Pentru că abia se întorsese din Philae, ştiam ce descoperise şi cât de afectaţi trebuiau să fie toţi, atât el, cât şi Abdullah şi unchiul meu. Cu toate acestea, când Whit şi-a ridicat glasul, am scăpat un suspin speriat.

— Ce *naiba* cauţi aici?

Am ieşit în grabă din baie, păşind peste cufere şi evitând grămezile înalte. Nu-l auzisem niciodată folosind un asemenea ton. Nu era mânie, nu era răceală - era un dispreţ arzător, dintre cele mai profunde. Nu-l crezusem capabil de aşa ceva.

— Whitford Simon Hayes!

Soţul meu şi-a întors capul ca să mă privească. Părea uluit să-şi audă numele întreg din gura mea. Dar când Isadora şi-a dres vocea cu putere, şi-a întors din nou atenţia spre ea.

— Ți-am adresat o întrebare. Ce *dracului* cauţi aici?

— Ce cauţi tu? i-a replicat Isadora, perfect stăpână pe sine, deşi vorbele îi sunau gol.

Ca şi cum plânsese câtă vreme mă ascunsesem în baie. Mi-am simţit inima mai aproape de sora mea, de parcă Isadora însăşi ar fi tras de ea. Instinctele mele protectoare s-au activat.

— Aceasta este camera *mea*, a răspuns Whit.

— Nu, Inez doarme aici.

S-a aşternut tăcerea. Îmi puteam închipui ce gândeşte Whit. L-a trădat felul în care i-au coborât colturile buzelor. Niciunul dintre noi nu anunţase căsătoria persoanelor pe care le cunoşteam aici, iar eu nu pregătisem un răspuns pentru întrebările complicate care ar fi venit odată cu o asemenea dezvăluire. Adevărul avea oricum să iasă la iveală până la urmă şi era probabil deja bănuیت de unii dintre angajaţi! de la hotel. Mulţi dintre ei mă ajutaseră să schimb camerele.

— E soţia mea.

— De când? a întrebat Isadora surprinsă.

— Ne-am căsătorit cu câteva zile în urmă, i-am spus. Surpriză!

— Nu că te-ar privi în vreun fel, a zis Whit, rezemându-se de unul dintre munţii de lăzi. Însă tot aştept acel răspuns. Isadora şi-a îndreptat umerii.

— Am venit să-i cer ajutorul lui Inez.

— Caută în altă parte, i-a răspuns Whit printre dinți. Poate că vei reuși să te alături tatălui tău, oriunde s-ar afla. Fără îndoială, acum sortează toate artefactele furate din Philae, nenorocitul!

— Ea nu a avut nimic de-a face cu asta, am intervenit cu asprime.

— Ba sigur că a avut, a zis Whit.

— Nu, i-am răspuns calm și apoi i-am întors spatele.

Isadora rămăsese rigidă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că-i luam apărarea.

— M-am gândit - poți rămâne cu noi! am asigurat-o, arătând spre camera îngustă. Vom fi înghesuiți, dar ne vom descurca. Poate că am putea face rost de...

— Inez! a mârâit Whit.

— ... o dormeză! am încheiat cu glas tare.

I-am aruncat o privire soțului meu.

— Pari obosit.

— Sunt, mi-a răspuns el, apoi a arătat-o cu degetul pe Isadora. Nu poate rămâne aici. Ba chiar am s-o duc la consulat, unde o vor arunca în închisoare.

— În închisoare? am gemut.

— Unde-i e locul.

Isadora a tras aer în piept.

— Cum îndrăznești să mă condamni? Ai fost soldat în armata britanică. Măinile tale nu sunt curate!

Whit și-a strâns mâinile în pumni, alb ca varul. Anii în care fusese locotenent lăsaseră cicatrici. Părea să înghită toată încăperea. Arăta extenuat, cu umerii aplecați și ochii duși în fundul capului - și furios. Am încercat să-mi închipui cum trebuie să fi fost să ajungă pe insula Philae și să descopere distrugerea absolută, să vadă ultimul loc de odihnă al Cleopatrei răvășit și jefuit. O groază pe care nu o trăisem pe viu, dar pe care o simțisem de la distanță. Era îndeajuns ca să mă îngenuncheze.

Lui Abdullah și lui *tío* Ricardo le fuseseră răpiți ani întregi de viață.

— Și tu unde ai fost? a întrebat-o Whit cu răceală. În timp ce tatăl tău ataca tabăra?

— M-a ținut încuiată într-una dintre camerele din templu după ce

i-am spus clar că nu îi susțin decizia, a răspuns Isadora. L-am păcălit pe unul dintre oamenii lui și am evadat.

— De pe o insulă din mijlocul Nilului? a întrebat-o Whit, iară să își ascundă neîncrederea. Ai zburat? Ai călărit un crocodil?

Isadora și-a îndreptat coloana, cu obrajii inundați de roșeață.

— Doar pentru că sunt fată, nu înseamnă că sunt neajutorată. Am avut geanta la mine și știu să vorbesc cât de cât limba.

— Faptul că ești fată n-are nimic de-a face cu asta, i-a răspuns Whit, strângând din dinți. Uită-te la soția mea - dacă ar vrea, ar ajunge până la Paris pe spatele unei țestoase. Recunoaște: ai fost implicată în complotul tatălui tău!

— O cred, am zis.

Dacă aș fi fost în locul ei, nu mi-ar fi plăcut ca cineva să mă bage în aceeași oală cu mama mea hoată.

Whit a amuțit, încordat ca un arc.

— Încearcă să te manipuleze.

— Poate că așa ți se pare acum.

Am mers să-i stau alături, umerii noștri atingându-se.

— *Tu* nu cunoști toată povestea.

Whit m-a privit împietrit.

— Mama a avut o aventură cu domnul Fincastle. Una lungă de aproape două decenii, după toate aparențele.

Am tras adânc aer în piept, încărcătura nervoasă provocându-mi furișări în degete. Neîncrederea fățișă a lui Whit și faptul că în mod clar nu o plăcea pe Isadora mă nelinișteau. Nu pentru că nu avea motive, ci pentru că era căsătorit cu mine. În câteva secunde va afla că făceam cu toții parte din aceeași familie.

— E sora mea, Whit.

Dacă i-aș fi spus că aveam de gând să mă înrolez la circ nu ar fi fost mai surprins.

— Prostii!

— Nu sunt prostii, a spus Isadora pe un ton egal și calm. O pot demonstra.

S-a răsucit spre mine.

— Pentru mine era *mamá*, dar prietenii apropiați îi spuneau Lulis.

Îi plăcea să stea noaptea până târziu, iar diminețile le dormea. *Mamá* ura cafeaua, dar în mod inexplicabil îi plăcea ciocolata neagră. Prefera pisicile mai mult decât câinii, dulciurile în locul mâncărilor sărate și își bea ceaiul cu lapte, nu cu lămâie.

Whit a pufnit.

— Ai fi putut afla toate acestea întrebând pe unii și pe alții. Poate pe bătrâna ei menajeră.

Isadora l-a ignorat, toată atenția îndreptându-i-se către mine.

— Avea un semn din naștere pe stomac, lângă buric.

— Repet, o servitoare ți-ar fi putut spune asta.

— Își vopsea părul, pentru că ura șuvițele grizonante care-i apăruseră pe la tâmpile. Însă mie mi s-a părut mereu frumoasă.

Whit a deschis gura, dar Isadora s-a grăbit să i-o ia înainte, atenția îndreptându-i-se acum asupra soțului meu.

— La șaisprezece ani s-a îndrăgostit de băiatul care aducea ziarul la ușă. Îl chema Feliciano.

De data aceasta, soțul meu a amuțit.

Isadora nu ar fi avut cum să știe asta dacă *mamá* nu i-ar fi spus ea însăși. Eu aflasem întâmplător, trăgând cu urechea la una dintre rarele certuri care aveau loc între părinții mei în spatele ușilor închise, atunci când credeau că dorm. Tata o acuzase că ține legătura cu Feliciano, dar ea negase vehement. Și mama păstra o sticlă cu vopsea de păr în noptiera de lângă patul ei, în casa noastră din Argentina. Timp de ani buni o urmărisem îndepărtând semnele trecerii timpului.

— Adora parfumul din Italia.

Isadora și-a împreunat strâns mâinile. O fată care își aștepta sentința și pedeapsa.

— I se părea că miroase roman...

— Romantic, am întrerupt-o delicat.

M-a privit în ochi, cu spatele drept și pumnii încă încordați. Mândria îi cerea să nu-și plece bărbia niciun centimetru. Aștepta să decid, dar pentru mine nu existase niciun semn de întrebare, nicio clipă. Nu aveam de gând s-o alung. M-am întins spre ea, i-am strâns mâna și am tras-o ușor spre mine. Eram de aceeași înălțime, aveam aceeași constituție. Eram de vârste apropiate. Sugrumată de emoție,

am îmbrățișat-o. Am aruncat o privire spre Whit, peste umărul Isadorei, știind că voi citi dezamăgirea pe chipul lui.

A strâns din buze, cu mâinile încrucișate la piept. Dar nu a scos o vorbă.

— Rămâne, i-am zis.

Și-a ferit privirea. Ei bine, cel puțin nu a spus nu. Era un pas înainte în direcția corectă.

Isadora s-a desprins din îmbrățișare, cu bărbia tremurându-i ușor.

— Îți mulțumesc! Nu știu ce aș fi făcut dacă nu m-ai fi crezut.

— Nu știu de ce, dar cred că te-ai fi gândit la ceva.

Aveam și asta în comun. I-am dat la o parte șuvițele de păr de pe față.

— Ai vrea să mergi jos și să ceri să ni se aducă o tavă cu ceai? Cred că am avea cu toții nevoie de o ceașcă. Și poate să întrebi și de o dormeză?

Isadora a dat din cap și s-a îndreptat spre ieșire, atentă să-l ocolească pe Whit.

Frustrarea emana din el din ce în ce mai puternic. Pentru prima oară după trei zile, rămăsesem singură cu soțul meu.

— N-am încredere în ea, a zis Whit, îndepărtându-se de mine.

— Ai fost destul de clar în această privință.

A rămas de cealaltă parte a patului, încă ferindu-și privirea de mine. Era prima noastră neînțelegere serioasă în viața de cuplu căsătorit. M-am întrebat cum o vom rezolva. Părinții mei se certaseră arareori, ba chiar rar se întâmpla să nu fie de acord. Nu știam cum să gestionez situația, dar știam că îmi pasă destul de mult încât să o vreau rezolvată.

— Vino încoace, Whit!

Și-a ridicat fruntea. A venit mai aproape, precaut, de parcă s-ar fi gândit că voi fugi dacă se ivea ocazia. Când s-a oprit în fața mea, mi-am lipit palmele de pieptul lui.

— Nu am o familie prea numeroasă, Whit, și o cred pe Isadora, am spus blând.

Și-a pus o mână peste una dintre ale mele, iar expresia de pe chip i s-a preschimbat într-una gânditoare. Nu părea să fie de acord cu mine

și m-am încordat. Am încercat să mă îndepărtez de el, dar nu mi-a dat drumul.

— Știu că nu am dat dovadă de multă înțelepciune, am zis. Dar ar însemna mult pentru mine dacă i-ai da o șansă.

— Te referi la ceea ce s-a întâmplat cu mama ta? m-a întrebat Whit, strângându-mi mâna. Încă te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat în Philae?

— Indiferent cum aș încerca să privesc lucrurile, simt că este vina mea. Naivitatea mea i-a asigurat mamei succesul.

— Te-a manipulat. Și s-a folosit de emoțiile și de iubirea ta pentru ea. În niciun caz nu ar trebui să te învinovățești pentru că ai crezut că mama ta îți dorește binele.

Am dat încetișor din cap.

— Bine, dar asta înseamnă că trebuie să te hotărăști într-un fel.

Am făcut un pas în față și mi-am ridicat bărbia ca să-l privesc mai bine în ochi.

— Isadora a fost luată prin surprindere și prinsă cu garda jos. La fel ca mine. Acțiunile tatălui ei nu o transformă în mod automat în complice.

— *Știam* că vei zice asta! a mormăit Whit. Și eu care mă gândeam că îmi susțin soția, când de fapt tu pregăteai argumente împotriva mea.

— Nu sunt împotriva ta, i-am spus. Doar te rog să îmi dai o șansă!

Whit a devenit rigid, umerii i s-au încordat. A dat drumul unui oftat lung și iritat.

M-am ridicat spre el și, cu vârfurile degetelor, i-am mângâiat delicat maxilarul.

— E singură și are nevoie de ajutor...

— Nu vreau să vorbesc despre Isadora! m-a întrerupt. Nu vreau să vorbesc deloc.

Și-a coborât mâna pe talia mea și m-a tras mai aproape. Mi-am petrecut brațele în jurul gâtului său, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. A gemut, cu gura lipită de a mea. Mi-a mângâiat limba cu a lui și m-am înfiorat, în vreme ce mă jucam cu părul lui. M-a ridicat în brațe și și-a înclinat capul, în așa fel încât sărutul să devină mai

dezlănțuit. Când ne-am despărțit, respiram amândoi sacadat.

Whit și-a lipit fruntea de a mea.

— Te-ai gândit la mine cât am fost plecat?

I-am respirat parfumul și am dat din cap.

— Dar tu?

— Mi-ai trecut prin gânduri.

L-am tras cu putere de păr și el a râs, dându-mi apoi drumul. M-a condus la pat, singurul loc liber pe care se putea sta, și ne-am așezat unul lângă altul. Picioarele mele abia atingeau podeaua, însă Whit își întinsese picioarele lungi. Avea coapse ferme și am înghițit în sec, amintindu-mi cum arătase

aplecat deasupra mea, cu umbre delicate alunecându-i pe chip.

— De ce roșești? m-a întrebat, aruncându-mi o ocheadă cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Fără motiv, am zis repede.

— Spune-mi! m-a îndemnat, înclinându-se spre mine, cu ochii albaștri strălucitori, plini de căldură.

— Nu-mi vine să cred că nu m-ai întrebat ce am găsit în camera unchiului meu.

Whit a ridicat o sprânceană.

— Ce ai găsit?

Am sărit imediat de pe pat și râsul lui ușor m-a făcut imediat să roșesc și mai tare. Însă, când i-am întins jurnalul mamei, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Nu este prima oară când îl văd, a zis el. A fost a lui Lourdes. Am surprins-o scriind în el chiar înainte de dispariția lor.

A frunzărit paginile.

— Sunt mai mult minciuni, i-am spus. Însă ce e straniu este că unchiul meu l-a ținut ascuns în fața lui de pernă.

Whit a ridicat din umeri.

— Acest jurnal ar putea fi compromițător dacă ar ajunge pe mâini greșite.

— Atunci de ce l-a păstrat? am insistat. De ce nu l-a ars? De ce nu l-a aruncat în Nil?

— Pentru că nu-i place să arunce gunoaie?

— Fii serios, Whitford!

I-au tremurat colturile buzelor.

— Ei bine, *tu* ce crezi?

Am pus mâna pe jurnal și am răsfoit paginile, încercând cu disperare să găsesc ceva care ne-ar fi putut ajuta să o găsim pe mama.

Whit și-a întins brusc mâna.

— Stai! Ce e aia?

M-am uitat la ce îmi arăta. Mama acoperise o pagină întreagă cu desene și notițe.

Părea indescifrabil. Schițe făcute la întâmplare, alături de desene și notițe despre egiptenii din antichitate. Parcă o vedeam pe mama citind în biblioteca de la Sheppard's, încercând să înțeleagă fascinația tatei. Învățând atât cât putea, încercând să întrețină o conversație cu el. Am dat pagina și am descoperit o nouă însemnare.

Am primit o scrisoare de la Cayo - o altă amânare a întoarcerii de la situl unde se fac excavări. Majoritatea prietenilor mei au plecat să vadă atracțiile turistice. Poate că ar fi trebuit să merg cu ei, dar așteptam sosirea lui Cayo din clipă în clipă. Aici am greșit. Biblioteca hotelului are însă destule materiale interesante pe care să le frunzăresc. Am găsit câteva cărți despre ultimul faraon al Egiptului - Cleopatra a șaptea. O femeie fascinantă din câte se arată, cu o ascendentă chiar și mai interesantă.

Whit mi-a luat jurnalul și a dat pagina înapoi, cercetând desenele. L-am privit uluită.

— Ce e?

— S-ar putea să nu fie nimic, a recunoscut el.

— Ce s-ar putea să nu fie nimic?

A indicat pagina, ridicând-o.

— Acesta ți se pare că ar arăta ca un șarpe?

— Poate, puțin. Este straniu ondulat.

— Ca un șarpe, a repetat Whit, dând din cap. Semnul acesta ar putea fi un ochi.

Am mijit ochii, încercând să văd ce îmi arăta. Poate că era un șarpe,

dar la fel de bine ar fi putut să fie un semn oarecare.

— Arată ca un Uroboros.

— Si...

Whit a bătut absent cu degetul în buza de jos.

— Mai ții minte că mama ta căuta ceva anume pe Philae? Am dat din cap.

— Continuă.

— În lumea antică, au existat patru femei despre care se credea că pot crea piatra filosofală.

Mi-am înclinat capul, ușor încruntată.

— Am auzit despre asta - e una dintre vrăjile străvechi, acum pierdută.

Piatra filosofală - unde citisem despre ea? îmi suna teribil de familiar. Era un obiect cu o semnificație importantă.

— Corect. Aceste femei au fost alchimiste și vrăjitoare. Iar numele uneia dintre ele a fost Cleopatra - mai ții minte că ți-am povestit despre ea?

Am aprobat din cap și Whit a continuat.

— Ea a fost o strămoasă a Cleopatrei *noastre*, cea care a fost îngropată pe insula Philae.

A lovit ușor cu degetul în jurnalul mamei.

— Uite aici - a scris că citește despre strămoșii Cleopatrei! Entuziasmul îmi pulsa în gât.

— Conform zvonurilor, Cleopatra-alchimista a scris cum poate fi creată piatra filosofală pe o singură bucată de pergament. Acest pergament legendar se numește Crisopeia Cleopatrei și pe el e desenat un Uroboros.

Mi-am coborât privirea la desenul mamei.

— Și arăta oarecum așa?

Whit a dat din cap, cu o ușoară grimasă.

— Știu că e tras de păr. Dar dacă mama ta nu a găsit ce-și dorea pe Philae, probabil că încă mai caută.

— Privește data de pe următoarea pagină, i-am spus. Însemnarea este foarte veche. Mi se pare greu de crezut că a dat de o carte, a văzut un desen și apoi l-a reprodus întâmplător în jurnalul ei. Apoi, peste

mai bine de zece ani, a decis să caute Crisopeia Cleopatrei?

— Se zvonește că ar fi fost îngropată cu urmașii ei, a spus Whit. Înțelegi ce este piatra filosofală, Inez?

Mi-am scuturat capul.

— Am auzit de ea, dar nu-mi amintesc exact...

— Crisopeia Cleopatrei conține instrucțiuni despre cum să transformi *plumbul în aur*.

Pe vremuri, când tata obișnuia să-i spună mamei povești despre magie, o uluia întotdeauna. Odată cu dispariția treptată a obiectelor atinse de magie din Buenos Aires, devenea ușor să uiți că magia fusese cândva un lucru comun. Că vrăjile și felul în care erau folosite erau întreșute în existența de zi cu zi a oamenilor. De fiecare dată când dădeam de un obiect care încă păstra pulsul unei vrăji vechi, mă copleșea gândul că lăsasem ceva atât de minunat să dispară.

Într-o zi, în viitorul apropiat, magia avea să dispară cu totul, să se disipeze în fundalul cotidianului și să devină doar o notiță în subsolul cărților de istorie.

Înțelegeam de ce ar pomi cineva o vânătoare și de ce ar ucide pentru Crisopeia.

— Cine va găsi pergamentul îl va putea vinde pentru o sumă exorbitantă, am spus.

Whit și-a scuturat capul.

— Gândește mai departe de atât! Închipuie-ți că persoana care l-ar găsi ar înțelege alchimia și ar putea crea piatra filosofală. Oamenii au căutat acest document veacuri întregi. La fel ca pe Sfântul Graal. Ca pe Arca lui Noe. Sau ca pe locul de odihnă veșnică al lui Alexandru cel Mare!

— Ori ca pe mormântul Cleopatrei.

— Exact! m-a aprobat Whit.

O amintire îmi dădea târcoale. M-am străduit să nu o pierd și, o secundă mai târziu, mi-am adus aminte de o clipă petrecută cu mama. Ne aflam într-un cort improvizat, pe Philae, iar ea mă întreba dacă găsisem un sul de pergament.

— Ai dreptate. Mama m-a întrebat despre o foaie de pergament - chiar caută Crisopeia! i-am spus lui Whit și am bătut cu degetul în

pagina de jurnal. Avem dovada negru pe alb că știe de existența acesteia de mai bine de un deceniu.

— Ei bine, nu a reușit să o găsească, a spus Whit, strângând din buze. Mi-aș fi dorit ca asta să mă facă să mă simt puțin mai bine.

— Mama nu se va da bătută, i-am spus. A încălcat prea multe limite. Acum știm cu toții cine este și ce a făcut. Nu are cum să mai dea înapoi. Așadar, unde ar putea căuta pergamentul acum?

— Îmi trec prin minte mai multe locuri, a zis Whit. Ar putea fi în oricare dintre punctele care au avut o oarecare importanță pentru Cleopatra-alchimista sau pentru urmașa ei, despre care de asemenea s-a zvonit că ar fi adepta magiei.

— Chiar a fost, am zis, aducându-mi aminte de viziunea pregnantă pe care o avusesem: ultimul faraon al Egiptului, o femeie aplecată deasupra unei mese lungi, cu ierburi și elixire la îndemână, măsurând și amestecând. Prepara poțiuni și poate că a fost ea însăși Vrăjitoare.

Whit și-a plecat bărbia.

— De unde știi?

— Datorită magiei inelului de aur. Mi-a arătat o parte din amintirile Cleopatrei. Am văzut-o lucrând - amesteca ingrediente, recalibra instrumente.

— Păi, asta restrânge locurile în care s-ar putea afla mama ta la o duzină de temple, mai mult sau mai puțin.

Am gemut, îngropându-mi capul în palme. Vocea mi-a ieșit înăbușită.

— Prea multe.

Un gând rătăcit mi-a trecut prin cap și mi-am ridicat privirea.

— Ia stai... Tu nu căutai același lucru?

Whit s-a foit și colturile buzelor i-au coborât.

— Ba da, însă am făcut greșeala de a-i mărturisi asta mamei tale. Poate că discuția noastră i-a reaprins interesul.

Poate că și-a adus aminte că dăduse peste această carte despre care scrie în jurnal.

— Și tu cum ai aflat despre pergament?

De data asta, Whit a ezitat.

— Am citit despre Cleopatra-alchimista într-una dintre cărțile mele

de chimie.

— Alchimia și chimia sunt înrudite? Credeam că una dintre ele este predominant magică, în vreme ce cealaltă este științifică.

— Unele școli de gândire le tratează ca pe unul și același subiect. Alchimia a fost precursora chimiei. Și a fost inventată chiar aici, în Egipt.

— Habar nu aveam, am zis și umerii mi s-au pleoștit. Simt că sunt încă în urmă, că nu știu tot ceea ce știe mama și că ea e cu un pas înaintea mea. Cum aș putea să o găsesc când am atât de multe goluri în cunoștințe?

Whit mi-a strecurat o șuviță de păr după ureche.

— Nu te neliniști, Inez! Am progresat, chiar dacă este vorba despre un pas mic.

I-am zâmbit vag.

— Acum ești pregătit să vorbim despre Isadora?

— În niciun caz! a gemut el.

— Mi-a cerut ajutorul și nu o pot refuza.

— Se poartă ciudat, a zis el, în timp ce se juca cu volanele de la fusta mea. Pe Philae, Isadora și tatăl ei erau de nedespărțit. Ai uitat? A

— Mi-a explicat asta. Încercau să se împace. Din câte am înțeles de la ea, părinții ei se certau tot timpul și urau să călătorească împreună. Pare că nu a avut o copilărie fericită, iar călătoria pe insula Philae a fost încercarea tatălui ei de a-și răscumpăra greșelile.

Whit a dat la o parte un teanc de cărți cu vârful ghetei, apoi s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră, ocolind cutiile și cuferele, obiectele înșirate peste tot.

— Foarte convenabil.

— Bine, am spus, urmărindu-l din priviri. Să zicem că pune la cale ceva necurat. Despre ce ar putea fi vorba? Poate că încearcă să dea jos de pe tron monarhia britanică.

Drept răspuns, Whit mi-a aruncat o privire lungă.

— Încearcă să tratezi lucrurile cu seriozitate.

— Nu sunt obișnuită să te văd *pe tine* atât de serios.

— Nici eu, e foarte obositor.

A oftat și și-a ferit privirea, ridicând din sprâncene.

— Ce-ai făcut din dormitorul meu?

— Cred că vrei să zici dormitorul *nostru*.

Whit a deschis gura, dar a închis-o brusc la loc când Isadora a intrat pe ușa cu ceaiul. Ne-am făcut de lucru cu preparatul acestuia. Nu îmi era prea foame și, din câte-mi puteam da seama, nici celorlalți nu le era, dar împlinirea unui ritual avea ceva reconfortant, chiar dacă era vorba despre ceva obișnuit precum servitul ceaiului.

Când a ajuns dormeza, Whit a mutat cât a putut din lucruri, ca să-i facă loc. A stivuit lăzile, acestea înălțându-se din ce în ce mai mult, până când au ajuns să alcătuiască un perete în jurul patului nostru. Mi-am ascuns zâmbetul, pentru că am înțeles încercarea de a crea intimitate într-un spațiu atât de mic. Isadora s-a îndreptat imediat spre patul îngust, în loc de dormeză, și s-a așezat pe el.

— Cred că este destul loc pentru noi două aici, nu-i așa, Inez?

Whit a împietrit, cu pătura pe care se pregătea să o arunce pe dormeză în mână. Mi-a aruncat o privire exasperată și a tușit cu subînțeles. Dar Isadora era vulnerabilă și dacă de asta avea nevoie, urma să-i fac pe plac.

— Doar pentru o noapte sau două, am șoptit. Până când reușim să obținem un apartament mai mare.

Soțul meu a gemut și i-a aruncat o privire încruntată Isadorei, în timp ce se așeza pe dormeza pe care o aranjase într-un colț al camerei. Așa cum îmi închipuisem, eram înghesuiți, dar nu-mi dădeam seama ce altceva am fi putut face. Nu mersesem la banca centrală din Cairo ca să retragem fonduri din contul meu. În primul rând, pentru că nu avusesem timp, apoi pentru că nu știam dacă unchiul meu îmi controla în continuare averea, în ciuda mariajului meu cu Whit. Era însă clar că aveam nevoie de fondurile mele, chiar și pentru a cere o cameră mai mare la hotel.

M-am așezat pe patul îngust, lângă sora mea - oare când mă voi obișnui cu această revelație? -, iar ea s-a ghemuit imediat lângă mine, cu chipul acoperit pe jumătate de păr. Arăta teribil de mică și de vulnerabilă. În mine s-a trezit un instinct protector, care semăna atât de mult cu acela pe care-l simțisem față de Elvira, încât ochii mi s-au

umplut de lacrimi ținute în frâu, arzătoare. Intenționez să fac tot ce-mi stătea în putință ca să o ajut. Să fac tot ce-mi stătea în putință ca să-i opresc pe mama și pe iubitul ei ratat, domnul Fincastle!

Însă toate la vremea lor.

Mâine, îl voi convinge pe Whit să mă ducă la bancă.

* * *

M-am trezit devreme în camera întunecată și tăcută, în care se auzeau doar respirațiile blânde ale celor două femei adormite. Dormeaza era un pat îngrozitor și am aruncat un blestem sinistru, în șoaptă, în timp ce mă întindeam, încercând să-mi dezmoțesc spatele.

Doamne, ia-mă acum! Nu așa mi-am imaginat reîntâlnirea cu Inez, însă era ultima noapte pe care aveam de gând să o petrec în acest pat jalnic, chiar dacă asta însemna că ar trebui să o târăsc pe Isadora afară în urlete. M-am ridicat și mi-am îndreptat privirea spre ea. Era încolăcită în jurul soției mele, ca o crustacee. Îmi venea să-i desfac brațele din strânsoare, să o trag de gleznă și să-i cer să-mi mărturisească adevărul.

Pentru că impertinenta *mințea*.

Nu aveam dovezi - doar instinctul. Instinctul m-a ținut în viață în război; m-a împins să mă întorc după generalul Gordon, chiar dacă îmi fusese interzis. Nu plănuiam să-l ignor acum, indiferent de ceea ce credea Inez. Avea o slăbiciune pentru Isadora - asta îmi era clar -, însă toate semnalele mele de alarmă mă avertizau că fata este o viperă.

Suspiciunea îmi strângea coșul pieptului.

Tatăl ei o supraveghease îndeaproape pe insula Philae. Îmi amintesc că stăteau amândoi deoparte și discutau. Atunci când credea că nu-i vede nimeni, bărbatul îi arăta afecțiune fiicei lui. Îi urmărisem tot timpul. Mi se părea de necrezut că individul și-ar fi închis singurul copil în templu, că ar fi pus-o cumva în pericol pe Isadora. Abdullah ne povestise despre actele violente care avuseseră loc - unii dintre membrii echipajului nostru fuseseră împușcați când încercaseră să depună rezistență; alții fuseseră legați și lăsați să moară în deșert. Domnul Fincastle își trimisese fata departe de acolo înainte să acționeze sau Isadora luase parte la plan.

Nu-mi trecuse prin minte să-l întreb pe Abdullah care dintre aceste

variante era cea adevărată. Iar acum era la kilometri depărtare, recuperându-se într-un spital. Trebuia să trimit o scrisoare sau o telegramă și să sper că se simțea destul de bine încât să-mi răspundă cât de curând.

M-am sculat de pe dormeză și am pornit încet spre baie, unde mi-am urmat eficient și tăcut rutina de dimineață. Abilități deprinse în armată. Știam că deasupra bazinului cu apă se află oglinda, dar am evitat-o intenționat. N-am mai putut să mă privesc în oglindă de când mă căsătorisem cu Inez. Am strâns cu putere marginile bazinului de porțelan, până când mi s-au albit încheieturile. Am avut nevoie de câteva minute ca să mă adun.

Aveam timp. Aveam timp din plin.

Însă chiar și cu acest lucru în minte, nu mă puteam convinge să mă privesc în oglindă.

Lumina dimineții a pătruns în cele din urmă în cămăruța mică, poleind-o pe soția mea, ghemuită pe o parte, cu părul rebel revărsat în jurul ei ca o pată de cerneală. Am plecat iară să-mi întorc capul. Coridorul era gol, ceea ce pentru mine era perfect. Diminețile erau partea mea preferată din zi. Pentru o bună bucată de vreme, nu îmi îngăduisem să mă bucur de ele. Dacă beam prea mult nu aveam cum.

Zorii fuseseră întinați de vremea petrecută în armată.

Pe terasă erau multe mese libere, așa că am ales-o pe cea care se afla cel mai aproape de balconul care dădea spre grădină și m-am rezemat cu spatele de perete. Era o dimineață răcoroasă. Când a venit valetul să-mi ia comanda, am cerut cafeaua pe care o beam de obicei. Cât așteptam, am început să meditez la problema pe care o ridica Isadora și să mă gândesc ce naiba aveam să fac în această privință. Trebuia să-l iau din nou la întrebări pe Abdullah. Nici Ricardo nu ar fi avut încredere în Isadora, dar m-am întrebat dacă ar fi înțelept să-l implic. Inez s-ar fi putut simți ambuscată și poate că ar fi fost mai puțin înclinată să aibă încredere în instinctele mele dacă ar fi știut că sunt de aceeași părere cu unchiul ei. Relația dintre ei era deja destul de complicată.

Ca să nu mai zic despre părerea pe care o avea Ricardo despre mine. A venit cafeaua și am savurat prima gură binecuvântată.

Neagră, cu aromă de alune, fără lapte.

Însă în acea clipă cineva s-a așezat pe scaunul de răchită din fața mea, surprinzându-mă - iar eu nu mă lăsam niciodată surprins. Își purta hainele cu rigiditate, de parcă ar fi preferat altceva, nu cămașa apretată și pantalonii căleați la dungă. Mi-a zâmbit în chip de salut și, chiar dacă trecuseră ani buni de când îl văzusem ultima oară, cuvintele mi-au ieșit pe gură acuzatoare și încărcate de furie.

— Ce dracului cauți aici?

Porter și-a ridicat mâna, făcându-i semn chelnerului.

— Ți-e foame?

Mi-am încrucișat mâinile la piept, simțind colții spaimei. Am refuzat însă să mă trădez. Mi-am scuturat capul. Valetul a venit și Porter și-a comandat micul-dejun: ouă fierte și două felii de pâine prăjită. Simple, fără unt. Nu-și îngăduia niciodată vreo indulgență. La fel ca tata.

În afara jocurilor de cărți. Atunci tata nu o mai făcea pe sfântul.

— Am venit după colectă, a zis Porter, cu vocea lui blestemat de calmă, după ce am rămas din nou singuri.

— După colectă, am repetat.

Iisuse! Când trimisesem acea telegramă nu mă gândisem că fratele meu va acționa atât de rapid, nici că va veni el însuși în Cairo.

— Mi-ai explicat noua ta situație în penultima telegramă.

— Da, am zis cu glas aspru. Dar nu a fost o invitație să vii în vizită. Încă lucrez la asta. Problema e delicată, iar dacă o dau în bară vom sfârși mai rău. Trebuie doar să...

— Trebuie să fie azi.

Cuvintele lui au zumzăit împrejurul meu, ca un roi furios de albine.

— Nu se poate azi. Nu se poate mâine. Nici luna asta, Porter!

Mi-am încleștat maxilarul.

— Au trăit ani la rând în casa aia ruinată. Încă un an nu-i va ucide.

— Încă un *an*, a repetat Porter vag.

— Spune-le să-mi vândă pianul dacă au nevoie de lichidități.

— A fost deja vândut.

Anii de antrenament m-au ajutat să nu tresar.

— Nu mai spune!

— Alături de restul tablourilor, vaselor de cupru și sfeșnicelor din aramă, m-a înștiințat Porter. Înainte să mă întreb, n-am ce bani să le mai dau.

Chiar voiam să-l întreb. Porter abia împlinise optsprezece ani când fusese căsătorit cu o moștenitoare. El și soția lui erau doi străini care duceau vieți complet separate. Din câte știam, Sophia nici măcar nu locuia în Anglia. Locul în care prefera Porter să stea, chiar dacă tatăl nostru încercase să-l scoată din viețile noastre din cauza scandalului iscat.

— Să-ți aduc aminte cine mai trăiește în casa aceea ruinită?
Am strâns din dinți.

— Va mai supraviețui un an. Trebuie!

— Întră apă prin acoperiș, a continuat Porter. Au concediat personalul. A mai rămas doar bucătarul.

Aveam un plan și voiam să-l urmez până la capăt. Am încercat să-i ignor cuvintele, dar acestea tot reușeau să mă atingă.

— S-au dus toate bijuteriile, a adăugat Porter. Tot ce era de valoare. Au ajuns la capătul funiei. Cu *toții*. De aceea mă aflu aici.

— Poate că vei fi uimit, dar chiar am o strategie.

Mi-am trecut mâna de-a lungul feței, apoi am aruncat câteva bancnote pe masă și m-am ridicat, iar fratele meu s-a grăbit să mă urmeze, împingându-și jenat scaunul. Eram în mișcare înainte să mă fi gândit bine încotro voiam să merg. Știam doar că trebuie să intru în hotel.

— Ei bine, cum rămâne? a strigat Porter în urma mea.

— Toată lumea va primi ce își dorește.

Mi-am scuturat capul, simțind cum îmi năvălește sângele în timpane.

— Porter, am nevoie de mai mult timp.

M-a prins din urmă și m-a privit cu capul înclinat într-o parte. Semănăm fizic și mă simțeam de parcă m-aș Ti privit într-o oglindă. Aceeași culoare de păr, aceiași ochi pali. Însă, cumva, eu semănăm cu mama, iar el cu tata. Porter avea trăsături mai dure și era mai slab.

— Ce ai pus la cale? m-a întrebat din nou.

Pe dinaintea ochilor, toate piesele strânse își schimbau locul.

Frustrarea mi-a crescut în timp ce rearanjam puzzle-ul, în căutarea unei soluții viabile. Însă sub privirea dezaprobată a fratelui meu, răspunsul devenea greu de găsit. Am traversat holul și am început să urc scara, sărind câte două trepte deodată, mânat de disperare.

— Povestește-mi despre soția ta! mi-a zis Porter, trăgându-și suflarea. Sunt curios.

— Ține la mine, i-am răspuns sec.

— Trist.

Când am ajuns la etajul nostru, am început să respir mai ușor. Cuvintele fratelui meu mi se amestecau în minte și îmi dădeau dureri de cap. M-am trezit dinaintea ușii de la camera noastră înainte să-mi dau bine seama ce fac. Nu știam de ce urcasem, însă chiar și așa, am scos cheia din buzunar, am descuiat ușa și am împins-o.

— Așteaptă aici! i-am cerut scurt lui Porter.

— Whitford, ce faci?

Abia dacă l-am auzit. Camera era goală. M-am gândit că Inez ar fi putut să fie încă adormită.

Porter și-a băgat capul pe ușă.

— Asta e cameră sau depozit?

Unde ar fi putut să plece atât de devreme? Alături de sora ei infernală. Fratele meu a pășit înăuntru și l-am simțit analizând fiecare milimetru.

— Doamne sfinte! Dormi pe dormeaza asta? a exclamat Porter. Nu pare deloc confortabil.

— Să mergem! am zis, căzut pe gânduri.

Inez ar fi putut să iasă la o plimbare pe terasă. Dar nu aș fi văzut-o? Ar fi fost greu de ignorat, cu părul ei rebel și pasul grăbit.

— Ții la fata asta! a spus fratele meu, pe un ton plin de uimire. La soția ta.

— Dacă aș fi ținut, nu m-aș fi căsătorit cu ea, i-am zis.

Porter m-a privit cu coada ochiului. Am simțit că mă judecă, că este disperat. Am înțeles de ce bătuse drumul până aici, dar nu aveam să cedez.

— Whitford.

— Mă voi ține de promisiunile făcute! am răbufnit. Îmi voi face datoria în calitate de moștenitor. Cu siguranță nu cer prea mult dacă mai vreau puțin timp?

Masca stoică a lui Porter s-a fisurat și am făcut speriat un pas spre el.

— Arabella nu mai are timp! Semnează contractul marital la sfârșitul săptămânii. Se căsătorește în două *săptămâni* - cu lordul Fartherington.

Am împietrit, însemnătatea cuvintelor lui străpungându-mi apărarea. Ridicasem un scut cu care să-l împiedic să mă facă să mă simt vinovat, împingându-mă astfel să acționez. Era una dintre tacticile lui preferate - asta și faptul că îmi spunea că trebuie să ascult pentru că sunt fiul cel mic. Însă în fața Arabellei nu-mi puteam pune nicio armură. Știam că părinților mei le ajunsese funia la par. Știam că vor bate la ușă cămătarii tatei. Mai știam și că, de ani buni, tata pierdea la poker. Dar uitasem că disperarea transformă oamenii în monștri.

— *Fartherington*? E matusalemic! E cel puțin cu două decenii mai bătrân decât tata.

— Acum, că înțelegi gravitatea situației, trebuie să faci o alegere.

Porter m-a privit în ochi. În locul măștii lui, m-a lăsat să văd teama sinceră pe care o simțea pentru viitorul surorii noastre.

Au fost multe lucruri pe care a trebuit să învăț cum să le gestionez.

Dezamăgirea părinților mei.

O căsnicie aranjată.

O carieră care-mi fusese cumpărată și achitată.

Un pistol.

Dar când fratele meu mai mare, oricât de enervant ar fi fost, mă lăsa să văd în spatele măștii lui stoice, eram atent. Însemna întotdeauna că îi e frică. Și *niciodată* pentru el însuși.

Expresia de pe chipul lui m-a pus pe gânduri: sosise momentul pentru un plan nou. Mi-am trecut mâinile prin păr, în timp ce inima mi se zbătea cu putere în piept. Voiam să beau ceva. Voiam să uit. Voiam ca nimic din ceea ce auzisem să nu se întâmple.

— Te urăsc.

Porter aștepta, cu o sprânceană ridicată.

— Alege, frate.

CAPTOLO OCHO

Îmi dădeam seama că Isadorei îi place salonul. Privirea îi aluneca de la tacâmurile strălucitoare la covoarele plușate, de la paharele sclipitoare la fețele satinat de masă. Stătea în fața mea, de cealaltă parte a mesei, dreaptă, fără ca spatele să-i atingă spătarul scaunului. Ani la rând, mama se străduise să mă învețe să am o postură identică. Mai erau și alte lucruri mici, care arătau că fusesem amândouă crescute de aceeași femeie. Isadora își purta părul în stilul care-i plăcea mamei, împletit și strâns la spate, cu câteva şuvițe delicate în lungul obrazilor. Nu-și rezema coatele de masă și-și ținea picioarele lipite de podea. Mama și Isadora știau cum să stea nemișcate, în vreme ce eu nu reușisem să învăț asta niciodată - mă foiam în mod constant, mă jucam cu paharele pentru vin, țacăneam cu pantoful în podea.

Isadora cunoștea toate regulile etichetei perfecte - dar i se permisesse să exploreze, să tragă cu arma și să facă excavări. I se permisesse să fie ea însăși. Însă eu fusesem forțată să apelez la trucuri, secrete și minciuni. În acea clipă, mi-am dat seama că și mama fusese nevoită să facă același lucru ca să trăiască viața pe care și-o dorea.

Alături de o cu totul altă familie.

Farfuria cu mâncare din fața Isadorei a rămas neatinsă. Pita caldă se răcise demult, alături de *ful medames*, o tocană de fasole picantă, asezonată cu chimion, ierburi proaspete și sos de usturoi cu lămâie, lăsată să se fiarbă la foc mic, peste noapte. Îl văzusem pe Kareem preparând-o la bordul lui *Elephantine* și era unul dintre felurile mele preferate de mâncare.

— Ai încercat salata cu roșii și castraveți? am întrebat-o pe Isadora. E delicioasă dacă înmoi...

— Nu mi-e foame, a zis ea.

Frustrarea și grijile m-au îndemnat să mă aplec pe scaun și m-am întins peste masă, ca să împing ibricul cu ceai spre ea. Ne aflam în salon și locul forfotea de turiști și chelneri.

— Mănâncă puțin.

Isadorei i-au tremurat buzele.

— Te porți... ca o soră.

— Serios?

— Să-ți aduc aminte că știu cum să-mi port de grijă?

— Iar eu să-ți aduc aminte că nu ai mâncat aproape nimic în ultimele zile? Că ești foarte stresată?

Isadora a zâmbit.

— De ce zâmbești?

— Mă amuză faptul că te preocupă câte calorii consum.

— Sunt practică doar, am murmurat, rezemându-mă de spătarul scaunului și încălcând astfel una dintre regulile mamei. Ce o să se întâmple dacă vei leșina în mijlocul străzii?

— E ceva ce nu mi s-a întâmplat niciodată.

— *Papă* spunea întotdeauna că se simte mai bine când mănâncă ceva după o zi grea.

Obişnuia să-mi lase *alfajores* înainte să plece în Egipt. Fursecurile fragede erau acoperite cu pudră de zahăr și umplute cu straturi de *dulce de leche*. El era motivul pentru care îmi plăceau dulciurile.

— Cum era?

I-am aruncat o privire în treacăt.

— Mama ți-a vorbit vreodată despre el?

Isadora a dat farfuria la o parte.

— Nu. Cred că și-a dorit să păstreze acea parte a vieții ei separată.

— Știai că mama ta mai are o fiică?

M-a privit fără să clipească.

— Nu. Am aflat după ce tu, Ricardo și Whit ați părăsit Philae. Tata mi-a spus atunci cine ești.

Și-a plecat privirea.

— Cumva, n-am fost surprinsă. M-am simțit atrasă spre tine încă de când ai fost scoasă din Nil.

— Dar mama a ținut secretă existența mea, am spus, cuprinsă de amărăciune.

— Cred că este o persoană nefericită, care a încercat să-și făurească o viață nouă.

O viață nouă care ne ruinase familia. O viață nouă care o

preschimbase într-o infractoare. Nu-mi venea să cred că Isadora îi lua apărarea. Mi se părea de necrezut că nu știa cine este *mamá* cu adevărat.

— Știi, am început încetișor, mama noastră este la fel de vinovată ca tatăl tău.

Isadora a rămas cu gura căscată. Am tresărit, pentru că îmi dădeam seama că era prima expresie adevărată pe care o vedeam pe chipul ei. S-a aplecat spre mine, respirând greoi.

— Poftim? Despre ce vorbești?

— Unde crezi că este acum?

S-a încruntat.

— Acasă, desigur.

— Ce înseamnă *acasă*?

— Londra. Ne-am împărțit timpul între Marea Britanic și Alexandria. Avem un apartament aici și o casă în Grosvenor Square.

Mi se părea de necrezut până unde putuse să meargă mama ca să-și asigure o existență nouă. Probabil îl ura pe tata. Oare plănuia să ne abandoneze definitiv?

— Isadora, mama noastră face contrabandă pe piața neagră din Cairo.

Deodată, s-a ridicat și și-a împins scaunul cu eleganță.

— Mă minți!

— Te rog, ia loc!

— De ce faci asta?

Glasul nu îi era alterat de nicio emoție și stătea dreaptă, cu bărbia ridicată. Era înspăimântător de liniștită, în vreme ce eu nu știam ce să fac ca să nu mă sfărâm complet. Discuțiile despre mama mă afectau întotdeauna - mă simțeam fie furioasă sau rănită, fie îngrozită.

— Acesta este adevărul. Te rog, ia loc!

Isadora și-a îndreptat privirea spre ieșire și am așteptat, cu respirația tăiată. Nu știam ce voi face dacă ar fi ieșit din salon și din viața mea.

— Unde te vei duce? am întrebat-o.

Și-a întors lent capul, cu chipul în continuare indescifrabil, dar îi tremurau mâinile.

— Am prieteni în oraș.

Am dat din cap, cu inima cât un purice. Cel puțin nu va fi singură.

— Mă bucur. Te rog, să păstrăm legătura.

A rămas în picioare, dar nu a făcut niciun pas spre ieșire. Probabil se aștepta să mă cert cu ea, dar știam prea bine ce înseamnă să rogi pe cineva să rămână. Nu se sfârșea niciodată bine. Părinții mei plecau mereu, chiar și atunci când știau că aș fi dat orice ca să mă ia cu ei sau ca să rămână acasă, cu mine.

— Ai dovezi că mama este implicată?

— Da, i-am răspuns în șoaptă.

Cu mișcări delicate, Isadora s-a așezat la loc pe scaun, privindu-mă cu precauție. Apoi și-a tras farfuria mai aproape și a mușcat delicat din pita rece.

— Amândouă am îndurat un soc...

— Cum ar fi faptul că am aflat că tatăl uneia dintre noi este un infractor?

Am început să mă joc cu furculița în farfuria goală.

— Da, acesta este cu siguranță un moment de răscruce. Chiar nu ai avut nicio bănuială?

Isadora și-a mușcat buza de jos, rămânând tăcută pentru o vreme atât de îndelungată, încât am crezut că nu-mi va răspunde. Când a vorbit, în cele din urmă, cuvintele i-au ieșit poticnit.

— Am derulat totul în minte, iar și iar... și adevărul este că a existat întotdeauna... un semn de întrebare în subconștientul meu.

— Continuă, am îndemnat-o.

A băut din ceașca cu ceai.

— Mă gândesc că o parte din mine și-a zis mereu că este ciudat că sunt plecați toată noaptea, de mai multe ori pe săptămână. N-am pus niciodată întrebări când primeau o mulțime de oameni în salonul nostru, chiar dacă mi se păreau... dubioși.

— În ce sens dubioși?

Buzele i s-au contorsionat într-o grimasă. Arăta de parcă ar fi supt o lămâie.

— Nu făceau parte din societatea bună. Mama nu-i servea cu ceva de mâncat sau de băut. Unii arătau chiar ca niște brute și rămâneau la

noi până noaptea târziu.

Nu știam cât de mult din adevăr să-i dezvălui. Instinctul meu era să o protejez. Cel mai probabil, oamenii cu care se întâlneau Lourdes și domnul Fincastle se ocupau de asemenea cu contrabanda de artefacte. Însă dacă aș fi fost în situația Isadorei, n-aș fi vrut să fiu cocoloșită.

— Ce este?

M-am strâmbat. Isadora era perspicace, ar fi trebuit să depun un efort considerabil ca să-i ascund ceva. Am încercat să iau o hotărâre și, din cine știe ce motiv, chipul Elvirei mi-a întunecat mintea. Și pe ea încercasem să o protejez, adesea spunându-i adevărul doar pe jumătate. Și uite ce i se întâmplase.

— Ai auzit de Poarta Negustorilor?

— Nu, mi-a răspuns Isadora. Sună a ceva ce ar fi putut să scrie Wilkie Collins.

M-am încruntat.

— Scrie romane polițiste, mi-a explicat.

— Ah! Păi, mă tem că această organizație este reală și că fură artefacte neprețuite, vândute apoi cumpărătorilor din mai multe piețe, dintre care majoritatea se află în Europa. Printre aceștia se numără muzee, colecții private și așa mai departe. Mama noastră este doar o hoată care s-a folosit de piața neagră pentru a se îmbogăți. Se pare că domnul Fincastle nu este doar implicat, ci sunt chiar parteneri. E clar că au plănuit împreună atacul din Philae.

Isadora a scos un geamăt deloc potrivit pentru o domnișoară, care a semănat atât de mult cu ceva ce aș fi făcut eu, încât sunetul mi-a ridicat părul de pe brațe. Acum, că eram atentă la asta, manierismele ei îmi aminteau foarte mult de mine și de mama. Mișcarea cu care-și așeza părul după ureche, felul în care se juca cu gulerul rochiei, vrând să se asigure că stă perfect plat. Linia dreaptă a umerilor, postura impecabilă. Isadora chiar era tânăra domnișoară pe care mama sperase întotdeauna să o crească.

Apoi mi-am adus aminte cum își scosese pistolul elegant și cum trăsesese în crocodil. Fusese o mișcare îndrăzneată și încrezătoare. Știa să se poarte, dar nu era înțepată și prețioasă.

În mod clar, știa să își joace bine cărțile.

— Lucrurile se leagă, a zis Isadora. Regret doar că am făcut și eu parte din asta, chiar dacă numai periferic. Acum nu știu cum să procedez. Cum să merg mai departe după toate acestea.

— Sunt multe detalii pe care trebuie să le discutăm, am recunoscut. Însă, deocamdată, te rog să nu uiți că vei avea întotdeauna un loc alături de mine și de Whit. Este absolut normal să locuiești cu noi și am fondurile necesare ca să te întrețin.

— Apropo, unde este soțul tău în dimineața aceasta?

— Nu știu, i-am răspuns, întristându-mă. Ocupat cu vreun comision, probabil.

Mă irita că dispăruse fără să-și ia măcar rămas-bun. Dacă aș fi făcut eu așa ceva, nu ar fi fost încântat. De altfel, chiar asta plănuiam. Știam că aveam nevoie de Whit de partea mea, ca să reușesc tot ce îmi propuneam, dar trebuia să acționez cumva - în plus, poate că astfel voi descoperi pașii pe care trebuie să-i urmez ca să capăt acces la averea mea. Poate că era îndeajuns un bilet semnat de Whit sau de unchiul meu ori de o dovadă a mariajului, sub forma unei licențe. Oricum, puteam merge să pun aceste întrebări în persoană.

Mă săturasem să stau cu mâinile în sân.

Isadora mă urmărea cu atenție.

— La ce te gândești în clipa aceasta?

— Ți-ar plăcea să mă însoțești până la bancă?

— Nu știu ce să zic, mi-a răspuns ea cu umor sec. Sunt destul de ocupată în ultimul timp.

Am râs și mi-am băut ultimul strop de cafea.

Am lăsat-o pe Isadora să aștepte în holul Băncii Anglo-Egiptene, așezată confortabil pe o canapea din lemn, acoperită cu perne țesute în culori vii. Decorul clădirii îmbina elementele europene și cele arabe. Fusesse proiectată să semene cu o stradă pariziană, dar dantelării superbe, populare în Egipt, împodobeau ferestrele. Afară se întindeau, în toată splendoarea lor. Grădinile Ezbekieh, iar dincolo de palmierii înalți de pe stradă se înălța Opera Khedivial, flancată de cele două chioșcuri pentru rezervări.

Poate că urma să merg acolo mai apoi și să cumpăr bilete pentru

musicalul care era pus în scenă în acea stagiune. Poate că o noapte în oraș era lucrul de care aveam nevoie toți trei. Isadora și Whit trebuiau să petreacă timp împreună, ca să se cunoască mai bine. Nu mințisem când îi spusese surorii mele că are un loc al ei alături de noi, dacă își dorea să rămână.

— Pe aici, doamnă Hayes mi-a spus unul dintre angajații băncii, pe nume Ahmed, făcându-mi semn să îl urmez în birou.

Am clipit, surprinsă - încă nu eram obișnuită cu noul nume - și am simțit un fior plăcut pe șira spinării. Pentru tot restul vieții, voi fi Inez Emilia Hayes. Eu și Whit puteam fi o familie adevărată. Din punct de vedere legal, mi-am zis că eram deja una. Era un nou început, o șansă de a face lucrurile așa cum ne doream. Am simțit un val de căldură pe dinăuntru și i-am zâmbit strălucitor angajatului. Apărut surprins de expresia de pe chipul meu, însă nu-i puteam dezvălui că era prima persoană care mi se adresează cu apelativul *doamna Hayes*.

Am ocupat scaunul oferit și m-am așezat în fața lui Ahmed, în timp ce el lua loc pe scaunul confortabil cu spătar înalt. Purta un costum de zi închis la culoare, bine croit, cu linii drepte și cusături precise.

— Sunt sigură că este o situație foarte neobișnuită să primiți o femeie, am început. Dar m-am căsătorit recent și aș vrea să demarez procesul prin care îmi voi transfera fondurile de la tutorele meu la soț.

Ahmed a deschis gura, dar am continuat, înainte să mă poată refuza.

— Vă asigur că soțul meu este de acord. De altfel, mi-ați putea spune de ce am nevoie pentru a-l...

— Dar a fost deja aici, m-a întrerupt Ahmed. A prezentat documentele corespunzătoare și unchiul dumneavoastră nu mai este beneficiarul contului. Onoarea îi aparține soțului dumneavoastră.

Am rămas cu gura căscată. Așadar, acesta a fost comisionul lui Whit. Probabil își dorise să-mi facă o surpriză. Ei bine, asta simplifica mult lucrurile.

— Excelent! am zis, zâmbind. Aș vrea să retrag fonduri...

Ahmed s-a încruntat.

— Să retrageți?

— Da, vă rog!

— Dar nu o puteți face.

Un val de iritare amenința să clocotească la suprafață, dar l-am înăbușit cu un zâmbet hotărât.

— Soțul meu nu ar obiecta. De altfel, sunt sigură că v-a acordat dreptul de a-mi permite să accesez banii?

Ahmed s-a foit pe scaun și și-a împreunat degetele. Părea jenat și iritarea mea s-a preschimbat în nerăbdare.

— Sunt sigur că ar fi făcut-o, a spus Ahmed încetișor, dacă nu ar fi retras până la ultimul șiling din cont.

— A scos banii?

Ahmed a dat din cap.

Urechile îmi vuiau și mi-am scuturat capul, încercând să scap de sunet. Acesta persista, crescând încontinuu în intensitate. Mi-aș fi dorit să am un pahar cu apă - gura mi se uscasse brusc. Am început să mă conving pe mine însămi. Exista o explicație convingătoare, eram sigură de asta.

— A deschis un cont nou?

— Nu, la noi nu.

— Nu înțeleg. Aș vrea să-mi primesc banii.

— Nu a mai rămas nimic în contul administrat anterior de unchiul dumneavoastră.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji. M-am aplecat, convinsă că nu auzisem bine. Mi se părea că bărbatul a spus că Whit îmi luase toți banii. Fără să vorbească mai întâi cu mine. Fără să-mi împărtășească planurile lui. Nu putea fi adevărat!

M-am legănat pe scaun.

— Dar...

— Vă simțiți bine, doamnă? Ați pălit. Să o chem pe însoțitoarea dumneavoastră?

— S-a comis o greșeală, am zis cu un glas uscat și răgușit, pe care abia mi-l recunoșteam.

Ahmed a clătinat încă o dată din cap.

— Nu este nicio greșeală. Domnul a plecat cu nici cinci minute înainte să sosiți dumneavoastră. Mi-a prezentat documentele oficiale și licența căsătoriei și mi-a cerut să sun la banca din Londra la care

unchiul dumitale avea deschis contul.

— Deci a mutat...

— A mutat fondurile la o altă bancă din Londra.

— Le pot accesa?

— Nu din banca noastră, mi-a spus Ahmed cu blândețe. Ar trebui să contactați banca în cauză, în Marea Britanic. Sau să discutați cu soțul dumneavoastră, a adăugat după o clipă de șovăială.

— Trebuie să existe un motiv întemeiat care l-a determinat pe soțul meu să îmi mute banii înainte ca eu să îi pot accesa.

Angajatul m-a privit în tăcere, cu o expresie vagă de milă pe chip. Nu trebuia să rostească niciun cuvânt ca să știu ce gândește. Soțul meu îmi controla averea și, cu prima ocazie, o transferase într-un cont la care nu aveam acces.

Fără să discute cu mine mai întâi.

— Nu, am murmurat. *Nu!*

— Totul a fost destul de simplu și direct, a spus Ahmed.

Spaima mi s-a ridicat până în gât, cu gust de fiere. Nu putea fi adevărat! Whit nu m-ar fi trădat; nu ar fi furat...

— Mai aveți nevoie de ceva din partea mea? m-a întrebat Ahmed.

Aș fi preferat să fiu înjunghiată în stomac. M-ar fi durut mult mai puțin. M-am ridicat pe picioare nesigure, cu capul greu. Mă simțeam ciudat de amețită și îmi era greață, de parcă aș fi fost grav bolnavă.

Ahmed a dat roată biroului, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochii negri.

— Doamnă Hayes, sunteți bine?

Mi-am umezit buzele.

— Nu-mi mai spuneți așa!

Fără să știu cum, am ajuns în lobby, unde Isadora a alergat imediat să-mi fie alături. Părea să știe că ceva mersese teribil, îngrozitor de rău. Mai târziu, aveam să-i spun instinct de soră. În acea clipă însă, nu aș fi știut care este numele meu dacă m-ar fi întrebat cineva.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, i-am zis prosteste.

Îmi tremurau mâinile și inima îmi bubuia în piept, bătaia aceasta fiind singurul sunet pe care îl auzeam, singurul lucru de care mă puteam agăța ca să nu mă simt pierdută.

— Inez, ce este? m-a întrebat Isadora, cercetându-mi chipul. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie!

Da, așa mă simțeam. Aveam să fiu bântuită de momentul acesta până la sfârșitul vieții.

— Te rog! i-am spus. Să plecăm imediat!

Am ieșit afară, sub soarele arzător, și am avut un sentiment straniu. Ar fi trebuit să plouă torențial și cerul să fie acoperit de nori furtunoși. Totul ar fi trebuit să fie cu susul în jos, ca să se potrivească întocmai cu furtuna care răgea înăuntrul meu. Am rămas pe trotuar, în timp ce Isadora a fluierat după o trăsură. A fost un sunet lung și pătrunzător și mi-a trecut prin gând să o rog să mă învețe cum să fluier și eu așa.

Am început să hohotesc isteric.

Isadora mi-a aruncat o privire alarmată.

— Cred că am fost jefuită.

— Vino! mi-a zis, încruntându-se la stradă. Să mergem puțin pe jos. Nu par să fie trăsură disponibile.

Am urmat-o ca în transă, cu poalele foșnitoare ale rochiei abia atingând drumul. Isadora a fluierat din nou, ascuțit, iar de data aceasta doi căluți au tropăit spre noi, conduși de un vizitiu care trăgea leneș de hături. Mi-am repetat în gând conversația pe care o avusesem cu Ahmed și am început treptat să înțeleg că viața mi s-a schimbat într-o clipă.

Și că am fost o proastă.

— *Inez?*

Groaza și-a înfipt ghearele în mine. Vocea aceea! Aș fi recunoscut-o oriunde. O auzisem aproape în fiecare zi de când am ajuns în Egipt. M-am întors încet și l-am văzut pe Whit pășind spre mine, îmbrăcat într-un costum englezesc: pantaloni închiși la culoare, cămașă apretată, încheiată până sub bărbie. Jacheta pe care o purta era elegantă și bine croită. În urma lui venea un bărbat înalt. Semăna remarcabil de mult cu soțul meu, hoțul. Același păr castaniu. Aceiași ochi albaștri, deschiși la culoare. Știam cine trebuie să fie.

— *Hola, Porter!* l-am salutat.

Eram uluită cât de calmă îmi era vocea, în condițiile în care nu-mi doream decât să urlu până când răgușeam.

Fratele lui Whit nu mi-a oferit un salut, nici măcar un zâmbet, ci doar i-a aruncat o privire neliniștită soțului meu. Soțului meu mincinos. Soțului meu manipulator.

— Inez, a spus Whit, cu o expresie care trăda un ușor disconfort. Ce cauți aici? Credeam că ești la Shepherd's.

N-am reușit să-mi găsesc cuvintele, chiar dacă adevărul mi se încheaga în inimă, frângând-o în bucăți. Mă simțeam de parcă aș fi stat în fața unei locomotive, incapabilă să mă salvez cumva din calea distrugerii.

— Uită-te la mine! mi-a spus cu blândețe. Ești bine?

Aveam nevoie de o clipă ca să-mi vin în fire, așa că mi-am ferit privirea și m-am uitat cu ochii goi la șirul de trăsurile care mergeau spre destinațiile lor. După câteva secunde în care am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să rămân calmă, încercând să-mi domolesc inima care mi se lovea nebunește de coaste, mi-am smuls privirea de la stradă și i-am întâlnit ochii albaștri.

Mi s-a căscat un gol în stomac și m-am înfiorat.

Fusesem păcălită de Whitford Hayes din toate punctele de vedere, începând cu căldura și tandrețea pe care mi le închipuisem în privirea lui. Am retrăit toate momentele pe care le împărțisem. Fiecare gest de bunătate, fiecare cuvânt blând, fiecare promisiune.

Fuseseră doar *minciuni*!

— Ce cauți aici, atât de departe de hotel? a repetat Whit. Ar fi trebuit să...

— Pe ce îmi vei cheltui banii, Whit?

A împietrit și toate emoțiile i s-au scurs de pe chip. Era ca o ușă care fusese trântită, iar lacătul se închidea cu un clic pe care aproape că puteam să-l aud; nu mai rămăsese din el decât costumul englezesc. Impasivitatea lui nu a făcut decât să-mi aprindă mai tare furia. Cu cât rămânea tăcut și rece mai multă vreme, cu atât mai rău mă simțeam. Parcă înțelegându-se din priviri, Isadora și Porter s-au tras la o parte, acordându-ne intimitatea pe care o poate oferi o stradă aglomerată din Cairo. Totul mergea mai departe, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar eu mă simțeam pe altă lume, pierdută pe un tărâm necunoscut.

Și asta mă înspăimânta.

— Tocmai am vorbit cu Ahmed, am spus, răspunzând tăcerii lui revoltătoare. Și m-a înștiințat că mi-ai furat toți banii. Asta dacă nu cumva, desigur, se înșală?

Whit și-a scuturat capul.

Inima mi s-a frânt în piept. O parte din mine sperase că nu era adevărat.

— Atunci ai furat totul? am întrebat din nou, chiar dacă blestemam în gând speranța fragilă de care încă mă agățam.

— Corect.

— Păi, mersi că ești onest! am replicat sarcastic.

Și-a încleștat maxilarul, dar a dat din cap. Poate că nu avea să-mi mai vorbească niciodată. Poate că aici se sfârșea totul pentru noi. Furia a pus stăpânire pe mine, orbitoare, obliterated.

— Ai să-mi spui ceva? am cerut.

El tot nu a zis nimic - dar știam că mintea lui lucrează. Se ascundea sub masca aristocratului englez, pe care o uram din răspuțeri, vag politicoși și plictisiti. Însă era clar că inima îi bătea tare și i se ridicase până în gât, lucru care-mi arăta că nu era atât de neafectat de mine pe cât și-ar fi dorit.

Și asta m-a *înfuriat*.

Am acționat fără să gândesc, din instinct, ridicându-mi mâna. Palma i-a întors obrazul și sunetul mi-a răsunat în urechi. Pielea iritată s-a înroșit, lăsându-i urma palmei mele pe obraz.

Whit a închis ochii și m-am așteptat să devină rece și furios, dar el s-a întors spre mine și a deschis ochii, ridicându-și bărbia. Expresia goală de pe chipul lui mi-a tăiat respirația. Fața își pierduse toată culoarea, toată căldura. Se îndepărtase atât de mult de mine, că ar fi putut la fel de bine să fie pe un alt continent.

— Te-ai căsătorit cu mine pentru bani.

Dacă ar fi trebuit să rostesc cuvintele cu capul scufundat sub apă, mi-ar fi fost mai ușor. Nu-mi închipuisem niciodată că voi fi pusă într-o asemenea situație.

— Te-ai *folosit* de mine.

L-am îmbrâncit în pieptul de piatră cu ambele mâini.

A primit lovitura fără nicio urmă de emoție - doar m-a privit, nemișcat ca o statuie.

— Ești un mincinos! i-am aruncat în față, cu glas ascutit, care creștea în volum cu fiecare cuvânt rostit. Totul între noi doi a fost o minciună. Fiecare cuvânt, fiecare jurământ.

Maxilarul i-a tremurat ușor. Singurul indiciu că mă auzise.

— Zi *ceva*!

Culoarea i-a revenit în obraji - două pete roșii, care ardeau.

— Nu totul, mi-a zis printre dinți. Prietenia noastră a fost - *este* - adevărată pentru mine.

— Nu a fost nicio clipă prietenie! i-am răspuns dezgustată. Regretam că îl forțasem să-mi vorbească.

— Și tu *ai știut* asta!

Whit a tresărit. A deschis gura...

— Vrei să mai rostești ceva în fața mea, Whit? l-am întrebat, neîncrezătoare. Serios?

A închis gura.

Nu suportam această versiune a lui - distantă, ferecată cu lacătul. Mă destrămam, mă frângeam într-un milion de bucăți, în vreme ce el devenea tot mai ermetic, mai rigid, mai izolat.

— Cuvintele tale nu au valoare. Nu înseamnă nimic.

Nici măcar nu a clipit. Acesta ar fi trebuit să fie sfârșitul, dar picioarele mele au rămas înfipite în pământ. Curiozitatea mă ardea pe dinăuntru, ca o durere ascutită. Voiam să știu de ce mă trădase. Voiam să știu ce valorează atât de mult pentru el, încât meritase să ne sacrifice mariajul. Relația, oricare ar fi fost.

Inima mea blestemată.

Eram sfâșiată, voiam să fug cât mai departe de el cu putință, să pun îndeajuns de multă distanță între noi încât să-i ia ani întregi să mă găsească. Dar voiam și răspunsuri.

— Am dreptul să știu unde s-au dus banii, am zis.

Whit și-a încleștat și și-a descleștat maxilarul.

— I-am trimis familiei mele, a zis după o clipă agonizant de lungă. Au datorii și se pregăteau să o căsătorească pe Arabella cu un bărbat cu patruzeci de ani mai bătrân decât ea. Am vrut să-mi protejez sora

de un asemenea destin.

Inima mea, nesăbuită, s-a strâns în piept. Luase banii din dragoste pentru sora lui. Dar era crud - alesese pe cineva, dar nu pe mine. S-a căsătorit cu mine, apoi mi-a furat totul. Se aștepta să dau dovadă de compasiune? Ar fi trebuit să fiu mișcată? Tot ce spunea putea fi doar un alt mod de a mă manipula.

Puteau fi alte cuvinte care nu valorau nimic.

Nu eram sigură că mai pot îndura o lovitură din partea lui, dar întrebarea mi s-a smuls din piept:

— De ce nu mi i-ai cerut?

Whit m-a privit fără să clipească, cu o expresie dură.

— Tu chiar vrei să-mi spui că, dacă ți-aș fi zis că am nevoie de toată averea ta, mi-ai fi dat-o?

Am fost păzită mereu de cei care ar fi putut să fie bănuți doar a fi vânători de avere. Din acest motiv, toți pretendenții mei veneau din familii înstărite. Erau bărbați care nu aveau nevoie de banii mei. Care ar fi putut ajunge să țină la mine, fără să fie ademeniți de munții de aur din contul meu.

Dacă Whit mi-ar fi cerut banii, cu siguranță nu i-aș fi dat pe toți, dar i-aș fi putut da o sumă. Am privit peste umărul lui, îngândurată. Dar m-aș fi întrebat mereu dacă se căsătorise cu *mine* sau cu moștenirea mea. Doar că el plănuise totul de la început. Știuse de banii părinților mei chiar dinainte să-l cunosc, văzuse cum investesc în excavațiile lui Abdullah și ale lui Ricardo, an după an.

Expresia de pe chipul lui Whit s-a înăsprit.

— Nu m-ai fi considerat un vânător de avere?

A râs fără veselie.

— Ba ai fi făcut-o, Inez. Și nu puteam risca. Era în joc viața surorii mele.

Ei bine, îi auzisem explicația. Se căsătorise cu mine ca să salveze pe altcineva. Eu eram cea mințită, cea care nu fusese aleasă. Cea respinsă. Din nou. Lacrimile mi-au întunecat vederea. Tresărind puternic, mi-am dat seama că nu îmi păsa că se duseseră banii. Averea a fost a părinților mei. Apoi a devenit a unchiului meu. Niciodată a mea. Nu, lucrul de care îmi păsa era că mă căsătorisem cu un bărbat pe care îl

iubeam, sperând că va deveni familia mea.

Dar el nu plănuise nicio clipă să-și întemeieze o viață alături de mine.

Am răsuflat tremurat. Furia îmi ardea în vene, rece și fierbinte. Glasul îmi era încărcat de ea.

— În tot acest timp, am fost doar un pion pentru tine. Ești un farsor și joci bine. Nu e asta practic descrierea postului pe care îl ocupi pentru unchiul meu?

Whit s-a legănat, șocat, holbându-se la mine de parcă aș fi fost o străină. Mi s-a frânt inima, pentru că simțeam cum ne îndepărtăm unul de altul, dar, chiar dacă o mică parte din mine își dorea să se agațe de el cu orice preț, trebuia să-i dau drumul.

Ceva s-a rupt între noi. Sau poate că fusese de la început frânt.

— Am avut încredere în tine, am șoptit, poticnindu-mă. Isadora a venit lângă mine și m-a tras ușor înapoi.

— Hai să ne întoarcem la hotel, Inez!

Am dat din cap, cutremurată încă, și am urcat în trăsură de parcă aș fi fost într-un vis încețoșat, abia observând că sora mea îmi aranja rochia. Când mi-am întors capul spre Whit, m-a izbit realitatea situației în care ne găseam. Timpul a părut să se oprească, suspendat straniu când privirile noastre s-au întâlnit. A mea, răscolită de disperare; a lui, impenetrabilă și rece. Între noi, tensiunea era un fulger orbitor, obliterated.

Fratele lui s-a apropiat de el și i-a șoptit ceva la ureche. Whit și-a luat ochii de la mine cu ușurință, de parcă aș fi fost o străină, și a privit în gol, în zare.

Totul se sfârșise între noi. Indiscutabil.

Birja s-a zguduit înainte și am pornit, lăsându-i pe Whit și pe fratele lui să privească în urma noastră, prin norii de praf.

Inima mi s-a ascuns undeva adânc, în piept, și am jurat să nu-i mai dezvălui niciodată vreo parte din ea domnului Hayes.

PARTEA A DOUA

**POARTA CARE NU RĂMÂNE ÎNTR-UN SINGUR
LOC**

Porter și-a lăsat mâna pe umărul meu și m-a tras spre el. Gestul a durat o clipă doar, dar știam ce înseamnă. La fel ca tata, fratele meu nu era un bărbat afectuos. În afara situațiilor în care era neapărat necesar.

Era clar că după ce furai averea soției meritai o îmbrățișare.

— Ai salvat-o pe Arabella, mi-a zis Porter.

— Măcar am făcut asta, am murmurat.

Fratele meu a ridicat o sprânceană. Îi ieșea întotdeauna mai bine gestul decât mie. Eu arătam obraznic; el părea impenetrabil.

— Regreți, Whitford?

Mă simțeam de parcă m-aș fi dinamitat pe dinăuntru, iar acum eram ars și gol.

I-am aruncat o privire întunecată. Era mai înalt decât mine și mai slab, dar nu reușeam niciodată să-l intimidez.

— Porter, tata nu se poate întoarce în sălile de joc!

Tata și obsesia lui pentru jocurile de cărți. Ani la rând se întorsese acasă beat, duhnind a țigări și parfum ieftin, cu era- vata desfăcută, cu capul gol. Își pierdea mereu pălăria și trebuia să-și cumpere alta. În copilărie, mă întrebam dacă nu cumva pălăriile lui erau toate în același loc și așteptau să fie salvate. În majoritatea amintirilor pe care le aveam cu el, stăteam în capătul scărilor și îl așteptam, cu ochii ațintiți la ușă, la fanta de lumină care apărea când majordomul nostru - pe când încă aveam unul - îl lăsa să intre în casă. Nu-mi păsa la ce oră se întorcea; doar îmi făceam griji că într-o zi nu avea să mai vină.

Însă el își făcea până la urmă apariția și a doua zi era gentlemanul perfect, strict și rece, fără ca buzele strânse să-i tremure vreodată. Dezaproba orice spuneam ori felul în care mă purtam. Și singurul mod prin care știam cum să-i îndur reproșurile era să mă retrag departe, astfel încât să nu mai simt nimic. Dar în nopțile în care câștiga, a doua zi era vesel, de-a dreptul radiant. Își lua fiii la călărit, își plimba fata prin Hyde Park, pe mama o ducea la teatru.

Dar norocul nu era de durată. Învățasem cum să țin o parte din mine ascunsă pe timp de furtună, dar mai ales atunci când era soare.

— Mă voi asigura de asta, mi-a zis Porter. Nu le voi da banii decât

dacă primesc în scris că nu-i va juca. Voi rupe contractul marital și îi voi asigura Arabellei o zestre de care niciunul dintre ei să nu se poată atinge. Mă voi ocupa de reparații, astfel încât să nu îi cadă acoperișul în cap surorii noastre.

M-am cutremurat. Frații mei erau singurii din familie în care mă puteam încrede. Dacă Porter spunea că se va ocupa de ceva, așa avea să facă. El ar fi trebuit să fie moștenitorul tatei. Mi se părea ridicol că nu așa stăteau lucrurile, din cauza unei căsătorii pe care ei îl forțaseră să o încheie.

— Plec azi, mi-a spus Porter. Vino cu mine!

Expresia de pe chip mi s-a schimbat și fratele meu s-a încordat. Furia emana din mine. Îmi luasem un angajament față de Inez, îi dădusem cuvântul meu. Nu o voi părăsi, după ce mă căsătorisem cu ea. Voi respecta fiecare cuvânt al jurămintelor mele până când Inez avea să decidă altceva.

— Nu ai pentru ce să rămâi aici.

— Cum rămâne cu *soția mea*?

— Mai ai soție?

Privirea ei devastată mi se înfierase în minte. Am împins-o iară milă la o parte și m-am gândit la întrebarea fratelui meu. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi fugit cât mai departe de mine cu putință. Din păcate pentru Inez, puteam s-o ajut așa cum nimeni altcineva nu putea să o facă. Îmi voi pune în slujba ei toate aptitudinile. În clipa de față, aveam aceleași interese.

Amândoi căutam aceeași persoană.

Mi-am întors atenția spre stradă. Senzația că trebuie să mă grăbesc mi-a apăsât pieptul. Am fluierat ascuțit.

— Are de gând să plece în căutarea mamei sale, iar eu îi voi fi alături când o va găsi.

În plus, dacă rămâneam alături de Olivera, creșteau șansele de a descoperi pergamentul alchimic. Hotărârea pe care o luasem s-a cimentat înăuntrul meu. Nu aveam de gând să părăsesc Egiptul până când nu o găseam.

Porter a deschis gura, dar m-am îndepărtat, pentru că văzusem un cal apropiindu-se. Vizitiul a fluierat și a tras de hățuri. Calul a ciulit

urechile, iritat. Fără cuvinte, am urcat în șaretă, cu capul vuind.

M-am întors și am întâlnit ochii lui Porter, identici cu ai mei.

— La revedere, frate! Asigură-te că nu a fost totul în zadar.

CAPÍTULO NUEVE

Mă scotea din minți faptul că singurul loc în care mă puteam întoarce îi aparținea lui Whit. Era camera lui de hotel, pentru că nu aveam bani să îmi rezerv alta. Nu aveam bani din cauza canaliei mele de soț. Mi s-a profilat în minte chipul unchiului meu, dar l-am alungat. Va fi insuportabil după ce va afla ce s-a întâmplat. Nu pentru că va fi crud, ci pentru că *nu* va fi. Mă iubea - știam asta în adâncul inimii - și va fi sfâșiat văzându-mă cu inima frântă. Iar bunătatea lui m-ar fi ucis, pentru că nu aveam pe cine să dau vina în afară de mine. Nu doar că mă înșelasem în privința lui Whit, fusesem chiar îngrozitor de fraieră.

De câte ori mă avertizase să nu am încredere în el?

Uram faptul că o mică parte din mine îi înțelegea motivele. Ar fi fost mai ușor să-l urăsc dacă ar fi luat banii pentru propriul folos, ca un adevărat antagonist. Inima mi s-ar fi închis și ea definitiv, ar fi renunțat pe deplin. În schimb, acum simțeam că fusese frântă în două.

În două jumătăți care se războiau.

A salvat o persoană iubită, îmi spunea o jumătate.

Acea persoană nu ai fost tu, zicea cealaltă.

— Ce zici de o anulare? m-a întrebat Isadora, punând capăt tăcerii încordate.

Trăsura s-a zgâlțâit și mâna mi-a țâșnit imediat ca să-mi caut echilibrul.

— E prea târziu pentru asta.

Dacă mă gândeam la noaptea aceea, m-aș fi spulberat. Pentru mine avusese însemnătate, dar pentru el fusese doar un act. Următorul pas în planul lui. O cale prin care să se asigure că averea mea avea să îi aparțină.

— Ah! a zis Isadora, fără să roșească. Atunci, poate un divorț?

Frustrarea îmi clocotea în sânge.

— Ar fi mai rău. Necăsătorită și fără bani, unchiul meu ar avea temei să-mi devină din nou tutore. Mai ales că am fost jefuită imediat după

căsătorie.

— Legal vorbind, averea ta a devenit a lui Whit după ce ai semnat documentele. Avea dreptul să facă orice își dorea cu banii *lui*.

M-am uitat urât la ea.

— Nu zic că sunt de acord cu legea! a adăugat repede Isadora.

— Nu vreau să vorbesc despre legi și despre cât de nedrepte sunt cu femeile! am răbufnit.

Isadora a dat din cap.

— Bine. Nu ai pe nimeni altcineva în familie la care ai putea apela?

Mi-au tremurat colturile buzelor.

— Am o mătușă, dar nici ea nu m-ar putea ajuta în situația aceasta. M-ar urca cu forța într-un vapor spre Argentina. M-a cuprins groaza.

— De altfel, nu aș fi surprinsă dacă ar fi pe drum spre Egipt.

— S-ar putea ca domnul Hayes să se întoarcă în Marea Britanic, a oftat sora mea.

Măcar dacă ar fi așa! Nu voiam să-l mai văd niciodată. Era prea dureros, rana prea proaspătă. Mă făcea să mă simt ca o netoată. Ca o fetiță care se joacă de-a adultul.

— Acum, că are bani, este foarte posibil.

— Deci, ești falită, a meditat Isadora.

— Așa se pare.

— Și unchiul tău nu te va ajuta?

Am clătinat din cap.

— Unchiul vrea să fiu în siguranță. Și pentru el asta înseamnă să stau departe de viața pe care o trăiește în Egipt.

— Și tu ce vrei?

Isadora s-a foit pe banchetă, aranjându-și cochet rochia voluminoasă împrejur. Eram uimită de abilitatea ei de a arăta ca ieșită din cutie, când pe mine cea mai mică pală de vânt mă ciufulea cu totul. În ciuda legănatului constant al trăsurii care înainta pe stradă, ferindu-se din calea numeroșilor măgăruși, a cailor și a șaretelor care aglomerau drumul, Isadora nu avea niciun fir de păr nelalocul lui. Era vorba despre magie, trebuia să fie. La optsprezece ani era remarcabilă; ca tânără domnișoară avea să fie formidabilă. Asta dacă reușeam să o protejez de părinții ei îngrozitori. Gândul că aș fi putut s-o

dezamănesc m-a trezit imediat la realitate.

— Elvira a murit din cauza mamei, i-am spus. Vreau să ajungă în închisoare. Ea știe ce s-a întâmplat cu tata, care ar putea fi *în viață*. Vreau să-mi spună adevărul.

Isadora m-a cercetat pentru o vreme.

— Am o altă idee. Ce-ar fi să mergi acasă?

Am deschis gura ca să protestez, dar ea și-a coborât mâna pe brațul meu.

— Ascultă-mă, înainte să te împotrivești! Poate că ar fi de folos să te îndepărtezi. Unchiul tău s-ar putea liniști, iar distanțându-te de Whit ai putea căpăta o nouă perspectivă asupra lucrurilor. Dacă nu ai resurse, cât de eficient poți lucra împotriva mamei noastre?

Mi-a revenit în minte conversația pe care o purtasem cu Whit. Cuvintele pe care le rostisem blând într-un moment de vulnerabilitate. Nu mă voi mai pune niciodată într-o astfel de situație, dar m-am agățat de ce îmi spusese atunci - nu aveam nevoie de bani ca să acționez împotriva mamei. Ca să o găsesc și să o forțez să dea piept cu mine.

Trebuia doar să cunosc oamenii potriviți.

— Am bilete la clasa întâi, am spus lin. Unul este biletul de tren, celălalt locul pe un vapor de lux care se îndreaptă spre Argentina, i-am explicat, din moment ce Isadora mă privea nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Pot returna ambele bilete. Și voi primi niște bani înapoi. Destul cât să ne ajungă pentru mâncare și poate câteva nopți de cazare.

Vizitiul a oprit trăsura în fața hotelului Shepherd's. Terasa era plină de oaspeții așezați pe la mesele înconjurate de plante în ghivece și arbori înalți.

— Deși probabil nu *aici*.

— Bine, a zis Isadora pe tonul ei imperturbabil. Și apoi?

— Nu știi! am recunoscut, cu capul vâjâind, pentru că treceam de la o idee la alta. Dar *mamá* trebuie să fi lăsat o urmă. Cineva trebuie să știe unde locuia, cu cine a vorbit, ce locuri frecventa. Nu e o fantomă. A avut contacte, prieteni. A vândut artefacte. Trebuie să existe...

Ideea m-a izbit în plin.

— Isadora! *Artefactele!* Trebuie să avem în vedere obiectele pe care le-a furat.

S-a holbat la mine, cu buzele întredeschise de uimire.

— Pardon?

— *Mamá* nu le poate păstra prea multă vreme - nu ar fi în siguranță. Cu cât trece timpul, vestea că mormântul Cleopatrei a fost găsit se va împrăști tot mai mult. Oamenii vor afla. Este descoperirea secolului!

— E o mare prostie! a protestat Isadora. Dacă nu știm unde este mama, rezultă că nu avem idee unde sunt relicvele și nici unde să le căutăm.

În minte mi-a apărut brusc un cartonaș pătrat, pe care era desenată o poartă. Cartolina, o invitație la Poarta Negustorilor.

— Va plasa obiectele.

Am dat din cap, tremurând de entuziasm, începând să pun la cale un plan. În sfârșit, o cale prin care puteam merge mai departe!

— Și va face asta luând parte la următoarea licitație.

— Știi când va avea loc?

— Nu, am mormăit frustrată. Dar cineva trebuie să știe. Poate că vom reuși să ne strecurăm într-unul dintre cluburile din Cairo?

Isadora a mijit ochii la mine.

— Îți place să te arunci cu capul înainte. Iară să gândești mai întâi, nu-i așa?

— Mi s-a spus că este una dintre trăsăturile mele cele mai exasperante, am recunoscut.

— Și ai obiceiul să faci lucrurile de una singură.

M-a studiat fără să se ascundă și ochii ei păreau să vadă totul. Nu se potriveau cu chipul ei blând. Erau prea maturi pentru cineva atât de tânăr.

— Și eu am fost copilul lor.

O parte din mine știa că se va oferi să mă ajute și gândul ma făcut să tresar. Cea care mă privea fix, așteptând, era Isadora, dar vedeam doar fața distrusă a Elvirei.

Cursese foarte mult sânge!

— Ar trebui să lucrăm împreună, a insistat ea.

— Ai putea să-ți vezi tatăl în închisoare?

Pentru o clipă, și-a mușcat buza inferioară, cu ochi înlăcrimați de regrete sincere.

— Nu-mi vine să cred că a putut face așa ceva!

Și-a scuturat capul, parcă pentru a scăpa de îndoieli.

— Va sfârși mort dacă va continua pe acest drum - sunt sigură. Aș prefera să-l vizitez la închisoare decât la cimitir.

Am deschis gura, gata să îi spun că mă voi descurca singură. Era prea periculos și abia o găsisem. Aveam toate motivele din lume să îi interzic să mi se alăture, dar cuvintele mi-au rămas blocate în gât. Mi s-au derulat în minte conversațiile cu *tío* Ricardo. Și el încercase să-mi spună ce să fac, încercase să mă alunge, să mă excludă. M-a șocat cât de mult aș fi semănat cu unchiul meu, cu Whit sau cu toți ceilalți care voiau să părăsesc Egiptul, dacă i-aș fi cerut Isadorei să stea deoparte.

Nu puteam să-i fac asta.

Cu o singură mișcare, tatăl ei îi întorsese viața pe dos și o transformase în complice la activitățile lui criminale. Cel puțin asta va crede toată lumea. Era îndeajuns să mă gândesc la Whit - aceasta fusese și concluzia lui. Ar fi reușit reputația Isadorei să supraviețuiască bârfelor? Acuzațiilor implicite?

Nu eram sigură.

— La ce te gândești?

— Ezit în privința felului în care ar trebui să procedez, i-am răspuns încet. Nu-mi stă în fire să fiu atât de nehotărâtă. De obicei, reușesc să iau rapid o decizie, dar acum sunt prea multe necunoscute. Nu sunt soldat; abia știu să trag. Am pălmuit pe cineva o singură dată. Chiar dacă aș reuși să descopăr locul în care se va desfășura următoarea licitație, ce pot face ca să mă apăr de acești oameni?

— Știi să trag cu pistolul, mi-a zis Isadora.

Un sentiment protector mi-a încălzit pieptul. Elvira era de neînlocuit, o persoană pe care o adorasem cu toată ființa mea. Iar acum o aveam dinainte pe Isadora, sora pe care mi-o dorisem dintotdeauna. Familia pe care puteam să mă bazez până la sfârșitul vieții.

Dacă i s-ar întâmpla ceva...

— Îmi port singură de grijă de ceva vreme, a spus Isadora, privindu-mă pătrunzător.

Îmi citise gândurile.

— Mi se pare că ai două opțiuni. Rămâi în Egipt și duci la împlinire misiunea grea de a o găsi pe mama, lucrând apoi alături de autorități ca să fie condamnată pentru fărădelegile ei, având ca ultim scop închisoarea. Sau te întorci acasă și îți regândești planurile. Poate că există căi prin care poți obține mai multe fonduri. Bănuiesc că ai proprietăți, nu? E bine, atunci speranța nu este pierdută.

— Dacă plec, tu ce vei face?

— Păi..., a șoptit ea. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez America de Sud.

Am ridicat din sprâncene, uluită de idee. Mă luptam de atâta vreme să rămân în Egipt - ba chiar mă căsătorisem cu acest scop - și nu-mi puteam închipui o altă cale. Dar nu aș fi mers acasă singură. Aș fi avut alături o soră care m-ar fi ajutat să regândesc lucrurile și să pun la cale un plan mai bun.

— Gândește-te! a insistat Isadora. Te voi sprijini indiferent de ce vei alege. Deocamdată, returnează biletele și dă-ți timp ca să meditezi la ce vrei *tu* să faci.

— Dacă rămân, voi pune în pericol viețile *amândurora*.

Isadora s-a întins spre mine și mi-a strâns mâna. Avea o voce caldă și catifelată ca mierea și la fel de reconfortantă.

— Știu. Dar hotărârea îmi aparține.

Am privit-o în ochi. Verde-căprui reflectat în albastru.

— Da, așa este.

Speram că nu va ajunge s-o regrete.

— Aveți aici banii, *señorita* Olivera, mi-a spus Salaam, administratorul hotelului, întinzându-mi un plic gata să plesnească. Valetul a reușit să returneze biletele de tren, iar călătoria spre Argentina v-a fost decontată cu totul.

Mi-a zâmbit.

— Mă bucur că v-ați prelungit șederea în Egipt.

Am dat din cap, deoarece nu puteam să-i răspund pe același ton.

— *Shokran!*

Când m-am întors, mi-a atras atenția o siluetă înaltă, rezemată de una dintre coloanele de granit. Bărbatul își ținea mâinile încrucișate peste piept, de parcă ar fi trebuit să se țină în frâu ca să nu se apropie. M-am răsucit pe călcâie și am mărșăluit spre scări, însă peste doar câteva clipe pașii lui au răsunat apăsător în urma mea. Mi-am aruncat privirea peste umăr chiar în secunda în care m-a prins de braț și m-a învârtit spre unul dintre alcovurile din lobby-ul central.

— Te rog, ia loc!

Am rămas în picioare.

— Parcă ți-am spus că nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să mă aflu în preajma ta. Nu vreau...

— Te-ai exprimat foarte clar, mi-a răspuns pe un ton egal.

— După toate aparențele, nu îndeajuns, am bombănit.

— Aș putea alerga după tine, a continuat pe un ton înfiorător de blând, sau ai putea să-mi acorzi un minut și să asculți ce am de zis înainte să iei hotărârea de a nu mai vorbi niciodată cu mine.

— Atunci, spune ce ai de spus! am replicat, eliberându-mă din strânsoarea lui.

M-am așezat pe scaunul cu spătar jos și mi-am tras picioarele cât mai departe cu putință de cel opus.

Whit a luat loc în fata mea.

— Vrei să o găsești pe mama ta.

Nu era o întrebare, așa că am tăcut.

— Am câteva bănuieli legate de locul în care s-ar putea afla.

Am căscat gura.

— Unde?

— Are o mulțime de artefacte, a început Whit. E prea riscant să le păstreze vreme îndelungată, așa că va trebui să...

— ... le vândă la Poarta Negustorilor, l-am întrerupt mândră. Știu.

Whit a strâns din buze, singurul semn că îl iritasem. Dar nu-mi păsa. Nu spunea nimic ce nu descoperisem deja.

— Dacă asta este tot, am zis, ridicându-mă.

Mai înainte aș fi vorbit cu el despre alegerea pe care trebuia să o fac. Aș fi avut încredere că mi-ar fi oferit o părere sinceră și un sfat bun.

Dar a distrus încrederea dintre noi. Acum nu i-aș fi mărturisit niciodată că mă gândeam să plec. N-aș fi suportat să-i citesc ușurarea pe chip.

— *Stai jos!*

M-am prăvălit pe scaun, tresărind.

Whit s-a aplecat, cu coatele rezemate de genunchi.

— Poarta nu rămâne niciodată în același loc. Îi pot afla următoarea locație.

Am mijit ochii.

— Cum vei obține această informație?

— Adu-ți aminte cum îmi câștig existența, mi-a răspuns, cu un licăr enigmatic în ochi.

— Încă mai lucrezi pentru unchiul meu? l-am întrebat, surprinsă. Credeam că este prea furios din cauza...

Am ezitat, neputând să merg mai departe. Tot ce făcusem de când ajunsesem în Egipt fusese să întocmesc planuri și să completez, astfel încât lucrurile să iasă așa cum îmi doream. Mă deghizasem, mă ascusesem pe vasul unchiului, îi mințisem pe toți - inclusiv pe Whit - atunci când scosesem pe ascuns artefacte din mormântul Cleopatrei și le predasem mamei. Îi îngăduisem Elvirei să danseze la un bal, când știam că este periculos.

Ce nu făcusem ca lucrurile să iasă așa cum îmi doream!

Mi s-a căscat un gol adânc în stomac. Eu și Whit eram o apă și-un pământ. Persoane care manevrau piese de șah pe o tablă, cu scopul de a câștiga. Whit mă privea încruntat și trist, parcă înțelegând fiecare nuanță trădată de expresia mea. Părea gata să se pună în mișcare, cu umerii încordați, la un pas să fugă după mine, dacă aș fi schițat cel mai mărunț gest. Simplul fapt că se afla aici mă nedumerea. Îmi furase banii. Ce altceva mai voia?

— De ce ești încă aici?

— Știu că pare greu de crezut, mi-a spus cu blândețe, dar fiecare cuvânt din jurământul meu a fost sincer.

— Chiar așa? am replicat, sperând la un ton mușcător, însă sunase ca și cum aș fi rămas iară suflu.

M-am străduit să mă îndepărtez de el.

— Da, a răspuns Whit.

M-am gândit la promisiunea pe care mi-o făcuse, rostită cu vocea lui încrezătoare și impunătoare - cea care-i îndemna pe oameni să se ridice și să-l asculte sau să-i fugă din cale, în acea noapte jurase că mă va *proteja*. Cam aceasta fusese esența. Dezamăgirea mi-a întunecat vederea și m-am întors, ca să nu-mi vadă ochii înlăcrimați. Nu promisese nicio clipă că mă va iubi. Mă avertizase, chiar și atunci.

Eram o fraieră în toată regula, pentru că auzisem cuvinte pe care nu le rostise.

Papá îmi zicea că, ori de câte ori mă simțeam pierdută, asta se întâmpla pentru că nu eram sinceră cu mine însămi.

Îmi explica, cu glasul acela al lui mătăsos și aerat, potrivit pentru biblioteci și biserici, că oamenilor le este adesea teamă să își spună adevărul. Preferă să mintă, să nege, să ignore ce se află chiar sub ochii lor.

Mi-am jurat că voi privi întotdeauna adevărul în față. Indiferent cât m-ar costa sau răni, chiar dacă m-ar ucide.

Unu la mână, nu puteam socoti noaptea nunții noastre ca pe o declarație din partea lui Whit. Fusese alegerea mea. El ar fi așteptat, dar eu am fost cea care l-a convins că trebuie să ne consumăm căsătoria.

Să fiu pe deplin ruinată, cu reputația distrusă. Acesta fusese scopul meu.

Doi, el avusese nevoie de bani, iar eu fusesem la îndemână, în plus, *știa* cât de tare îmi doream să rămân în Egipt. Când îmi propusese să ne căsătorim, îmi oferise o soluție - una care era în beneficiul lui, dar tot o soluție era.

Trei, mă avertizase să nu cred niciun cuvânt din ceea ce spunea.

O voce mică, *mincinoasă*, îmi șoptea la ureche să-mi aduc aminte de clipa în care ne sărutasem în întuneric, în mormânt. Crezusem că ne dezgolin în sfârșit sentimentele, sufletele. Muream - încet, dar sigur - și în nesăbuința mea crezusem că sosise în sfârșit ora sincerității.

Și adevărul cu numărul patru: Whitford Hayes ar fi sărutat pe oricine.

Iar ultimul, cel mai devastator dintre toate: Whit se afla în Egipt nu pentru că își onora jurămintele, nu pentru că voia să mă ajute, ci pentru că voia să găsească Crisopeia Cleopatrei. *Poate* că avea senzația greșită că îmi este dator cumva, un simț al obligației care-i împovăra umerii. Poate că-i era chiar *milă* de mine. Oricum, acestea erau lucrurile care îl motivau acum.

M-am înfiorat.

Nu suportam ideea că el mă vede așa, când eu fusesem gata să-i ofer viața mea. Whit se afla aici pentru că scopurile noastre se aliniaseră și asta-i oferea ocazia de a se căi pentru faptele lui. Nu - căința ar fi însemnat regret, remușcări. Whit nu simțea nimic din toate acestea.

— Știi că nu mi-ai cerut iertare? am șoptit.

— Știu, mi-a răspuns Whit plat. Și nu-ți voi cere niciodată. Cruzimea lui m-a lăsat fără cuvinte. Nu puteam crede cât de greșit îl judecasem.

— Îmi pare rău pentru felul în care s-au întâmplat lucrurile, a clarificat el. Nu asta plănuisem. Dar nu-ți pot cere iertare pentru că mi-am salvat sora, pentru că și acum aș face la fel, a spus domol. Arabella înseamnă mult pentru mine.

Iar eu nu.

Durea, dar n-am lăsat să se vadă.

Ar fi fost o mare greșeală din partea mea să nu-i accept... expertiza. Dar ne îndepărtaserăm de la subiect și, cu cât stabileam mai degrabă condițiile parteneriatului nostru, cu atât mai repede puteam pleca de lângă el. Ceea ce puteam îndura avea totuși o limită. Inima mea era cea frântă. Nu a lui.

— Nu îți voi accepta ajutorul fără unele condiții.

A dat din cap, resemnat.

— Mă gândeam eu.

— Fără minciuni! Fără planuri ascunse, fără adevăruri rostite pe jumătate și omisiuni.

A gemut din adâncul pieptului.

— Nu îți voi oferi de bunăvoie informații pe care nu le ceri... *Îmi dai voie să termin. Inez?*

Mi-am închis gura și m-am uitat urât la el.

— Dar dacă e ceva ce are legătură cu tine, îți voi împărtăși tot ce știu.

— Bine, am zis cu răceală. Spune-mi adevăratul motiv pentru care te afli aici. E vorba despre Crisopeia Cleopatrei?

Whit și-a încleștat maxilarul.

— E o parte din motiv.

— Și cealaltă parte?

— Ce alte condiții mai ai? mi-a replicat. Știu că mai ai.

— Nu mă mai lași în urmă. Oriunde mergi tu, vin și eu.

S-a încruntat.

— N-am să-ți pun viața în pericol! Mai departe.

Când am încercat să mă ridic, și-a întins imediat brațul, mârâind.

— *Fie!* Altceva?

— S-a sfârșit, am zis, reținându-mi cu greu lacrimile. Nu mă poți săruta!

Whit m-a privit fix, ca o stană de piatră, apoi și-a plecat bărbia.

M-am ridicat, iar de data aceasta nu m-a mai oprit. Am făcut trei pași, dar o altă condiție mi-a apăsât pieptul, tăindu-mi respirația. Isadora îmi sugerase asta, dar respinsesem ideea din start. Însă avea dreptate, era cel mai bun pas. Pentru liniștea *mea* sufletească. Pentru inima mea. După ce voi rosti cuvintele cu glas tare, nu mai exista cale de întoarcere. Dar trebuia făcut - voi plânge mai târziu, când voi fi departe de acest loc. M-am întors lent, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

— Și... Whit?

M-a privit precaut.

— Ce mai e?

Mi-au tremurat buzele, dar am fost mândră că nu și vocea.

— După ce se vor sfârși toate astea, mă vei lăsa să divorțez în liniște de tine.

Ochii lui i-au pârlolit pe ai mei, cu o intensitate alarmantă.

I-a tremurat maxilarul.

— Am înțeles.

* * *

Câteva ore mai târziu, o mințeam deja.

Străzile erau liniștite la această oră a nopții, însă chiar și așa, nu aveam de gând să o aduc pe Inez într-un salon de opium. Puteam doar să-mi închipui expresia pe care ar fi făcut-o când ar fi trecut pragul, norii de fum care ar fi acoperit-o cu totul, și cum și-ar fi întors fața spre mine, cu ochii ei alchimici arzând auriu, de dezaprobare.

Nici nu intra în discuție!

Călcam cu pași ușori pe strada nepietruită, după ce mă abătusem de la artera principală, departe de clădirile luxoase, cu arcadele pariziene și uși elegante. Drumul s-a îngustat, iar deasupra capului meu se trăgeau obloanele. Numai zgomotele înăbușite ale altor trecători de pe aleile întunecate spulberau tăcerea mormântală. Revolverul era o greutate reconfortantă la șold și am privit în urma mea o dată, de două, de trei ori.

Mă urmărea cineva.

Nu îl auzeam, dar intuiția îmi aprindea sângele în vene, ridicându-mi firele de păr de pe ceafa. Persoana care mă urmărea se mișca silențios și cunoștea bine străzile. Știa unde să calce; cunoștea umbrele la adăpostul cărora putea să se retragă. Puteam bănui despre cine era vorba - ucisesem pe cineva în Cairo și probabil se dusesse vestea.

Asociații lui Peter nu erau cu siguranță încântați de mine, în cele din urmă, am văzut intrarea ascunsă a salonului de opium pe care îl căutam - o ușă îngustă, flancată de bărbați care stăteau întinși pe scări. Am trecut printre ei fără să scot un cuvânt, conștient că îmi recunoscuseră fața în lumina puternică a lunii. Înăuntru, canapelele joase erau ocupate de ofițeri, diplomați, efendi și bei. Cu toții se bucurau de dansatoare și băuturi, însoțite de vraja puternică a semințelor zdrobite de mac. Am descoperit un colț liber și m-am rezemat de perete, ascuns de umbre și de draperia pe jumătate trasă, care separa camera mică de următoarea. Zumzetul în surdină al conversațiilor s-a preschimbat în zgomot de fundal, cât am așteptat să văd cine va intra după mine.

Am crezut că va fi urmăritorul meu, dar pe ușă a intrat un întreg grup - trei, ba nu, patru bărbați îmbrăcați în haine negre, care râdeau încet, aflându-se în această noapte la cel de-al doilea sau al treilea

local. M-a cuprins frustrarea - nu aveam toată seara la dispoziție ca să descopăr care dintre oamenii lui Peter mă vâna. Voiam să aflu unde se muta Poarta. Privirea mi-a alunecat spre camera alăturată și m-am strecurat înăuntru. L-am văzut imediat pe bărbatul cu care trebuia să vorbesc. Ziua răspundea de antichități, iar noaptea devenea curator pentru Poarta Negustorilor. El trebuia să știe unde avea să aibă loc următoarea licitație. Și, din fericire pentru mine, știa cine sunt.

M-am așezat lângă el și m-a privit cu ochi injectați.

— *Bonne soirée, mon ami!*² m-a salutat cu un puternic accent franțuzesc. Asta dacă mai suntem prietenii.

— *À vous aussi!*³ i-am răspuns, primind un pahar cu băutură de la una dintre femeile care ducea o tavă. Și, da, suntem. De ce n-am fi, Yves?

A ridicat o sprânceană blondă.

— Cunosc cel puțin un *prieten* pe care l-ai ucis.

Mi-am ridicat mâinile, zâmbind.

— Am fost provocat.

— Hmm!

Yves și-a pus o țigară între buze și a aprins un chibrit. A tras în piept o dată, apoi mi-a întins și mie țigara aprinsă, pe care am acceptat-o.

— A trecut mult timp de când te-am văzut ultima oară pe aici,

— Știi cum e, am zis, după ce am tras lung din țigară. Comisioane diferite, orașe diferite.

— Ce te aduce aici în seara asta?

Mi-am coborât vocea, extrem de atent la oamenii care ne înconjurau, așezați pe canapelele joase din vecinătate, rezemați de zid, plimbându-se prin încăperea mică. Conversațiile se amestecau între ele, precum ingredientele dintr-o cupă, și era imposibil să știi cine ce a spus ce și de unde.

— Reprezintă un client.

Am răsuflet pe nări, privind cum fuiorul de fum plutește, făcând o piruetă în fața bărbatului.

— A aflat ceva despre marfa din Egiptul de Sus care va fi disponibilă la următoarea licitație.

Yves a făcut semn să mai primească un pahar, cel pe care îl avea

acum fiind aproape gol.

— *Dis m'en plus!*⁴

Am ezitat, apoi am ridicat din umeri. Lourdes se mișca cu siguranță rapid și Yves știa fără îndoială despre ce era vorba.

— Cleopatra.

A împietrit, cu paharul în aer. Privirea i-a alunecat prin cameră.

— Nu știam că descoperirea este cunoscută de mai mulți oameni. *Très intéressant*⁵.

— Foarte, am murmurat. Unde se va ține? Clientul meu își dorește să participe.

— De ce nu a primit o invitație? s-a interesat Yves, mijind ochii. Nu te-ai făcut băiat bun, nu-i așa, *mon ami*?

— Am ucis recent un prieten.

Am scuturat scrumul de țigară pe o tăviță de argint, de pe masa joasă.

— Ți se pare că m-aș fi făcut băiat bun?

Yves m-a cercetat cu atenție.

— Răspunde-mi la întrebare.

— E nou.

Am fumat restul de țigară și imediat am simțit nevoia alteia.

— Un american înstărit.

Companionul meu și-a dat ochii peste cap, dar umerii i s-au relaxat.

— Trebuie verificat.

— Procesul e în curs. Dar, până atunci, nu vrea să rateze următoarea întâlnire.

— Hmm... Presupun că nu te pot refuza, nu-i așa? Poate că, dacă aș face-o, m-ai urmări pe o alee dosnică și ai scoate informația cu forța de la mine.

M-a privit, așteptând să-i confirm, dar am rămas impenetrabil. Apoi a ridicat din umeri.

— Prefer să am o seară plăcută. De data aceasta este vorba despre vechea clădire guvernamentală. *Le savez-vous?*

Am dat din cap.

— O știu. În ce zi și la ce oră, *s'il vous plaît?*

— Știi, am auzit un zvon foarte straniu despre tine.

M-am încordat.

— Data și ora, Yves. Nu-mi pasă de bârfe și cu atât mai puțin de cele care mă implică.

— Cred că de aceasta îți va păsa. Am auzit că te-ai căsătorit.

Expresia mea a rămas neschimbată, dar m-am înfiorat.

— În secret, a continuat Yves. Ce mai poveste, nu-i așa?

— Îi plâng de milă femeii, oricine ar fi! am râs. Parcă îți doreai o seară plăcută? N-am să-ți cer din nou detaliile.

— Ți-am spus locul pe gratis. Dacă vrei să afli mai mult, te va costa.

— Cât?

Privirea lui Yves a alunecat la pistolul aproape ascuns de haina mea.

— Mi-a plăcut dintotdeauna.

Nu mă despărțisem de revolver de la moartea generalului Gordon. Era singurul lucru din posesia mea care îi aparținuse. Singura legătură fizică pe care o aveam. Mă întindeam după el în fiecare zi, instinctual, de parcă ar fi fost o extensie a trupului meu. Am ezitat, pentru că știam că nu-l voi mai recupera. Dar nu aveam nimic altceva de oferit la schimb și, chiar dacă l-aș fi putut forța să îmi spună ceea ce știa, nu voiam să-l ucid pentru obținerea informației. Era, din nefericire, un om de legătură util. Am șuiertat și i l-am predat, evitând să privesc inițialele gravate pe mâner.

— Nenorocitul!

— Totul costă, mi-a zis el molatec. Așa cum mi-ai spus în mai multe rânduri.

Am așteptat, obligat să-mi țin mâinile sub control, ca să nu mă întind din nou după armă. Yves a pus-o bine și am știut că nu aveam s-o mai revăd.

— Poimâine, la patru dimineața.

Bărbatul și-a băut paharul cu whisky până la ultimul strop înainte să-l pună pe masă.

— Sper că clientul tău va obține ce își dorește.

Apoi, cu un mic salut, s-a ridicat și a părăsit încăperea.

Un chelner și-a făcut imediat apariția - un bărbat îmbrăcat într-o tunică lungă până la pământ - și mi-a spus cât datoram pentru paharul meu și consumația impresionantă a lui Yves.

— Nemernicul! am bombănit, căutându-mă prin buzunare după ultimele bancnote.

Poate că totuși îl voi urmări pe acea alee pe Yves. Cu coada ochiului am surprins o siluetă care mi-a aruncat niște monede din mers. Banii au zăngănit pe masa din lemn. Am ridicat privirea la timp ca să văd o umbră strecurându-se afară din cameră, ascunsă aproape cu totul de fuioarele de fum și de clienții îngrămădiți la intrare.

Am sărit în picioare și am numărat rapid suma, dându-mi seama prea târziu că era exact cât datoram. Fără să-i mai arunc vreo privire chelnerului, am alergat, traversând camera în care mă aflam și pe următoarea. Am năvălit afară, în noapte. Mi-am dus mâna la pistol, abia apoi aducându-mi aminte că-l oferisem în schimbul informațiilor.

— La naiba! am șuierat.

Strada era nefirească de goală, de la un capăt la celălalt.

Nimic și nimeni nu se mișca. Am făcut câțiva pași înapoi, cu inima zbătându-mi-se sălbatic în piept, până când m-am lovit cu spatele de zidul din piatră. Am așteptat, convins că cel care mă urmărea avea să-și facă apariția în orice clipă din ascunzișul lui. Oricine ar fi fost, stătuse destul de aproape cât să poată auzi conversația pe care o avusesem cu Yves - cuvânt cu cuvânt. Altfel de ce mi-ar fi aruncat suma exactă de bani?

Pe nenorocita aceea de măsuță de cafea!

Chiar în fața mea.

S-au scurs zece minute, apoi cincisprezece. Respiram lent și regulat, și mi-a trecut prin cap să mă întind după pumnalul ascuns în gheată. Simțeam că urmăritorul așteaptă o mișcare cât de mică, cum ar fi foșnetul hainelor. S-au scurs încă zece minute și am rămas ghemuit, gata să sar la cel mai mic semn de provocare.

Dar nu s-a materializat nimeni din întuneric.

Când m-am întors, camera era cufundată în liniște; cele două femei dormeau în pat, ascunse de plasa pentru țânțari. Abia am reușit să mă feresc și să nu dăream vreunul dintre turnurile de lăzi care înconjurau dormeaza îngustă. M-am așezat repede pe pat, mi-am scos haina, mi-am desfăcut ghetetele și apoi m-am întins pe spate, uitând că locul pe

care îl improvizasem pentru dormit nu avea și o pernă. M-am lovit cu ceafa de o șipcă.

— Au! am mormăit.

Am încercat să adorm, dar mă tot gândeam la următorul pe care îl întrezărisem. Îl simțisem, mai mult decât să-l văd, când trecuse pe lângă masa mea. În clipa în care am ridicat privirea, ieșea deja din încăperea - îmbrăcat cu o haină neagră și cu pălărie pe cap. Am derulat momentul în minte, iar și iar, dar nu îmi aminteam niciun alt detaliu.

Lucrul acesta m-a ținut treaz tot restul nopții.

CAPITOLU DIEZ

Există doar câteva sunete pe lume care mă fac să tremur de frică. Hârșăitul unei pietre la intrarea într-un mormânt.

Sfârșitul prafului de pușcă înainte de explozia inevitabilă. Un glonț tras, urmat de șuieratul prevestitor al morții iminente.

Și încă ceva.

Glasul mătușii Lorena.

L-am auzit clar și m-am îndreptat în scaunul de răchită de pe terasa din fața hotelului Sheppard's, unde îmi beam ceaiul de dimineață alături de sora mea. Isadora și-a îndreptat privirea spre mine, nedumerită, cu fruntea brăzdată de cute. Din spate se auzeau pași zgomotoși, iar ecoul exclamațiilor mătușii mele îmi vuia în urechi. M-am întors neliniștită în scaun și i-am descoperit chipul familiar, privindu-mă de sus.

Mătușa mea.

Și în spatele ei, chipul rece al verișoarei Amaranta.

Am sărit în picioare, răsucindu-mă în grabă, cu privirea încețoșată de lacrimi. Știam că această zi va veni cândva - confruntarea inevitabilă cu mama îndurerată și cu sora Elvirei -, dar nu mă așteptasem să sosească atât de curând.

Însă bineînțeles că veniseră.

Veniseră să ridice trupul Elvirei.

— Inez, a murmurat *tía* Lorena și m-a privit confuză, întinzându-se spre mine cu mâini tremurânde. Arăți atât de diferit!

Nu mi-am găsit cuvintele, răpite de disperarea care creștea în mine. Nu puteam decât să stau în fața lor și să le aștept judecata - nu meritam nimic mai mult decât condamnarea absolută.

— Îmi pare atât de rău! am suspinat. *Lo siento...*

Mătușa mea s-a prăvălit spre mine și m-a îmbrățișat, strângându-mi cu putere talia, lipindu-și obrazii uzi de ai mei. Plângea în liniște, tremurând din tot trupul. Nu-mi puteam opri nici eu lacrimile și ne strângeam una pe alta cu disperare, acolo, în mijlocul terasei, în vreme

ce zeci de oameni urmăreau scena cu uimire și confuzie.

Nu îmi păsa de nimeni, dar abia când mi s-a limpezit privirea îndeajuns cât să o zăresc pe Amaranta am încercat, în cele din urmă, să îmi controlez avalanșa de emoții. Ea nu era impresionată de lacrimile mele. Nu pentru asta venise. Dacă-mi cunoșteam bine verișoara, bătuse drumul acesta lung pentru răzbunare.

Isadora a fost cea care a reușit să ne mâne înăuntru, departe de ochii iscoditori ai celorlalți oaspeți de la hotel. A aflat cumva numărul de la camera mătușii mele și ne-a condus pe toate la al doilea etaj. Amaranta a preluat inițiativa apoi, folosind o cheie de aramă ca să descuie ușa de la apartamentul lor. Mătușa era de neconsolat, împleticindu-se în vreme ce noi încercam să o ajutăm să intre. Abia am observat încăperea, gândind vag că semăna cu apartamentul pe care îl eliberasem de curând. Și acesta avea o sufragerie confortabilă care dădea spre două dormitoare.

— Te rog, spune-ne ce s-a întâmplat! a spus *tía* Lorena cu glas înlăcrimat, ștergându-și ochii umezi. N-am putut să dorm, nici să mănânc de când am aflat.

I-am aruncat o privire Amarantei, care rămăsese rece și tăcută, cu brațele încrucișate strâns peste piept. O cunoșteam destul de bine încât să știu că era tăcută când era furioasă. După chipul și buzele ei palide, ochii duși în fundul capului și hainele negre, pe care le purta din cap până în picioare, știam că înăuntrul ei se dezlănțuia o furtună.

Isadora mi-a apucat mâna, a strâns-o, apoi a murmurat:

— Voi fi afară,

A ieșit, închizând ușa în urma ei.

Mi-am umezit buzele, nesigură. Nu puteam să le spun ce visam în fiecare noapte - chipul zdrobit al Elvirei, sângele care păta nisipul de aur de sub ceafa ei.

— A fost ucisă, am șoptit în cele din urmă. De unul dintre asociații mamei.

Mătușa mea - care nu suporta cutele pe haine și părul neîngrijit, care avea întotdeauna o batistă la ea - s-a prăvălit pe podea, într-un morman de bumbac negru. Nu știam cum să o ajut, ce aș fi putut să spun ca să-i alin durerea, iar când am făcut un pas spre ea, Amaranta

m-a apucat strâns de braț, cu unghiile înfipite prin materialul cămășii.

— Nu! a șuierat. Să nu o mai atingi niciodată!

Mi-a dat drumul, retrăgându-se imediat cu scârbă, și s-a aplecat să-și ajute mama să se ridice. În șoaptă, a reușit să o convingă să intre într-unul dintre dormitoare. O clipă mai târziu, verișoara mea și-a făcut din nou apariția și a luat loc pe unul dintre scaunele cu spătar înalt, cu mâinile împreunate strâns în poală.

— Stai jos, Inez! mi-a ordonat printre dinți. Și spune-mi tot. Așa am și făcut, printre lacrimi și sughițuri. Amaranta nu m-a întrerupt, ascultând cu atenție, cu sprâncenele negre strânse într-o linie dreaptă. Expresia i s-a schimbat doar când am ajuns la partea despre răpirea Elvirei. Tot sângele i s-a scurs din obraji.

— Mama ta a sacrificat-o pe sora mea? m-a întrebat pe un ton neutru. Pentru a-ți salva ție viața?

Fără cuvinte, am dat din cap.

Glasul i-a rămas gol de orice emoție.

— Continuă.

Am spus totul până la capăt, cu un nod uriaș în gât. Iar de data aceasta, am presimțit că nu ar fi apreciat dacă-mi arătam emoțiile. După ce am încheiat, Amaranta a tăcut mult timp. Apoi m-a pironit cu ochii ei întunecați, în contrast cu chipul palid.

— Mama ta trebuie să moară.

Am căscat gura, uluită.

— Trebuie să plătească pentru ce a făcut.

Amaranta s-a aplecat spre mine, cu linia de fier a coloanei în sfârșit îndoită.

— Mă auzi, Inez? Ce ai de gând să faci ca să îndreпți lucrurile?

Am tresărit, răvășită de vinovăție.

— O voi găsi.

— Și apoi?

— Noi două ne dorim același lucru, am șoptit. Vreau ca mama să dispară.

Amaranta m-a cercetat, trecându-și privirea atentă peste fiecare linie și rotunjime a chipului meu.

— Este vina ta și nu te voi ierta niciodată. Dar dacă vei face asta,

poate că într-o zi mama îți va putea tolera prezența. Verișoara mea s-a ridicat.

— Acum vreau să pleci.

Tremurând, m-am pus pe picioare și am ieșit, fără să arunc nicio privire în direcția ei. În acel moment, am înțeles că nu mă puteam întoarce în Argentina până când nu îndreptam lucrurile. Mătușa mea n-ar vrea să mă vadă, iar Amaranta îmi lăsase clar de înțeles că nu sunt binevenită în propria mea casă.

N-o puteam învinovăți.

Isadora mă aștepta pe hol, cu o ținută demnă. Începuse să arate mai bine sub îngrijirea mea, dar acum semăna din nou cu umbra rătăcită care fusese cu câteva zile în urmă. *Uram* acest lucru.

— Nu mă au la inimă în secunda asta, i-am spus. Și pe bună dreptate. Amaranta vrea...

— Ca mama noastră să moară. Știu.

Pe chipul ei s-a întipărit o expresie pe care nu știam cum s-o citesc. Ne-am privit în tăcere și mi-aș fi dorit să o cunosc destul de bine ca să o întreb ce simte. Cuvintele verișoarei mele mă șocaseră și nu puteam decât să-mi închipui că Isadora avea la rândul ei sentimente contradictorii. Mi-au venit în minte cuvintele pe care le rostise mai devreme și mi-am dat seama că ar fi preferat ca mama să fie în închisoare, nu îngropată.

Și eu simțeam la fel.

O uram pe mama, dar nu voiam să moară. Mă iubea, în felul acela distorsionat al ei, și nu suportam gândul că asta însemna ceva pentru mine, când n-ar fi trebuit. Dar însemna și nu aveam de gând să-miucid mama.

Nu eram o criminală, așa cum era ea.

— Ce facem acum? m-a întrebat Isadora.

— Ne vom duce planurile la bun sfârșit.

Tío Ricardo a împins la o parte cana aburindă, plină cu ceai negru.

— Nu mai vreau! Am nevoie de ceva mai puternic.

Am oftat și m-am așezat pe scaunul de lângă patul lui nefăcut.

— Presupun că nu are rost să-ți mai spun și restul?

— Ar trebui să te căiești. Să-mi implori iertarea - asta ar trebui să

faci! a răbufnit unchiul, rezemându-se de perne. Apropo, unde e nemernicul acela de soț al tău? Nu a mai venit la mine de când ne-am întors de pe insula Philae.

— E plecat, are de făcut niște comisioane, am mințit.

Nici eu nu îl mai văzusem. Când mă treziseam în acea dimineață, Whit plecase deja. Mă îndoiam că aflase faptul că mătușa și verișoara mea stăteau la același hotel. Nu că mi-ar fi păsat ce făcea. Însă, de vreme ce, teoretic, voia să mă ajute, m-am gândit că va rămâne prin preajmă.

— Whit încă lucrează pentru mine, a zis unchiul meu. Știe că nu trebuie să dispară fără să-mi dea de știre.

M-am încruntat.

— Ți faci griji în privința lui?

— Oriunde merge, Whit pare să dea de necazuri, a replicat el, încruntându-se.

Asta era în mod evident adevărat, deși același lucru s-ar fi putut spune și despre mine.

— De ce ai nevoie de el? Poate că te-aș putea ajuta eu.

— Presupun că ai putea, a spus unchiul gânditor. Abdullah s-a cazat la hotel, unde este îngrijit de un doctor. I-ai putea face o vizită? Cred că e pe același etaj.

— Desigur!

Nu-mi puteam închipui prin ce trece. Descoperirea secolului îi fusese răpită.

— Cum se simte?

— *No lo sé*, mi-a răspuns *tío* Ricardo pe un ton iritat. De aceea aș vrea să-l vizitezi.

— Ești morocănos în dimineața asta, am observat.

— Pupila mea s-a căsătorit în secret cu un bărbat cu moravuri și etică îndoielnice. Munca depusă pe insula Philae alături de cumnatul meu a fost distrusă. Mumia Cleopatrei va fi pulverizată și folosită de aristocrații înstăriți ca să vindece, știu și eu, vreo durere ușoară de cap. Bogățiile ei vor fi vândute celui care oferă cel mai bun preț pe piața neagră din care sora mea face parte. Mătușa ta, o femeie pe care nu o suport, și-a pierdut una dintre fiice din cauza mea, iar acum zace,

cuprinsă de isterie, la două dormitoare de aici... să continui? Pentru că am motive să fiu morocănos!

Am completat, în gând: *Isadora este sora mea și fata bărbatului care a Jefuit Philae. Ah, și Whit mi-a furat moștenirea!*

Însă poate că era de preferat să păstrez aceste vești pentru altă dată.

— Să-mi dai de știre cum se simte prietenul meu, a zis *tío* Ricardo. Poate că ar trebui să-l obligi să bea ceaiul ăsta îngrozitor.

— O voi face, de îndată îți termini micul-de...

Bătăi puternice și insistente în ușă ne-au întrerupt conversația. Unchiul s-a sculat în capul oaselor, cu gândul să se dea jos din pat, dar am ridicat mâna și i-am zis scurt:

— Răspund eu.

Unchiul m-a privit sumbru, dar eram deja la ușă, pregătită să văd de cealaltă parte un valet. În schimb, dinaintea mea se afla un bărbat scund și chel, flancat de niște indivizi serioși, îmbrăcați în haine severe, asortate cu expresii la fel de severe.

— *Mademoiselle!* a spus *monsieur* Maspero surprins. Nu mă așteptam să te gălesc aici.

— Ăla e Maspero? a strigat unchiul meu. Stai o clipă, mă îmbrac!

— *Te rog* nu te ridica din pat! i-am strigat la rândul meu. Iertați-mă, *monsieur*, dar mă tem că va trebui să așteptați. Unchiul meu este bolnav și se reface după o rană provocată de glonț. Recent, a exagerat cu...

Din sufragerie a răsunat o înjurătură gătuită. Unchiul și-a făcut apariția cu părul nepieptănat și o barbă care-i acapara mai mult de jumătate din față. Și-a băgat cămașa în pantaloni în timp ce își căuta din ochi pantofii.

— Te vei extenua! am protestat.

— Din câte-mi aduc aminte, aveai ceva de făcut, nu-i așa, *sobrina!*

Tío Ricardo s-a așezat greoi pe scaun și a început să-și tragă șireturile de la ghețe.

Am oftat prelung și m-am întors spre *monsieur* Maspero.

— Nu am cu ce să vă servesc, dar dacă doriți, sunt bucuroasă să cer să ni se aducă o tavă cu ceai.

— Nu, mulțumesc! mi-a răspuns *monsieur* Maspero, trăgându-se la

o parte, ca să le facă loc celor doi bărbați să intre în camera unchiului. Acești domni au venit să îl aresteze pe unchiul tău și pe partenerul lui de afaceri, Abdullah.

— *Poftim?* am răspuns uluită.

Unchiul a sărit în picioare, fața marmorându-i-se roșatic.

— Sub ce acuzație?

— Pentru descoperirea Cleopatrei - pe care nu ai raportat-o - și pentru dispariția mumiei și a artefactelor acesteia.

Monsieur Maspero a tras scurt aer în piept, cu ochi micșorați de dispreț.

— Vă facem responsabili, pe tine și pe asociatul tău, pentru pierderea unei comori naționale a Egiptului.

— Stați o clipă! a spus unchiul meu, ferindu-se de bărbații care aveau de gând să pună mâna pe el. Vă pot explica intențiile noastre.

— Pentru mine este clar că niciunul dintre voi nu a *intenționat* să înregistreze descoperirea! a exclamat *monsieur* Maspero. Iar acum trebuie să mă ocup de vânarea Cleopatrei pe piața neagră. Am fost prea bun cu tine, Ricardo, dar până aici! Tu și Abdullah trebuie să dați socoteală pentru multe.

— Nu-i puteți lua! am strigat, aruncându-mă în fața unchiului. Te rog, domnule, nu cunoști toate informațiile!

— *Inez!*

— Calmează-te, *mademoiselle!* a spus *monsieur* Maspero. Și-a înclinat capul spre mine și unul dintre camarazii lui m-a apucat de braț și m-a îmbrâncit spre canapea. M-a apăsât pe umeri, forțându-mă să mă las pe perne.

— Devii isterică!

— Nu te atinge de ea! a mârâit *tío* Ricardo.

Monsieur Maspero a trosnit din degete.

— Arestați-l!

— Nu a fost vina lor! am strigat, încercând să astup urletul furibund al unchiului, și am sărit în picioare. Mama este cea care a furat totul! Ea, ajutată de domnul Fincastle!

S-a făcut liniște și toate capetele s-au întors spre mine. Expresia insensibilă de pe chipul domnului Maspero s-a îmblânzit într-una de

milă profundă. De parcă aş fi scos pe gură bazaconii, de parcă aş fi declarat că locuiesc într-un castel pe lună.

— *Mademoiselle*, a spus *monsieur* Maspero cu delicateţe. Mama dumitale a decedat. Nu mai e.

— Nu, e vie! Ea a...

— Ei, haide! m-a întrerupt *monsieur* Maspero pe un ton mai aspru. Nu stau să ascult așa ceva. Unchiul tău și asociatul lui trebuie să plătească pentru ce au făcut.

— Dar...

Unul dintre bărbați a încercat să-l apuce pe unchiul meu de încheietură, dar el s-a ferit, mârâind. Celălalt bărbat, scund, cu perciuni lungi, a reușit să-l prindă de umăr.

Unchiul l-a lovit cu pumnul și apoi a gemut, strângându-și brațul la piept. Sângele îi ieșea prin cămașă.

— Copcile! am exclamat.

— Nu-ți înrăutăți situația! i-a spus *monsieur* Maspero unchiului cu răceală.

— Când vine vorba de alți arheologi și de fondurile lor, închizi ochii, a zis cu furie *tío* Ricardo. Nu te preface că ești la conducerea unei instituții curate. Ai mâinile la fel de murdare ca toți ceilalți. Gândește, Maspero! Nu există sisteme instaurate sau practici care să protejeze descoperirile de colecționarii hrăpăreți și de contrabandiști. Ca să nu mai amintesc de agenții subversivi care își fac de cap în departamentul de antichități. Nu te uita așa la mine - știi că este adevărat! Abdullah a vrut să înregistreze descoperirile, astfel încât, atunci când altcineva avea s-o găsească pe Cleopatra - și să-i distrugă în mod inevitabil mormântul - să rămână totuși o dare de seamă despre felul în care arăta la origine.

— Cum îndrăznești? a șuiert *monsieur* Maspero. Vei fi întemnițat în închisoarea din Cairo pe durata anchetei. Și crede-mă când îți spun că voi fi scrupulos.

Și-a îndreptat privirea spre mine.

— Zi bună, *mademoiselle*!

Am rămas cu gura căscată la el, cât cei doi bărbați îl târau pe unchiul meu afară din cameră. Am alergat după ei, dorindu-mi să fi avut

puterea de a-i împiedica să-l aresteze pe *tío* Ricardo. Dar ce putere dețineam în această situație? Nu aveam niciun strop de influență, nicio legătură care să- mi fie de ajutor. Glasul meu era doar o șoaptă în comparație cu ale lor. Frustrarea mă ardea până în podurile palmelor, pe care le-am strâns în pumni, cu mintea vreaște.

Ce aş fi putut să fac? Ce aş fi putut să...

— *Inez!* Caută-l pe Whitford și spune-i ce s-a întâmplat! mi-a strigat *tío* Ricardo în timp ce-l purtau pe coridor. El va ști ce să facă.

S-a deschis o ușă de la un alt apartament și în hol au apărut doi bărbați, conducându-l afară pe Abdullah, care arăta obosit și avea pielea cenușie. Era încă foarte bolnav și asta mi-a aprins și mai tare furia în piept. Unchiul meu a dat drumul unui potop de blesteme când și-a văzut prietenul cu umerii plecați, abia târându-și picioarele.

M-am ținut după ei, cu inima izbindu-mi-se încontinuu de coaste. Și alți oaspeți au început să deschidă ușile camerelor de hotel, rămânând cu gurile căscate la parada care defila pe hol. Unchiul striga în continuare, furibund, în vreme ce Abdullah tăcea.

Când am ajuns la scări, cei doi au fost împinși în lobby, prin fața tuturor oamenilor care se aflau acolo, bucurându-se de facilitățile hotelului, rezervându-și camerele. L-am văzut pe Whit în dreptul intrării de la Shepherd's, în preajma unei figuri familiare. Își ținea brațele încrucișate peste piept, cu mușchii încordați, de parcă ar fi fost nevoit să-și pună o barieră fizică pentru a nu-i ataca pe oamenii lui Maspero. Fata care stătea alături de Whit și-a ridicat brațele în aer, iar eu a trebuit să-mi mijesc ochii, apropiindu-mă, pentru că aveam privirea întunecată încă de mânie.

— Nu poți face nimic? a strigat tânăra. Chiar nimic?

Am recunoscut-o în cele din urmă pe Farida, nepoata lui Abdullah. Buzele i s-au contorsionat într-o grimasă când oamenii domnului Maspero i-au urcat cu forța pe unchiul Ricardo și pe Abdullah în trăsura închiriată.

Whit urmărea scena cu privirea îngustată. Furia îi radia prin toți porii, ca un foc care trosnea și împrăștia scânteii.

— Nu putem face o scenă aici, a spus mâhnit. Este exact ce și-ar dori.

— Dar ce se poate face? a repetat Farida, cu disperare în glas.

Whit și-a întors capul spre mine și m-a privit în ochi. I-am citit expresia cu ușurință, i-am auzit vocea de parcă ar fi rostit cuvintele cu glas tare.

Doar găsind-o pe mama îi mai puteam salva acum.

CAPÍTULO ONCE

— Îi voi urmări, a zis Whit sumbru. Poate că voi reuși să-l aduc în simțiri pe Maspero. Era doar o chestiune de timp până când departamentul avea să afle despre descoperire, iar acum arată ca un caraghios. Tot ce va face mai departe va fi pentru recâștigarea controlului asupra situației. S-ar putea să reușesc să mă înțeleg cu el...

S-a oprit din vorbit, scuturându-și ușor capul, de parcă și-ar fi dat seama cât de puțin probabil era să reușească așa ceva. Apoi mi-a aruncat o privire.

— Mă voi întoarce pe cât de curând posibil.

Mi-am ferit ochii. Îmi era greu să mă uit la el fără să simt sulița ascuțită a furiei făcându-mi sângele să clocotească în vene, fără să-mi amintesc noaptea în care mă ținuse în brațele lui și mă mințise în față.

— Cu răspunsuri, a completat Farida. Te rog!

L-am surprins cu coada ochiului dând din cap, dar nu spre Farida, ci spre mine. Îi simțeam intensitatea privirii. Apoi a ieșit pe ușă și mi-am putut în sfârșit ridica ochii în direcția lui. A luat-o la goană de cum a coborât ultima treaptă a scării de la intrare. Ultima oară când îl văzusem alergând atât de repede fugea după trăsura mea, de parcă viața i-ar fi depins de asta. Eu și Farida ne-am uitat lung la stradă multă vreme după ce Whit dispăruse deja, în vreme ce toți ceilalți oaspeți se delectau cu limonadă și cafea.

— Dacă n-am să-l mai văd niciodată? a șoptit Farida, neliniștită.

Înainte să apuc să-i răspund, o voce familiară a răsunat în spatele nostru, dinspre lobby-ul plin ochi.

— Ce sfinților s-a petrecut? a întrebat Isadora, cu poalele fustei de un albastru-pal vălurite în jurul gleznelor. Toată lumea este agitată, se discută despre faptul că autoritățile au venit la hotel!

— Au venit pentru a face arestări, i-am răspuns.

— *Poftim ?*

Am arătat spre nepoata lui Abdullah.

— Isadora, aș vrea să ți-o prezint pe Farida, nepoata lui Abdullah.

Nu cred că ai avut ocazia să o cunoști în Aswan. Farida, ea este... sora mea, Isadora.

Farida a tresărit și m-a privit întrebător.

— Nu știam că ai o soră. Părinții tăi nu au pomenit niciodată despre un alt copil.

Isadora a tremurat ușor, pentru o clipă atât de scurtă, încât poate că mi-o imaginasem doar. Atunci când a vorbit, vocea ei a sunat direct - o calitate pe care ajunsese să o admir.

— E o plăcere să te cunosc. Înțeleg că interludiul din această dimineață a avut ceva de-a face cu voi două?

— Din nefericire, da! am șuierat. Să mergem în cameră și să discutăm.

Ofeream o priveliște sumbră: înghesuie pe patul îngust, înconjugate de stive înalte de cutii, ca de turnurile unei fortărețe. Trebuia să mă dumiresc urgent ce anume să fac cu lucrurile părinților mei. Farida s-a rezemat de tăblia din lemn, strângând în pumni lenjeria de pe pat. Părul negru îi era strâns într-un coc elaborat, iar fusta lungă o înconjura precum pălăria unei ciuperci.

Isadora stătea la capătul patului și ne privea neliniștită.

— Când ai ajuns? am întrebat-o pe Farida.

— Ieri-seară, mi-a spus, frecându-se la ochi. Am venit de îndată ce am auzit ce s-a întâmplat. Bietul meu bunic, se simțea atât de înfrânt... Iar acum să se mai întâmple și asta? Voiam să am grijă de el, dar acum nu voi mai putea să o fac.

— Nu vreau să vă întrerup, a spus Isadora. Dar îmi poate spune cineva *ce s-a întâmplat*, vă rog?

— *Monsieur Maspero* i-a arestat pe unchiul și pe Abdullah, i-am zis. Pentru că nu au raportat descoperirea și pentru furtul ulterior al artefactelor. Bineînțeles, și mumia Cleopatrei a dispărut.

Isadora a ridicat din sprâncene.

— Ce se va întâmpla cu ei?

— Ricardo va fi judecat, cel mai probabil, de o curte mixtă, a răspuns Farida. Cât despre bunicul meu... Mă îndoiesc că va avea un proces corect la vreo curte de justiție.

I-a tremurat buza de jos și mâinile i s-au încleștat mai tare.

— Atunci când mi-a scris, a menționat doar rănila, dar a fost vag în privința furtului în sine.

I-am aruncat o privire surorii mele.

— Merită să știe adevărul.

— Vinovatul a fost tatăl meu, a spus șoptit Isadora. A fost angajat de Ricardo ca să-i asigure siguranța, dar el s-a folosit de poziția pe care o avea ca să acceseze situl.

— Iar eu cred că și mama noastră a fost implicată în acest plan, am spus. Nu întâmplător tocmai iubitul ei a jucat acest rol pe insula Philae. *Mamá* a știut cu siguranță că Ricardo căuta pe cineva care să păzească insula.

Ochii Faridei s-au mărit, iar privirea i-a alunecat când la una, când la alta.

— Iertați-mă, cred că-mi scapă niște informații cruciale. Lourdes și...

A arătat spre Isadora.

— Tatăl tău?

Am dat din cap în același timp cu Isadora.

— Și Lourdes a fost implicată în jaf?

— Eu am ajutat-o, accidental, am precizat, cutremurată.

— Te-a manipulat, a spus Isadora.

I-am aruncat un zâmbet recunoscător. Era greu să nu mă simt responsabilă și, indiferent de câte ori mi-aș fi spus că oricine altcineva ar fi făcut poate la fel pentru propria mamă - presupus moartă -, adevărul acesta încă nu se lipea de mine. Vinovăția pe care o simțeam nu avea legătură cu rațiunea.

— Nu pot să cred asta despre Lourdes a spus Farida. Părea atât de agreabilă, de amabilă.

Farida și-a îndreptat spatele și și-a descleștat degetele.

— Tocmai mi-am amintit - am adus ceva pentru tine.

— Pentru mine? am întrebat-o, surprinsă.

A dat din cap și a țâșnit de pe pat.

— Mă întorc imediat.

După ce s-a închis ușa, Isadora s-a întors pe jumătate spre mine. Expresia de pe chipul ei trăda o urmă vagă de neliniște. S-a încruntat

și a spus:

— Și astfel, dacă nu-i găsim pe părinții mei, doi oameni vor fi condamnați pentru o fărădelege pe care nu au comis-o. Deși amândoi ar fi trebuit să declare descoperirea, așa cum cere departamentul pentru antichități.

— E complicat! am zis, gata să-i apăr pe *tío* Ricardo și pe Abdullah.

Isadora nu cunoștea misiunea lor de o viață, nici cum înregistraseră cu meticulozitate tot ce descoperiseră și cum încercaseră să lase totul pe cât de neatins cu putință. Promisesem că nu le voi dezvălui niciodată practicile și aveam de gând să-mi respect cuvântul dat.

— Dacă ai cunoaște toate datele problemei, poate că ai gândi altfel.

— Care sunt toate datele problemei atunci?

— Nu îți pot spune.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, atunci raționamentul meu rămâne în picioare.

— Au avut motive întemeiate, am insistat. Și sunt de părere că fac ce pot mai bine într-o situație foarte dificilă.

— Dar dacă ar fi fost direcți, dacă ar fi lucrat cu departamentul, mi-a replicat Isadora, ridicându-și ușor vocea, Maspero ar fi putut să se concentreze asupra găsirii adevăraților vinovați. Acum toată energia lui va fi irosită pe interogarea persoanelor greșite, în încercarea de a găsi artefactele furate. Ca să nu mai vorbesc de Cleopatra însăși!

— Și dacă i-am găsi *noi* pe adevărații făptași? a întrebat Farida.

Stătea în ușă, cu un pachet mic de fotografii într-o mână și camera ei portabilă în cealaltă. Și eu, și Isadora am tresărit; nu-i băgasem de seamă întoarcerea. Farida a închis ușa după ea și și-a reluat locul pe pat, întinzând tot ce adusesese pe cuvertura de un verde-închis.

— Am exersat fotografia și am mai multe poze cu părinții tăi, Inez, din perioada pe care au petrecut-o pe insula Philae.

A ridicat pachetul.

— Acestea au fost făcute chiar înainte de dispariția lor. Mi-am coborât privirea, neputând să scot vreun cuvânt. Farida s-a întins spre mine și și-a așezat cu grație mâna pe brațul meu.

— Ți le-am adus pentru că, ei bine, m-am gândit că ți-ar plăcea să le ai amintire. Acum însă, mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mă

uit prin toate fotografiile pe care le-am făcut pe insula Philae. Poate că e ceva acolo care ne-ar putea ajuta să o demascăm pe mama ta?

A răsfirat fotografiile în evantai, pe pat.

— Am făcut sute de poze și încă aștept și altele de la Kodak, unde sunt la developat. Ar trebui să ajungă de pe o zi pe alta.

— Foarte bine gândit, Farida, a spus Isadora aprobator.

Mă ustureau ochii și mi-am ferit privirea, trăgând scurt aer în piept, ca să-mi stăpânesc lacrimile care amenințau să țâșnească. Când am simțit că îmi pot controla emoțiile, am cercetat în treacăt pozele. Erau cel puțin o duzină de imagini cu tabăra și cu templul, și în fiecare dintre ele apăreau *mamá* și *papá*. Uneori împreună, alteori doar unul dintre ei. Toate erau instantanee, făcute în timp ce părinții mei se aflau în mișcare. Contururile erau delicate și șterse; chipurile păreau tremurate, de parcă cineva ar fi trecut cu o pensulă uriașă pe deasupra trăsăturilor lor.

Erau însă ușor de identificat. Părul negru și aranjat al mamei, cămășile cu guler înalt și fusta lungă; tata cu cămașa lui cu nasturi și pantalonii gri, cu trupul firav, ușor adus de umeri, de parcă s-ar fi pregătit să citească o carte.

Ochelarii lui de vedere reflectau razele soarelui și, din acest motiv, aproape în fiecare poză o strălucire puternică îi acoperea fața.

Mi-a atras atenția în mod special una dintre poze. Părea a fi o cameră, dar din cauza luminii, imaginea era neclară. Nu era încețoșată, dar avea ceva straniu. Era în mod clar vorba despre dormitorul cuiva din Philae - unul care îmi părea teribil de familiar. M-am aplecat mai aproape. De fapt, nu era prima oară când vedeam camera respectivă.

— Este locul în care au stat părinții tăi, cât au locuit în tabără, mi-a spus Farida cu glas scăzut.

Isadora a întors fotografia cu susul în jos, apoi a îndreptat-o la loc.

— Nu înțeleg. Unde este peretele? Pare spart, dar când am fost acolo, camerele erau intacte.

Trăgând adânc aer în piept, Farida și-a scos aparatul Kodak din cutia de piele în care îl ținea.

— După ce mi-am cumpărat camera de fotografiat, am făcut și eu o

descoperire incredibilă, de una singură.

Văzusem aparatul când ne întâlnisem în Aswan. Arăta ca un obiect obișnuit: o cutie de lemn, cu o cheie de alamă deasupra, o gaură rotundă prin care priveai și un buton mic, pe lateral.

— Camera aceasta este atinsă de magie.

Am fluierat ușurel, iar Isadora și-a plecat capul, ca să o cerceteze mai îndeaproape.

— Ceva din ce a fost folosit la alcătuirea acestei camere îmi permite să fac poze care dezvăluie ce se află de cealaltă parte a unui zid. E o vrajă neobișnuită, dar foarte utilă. Bănuiala mea este că e legată de cheia de aramă de deasupra, folosită pentru a rula filmul pentru următorul cadru. Magia nu are efect asupra hainelor, a metalului și așa mai departe. Ci doar asupra anumitor tipuri de pereți. Cei din piatră, rocă, pământ, granit și calcar.

Farida a strâns gânditoare din buze.

— Presupun că tot ce s-ar fi putut folosi în antichitate.

— Interesant, a spus Isadora. Asta înseamnă că vedem camera mamei și tot ce se află în ea.

A ridicat fotografia.

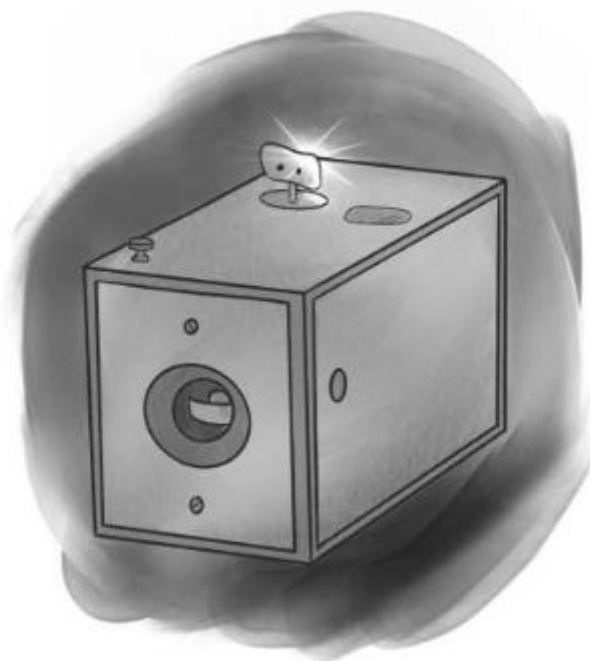
— Totul pare obișnuit. O mulțime de cărți și de așternuturi, cufărul ei și mai multe lumânări, chibrituri. O oglindă.

— *Mamá* își lua adesea jurnalul cu ea, am zis în timp ce studiam o altă fotografie.

Mi-am adus aminte de desenele care-i atrăseseră atenția lui Whit. Mi-a apărut în minte chipul lui și m-am crispat ușor, alungându-l din gândurile mele. *Uram* cât de des își făcea neinvitat apariția în subconștientul meu, mai ales în acele momente tăcute, când stăteam locului, lăsându-mi gândurile nepăzite.

Mi-am impus să revin cu mintea în prezent și mi-am strecurat mâna în sacoșa de pânză, după jurnal și creioanele de cărbune. Am dat la o pagină albă și am început să caut ceva de schițat. Desenatul mă ajuta întotdeauna să mă concentrez, îmi alunga grijile. Mă ajuta să-mi întorc gândurile în direcția bună.

Privirea mi s-a oprit la camera Faridei și, parcă fără să le controlez, degetele au strâns creionul și au început să se miște.

— Tot ea a primit sarcina de a înregistra toate descoperirile. Am o poză în care apare scriind într-un catastif gros, cu coperte de piele, ne-a spus Farida, care a început să caute printre fotografii. Am găsit-o, ia uitați-vă! De altfel, îmi amintesc când am făcut-o pe asta. Lourdes avea o măsuță mică din lemn, pe care obișnuia să o poarte cu ea peste tot, ca să poată scrie. Fotografia aceasta este de când își așezase biroul cu vedere spre Nil. Era într-o zonă mai retrasă și mi-am zis că arată, ei bine, pitoresc.

Am mijit ochii la fotografie. Isadora s-a tras mai aproape, ca să privească peste umărul meu. *Mamá* stătea pe un scaun din lemn, cu spatele drept și gâtul subțire aplecat, în timp ce scria într-un carnet. În cealaltă mână avea un cartonaș în formă de pătrat. Am tras imediat aer în piept.

— Ce este? m-a întrebat Isadora.

Am clipit, cu ochii înlăcrimați din cauza efortului depus pentru a desluși ce ținea mama în mână.

— Poate că mă înșel, dar cred că acea cartolină ar putea fi o invitație pentru licitația ile...

— Stai puțin, Inez! m-a întrerupt Isadora brusc.

I-am aruncat o privire surprinsă. A sărit în picioare cu agilitate, de parcă ar fi fost o pisică grațioasă.

— Poftim?

— Pot vorbi cu tine o clipă? Pe coridor?

Pe chipul Faridei se citea că se simte rănită.

— Isadora, chiar este ne...

— Da! a zis ea și s-a îndreptat spre ușă, ținând-o deschisă până când am urmat-o.

Farida avea fața întoarsă cu hotărâre dinspre mine și am simțit o fărâmbă de iritare față de sora mea. Am ieșit pe ușă și ea a închis-o delicat în urma noastră.

— Ce c.^ am întrebat-o, cu o mână în șold.

Isadora și-a frecat tâmpilele, cu ochii închiși strâns.

— Te încrezi în oameni cu atâta ușurință!

Mi-am coborât bărbia în piept, cu gura întredeschisă de revoltă.

— Poate, dar acum este vorba despre *Farida*!

Isadora și-a dat ochii peste cap și m-a condus la câțiva pași depărtare de camera mea de hotel.

— Cât de bine o cunoști? Nu zic că n-ar fi o persoană minunată, dar eu abia am cunoscut-o și cred că ar trebui să fim precaute.

— Ei bine, nu sunt de acord. E la fel de implicată pe cât suntem și noi și extrem de motivată să-și ajute bunicul. Avem aceleași interese și mie chiar îmi place de ea. Cred că ne va fi de mare ajutor - tu însăși ai spus asta. Ai zis că e inteligentă, mai știi?

Și-a fluturat mâna expeditiv.

— Una e că a colecționat fotografiile și alta să o includem în planurile noastre de a participa la o *licitație ilegală*.

Gândește-te cât i-am cere să riște! Trebuie să acționăm prudent și, cu cât implicăm mai mulți oameni, cu atât atragem mai mult atenția asupra noastră.

— O persoană în plus nu ne va strica planurile.

— Pe bune? a zis Isadora, ridicând o sprânceană de culoarea mierii. Trei fete, fără însoțitor, care se strecoară la una A

dintre cele mai ilegale activități din Cairo? În miez de noapte?

— Sunt o femeie căsătorită, am zis, cu mâinile în sân. Bineînțeles, eu aș fi însoțitoarea care vă supraveghează, dar chiar te preocupă eticheta în acest moment? Pe mine cu siguranță nu!

Isadora și-a mușcat buza de jos, gânditoare.

— Presupun că ai dreptate. Dar dacă ar fi să i se întâmple ceva, tu o vei avea pe conștiință.

Cuvintele ei m-au biciuit până la sânge. Nu voiam să mai fiu responsabilă pentru încă o persoană. Nu voiam să dezamănesc încă o ființă la care țineam.

— Alegerea va fi a ei, i-am răspuns încordată, deși până și în urechile mele răspunsul sunase neconvingător.

Isadora a dat din cap și ne-am întors împreună la Farida, care se ridicase și-și adunase toate pozele, luându-și inclusiv camera.

— Ah, te rog, nu pleca încă! i-am spus în grabă. Eu și Isadora am pus la cale un plan... dar este foarte riscant și am vrea să discutăm despre asta.

Fata s-a oprit, privindu-ne precaută, când pe una, când pe alta.

— Planul vostru este periculos.

— Ar putea fi, a spus Isadora. Trebuie să vă împărtășesc ceva amândurora, însă după ce o voi face, trebuie să ne gândim cu atenție la toate variantele pe care le avem. S-ar putea ca rezultatul să nu merite.

— Știu o poveste legată de *monsieur* Maspero, a zis Farida cu glas scăzut. Despre arestarea a trei frați dintr-un sat mic. Familia lor făcuse o descoperire monumentală și, vreme de câțiva ani, vânduseră și dăduseră la schimb nenumărate artefacte. A fost doar o chestiune de timp până când *monsieur* Maspero a aflat despre afacere. În custodia lui, cei trei frați au fost torturați, până când au destăinuit locul secret în care se aflau artefactele.

— Torturați! m-am înecat.

— Am auzit despre asta, a șoptit Isadora îngrozită. Unul dintre frați a murit, iar un altul a cedat.

Ochii negri ai Faridei înotau în lacrimi.

— Aș risca orice pentru a-mi ajuta bunicul. Vă rog, spuneți-mi care este planul vostru!

— Când am părăsit insula Philae, am trimis prin poștă câteva scrisori unora dintre prietenii tatei, în care le-am povestit ce s-a întâmplat și le-am cerut ajutorul pentru a-l găsi.

Buzele Isadorei s-au contorsionat de dezgust.

— I-am scris chiar și unui escroc, pe care tata îl angaja uneori, când avea angajamente mai serioase. Ei bine, bărbatul acesta mi-a răspuns și mi-a oferit informații despre un loc în care tata ar fi putut merge.

— Spune-mi! am șoptit. E cumva...?

Isadora a dat încetișor din cap.

— Știi când și unde se va muta Poarta.

— Și?

— În noaptea asta! La ora patru.

Farida s-a încruntat.

— Ce este o poartă care se mută?

— Este vorba despre *cea mai importantă* piață neagră din Egipt, căreia i se spune Poarta Negustorilor, i-am spus.

Mi-a venit brusc o idee și i-am zâmbit timid Faridei.

— Ce-ai zice dacă ți-ai lua camera de fotografiat cu tine?

— Pe piața neagră? Nu aș atrage atenția?

Am zâmbit mai larg și mi-am atins eșarfa de la gât. Mătasea mi-a mângâiat pielea și am răsucit capetele în jurul degetului, slăbind nodul.

— Am ceva ce ne va ajuta în această privință.

Dintr-o singură mișcare fluidă, am lăsat eșarfa să cadă pe aparatul de fotografiat. Materialul s-a unduit, așternându-se delicat pe pat.

Farida a scos o exclamație de surpriză.

— Unde s-a dus?

Am ridicat eșarfa și am descoperit aparatul de fotografiat micșorat. L-am ridicat în palmă.

— Așa nu vom mai atrage atenția, nu crezi?

— Eșarfa mamei, a spus Isadora ușor. Am adorat-o dintotdeauna.

— Nu i-am mai dat-o înapoi.

I-am aruncat o privire surorii mele. Ochii ei albaștri se întunecaseră dintr-odată. Știam că se gândea cum această bucată aparent inofensivă de mătase provocase atâtea necazuri.

— Iar în această noapte o vom folosi pentru a face cât mai multe poze cu puțință. Artefactelor, locului și tuturor celor prezenți la licitația ilegală.

Sir Evelyn m-a făcut să-l aștept ore în șir. Mi-am petrecut majoritatea timpului încercând să nu dă râm ușa. Partea rațională a creierului îmi tot aducea aminte că asta nu mă va ajuta.

Până la urmă, nici faptul că mi-am controlat temperamentul nu m-a ajutat.

Nemernicul acela scrupulos mi-a interzis să vorbesc cu Ricardo și cu Abdullah. E cel mai puternic bărbat din Egipt, cel care ar fi putut să se împotrivească ordinului de încarcerare dat de Maspero, dar își folosisese el vreodată puterea și influența ca să facă *vreun* bine? Bineînțeles că nu! Faptul că nu îi avea la inimă pe cei doi bărbați fusese mai puternic decât decența sau bunul-simț. De la biroul lui sir Evelyn am alergat la departamentul pentru antichități, ca să vorbesc cu Maspero, întâlnire care s-a transformat într-o întrecere de țipete. Individul a refuzat să-mi asculte argumentele, indiferent de cât de tare le-aș fi strigat, și mi-a ignorat cererea de a-i scoate pe cei doi din închisoare.

O zi cu totul dezastruoasă.

Tânjeam după butelcuță.

Dar recipientul le ținea de urât crocodililor, pe fundul Nilului. Mi-am frecat fața cu mâna, clipind obosit. Lobby-ul de la Shepherd's, deși luxos, nu era chiar locul ideal pentru un pui de somn. Măcar alcovul avea mai multe scaune. Am lipit două dintre ele și am încercat să mă fac confortabil.

În zadar. Picioarele mele erau prea lungi.

Oftând, mi-am lăsat capul pe spate și am fixat cu privirea tavanul, dorindu-mi să mă fi aflat oriunde altundeva. Mi-am oferit trei minute. Trei minute în care să-mi îngădui să simt povara extenuării, în care să las întunericul blând al alcovului să-mi liniștească gândurile învâlmășite. Fusese cel mai întunecat colț cu acces direct la intrarea în hotel pe care-l putusem găsi. Mi s-au închis ochii.

Încă un minut.

Dar mintea nu voia să se odihnească. Aveam senzația că așa va fi până când se va sfârși totul. Pentru o clipă, am luat în considerare opțiunea să urc și să mă întind pe dormeaza aceea mizerabilă, dar nu

voiam să risc să-mi trezesc soția, care mă ura, și pe sora ei, în care nu aveam încredere. Ce rost ar fi avut, de vreme ce urma să plec în curând la licitație?

Încet, împotriva voinței mele, am deschis ochii și mi-am fixat atenția asupra ceasului de lemn din celălalt capăt al încăperii, care domina locul, impunător ca o santinelă care stă de pază, în vreme ce minutele treceau agonizant de lent până la patru dimineața.

În lobby nu era nicio mișcare. Până și angajatul hotelului de la recepție își rezemase taburetul de perete, ca să poată dormi. Aș fi putut să mai moțâi câteva minute. Aveam încă timp. Mi-am înclinat din nou capul, rezemându-l de curbura spătarului unuia dintre scaune, și mi-am întins picioarele. Ochii mi s-au închis singuri.

Cu toate acestea, somnul mă ocolea.

Prin minte îmi alunecau simboluri alchimice, aurii și sclipitoare, pe un fundal negru. Mă ardeau buricele degetelor să întorc paginile manualelor mele, în care aș fi putut descoperi noi indicii. Acum, mai mult decât oricând, trebuia să găsesc acel pergament. Nu aveam de gând să o las pe Lourdes să mi-o ia înainte.

Aveam nevoie de el cu o disperare care mă ardea până la inimă.

Pașii care se auzeau coborând scările m-au trezit fulgerător. Am mijit ochii spre lobby-ul învăluit în umbre, între- bându-mă ce om în toate mințile ar fi putut să fie treaz la ora aceasta. Trei siluete zvelte au coborât scara, învelite în haine lungi, încercând cu disperare să nu facă zgomot. Au traversat holul în vârfurile degetelor, aruncând priviri în treacăt angajatului de la recepție, care nu avea habar că unii dintre oaspeții de la Shepherd's părăseau clădirea la o oră inumană.

Însă nu conta nici cât de bine, nici cât de silențios își închipuiau că se furișează aceste persoane.

O recunoscusem pe una dintre ele.

Pe ingenioasa mea soție.

M-am ridicat și mi-am tras pe mine jacheta. Am verificat, din obișnuință, dacă am pumnalul pus în siguranță în gheată, apoi le-am urmat, conștient că furia începea să mi se ridice ca aburul.

Inez, draga mea, încotro te duci?

CAPÍTULO DOCE

Am cercetat agitată împrejurimile. Ne aflam pe o alee, la mai multe străzi depărtare de hotel, iar luna era ascunsă de zidurile înalte din piatră care mărgineau drumul îngust. Nu mă gândisem să iau cu mine o lumânare și ceva îmi spunea că Isadora s-ar fi împotrivit oricum.

Încercam, până la urmă, să nu fim văzute.

— Sunteți *sigure* că știți unde ne aflăm? a întrebat Farida, aruncând din nou o privire rapidă peste umăr.

Era îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare, pe care o împrumutase de la Isadora, și avea eșarfa mamei trecută de două ori în jurul gâtului.

Isadora nu și-a încetinit pasul, cotind cu pricepere printre băltoacele noroioase, rochia ei reușind cumva să respingă tot ce însemna praf și murdărie. *Magie*, mi-am zis iarăși.

— Da, pentru a zecea oară! a spus ea. Grăbiți-vă, nu vrem să întârziem!

Îmi simțeam corsetul ca o colivie de fier care-mi strângea coastele, iar acum regretam profund că nu dezbrăcasem odiosul obiect vestimentar înainte să plecăm. Mi se părea că avem destul timp până la începerea licitației, dar Isadora ne forța să menținem un ritm alert. O cusătură teribilă îmi împungea coasta și am pufnit exasperată.

— Nu-i de parcă Poarta se va răzgândi brusc și se va muta din nou, am zis, respirând sacadat.

— Nu, dar nu vreau ca sosirea noastră să atragă atenția, mia explicat Isadora. Uite... cred că pe aici e!

— *Crezi?* a întrebat Farida, bulversată.

— Sunt convinsă, s-a corectat Isadora.

A cotit ușor și, dintr-odată, strada s-a lătit, permițându-ne mie și Faridei să o flancăm, pășind toate trei una lângă alta. Din depărtare, muzica și schelălăitul straniu al unui câine vagabond ne acompaniau ropotul pașilor pe aleea de pământ bătătorit. Bucata aceasta anume din stradă era întunecată, nu se zărea nici urmă de lampadar pe

undeva, iar toate suprafețele păreau acoperite de negura grea.

— Ce e locul acesta? a întrebat Farida, petrecându-și mâinile în jurul mijlocului. Un depozit?

— Nu, e...

Isadora a tăcut brusc. Ochii i s-au ațintit spre capătul străzii, unde ceva începuse dintr-odată să se miște.

I-am urmărit privirea. Trei siluete întunecate se materializau treptat. O senzație neplăcută mi-a înfiorat pielea de pe brațe. Pe măsură ce bărbații se apropiau, în nări mi-a năvălit mirosul de sudoare și de alcool. Razele lunii luminau îndeajuns cât să le pot distinge trăsăturile, tenul foarte palid și mustățile; unul avea fața acoperită de cicatrici, altul era chel, iar cel din urmă era scund și îndesat ca un butoi.

Isadora s-a oprit, întinzându-și mâinile.

— Treceți în spatele meu!

Nici eu și nici Farida nu ne-am clintit. Eram prea șocată și mintea mea abia acum începea să înregistreze cât de mare era pericolul în care ne găseam. Dar când am surprins scânteierea lamei unui cuțit, am tras șuierător aer în piept. Bărbatul îndesat ca o damigeană a rânjit la mine, fluturându-și arma de parcă ar fi încercat să îmi demonstreze că știe cum să o folosească.

— Nu vă mai apropiați nici măcar cu un pas! i-a avertizat Isadora.

Cât ai clipi din ochi, și-a făcut apariția pistolul ei subțire, ațintit spre cel care părea a fi conducătorul grupului. Stătea cu un pas în fața celorlalți, cu capul plecat, și sprâncenele i s-au arcuit de amuzament când s-a apropiat de noi.

— Ce ai de gând să faci cu ăla? a întrebat cu accentul lui american.

— Dacă mai faci un pas, ai să afli, i-a răspuns Isadora dulceag.

Bărbatul scund a râs.

— Fac pariu că nici măcar nu este încărcat, a zis, făcând un pas exagerat de mare.

Fără să ezite nicio secundă, sora mea a tras.

Bubuitura ne-a pus pe toți în mișcare. Ținta Isadorei s-a ferit, iar Farida a pus mâna pe o piatră, pe care a aruncat-o în unul dintre agresorii care se repeziseră spre noi. L-a izbit pe bărbatul chel în piept

și acesta s-a clătinat.

— Cătea! a scuiat el.

Un alt american. Probabil veniseră în Egipt în grup, cu vaporul. Scosese un singur cuvânt, însă acesta era îndeajuns ca să-mi dau seama că se bucurase de mai multe pahare de băutură. Inima mi s-a urcat în gât când l-am văzut răsucindu-se spre mine. Am observat cu coada ochiului că Isadora se ferește din calea unuia dintre atacatorii mai înalți, ale cărui bucle blonde luceau în lumina lunii.

— Împușcă-l! a țipat Farida.

Găsise o altă piatră, pe care o ținea strâns în mână, în vreme ce cu cealaltă pipăia în buzunar. Știam că vrea să se asigure că aparatul ei micșorat nu se pierduse în încăierare.

Isadora a țintit când agresorul meu a încercat să mă strângă de gât.

Aleea s-a umplut de vacarmul stârnit de cineva care venea în fugă, cu pașii bubuind ca izbiturile unui berbec. Sora mea s-a răsucit, căscând ochii mari când a văzut un tânăr care alerga cu toată viteza spre noi. Am urmărit din priviri mișcarea rapidă, cum trece pe lângă noi. Ca o ghiulea al cărei scop era să distrugă.

Whit, dar nu Whit cel fermecător, care ar fi putut să smulgă un zâmbet până și celor mai rezervate persoane, ci Whit luptătorul, nerafinat și furios. S-a aplecat și l-a lovit pe bărbat în burtă, reușind cumva să-l ridice în aer și să-l răsucescă, până când individul s-a izbit puternic de pământ, cu o bubuitură care a răsunat împrejur. Isadora a tras din nou cu pistolul, de data aceasta ratându-l la mustață pe Whit, care, înainte să se ferească de pumnul bărbatului mustăcios, s-a oprit pentru o clipă ca să-i arunce o privire disprețuitoare.

Sora mea și-a încărcat pistolul și a țintit...

— Pentru numele lui Dumnezeu! i-a strigat Whit. *Nu mai trage!*

Farida s-a tras mai aproape de mine, cu ochii dilatați. Bătăile inimii mi se mai domoliseră și am simțit că teama care mă stăpânise mai devreme pierise.

— Isadora, vino să urmărești lupta de aici! am invitat-o, cu un glas agreabil.

De data asta, Whit mi-a aruncat *mie* o privire urâtă, apoi a evitat la limită împunsătura unui cuțit ațintit spre abdomenul lui. Bărbatul cu

trupul ca un butoi avea brațul întins, așa că Whit s-a agățat de el, folosindu-se de avântul agresorului ca să-l dezechilibreze. L-a izbit apoi cu cotul în spate și omul s-a prăvălit la pământ. Farida a dat din cap, aprobator.

— Bună treabă!

Whit s-a răsucit, cu privirea aprinsă.

— Am avut o înțelegere, Olivera!

— Nu am încălcat-o, am spus, ridicând o sprânceană.

A arătat spre cei trei bărbați care gemeau întinși pe jos.

— Poftim? Ai vrea să-mi explici asta?

Farida l-a arătat cu degetul pe unul dintre ei.

— Whit, acela încearcă să se ridice!

Nesuferitul meu soț s-a răsucit și i-a tras un picior bărbatului cu mustață - care a gemut și apoi a amuțit. Whit s-a lăsat pe vine, cu antebrațul muscular rezemat de genunchi, și a spus vesel:

— Dacă vreunul dintre voi se *gândește* măcar să se miște, vă voi da pe toți la crocodili, bucățică cu bucățică.

Cei trei agresori au împietrit.

În clipa următoare, Whit s-a ridicat, cu mâinile în șold, așteptând nerăbdător o explicație. Din moment ce am rămas tăcută, a mormăit un blestem în barbă și a zis:

— Cu ce mă aleg pentru că ți-am salvat viața?

— Poftim?

— Cred că am dreptul să primesc răspunsuri la trei dintre întrebările mele.

Am mijit ochii.

— La una.

— La două.

— Fie!

Whit m-a chemat cu degetul la el, iar eu mi-am dat ochii peste cap și m-am apropiat. Aș fi ignorat gestul, dar companioanele mele se holbau pe față, fascinate și uluite de interacțiunea noastră. De vreme ce nu îmi doream să răspund la niciuna dintre întrebările *lor*, i-am permis lui Whit să mă conducă puțin mai departe.

— Chiar trebuie să plecăm! ne-a avertizat Isadora.

— Va dura doar un minut, i-am zis.

Whit s-a încruntat.

— Primesc doar un minut?

M-am prefăcut că-mi consult ceasul de buzunar.

— Chiar mai puțin acum.

— Ești cea mai..., a trăgănat-o el. În fine!

— Pentru asta voiai să discuți cu mine? l-am întrebat pe un ton rece.
Ca să mă insultî?

— Nu mă gândeam la o insultă, a recunoscut Whit cu blândețe.

Am ignorat fiorul pe care vocea lui mi-l trezea pe șira spinării. Pentru a suta oară, mi-am reamintit că mă trădase. Că nu îmi păsa de sora lui, o tânără pe care nu o cunoșteam și în privința căreia ar fi trebuit să fie cinstit cu mine de la început. Mi-am repetat asta la nesfârșit, până când am putut să-l privesc din nou în ochi, fără să tresar, fără să mă înroșesc, fără să simt nimic.

— Care sunt întrebările tale?

— Unde mergeți voi trei?

— Ai fi putut să le întrebi pe fete asta.

Whit și-a plecat fruntea și lumina lunii i-a zugrăvit umbre argintii pe chip. Stătea la nici treizeci de centimetri de mine, dominându-mă, înalt, cu umerii lui lați. Nici măcar nu respira sacadat după ce pusese la pământ trei bărbați cu mâinile goale.

— O întreb pe *soția mea*.

I-am răspuns doar pentru că îmi salvase viața. Cel puțin asta-mi spuneam în gând, ca să împlânzesc vocea care îmi cerea să rămân fermă, nu să mă las sedusă de vreun strop de admirație pentru felul în care ne salvase.

— Isadora a reușit să afle unde va fi Poarta.

— De ce nu mi-ai spus?

— Aceasta este cea de-a doua întrebare?

Whit a încuviințat din cap.

— Dacă e ceva ce pot face fără tine, i-am răspuns simplu, o voi face.

Chipul i-a devenit ca de piatră, luând o expresie indescifrabilă, și am renunțat să mai încerc să citesc un bărbat care nu avea niciun regret după ce mă jefuise.

— Bine. Și ce plănuiați să faceți odată ajunse acolo?

— Camera Faridei este atinsă de magie, i-am zis, explicându-i apoi în câteva cuvinte restul planului.

— Fotografiile developate vor arăta ce se află în spatele pereților? m-a întrebat. Asta este uluitor! Și foarte util.

— Știu, i-am răspuns sec. Din acest motiv am întocmit planul.

A mijit ochii la mine.

— Ei bine, și eu am descoperit unde se află Poarta, mi-a zis pe un ton țăfnos. Și este în altă parte a orașului. Aveați de gând să ajungeți acolo până mâine?

— Ah! am zis. Ne-am *rătăcit*?

— La naiba, Inez!

Mi-am îndreptat spatele.

— Probabil că s-a încurcat Isadora. Poate fi destul de încăpățânată după ce-i intră ceva în cap.

— Serios?

A reapărut privirea implacabilă.

— Păi, mă îndrept într-acolo. Vrei să vii cu mine?

Am reușit să-mi ascund uimirea, însă nu foarte bine.

— Arată-mi calea, domnule Hayes!

În clipa aceea, unul dintre agresori a sărit în picioare - bărbatul chel - și s-a aruncat spre noi. A răsunat o împușcătură și trupul i s-a prăbușit cu boltă pe burtă, sângele împrăștiindu-mi picioarele. A rămas cu desăvârșire nemișcat, un lac întunecat începând să-i crească sub piept. Unul dintre brațele lui era întins spre mine, iar degetul arătător îmi atinge degetul mare de la piciorul stâng.

Whit s-a lăsat pe vine și i-a cercetat chipul. Avea ochii deschiși. Cumva, încă părea furios.

— Mort.

Isadora și-a coborât pistolul fumegând.

— Unul mai puțin pentru crocodil.

Whit ne conducea spre o clădire dărăpănată, despre care nea spus că se află destul de aproape de hotel - la mai puțin de un kilometru depărtare de intrarea de la Shepherd's. Isadora s-a înroșit și și-a cerut o mie de scuze, în mod repetat, pentru greșeala comisă. Îmi lăsa

impresia că nu îi place deloc să se înșele - în nicio privință.

— E în ordine, am repetat pentru a cincea oară. Și eu m-aș fi încurcat.

Pășea alături de mine, în vreme ce Farida îl însoțea pe Whit, la câțiva pași în fața noastră. Din când în când, soțul meu își întorcea capul, ca să se asigure că îl urmam, ca un cățeluș cuminte. I-am ignorat privirile, concentrându-mă în schimb asupra locului acela din Cairo în care *nu* trebuia să mai calc niciodată.

Isadora s-a crispat și și-a scuturat capul. Părul ei auriu, de culoarea mierii, lucea în lumina blândă a lunii.

— Doar am vrut să fiu de ajutor, mi-a explicat. Am crezut că știu majoritatea străzilor din Cairo și n-am vrut să depinzi de Whit sau să mai petreci timp cu el, dacă nu era absolut necesar.

— Soră, am zis. Îmi dai voie să-ți spun soră?

Mi-a zâmbit cu recunoștință.

— Desigur, însă doar dacă-ți pot spune la rândul meu *hermana*.

Din inimă, căldura a început să mi se împrăstie în tot corpul.

— Ai împușcat un om și mi-ai salvat viața. Cred că ți-ai răscumpărat greșeala cu vârf și îndesat.

— Nu ar fi trebuit să se ajungă la asta. Ar fi trebuit să știu că ne-am rătăcit.

— Ești mult prea dură cu tine însăși, am remarcat, cercetând-o îndelung.

M-a privit cu subînțeleș, arcuind o sprânceană.

— Trebuie să fie o trăsătură de familie.

Am ridicat din umeri, ferindu-mi privirea. Îmi stătea în fire să mă judec, să-mi zic că aș fi putut face mai multe, mai bine și mai repede. Uneori, nimic din ce făceam nu părea îndeajuns. Alteori, lucrurile pe care chiar le săvârșeam erau greșite. Poate chiar era o trăsătură de familie și semănăm prea mult cu *mamá*. Îi ajunsesem din urmă pe Whit și pe Farida, așa că am ales să nu răspund observației Isadorei, dar cuvintele ei mi-au rămas în minte, neliniștindu-mă.

Era cea mai lungă perioadă pe care o petreceam alături de ea și era șocant să-mi dau seama cu câtă ușurință mă putea citi, mai ales când încă încercam să mă înțeleg pe mine însămi după tot ce-mi făcuse

mama.

După tot ce îi făcuse tatei. Chiar și Isadorei.

Dar începeam să înțeleg că atât dorul de părinții mei, cât și faptul că le dorisem atenția și îmi lipsiseră teribil de mult în jumătatea de an pe care și-o petreceau în Egipt mă cizelaseră în persoana care sunt acum. De aceea tânjeam după o familie, după senzația de apartenență.

Îmi doream să-mi găsesc locul undeva.

Și adesea mă învinuiam pe mine însămi sau *mă Judecam prea aspru*, poate pentru că exista o voce lăuntrică, șoptită, care credea că e ceva greșit la mine, motiv pentru care părinții mei mă abandonaseră.

În fiecare an. Luni în sir.

Am întâlnit privirea lui Whit și m-am întrebat dacă simțea tensiunea pe care o emanam, tristețea îndurerată care mă învăluisese brusc, dar mi-am ațintit ochii drept înainte. Clădirea abandonată, care în mod clar fusese mai demult folosită de guvern, era flancată de case cu o arhitectură frumoasă, cu ferestrele împodobite cu arcade și lambriuri. După ce a cercetat exteriorul destinației noastre, Whit și-a îndreptat privirea spre noi trei, care așteptam tăcute. Nu eram prea sigură *de ce* așteptam. Intrarea era clar ușa impunătoare care fusese cândva vopsită în verde-chartreuse, dar care între timp se decolorase și se scorjise, ajungând să semene cu o lăptucă ofilită.

— Niciunul dintre noi nu are invitație, a zis Isadora din- tr- odată. Cum vom intra?

— Există o ușă în spate, am spus. Poate că ne-am putea strecura pe acolo?

— Să mergem! a zis Whit. Toată lumea să mă urmeze.

Ne-am grăbit să trecem strada în urma lui, privind în dreapta și în stânga. Ușa din spate era doar o intrare îngustă, creată pentru servitori. Whit a împins-o, apoi și-a vârât capul prin deschizătură; o milisecundă mai târziu, s-a tras în spate, și-a luat avânt și a împins cu palmele în lemn. A îmbrâncit cu putere ușa și de cealaltă parte s-a auzit un pocnet puternic. Ceva s-a izbit de pământ cu o bufnitură și Whit a împins din nou ușa, insistând până când a deschis-o cu totul.

A pășit înăuntru și ne-a făcut semn să-l urmăm. Când am trecut pragul, am făcut greșeala de a-i arunca o privire bărbatului întins în

drumul nostru.

Whit lovise paznicul atât de puternic, încât acesta își pierduse cunoștința.

Nu aveam timp să ne asigurăm că este bine. Whit ajunsese deja în capătul coridorului care dădea într-o bucătărie prăfuită, cu pânze de păianjen în fiecare colț, oale ruginite și tigăi atârnate pe pereți și rafturi încărcate cu borcane, pline cu făină și alte asemenea. Strigăte puternice ajungeau până în spațiul mic - oamenii țipau, deși nu pentru că ar fi fost furioși, ci pentru că simțeau un entuziasm palpabil. Am ridicat privirea spre tavan și am înțeles de unde veneau zgomotele. Licităția se ținea cu siguranță la etaj.

Trebuia să găsim scara.

Problema era că doi bărbați jucau cărți la o masă veche din lemn. Și-au întors scaunele, cu gurile căscate, unul dintre ei întinzându-se deja după revolverul de pe masă.

Whit a aruncat o tigaie, care s-a învârtit prin aer până când l-a nimerit în forță pe unul dintre bărbați în față, catapultându-l de pe scaun. Un dinte însângerat a zburat în direcția mea și m-am ferit, tipând înăbușit. Celălalt bărbat s-a întins și el după pistol, dar Whit pusese deja mâna pe scaunul acum gol, pe care l-a izbit cu putere în capul individului. Acesta s-a prăbușit pe masă.

În câteva secunde se sfârșise totul.

Isadora a ridicat pistolul de pe masă și l-a prins la curea.

— Ești atât de violent!

Sunase ca un compliment.

Farida și-a scuturat capul, pe jumătate uimită, pe jumătate uluită.

— Nu ti-am văzut niciodată această latură.

Whit a mers la aragaz și a mirosit una dintre oalele aburinde. Și-a zâmbit în barbă și a pus mâna pe o cană, în care a suflat ca să o curețe de praf.

— Slavă Domnului!

— Ai de gând să bei ceai? am exclamat.

— Cafea, a spus el reverențios, turnându-și cu generozitate în cană.

Vrei și tu un strop?

M-am holbat la el. Zgomotele de deasupra noastră deveneau din ce

în ce mai puternice; scârțâitul scaunelor împinse pe podea, în număr din ce în ce mai mare, s-a infiltrat până în bucătărie.

— Ar trebui să..., am început.

Whit și-a dat pe gât cafeaua și s-a întors ca să-l împingă cu gheata pe paznicul prăbușit pe masă. Bărbatul a căzut greoi la podea. În clipa următoare, Whit a ridicat calm ambele scaune și s-a îndreptat spre ușă.

— Să mergem!

CAPÍTULO TRECE

Scările șubrede scârțâiau sub greutatea noastră în timp ce urcam la etaj. Fuseseră construite probabil pentru servitori, deoarece spațiul, strâmt și îngust, conducea spre un hol mic, mărginit de uși închise. Din față, zgomotul stârnit de cei care își căutau locurile ajungea până la noi, pe măsură ce înaintam în vârfurile degetelor.

Prudent, Whit a aruncat o privire după colț, în capătul coridorului.

— Rămâneți aici!

— Unde te duci? am șoptit.

— Mă duc să pun aceste scaune pe rândul din spate, mi-a răspuns tot în șoaptă.

S-a strecurat înainte, dar s-a întors înapoi într-o clipă, cu maxilarul încordat. L-am ocolit, ca să arunc eu însămi o privire, și mi-am înăbușit o exclamație de surpriză. Licitația urma să aibă loc într-un salon uriaș, de formă dreptunghiulară, cu pereți acoperiți de un tapet scorjit și un candelabro cu lumânări, prăfuit, care atârna periculos deasupra rândurilor nesfârșite de scaune. Toate, cu excepția celor două pe care le adăugase Whit, erau ocupate. Mi-am lăsat capul pe spate și am remarcat că etajul al treilea era deschis și-ți permitea să privești la cel de-al doilea, de parcă te-ai fi aflat într-o curte deschisă. De afară, clădirea nu mi se păruse chiar atât de mare, dar acum îmi dădeam seama că, dincolo de fațadă, se întindea mult în interiorul străzii.

Cum aveam să explorăm fiecare colțișor? Ne-ar lua ore întregi.

Pe de altă parte, probabil că nu era necesar să facem partea de explorare chiar acum, dacă Farida reușea să pozeze camerele cu ușile închise. Le puteam examina mai târziu. Deodată, mi-am amintit că aștepta în continuare să îi sosească prin poștă niște fotografii mai vechi de la developat. Trebuia să cercetăm cât de mult reușeam pe durata licitației.

— Iată ce ar trebui să facem, a început Whit în șoaptă.

— Nu! l-am întrerupt ferm, cu o voce la fel de coborâtă. Iată care-i

planul.

Whit a ridicat o sprânceană, așteptând să continui.

— Cineva trebuie să asiste la licitație, ca să vadă dacă vreuna dintre relicvele Cleopatrei se află aici. Eu și Isadora vom face asta, pentru că știm după ce trebuie să ne uităm. Farida, tu și Whit ar trebui să vedeți dacă puteți descoperi vreunul dintre obiectele care urmează să fie etalate. Faceți cât de multe poze reușiți!

— Și apoi? a întrebat Isadora.

Whit a arătat spre mine, cu un zâmbet vag.

— Soția mea este cea care face planul.

Am ignorat titlul.

— Ne întâlnim în capătul străzii după licitație. Dacă nu e posibil, atunci în lobby-ul hotelului.

— Ia stați o clipă! Ea e *soția ta*? a întrebat Farida, cu ochii ei, de o nuanță intensă de căprui, larg deschiși. De când? Și de ce nu m-ați invitat la nuntă?

Whit a strâns din buze.

— Te-am fi invitat, m-am grăbit să răspund. Dar totul s-a întâmplat foarte repede. În plus, este vorba doar despre un aranjament.

— Ah! a exclamat Farida, nesigură, plimbându-și privirea de la unul la altul.

Am simțit că Whit și-a ațintit imediat ochii spre mine. Un aer vag de uimire și revoltă radia dinspre el, dar am refuzat să privesc în direcția lui.

— Sss! a șuierat Isadora. Vreți să vă audă?

Farida și-a masat tâmpilele.

— Încerc să-mi organizez totul în minte. Acestea sunt informații noi, pe care trebuie să le asimilez.

— Mai târziu! i-a zis Isadora. Acum trebuie să faci fotografii.

Fără să ezite, a trecut pe lângă noi, pășind în salon de parcă locul ei ar fi fost acolo, și s-a așezat pe scaunul adus de Whit. Farida a privit de-a lungul holului, de unde venisem, apoi și-a dezlegat eșarfa mamei de la gât. A scos aparatul de fotografiat din adâncul buzunarului de la fustă și l-a pus cu grijă în palmă. Am luat eșarfa și i-am dat drumul deasupra mâinii ei. Într-o clipă, camera și-a recăpătat forma

obișnuită.

— Magia este un lucru minunat, am șoptit. Păcat că e pe cale de dispariție.

— Totul are un sfârșit, a zis Whit, subliniind ușor *totul*.

Știam că vorbele lui se referă la hotărârea mea de a divorța. Am încercat să nu-i interpretez în niciun fel tonul și faptul că suna puțin dezolat. Sau poate că așa îmi doream să sune, îmi era greu să-mi păstrez inima pe aceeași lungime de undă cu mintea.

Inima mea, prostească și nesăbuită!

— Voi face fotografii camerelor de la acest etaj, mi-a spus Farida. Whit, cu siguranță mai sunt altele sus?

Whit a dat din cap.

— Va trebui să ne mișcăm rapid ca să trecem prin ele. Poți să începi, voi fi chiar în urma ta.

Mi-am rotit privirea prin încăpere ca să mă familiarizez cu locul, în eventualitatea în care va trebui să ne retragem în grabă. În celălalt capăt, opusă locului în care ne găseam, se mai afla o ieșire, alături de o scară impunătoare.

— Te descurci de una singură? a întrebat-o Whit pe Farida. Fata a dat din cap, pregătindu-și deja aparatul de fotografiat, în timp ce se întorcea pe drumul pe care venisem. A apăsat pe clanța de la prima ușă și a văzut că era încuiată, așa că s-a așezat dinaintea ei și a făcut o poză. Apoi s-a tras puțin spre dreapta, înclinându-se într-o poziție diferită, și a mai făcut una, de data aceasta peretelui. Avea o expresie determinată pe chip, gânditoare, și am sperat în acea clipă că încăperea era plină cu destule dovezi ca să putem distruge toată piața neagră. Farida a încercat clanța de la următoarea ușă, a descoperit că este descuiată și, probabil, goală, zâmbind triumfător pentru o clipă înainte să dispară înăuntru.

Eu și Whit rămăsesem singuri, într-o atmosferă încărcată de tensiune.

— Isadora așteaptă, am spus, întorcându-i spatele.

Whit s-a întins spre mine, apoi a părut să se răzgândească. Mâna i-a alunecat pe lângă corp.

— Ai grijă!

M-am înfuriat. După tot ce-mi făcuse, îmi era greu să cred că îi păsa de bunăstarea mea.

— Nu te prefăce că îți pasă!

— Dar îmi pasă. Dacă vei fi prinsă, nouă, celorlalți, ne va fi greu să ieșim din clădire.

Avea sens; cei care se ocupau de licitație ar fi întors locul cu susul în jos, căutându-i pe cei care au venit cu mine. Am ignorat senzația bruscă de dezamăgire că, de fapt, nu își făcea griji în privința mea, personal.

— Voi avea grijă, am murmurat.

Înainte ca Whit să mai apuce să zică ceva, m-am îndreptat spre scaunul liber de lângă Isadora. Sora mea privea drept înainte, spre partea din față a încăperii întunecate, unde fusese amplasată o scenă din lemn. Un domn în vârstă, cu păr grizonant și un zâmbet larg pe chip, stătea în spatele podiumului șubred. S-a rezemat de el cu degajare, cu cotul îndoit, în vreme ce ochii îi alunecau prin sală. În partea lui dreaptă se afla un stand luminat de zeci de lumânări scurte și groase, care pluteau în aer, parcă prinse cu corzi invizibile. Preț de câteva secunde, m-am minunat de acest act magic, apoi atenția mi-a alunecat spre obiectul de pe platformă. Am mijit ochii, încercând să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba. Părea o amuletă sub formă de scarabeu, cu un lanț lung. Adjudecătorul a ridicat-o cu grijă și a arătat partea inferioară mulțimii.

— O otheadă doar, înainte să începem! a zis el, rânjind. Obrajii i s-au încrețit, ca o filă de hârtie mototolită.

— Sunt foarte entuziasmat de lotul de astă-seară.

Doar în această sală erau în jur de cincizeci de oameni. Majoritatea, atât domni, cât și doamne, erau în mod clar din Europa. Aveau o varietate de nuanțe de păr, de la blond-deschis la argintiu și negru ca abanosul, iar mulți dintre ei purtau haine la modă, bine croite, care ieșeau în evidență în decorul decăzut. Toți purtau măști negre din satin, simple și austere, care le acopereau aproape în totalitate chipurile, și stăteau pe scaune din lemn, aproape fiecare licitator strângând în mână o paletă.

— Noi nu avem paletă, am zis, înghiontind-o pe Isadora, care m-a

privit alarmată.

— Aveai de gând să cumperi ceva?

— Bineînțeles că nu! i-am răspuns. Dar ne-am integra mai bine dacă am avea și noi una.

— Nimeni nu se uită la noi, a spus ea, ridicând ușurel din umeri.

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit la Poarta Negustorilor! a strigat dintr-odată domnul în vârstă. Eu sunt Phillip Barnes și voi fi gazda dumneavoastră în această seară. Aș vrea să îi mulțumesc fondatorului nostru, a continuat, arătând spre un domn din rândul întâi, care, din motive lesne de înțeles, va rămâne anonim.

Fondatorul s-a ridicat și s-a întors spre mulțime, înclinându-și capul. Așadar, acesta era bărbatul responsabil pentru atâta rău și distrugere de la un capăt la celălalt al Nilului. Atitudinea lui crudă față de Egipt și de poporul lui, față de istoria sa, îmi atingeau un punct sensibil.

O parte din mine își dorea să sar în picioare, doar ca să țip la el, să dau frâu liber furiei, ca să umple întreaga sală, astfel încât individul să o simtă până în măduva oaselor. Dar mi-am înfipt degetele în marginea scaunului ca să mă controlez și m-am concentrat în schimb asupra înfățișării lui. Descrierea pe care i-o puteam face mai târziu i-ar fi putut servi lui *monsieur* Maspero, așa că am încercat să rețin cât mai multe detalii cu putință. Avea o burtă rotundă și, chiar dacă chipul îi era acoperit de o mască și purta pălărie, îmi puteam da seama că părul îi este negru precum cărbunele. Fondatorul s-a mișcat, gata să ia din nou loc pe scaun, dar fața îi era întoarsă în direcția noastră și s-a oprit, pe jumătate așezat, pe jumătate în picioare. S-a îndreptat îndată și i-a făcut semn unei persoane care se afla mai la o parte.

Bărbatul cu pricina a dat din cap, privind spre noi.

Isadora a tras scurt aer în piept.

— Ce facem?

Ceafa mi s-a acoperit de sudoare rece. M-am străduit să nu mă agit, să nu o iau la fugă din sală.

— Nu intra în panică și rămâi nemișcată! i-am șoptit. S-ar putea să nu fie nimic.

— Nu intru *niciodată* în panică! mi-a răspuns Isadora, în-

cruntându-se. O mare pierdere de timp. Probabil au observat că nu purtăm măști. Ar trebui să plecăm acum, înainte sa...

Dar era prea târziu. Bărbatul pășea deja spre noi și mi s-a căscat un gol în stomac. Mi-am apropiat picioarele, gata să sar. Dacă era nevoie, aveam să strig după Whit. Ar fi venit după mine alergând. Vinovăția era o motivație puternică.

— Nu-l împușca, am șoptit din colțul gurii.

— Nu-mi place situația asta, a zis Isadora și s-a aplecat ușor.

Chiar dacă jacheta acoperea pistolul pe care îl luase de jos, îi întrezăream luciul la fiecare gest mărunț.

Eram îngrozitor de conștientă că mai mulți dintre invitați se întorseseră spre noi, fără să-și ascundă curiozitatea.

Bărbatul a ajuns în dreptul nostru. Abia mai puteam să respir. Oare era pe cale să ne conducă afară din sală? Să ne împuște cu mâna lui? Să cheme pe cineva care să ne ia la întrebări?

— Fondatorul nostru a observat că nu aveți palete, a spus el,

A întins mâna spre buzunarul interior al hainei, de unde a scos paletele subțiri ca niște biscuiți, pe care ni le-a înmănat. După care și-a îndesat mâna în buzunarul exterior și a scos din el două măști negre.

— De asemenea, cerem tuturor invitaților să poarte astea. Isadora le-a luat pe amândouă și mi-a întins-o fără cuvinte pe una dintre ele.

— *Gracias!* am zis. Adică, mulțumesc.

— Da, mulțumim! a adăugat sora mea.

Bărbatul a dat din cap, ochii lui deschiși la culoare plimbându-se de la una la alta.

— Probabil v-am ratat când s-a deschis Poarta.

— Probabil, am zis.

— Toată lumea trebuie să se înregistreze înainte să intre.

— Scuze, ne-am grăbit să ne găsim locurile!

Si-a înclinat fruntea.

— Nu se va mai repeta, domnișoarelor, dacă veți dori să veniți și data viitoare.

Fără niciun cuvânt în plus, s-a îndepărtat tăcut. Ochii mi-au săgetat spre rândul din față, dar fondatorul uitase deja de noi și privea din nou spre scenă.

Phillip și-a dres vocea.

— Acum că ne-am așezat cu toții și stăm confortabil, a sosit momentul să trecem în revistă lucrurile de bază. Ca de obicei, iată care sunt regulile noastre: unu, nu trebuie să dezvăluți niciodată locul în care se află Poarta pe care ați intrat. Doi, toate plățile trebuie făcute în douăzeci și patru de ore. Fără excepții. Desigur, vă vom pune la dispoziție o adresă la care veți putea trimite fondurile. Trei, orice persoană care se face vinovată cu destăinuirea identității vreunuia dintre participanții la licitație va fi brutal pedepsită. Ați fost avertizați, a adăugat cu un zâmbet rece. Scuturată de fiori, mi-am legat masca, apoi mi-am ajutat sora să și-o lege pe a ei.

— Să începem licitația, a continuat Phillip. Vă voi prezenta lotul obișnuit de artefacte achiziționate în Egipt. Dar mai întâi, avem două obiecte unice pe care le-am descoperit recent și pe care mi-aș dori să vi le arăt tuturor.

A așezat amuleta la locul ei, pe stand.

— Primul obiect scos la licitație este acest extraordinar scarabeu plat, a cărui lungime depășește cu puțin cinci centimetri. Și, după cum v-am arătat, are două rânduri de hieroglife în partea de jos, despre care specialiștii noștri cred că reprezintă o vrajă protectoare pentru cei recent decedați. Licitația începe de la o mie de lire.

Imediat, mai multe palete s-au ridicat în aer.

— Nu-l recunosc, tu? mi-a șoptit Isadora.

Mi-am scuturat capul.

— Nu, nu cred că a aparținut Cleopatrei, i-am șoptit la rândul meu, în vreme ce adjudecătorul primea oferte și prețul creștea încontinuu. Mi-aș fi dorit să-i fi spus Faridei să facă poze sălii și celor din ea.

Isadora m-a înghiontit și apoi mi-a făcut semn din bărbie să privesc în spate. Mi-am întins gâtul și am văzut-o pe Farida făcând poze pe furiș, de pe coridor. Mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit, un fel de zâmbet întunecat, înainte să dispară.

— Vândut! a strigat adjudecătorul. Pentru șaisprezece mii de lire, doamnei cu numărul 43.

— Și dacă mama a decis să nu vândă artefactele Porții? m-a întrebat Isadora. Dacă a decis că este prea riscant?

Am cântărit întrebarea. *Mamá* era acum pe cont propriu, după ce îi trădase pe oamenii pentru care lucrase mai înainte, dar tot avea nevoie de cineva care să o ajute să mute artefactele. Nu puteam ști motivele din spatele faptelor sale, dar, în locul ei, aș fi considerat mai riscant să păstrez niște obiecte pe care departamentul de antichități le căuta în prezent, decât să încerc să le vând pe o piață care avea deja un renume.

— Va veni.

Ochii albaștri ai Isadorei au alunecat prin încăpere, la ceilalți invitați.

— Vezi pe cineva care ar putea fi ea?

I-am studiat la rândul meu pe ceilalți participanți, fără grabă - cu inima cât un purice, mi-am dat seama că era prea greu să diferențiezi o doamnă de alta. Am descoperit cel puțin două care aveau aceeași culoare de păr ca a ei, aceeași constituție suplă, dar nu puteam fi sută la sută sigură. Poate că nici nu avea să fie prezentă în persoană. Ar fi fost teribil de nesăbuit să-și facă apariția în același cerc în care se învârtea bărbatul pe care îl trădase.

Dar dacă nu era prezentă, cum avea de gând să vândă tot ce furase?

Mi-a trecut prin minte că ar fi putut să trimită un emisar. Era o idee plauzibilă și m-am aplecat să i-o spun Isadorei, însă chiar în clipa aceea pe scenă și-a făcut apariția o persoană purtând ceva albastru în mâinile înmănușate. Forma îmi părea familiară și mi s-a tăiat respirația. Întrezărisem relicva doar pentru o clipă, dar fusese îndeajuns cât să mi se aprindă sângele în vene. Nu i-am acordat nicio atenție bărbatului care se ocupa de artefactele neprețuite; nu îmi păsa decât de obiectul familiar. L-a amplasat pe stand, retrăgându-se numaidecât în culise, și am răsuflat ușurată, pentru că puteam în sfârșit să îl analizez mai bine.

O fracțiune de secundă mai târziu, nu mai puteam respira deloc.

Era o statueta în formă de viperă, din faianță egipteană. Inima mi-a bătut mai tare în piept și am fost acaparată de o amintire pregnantă, dureroasă. Un mormânt uitat, sub un templu. Insula Philae, înconjurată din toate părțile de stânci abrupte; fluviul Nil, care curgea într-un vârtej de albastru și verde. Nisipul fierbinte, pe care îl simțeam

prin pielea cizmelor; degetele mele, pătate de cărbune. Whit se învârtea prin apropiere, cataloga artefacte. Abdullah și Ricardo se certau despre una-alta.

— Isadora, am șoptit, artefactul acela este din mormântul Cleopatrei!

Sora mea s-a încruntat.

— Ești sigură? Nu îl recunosc.

— Sunt convinsă.

Am strâns mai tare paleta.

— Pentru că l-am desenat.

Isadora s-a rezemat de spătarul scaunului și am văzut-o pentru prima oară stând aproape neglijent.

— Dacă mama nu e aici, la ce bun?

Roțițele mi se învârteau în cap și răspunsul începea să se contureze. Când a început adjudecătorul să vorbească, descriind obiectul, apoi anunțând prețul de pornire, știam exact ce trebuie să fac.

— Licităția începe de la două mii de lire.

Am ridicat paleta.

— Cinci mii de lire!

Isadora a tușit tare, cu chipul delicat din ce în ce mai roșu. Cu mâna liberă, am bătut-o pe spate.

— E bine, dar praful în camera asta e ceva de speriat!

Fondatorul s-a întors spre mine. Aș fi putut să jur că zărisem un zâmbet pe chipul lui înainte să-și reia poziția. În clipa următoare, s-a ridicat și a părăsit încăperea.

Phillip și-a revenit din uluire, deși nu putea să-și ascundă cu totul entuziasmul din glas:

— Cinci mii de lire pentru domnișoara vivace din spate. Oferă cineva cinci mii două sute?

Cineva, de pe rândul din mijloc, a ridicat paleta.

— Cinci mii două sute! a anunțat Phillip. De la domnul cu haină verde. Oferă...

— *Zece mii de lire!* am zis.

Isadora și-a înăbușit geamătul.

— Să-ți aduc aminte că nu ai niciun ban? Pungașul tău de soț i-a

risipit într-o singură zi.

Am ignorat-o, așteptând să văd ce va face adjudecătorul. Pe rândul din fața noastră, mai mulți invitați s-au răsucit pe scaune ca să se holbeze la mine, cu gurile căscate. Câțiva au început să șușotească între ei, iară îndoială întrebându-se ce era atât de special la statuia sub formă de viperă.

— Doamnelor și domnilor! a spus Phillip. Presupun că ar trebui să menționez unde a fost găsită! A stat ascunsă timp de două milenii, în camera funebră a unuia dintre cei mai faimoși conducători ai Egiptului antic.

Mai mulți invitați s-au aplecat în față, în mod evident interesați.

— Căutarea mormântului acestui conducător a aprins imaginația întregii lumi, în egală măsură cu cea a Arcăi lui Noe și a Sfântului Graal. Sunteți pregătiți să aflați despre cine este vorba?

Phillip a zâmbit îngâmfat, ca un bărbat care știe că publicul îi ciugulește din palmă.

— Această viperă a fost descoperită alături de unul dintre faraonii Egiptului - o femeie al cărei nume este renumit, legendar.

Cineva a scos un mic țipăt de surpriză, iar în mulțime s-a răspândit un freamăt de interes, de parcă invitații ar fi visat mai înainte, dar acum se treziseră și erau alerți.

— Această femeie, despre care se bănuiește de mult timp că ar fi fost o Vrajitoare talentată, este descendenta unei alchimiste faimoase, care a făcut uluitoarea descoperire prin care plumbul poate fi preschimbat în aur. Se zvonește că a scris instrucțiunile respective pe o singură bucată de pergament. Phillip și-a schimbat poziția și s-a întors, ca să se poată adresa celeilalte jumătăți a sălii.

— Nimeni nu a găsit acest pergament - *până acum*. Dar poate că locul de odihnă veșnică al acestei vipere ne va oferi un indiciu în această privință.

— Cum? a strigat cineva, iar adjudecătorul s-a răsucit din nou, găsindu-l din ochi pe bărbatul care adresase întrebarea.

— Pentru că, în ce loc mai bun să se afle Crisopeia, dacă nu în mormântul descendentei alchimistei? Vestea va fi preluată în curând de toate ziarele, însă deocamdată aveți plăcerea de a o auzi primii, la

Poartă: au fost descoperite mormântul Cleopatrei și o varietate extraordinară de comori prețioase!

Phillip a zâmbit, oprindu-se pentru un efect mai dramatic, în vreme ce mulțimea forfotea de entuziasm nestăpânit.

— Și acum, să reluăm licitația!

— Zece mii cinci sute de lire! a strigat cineva, fluturându-și paleta.

I-am aruncat o privire urâtă individului, cu paleta deja ridicată deasupra capului.

— Cincizeci de mii de lire!

Toată lumea a amuțit și Isadora s-a afundat în scaun, gemând încetișor.

— Cincizeci de mii de lire, a repetat adjudecătorul cu glas pierit.

Și-a dres vocea, apoi și-a scuturat capul, de parcă nu și-ar fi crezut propriile cuvinte. Cu o voce mai puternică, a zis:

— Oferă cineva cincizeci și una de mii?

Nimeni nu s-a clintit.

— Nu? a întrebat Phillip. Mi se pare cinstit. Vândut! Tinerei domnișoare, care se pare că este o admiratoare înfocată a Cleopatrei!

Pe scenă și-a făcut apariția tânărul de mai devreme, cu mâinile înmănușate, și a ridicat cu mare grijă statuia. Deși o mască îi ascundea chipul, părul castaniu îi lucea în lumina lumânărilor. Avea o cămașă diferită față de cea purtată mai devreme și, chiar dacă nu aruncase nici măcar o privire în direcția mea, îi simțeam furia.

Pungașul meu de soț!

— Acela e Whit, a zis uluită Isadora. Nu-i așa? Dar nu purta o cămașă albastră mai devreme?

— Chiar este Whit, i-am confirmat sumbru. Și chiar purta o cămașă albastră. Probabil și-a distrus-o sau o folosește pe aceasta ca să se deghizeze.

— Ce Doamne iartă-mă face?

Mi-am masat tâmpilele, care începeau să mă doară din ce în ce mai tare. Când voi învăța să am mai multă grijă cu soțul meu pungăș? Licitatia îi trezea multe tentații, din moment ce umbla după bani.

— S-ar putea să fure vipera.

— *Poftim ?*

Whit a dispărut într-o altă încăpere, în vreme ce mulțimea sporovăia, mai multe persoane fixându-mă în continuare fățiș cu privirea. Lucru pentru care, mi-am zis, nu puteam să le învinovățesc. Provocasem ceva vâlvă. Am sărit în picioare, hotărâtă să îl urmez pe Whit, dar cineva a tușit în spatele meu.

M-am întors, surprinsă. Era același bărbat de mai devreme, cel care ne oferise măștile și paletele.

— Scuză-mă! a zis el. Dar fondatorul și-ar dori să discute cu tine.

Privirea i-a alunecat spre sora mea, care s-a ridicat în picioare, dar și-a scuturat capul.

— Nu, cu tine nu. Doar cu ea.

* * *

Planurile soției mele o să-mi aducă sfârșitul.

Am privit cum se așază cu afectare lângă Isadora, cu capul probabil plin de idei nesăbuite, care aveau să se termine prost. M-am încruntat, forțându-mă să-i întorc spatele ca să o urmez pe Farida, ocupată să fotografieze ușile închise și diferitele porțiuni din perete. Uneori ciocănea încetișor într-o anumită zonă, iar când auzea un sunet specific, zâmbea în barbă înainte să apese pe butonul lateral al aparatului portabil.

— Voi explora etajul superior! i-am șoptit, trecând pe lângă ea.

— Urc și eu curând, mi-a răspuns, imediat ce termin de făcut suficiente poze aici.

Am încuviințat pe mutește, cu capul întors peste umăr, și am urcat treptele. Al treilea etaj arăta cumva mai rău decât celelalte două. Un strat gros de praf și murdărie acoperea podeaua cu parchet, iar covoarele fuseseră la un moment dat date la o parte. Mirosea puternic a umezeală și m-am crispat când duhoarea intensă mi-a intrat pe nări. M-am mișcat silențios, făcând cât mai puțin zgomot cu putință cât verificam camerele deschise, aflate în aceeași stare de degradare ca restul casei. Una dintre încăperi era închisă, așa că am ridicat piciorul, gata să o dobor, însă în ultima clipă mi-am scuturat capul.

Prea multă zarvă. Puteau să se ocupe de ea Farida și aparatul ei de fotografiat magic.

Vocea adjudecătorului a spulberat tăcerea și m-am strecurat spre

spațiul deschis ca să arunc o privire la ce se petrecea cu un etaj mai jos. Am străbătut perimetrul dreptunghiular, atent să rămân în umbră. Dintr-un anumit unghi, o puteam vedea pe Inez, la locul ei. N-ar trebui să joace niciodată poker. Fata asta era o carte deschisă.

Mi-am alungat-o din minte și am încercat să mă concentrez asupra relicvelor. Eram pe cale să mă îndepărtez de balcon când am văzut un bărbat apropiindu-se de Inez. Ea și-a păstrat cumpătul, însă chiar și din locul în care mă aflam puteam să citesc teama întipărită pe fruntea ei brăzdată de cute. În câteva secunde, pumnalul pe care îl aveam ascuns în gheată era la mine în mână. M-am apropiat de balustradă, pregătit să-l azvârl în bărbatul acela dacă îndrăznea să-i arunce chiar și o privire greșită.

Am ridicat pumnalul, răsuflând ușor. Picioarele îmi erau poziționate în așa fel încât să pot genera destulă forță cât să-l trimit în zbor, drept în gâtul individului. Secunde se scurgeau lent.

Bărbatul nici nu bănuia cât de aproape e de moarte.

Dar i-a întins lui Inez o paletă și o mască - și m-am relaxat puțin. Abia după ce s-a îndepărtat mi-am pus arma la loc în gheată. Atenția mi s-a îndreptat spre scenă, unde obiectul scos la licitație fusese așezat pe o platformă. Părea o bijuterie scumpă, cu un lanț lung de aur și pietre prețioase, care scânteiau în lumina blândă a lumânărilor.

Dar eram mai interesat de angajatul care adusese obiectul pe scenă.

Când m-am îndepărtat de balustradă, în minte a început să- mi încolțească o idee. Am dat de alte scări și le-am coborât în grabă. Această aripă a clădirii era mai puțin zgomotoasă - susurul unor conversații șoptite pluteau până la mine, în timp ce-mi croiam drum pe un hol lung. La fel ca în cealaltă aripă, coridorul conducea spre multe alte camere, unele cu ușile deschise, altele cu ele închise. Când am ajuns în capăt, am aruncat o privire de după colț. Doi bărbați, care se aflau cu spatele la mine, discutau în șoaptă. M-am strecurat mai aproape de ei.

Licitația a început, nu departe de locul în care mă aflam.

Când zgomotele au devenit mai puternice, mi-am ridicat mâinile și le-am izbit capetele unul de altul. Cu putere. S-au prăbușit la pământ, iar eu le-am târât trupurile inerte întruna dintre camerele goale.

— Ce faci? m-a întrebat cineva, de undeva din spatele meu. M-am încordat, dar am părăsit încăperea, închizând ușa după mine. În capătul holului, un bărbat scund stătea în tocul uneia dintre ușile deschise și mă privea curios.

— N-ar fi trebuit să păzești camera asta? m-a întrebat cu un accent englezesc, arătând din cap ușa din spatele lui.

N-a fost ușor să-mi ascund amuzamentul, dar tot am reușit.

— Mi s-a părut că aud ceva.

Bărbatul scund a făcut un pas spre mine, însă am ridicat o mână.

— Doar șobolani. M-am ocupat de ei.

M-a privit cu precauție, apoi a ridicat din umeri și a intrat înapoi în camera din care ieșise. L-am urmat înăuntru și am rămas mut. Lăzi din lemn, majoritatea bătute în cuie, acopereau aproape fiecare centimetru din podea. Peste tot erau răspândite sticle de vin și teancuri de ziare vechi. Folosite probabil pentru a proteja antichitățile împachetate.

Bărbatul scund încă mă cerceta bănuitor. În mod clar neliniștit, și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și a înghițit un nod, privirea fugindu-i spre ușă.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Atmosfera a devenit tot mai tensionată și aveam senzația că încerca să mă prindă într-o clipă de neatenție. Orice mișcare bruscă din partea mea l-ar fi alarmat și ne aflam prea aproape de sala în care se desfășură licitația. Nu puteam risca să-l aud strigând după ajutor. Atenția mi s-a îndreptat din nou spre ziare. Cu nonșalanță, am ridicat pachetul de deasupra și m-am prefăcut că citesc prima pagină.

— Am fost angajat recent, am zis relaxat, răsfoind *Gazeta egipteană*.

Recunoșteam tipul acesta de presă. Toate articolele erau scrise în engleză și ilustrau interesele numeroaselor țări europene, care investiseră în activitățile arheologice ale compatrioților sau în producția de bumbac egiptean.

În fine! N-am pus mâna pe ziar ca să-l citesc.

— Știi, trebuie să muncim, mi-a zis individul, iritat.

— Atunci, spune-mi ce să fac, am replicat, făcând ziarul sul și strângându-l până când s-a îngustat într-un punct ascuțit.

Bărbatul scund a arătat spre un munte de lăzi stivuite una deasupra celeilalte.

— Aceasta este următoarea.

A desfăcut un capac cu o rangă, iar eu m-am tras mai aproape, cu pulsul accelerat și ziarul făcut sul într-o mână. Am aruncat un ochi în ladă, conștient că bărbatul aflat de cealaltă parte era agitat și respira greoi. Pentru o clipă, m-am întors în timp, sub pământ, în locul de odihnă al Cleopatrei.

Inez îngenunchease în fața unui rând de figurine, strângând într-o mână creionul de cărbune și în cealaltă agenda. Văzusem statuia în trezorerie; eram convins de asta - și de faptul că Inez o desenase.

Mi-am ridicat ochii și am întâlnit privirea pătrunzătoare a tovarășului meu, care ținea un pumnal în mâna dreaptă.

— Ai mai văzut-o! mi-a zis pe un ton acuzator. Unde sunt ceilalți doi bărbați?

— Ți-am spus, i-am explicat calm. M-am ocupat de șobolani.

Bărbatul a sărit în spatele lăzii și a lovit cu pumnalul. I-am blocat mișcarea, dar lama mi-a atins brațul, sfâșiindu-mi cămașa. Mi-am coborât privirea la ruptura uriașă, iritat.

— Era cămașa mea cea mai confortabilă, am mormăit.

A dat să mă lovească din nou, dar l-am evitat și l-am izbit cu putere în ochiul drept. A gemut și, de data aceasta, pumnalul s-a abătut asupra mea în mișcări arcuite, haotice. M-am ferit, ratând la mustață tăișul.

— Of, ce dracului! am șuierat. *Destul!*

Bărbatul scund s-a repezit din nou la mine, cu o privire sălbatică. Vârful lamei mi-a zgâriat celălalt braț - am înjurat, m-am răsucit și i-am înfipt capătul ascuțit al ziarului sub bărbie. Ochii i s-au mărit și i-a țâșnit sângele pe gură. Cu degetul arătător l-am împins în piept și s-a prăbușit grămadă.

Mi-am coborât privirea la cămașă și am oftat. Acum nu mai aveam cum să o curăț. În grabă, l-am târât pe bărbat în camera în care îi pusesem la pământ pe ceilalți doi paznici. Am luat masca și cămașa unuia dintre ei și mi le-am pus repede pe ambele, înainte să mă întorc după artefacte. Desfăcusem unul dintre covoarele rulate, ca să acopăr

sângele, chiar în clipa în care cineva intra în cameră cu o planșetă.

— Trebuie prezentat următorul artefact, a zis bărbatul, strâmbând din nas. Doamne, ce urât miroase în camera asta!

A arătat nerăbdător spre statueta.

— Aceea e. Și nu uita să porți mănuși!

Am găsit mănușile pe una dintre lăzi și mi le-am pus înainte să scot vipera din cuibul ei de hârtie. Apoi l-am urmat pe bărbat în sala în care avea loc licitația, aruncând un ochi la planșetă, peste umărul lui.

Pe ea erau prinse pagini întregi, pline cu adrese.

Am zâmbit în sinea mea, înainte să ies pe scenă.

CAPÍTULO CATORCE

Bărbatul m-a privit nerăbdător, cu sprâncenele ridicate deasupra măştii. Partea de sus a feţei îi era ascunsă şi-şi unise buzele într-o linie subţire, o atitudine vădit dezaprobatore, îmi dădea senzaţia că nu îl încântă peste măsură ce trebuia să facă şi că, poate, era vorba despre ceva ce nu se întâmpla de obicei pe durata unei licitaţii.

— Fondatorul vrea să mă vadă, am repetat.

Isadora a ridicat bărbia.

— Dar de ce?

Poate că fondatorul voia să se asigure că am fondurile necesare sau pur şi simplu îşi dorea să mă cunoască. Oricare ar fi fost situaţia, nu ştiam cum aş fi putut să ies din ea iară să atrag atenţia sau să trezesc suspiciuni. Planul meu avea să funcţioneze doar dacă-l duceam până la capăt.

— E în ordine, Isadora.

Sora mea a mijit ochii la mine.

— Merg cu tine.

— Dacă vrei, a zis bărbatul. Dar el vrea s-o vadă doar pe ea.

— Te-am auzit de prima oară, a spus Isadora cu răceală. Dar sora mea nu merge nicăieri iară mine.

— Cum vrei, dar vei aştepta în faţa uşii cât ei discută afaceri.

— Nu este acceptabil.

Bărbatul nu s-a obosit să răspundă, dar a aşteptat să ieşim de pe rândul din spate şi, cu un zâmbet enigmatic, ne-a făcut semn să-l urmăm. Parcă aş fi fost un copil care nu s-a purtat frumos la cină, iar acum trebuia să dea socoteală. Bărbatul mergea repede şi am simţit, mai degrabă decât să văd, curiozitatea apăsătoare a celorlalţi invitaţi, care-mi urmăreau fiecare mişcare. Isadora şi-a păstrat în mod admirabil bărbia ridicată, dar îşi ţinea mâna în dreptul buzunarului de la fustă, unde ştiam că are pistolul subţire, o cutie mică cu gloanţe şi celălalt pistol, pe care îl luase de jos.

Era o panoplie cu arme umblătoare.

Bărbatul mascat ne-a condus spre aripa opusă, pe lângă încăperi goale care ar fi putut să fie birouri, până când am ajuns la ultima cameră, cea din capătul coridorului.

— Iată-ne!

A ținut ușa deschisă, așteptând să intru.

Isadora s-a uitat urât la el, dar i-am atins ușor brațul surorii mele.

— Voi fi bine!

Am privit-o cu subînțeleș și am ridicat ușor din sprâncene. Dacă dădeam de necaz, trebuia doar să strige după ajutor. Companionii noștri erau pe aproape.

A dat din cap, în semn că a înțeleș.

— Vei fi bine aici, afară, de una singură? am întrebat-o. Isadora i-a aruncat o privire rece însoțitorului nostru stoic.

— Cred că el are de gând să-mi țină companie.

— Așa e, a zis bărbatul și am surprins o urmă de amuzament.

Mulțumită că Isadorei nu i se va întâmpla nimic rău, am intrat în cameră. L-am găsit pe fondator cu spatele întors la mine, privind pe geam. Era singura persoană dinăuntru, în încăpere nu se aflau scaune, nici perne sau vreun raft cu cărți. Sub tălpi mi se întindeau covoare murdare, atât de subțiate că abia le simțeam. Pereții și tavanul erau simple, singura decorațiune fiind draperiile mucezite, împinse în partea dreaptă a oglinzii. Dar exista o masă pe care am observat trei lumânări aprinse, aruncând umbre sinistre dinspre bărbatul cu chipul întors.

Ușa a fost închisă în urma mea și am tresărit.

Fondatorul s-a întors, cu masca încă la ochi și o pălărie pe cap, trasă peste fruntea lată. Avea un ten ușor bronzat și buze subțiri, care s-au lăbărțat într-un zâmbet strâmb.

— Se pare că trebuie să vă felicit! a zis el. Domnișoară?

— Doamnă, de fapt, i-am răspuns. Vă mulțumesc! Trebuie să semnez ceva?

Și-a fluturat mâna expeditiv.

— Curând. Formalitățile pot aștepta, cu siguranță. Am vrut să o cunosc pe tână fascinată într-o asemenea măsură de un șarpe.

Felul în care vorbea îmi suna cunoscut. Nu atât glasul, cât senzația

pe care mi-o trezea; senzația că ar trebui să am grijă la fiecare cuvânt pe care îl rostesc. Mă simțeam de parcă aș fi luat parte la un joc complicat de șah, iar el știa fiecare mișcare ce trebuie făcută, în vreme ce eu încă încercam să înțeleg regulile.

— Ei bine, acum ai cunoscut-o. Poate că ne-am putea ocupa de detalii? Aș prefera să îmi văd de drum.

Am arătat spre fereastra dincolo de care întunericul nopții se mai estompase. În curând aveau să se ivească zorile.

— E târziu. Sau poate e devreme?

Fondatorul mi-a zâmbit.

— Cum ai auzit despre licitație? Nu ți s-a trimis o invitație.

Nu avea rost să mint. Știa cu siguranță câte invitații fuseseră trimise și cui.

— De la un prieten. N-am putut rezista tentației de a participa, am adăugat.

— Ce prieten?

— Nu voi încălca niciuna dintre regulile voastre. Sunt o colecționară.

— Chiar așa? Am crezut că ești turistă.

Am clipit, confuză.

— Turistă?

Buzele i s-au contorsionat într-un zâmbet.

— Așa mi-ai spus data trecută.

Groaza m-a strâns în ghearele ei. Nu era prima oară când vedeam zâmbetul acela îngâmfat, iar tonul lui alunecos îmi aducea aminte de o conversație neplăcută pe care o purtasem mai demult. Fondatorul și-a ridicat mâna, și-a scos mânușa cu dinții. În fața ochilor mei, pe degetul lui mic, se afla inelul de aur pe care mi-l trimisese tata în vară, chiar înainte de dispariția lui.

— *Tu!* am șoptit.

Și-a scos masca, dezvăluind chipul lui Basil Sterling, întregit de mustața lui revoltătoare și de aerul condescendent.

Furia îmi aprindea sângele, un râu de foc care-mi șerpuia iute prin vene și-mi întetea bătaile inimii. Bărbatul acesta ordonase să fiu răpită, dar acoliții lui o confundaseră pe Elvira cu mine - din cauza

influenței crude a lui Lourdes.

— Verișoara mea a murit, am spus cu glas tremurat. E *moartă*!

— Știu, a zis. O întâmplare nefericită, care ar fi putut să fie evitată în totalitate. Am putea face în așa fel încât să nu se repete, dacă vei colabora.

Spaima mi-a alunecat pe piele, înfiorând-o. Stomacul mi s-a făcut ghem din cauza apropierii dintre noi, iar instinctul de a fugi m-a copleșit dintr-odată. Bărbatul acesta era un monstru. Am aruncat o privire în spatele meu, măsurând distanța până la ușă, și m-am rugat ca Isadora să fie încă de cealaltă parte.

Domnul Sterling a râs scurt.

— Vreau doar să purtăm o conversație productivă. Îți promit că vei părăsi clădirea nevătămată.

Am observat că nu pomenise nimic despre Isadora.

— La fel și însoțitoarea mea.

— Desigur. *Dacă vei colabora.*

— N-ai de gând să mă lași să plec, am zis.

Uram tonalitatea unsuroasă a vocii lui. Mă simțeam de parcă mi-ar fi murdărit hainele, de parcă ar fi otrăvit aerul pe care îl respiram.

— Ți-am văzut chipul, te-aș putea denunța cu ușurință. Rânjetul i s-a lățit și mai tare.

— Cui? Autorităților? Alcătuite în mare parte din conaționalii mei?

Frustrarea mă rodea, îmi era greu să articulez cuvintele. Avea dreptate, oamenii în care mă puteam încrede erau puțini la număr. Dar poate că *monsieur* Maspero putea fi rezonabil?

Domnul Sterling m-a măsurat cu viclenie.

— În locul tău, nu mi-aș pune speranțele nici în *monsieur* Maspero. Cred că se bucură de roadele muncii mele. Dar chiar insist să încerci, draga mea! Abia aștept să descoperi cât de puține opțiuni ți-au rămas.

— Trebuie să existe *cineva* în țara asta care nu este corupt!

— Toată lumea are un preț.

— Ești dezgustător! Un criminal cu acte-n regulă!

A ridicat neglijent din umeri.

— Nu ai nicio dovadă.

Nu, dar Farida ar fi putut să aibă. Și faptul că știam asta m-a ajutat

să rămân pe poziții. Domnul Sterling nu știa despre aparatul magic. Nu știa că Whit se furișează pe coridoare.

Dar mintea mi s-a oprit *din nou* la soțul meu. Care poate mă trădase iar și acum fura atâtea artefacte câte putea duce. Poate că ieșea chiar acum pe poartă, abandonându-ne.

— Ce vrei să știi? l-am întrebat pe fondator, îndepărtându-mă de el.

Dispăruse orice speranță de a o găsi pe mama. Planul meu nu avea să funcționeze. Noaptea aceasta fusese blestemată de la început.

— Ce vrea orice bărbat care se află în poziția mea? Informații.

— Nu am nicio...

— Spune-mi unde-i pot găsi pe Lourdes și pe asociatul ei. Un anumit domn Fincastle, corect?

Ca prin minune, am reușit să păstrez o expresie neutră; începeam să învăț de la Whit. Cum sfinților știa domnul Sterling despre domnul Fincastle? Ce-i drept, se cam învârteau în aceleași cercuri dubioase.

— Nu știu unde e niciunul dintre ei.

Domnul Sterling și-a înclinat capul, de parcă ar fi așteptat să surprindă minciuna în tonul vocii mele.

— De aceea mă aflu aici, am subliniat. Nu am idee pe unde umblă - nici ea, nici domnul Fincastle.

— Ah! De aceea ai licitat obiectul, sperând că astfel vei afla unde trebuie să direcționezi fondurile.

Am strâns din buze, copleșită de dezamăgire. Bineînțeles că se gândise și el la același lucru.

— A dat o adresă falsă, am ghicit.

— Nu e proastă, din păcate. Ei bine, se pare că nu-mi ești de folos până la urmă.

M-am încordat și am făcut încă un pas înapoi.

Domnul Sterling a băgat de seamă și și-a scuturat capul cu regret.

— Se pare că te sperii. Păi, mă gândesc că e normal. Ce păcat că asta simți, de vreme ce amândoi avem același scop. Gândește-te ce am putea realiza împreună!

— Doar nu-mi propui să colaborăm? l-am întrebat, uluită.

— Așa ar fi pragmatic.

— Nu te-aș ajuta niciodată, *domnule!*

— Recunosc, sunt dezamăgit. Însă, pentru a-ți dovedi că intențiile mele sunt bune, poate că ți-aș putea da înapoi ceva ce îți aparține?

Si-a scos inelul de aur și mi l-a întins.

M-am holbat la el, cu mâinile strânse în pumni.

— Nu este al meu. A fost al Cleopatrei!

— Totuși, a ajuns cumva în posesia ta. Ce găsești, al tău să fie - cum se zice. Ei, hai! Acesta e felul tău de a-mi arăta că nu-l dorești înapoi?

A dat să-și pună inelul la loc pe degetul mic.

Nu-i puteam permite să facă asta. Era ultimul lucru pe care mi-l oferise *papá* și, oriunde s-ar fi aflat, fie că era viu sau mort, nu și-ar fi dorit ca omul acesta dezgustător să-l păstreze.

— Nu! am zis repede. Îl vreau!

Domnul Sterling s-a oprit în loc, apoi mi l-a întins din nou.

— Atunci, e al tău.

Nu-mi doream cu niciun chip să mă apropiu de el, dar nu se clintea din coltul camerei. Am traversat distanta dintre noi și am înhățat bijuteria din mâna lui întinsă. Magia m-a învăluit brusc, familiară, și aroma trandafirilor mi-a inundat gura. Mă simțeam de parcă aș fi reînnodat legătura cu un vechi prieten. Senzația s-a accentuat și a trebuit să trag aer în piept de mai multe ori ca să mă obișnuiesc cu vibrația care mi se răspândea de-a lungul brațului, ridicându-mi firele de păr.

Domnul Sterling a arătat spre ușă.

— Ești liberă să pleci, așa cum am promis.

Am fugit fără să mă uit înapoi.

Isadora mă aștepta de cealaltă parte a ușii, cu brațele încrucișate, bătând din picior pe podeaua veche. Când am ieșit, a răsuflat ușurată.

— Unde e tovarășul tău? am întrebat-o.

— L-am împușcat, mi-a răspuns ea gingaș.

— *Poftim ?*

— Glumesc. *Pot* fi amuzantă uneori.

Am privit-o în ochi.

— Isadora, nu știu cum să-ți zic, așa că am să ți-o zic direct: nu a fost amuzant.

A zâmbit afectat.

— Poate nu pentru tine.

— I-ai văzut pe ceilalți?

— Am stat aici tot timpul. Am păzit ușa.

— Și Farida? Whit?

— Dacă presupunem că Whit nu a fugit cu artefactele și că ne-a abandonat, ar trebui să ne aștepte la locul de întâlnire. Sper că alături de Farida.

Farida și-a ridicat agitată privirea. Pe cerul vinețiu se împrăstia o lumină lăptoasă.

— *Unde este?*

Așteptam în locul stabilit pentru întâlnire, privind cum invitații părăsesc clădirea într-un flux constant și tăcut. Am fost primele care plecaseră, îndreptându-ne rapid spre colțul întunecat de stradă care dădea într-o alee îngustă.

Participanții la licitație se împrăstiau în toate direcțiile. Lam căutat din priviri pe Whit, dar nu l-am zărit în mulțime.

— Nu-mi face plăcere să spun asta, a comentat Isadora, dar soțul tău este un hot trădător care...

— Care ce?

Ne-am răsucit cu fața spre alee. Whit stătea cu mâinile în buzunare și avea o expresie indescifrabilă pe chip.

— Continuă! Abia aștept să aud și restul.

— Cum ai ajuns pe scenă? l-a întrebat Isadora. De fapt, să o luăm cu începutul: de ce te aflai pe scenă?

Whit ne-a făcut semn să-l urmăm.

— Ar trebui să ne întoarcem la hotel.

Extenuarea îmi îngreuna atât de mult pașii, încât aveam senzația că înaintez prin noroi, și mă mișcăm încet, ezitant. Eram trează de aproape douăzeci și patru de ore și începeam să simt efectele lipsei de somn. Farida tot căsca și până și Isadora arăta puțin răvășită. Părul ei frumos coafat alunecase din strânsoarea cocului, iar poalele rochiei i se murdăriseră pentru întâia oară.

— Farida, ai reușit să fotografiezi depozitul? a întrebat-o Whit.

Fata a dat din cap, căscând din nou, larg.

— Scuze, da. Dar în mare parte am fotografiat doar lăzile. Din

păcate, nu le deschid decât înainte să fie prezentate artefactele. Am găsit o rangă, cu care am reușit să deschid doar una dintre lăzi. Înăuntru am găsit o statueta masivă. Doar vârful capului i se vedea printre zierele în care era împachetată. Am fotografiat-o oricum, deși nu sunt sigură dacă ne va ajuta prea mult. Am avut însă grijă să pozez fiecare ladă în parte. Au fost expediate din Bulaq.

— Sunt sigură că fotografiile pe care ai reușit să le faci vor fi îndeajuns. Ai făcut poze și sălii în care a avut loc licitația și tuturor celor prezenți, am zis.

— Și toți purtau măști, a comentat Isadora rece.

— Și majoritatea aveau spatele întors, a mormăit Whit.

— Dar adjudecătorul? am întrebat. Acel Phillip Barnes. El era cu fata la tine.

Farida a părut să se lumineze, dar s-a întristat la loc într-o clipă.

— Poate, doar că era în continuă mișcare, nu-i așa? Ce ne facem dacă imaginea este prea încețoșată și ne va fi greu să-l identificăm?

— Ne vom gândi la asta la momentul potrivit, am zis. Poate că l-ai surprins perfect.

Am luat-o pe același drum pe care veniserăm și, în cele din urmă, dinaintea ochilor noștri a apărut Shepherd's. Treptele familiare de la intrare îmi creau o senzație plăcută, de confort. De când am plecat din Argentina, acesta era locul pe care îl simțisem cel mai mult ca fiind acasă. Cairo se trezea treptat și, în curând, străzile au început să răsunе de agitația obișnuită a dimineții. Două birje trase de măgăruși ne-au tăiat calea uruind, în vreme ce vânzătorii strigau diferitele mărfuri expuse la vânzare. Cineva vindea cafea proaspătă, la o mică furgonetă de lângă intrarea în hotel. Whit a privit-o cu jind, însă până la urmă trebuie să fi decis că era prea obosit ca s-o mai bea.

Fusese mai mult tăcut pe drum și ardeam de curiozitate.

— Whit, am spus. Ne vei face să te întrebăm din nou? Ce căutai pe scenă?

— L-am înlocuit pe bietul băiat care primise responsabilitatea de a aduce și a lua artefactele de pe podium. Astfel, după ce am pus mâna pe viperă și am dus-o înapoi în depozit, am putut să aflu unde trebuie făcute plățile.

Și-a afundat mâna în buzunar și a scos un petic de hârtie.

— Am notat adresa.

M-am încruntat.

— Știu din surse sigure că este falsă.

Ajunsesem în dreptul scărilor, dar cuvintele mele l-au făcut pe Whit să se oprească brusc.

— Aș vrea să vorbesc cu tine între patru ochi. Te rog!

Fetele s-au oprit la jumătatea scării. Isadora îl privea pe Whit cu scepticism, iar când și-a întors ochii spre mine, am citit în ei o întrebare. Am dat ușor din cap. Sora mea s-a întunecat la chip, dar a urmat-o pe Farida înăuntru.

— Cine este sursa? m-a întrebat Whit.

— Am avut o mică întâlnire cu fondatorul Porții Negustorilor, i-am răspuns nonșalant. Nu a fost plăcută, ci doar foarte revelatoare.

Whit aștepta să îi explic, cu umerii încordați. În glasul plat i se citea furia abia stăpânită.

— Te-a rănit?

Mi-am scuturat capul.

— Nu, dar mi-a arătat adevărata lui identitate.

Whit a ridicat o sprânceană.

— Nu-mi place cum sună. Ai devenit un punct slab.

Mi-am amintit cât de tare mă îngrețosase bărbatul și m-am înfiorat.

— E Basil Sterling. Măcar atât ghiciserăm și noi, îți mai aduci aminte? Și mi-a înapoiat inelul, am adăugat, ridicând mâna.

Whit s-a aplecat spre mine și și-a trecut vârful degetului peste suprafața plată pe care era desenat cartușul Cleopatrei.

— Presupun că nu mai are nevoie de el, acum că mormântul a fost găsit și prădat.

O cută adâncă i-a apărut între sprâncene în timp ce mă cerceta cu atenție.

— E straniu că ti-a dat ceva atât de valoros.

— Nu cred, am zis lin. Încerca să mă mituiască.

— Atunci, vrea ceva în schimb.

Privirea lui Whit s-a reîntors îngrijorată la inel.

— Ți-a spus ce anume?

— Voia să știe unde este mama. Și iubitul ei. I-am spus că nu știu unde sunt și a părut că mă crede.

Whit m-a privit cu ochi mici.

— Serios?

— I-am spus că singurul motiv pentru care ne aflam acolo era acela că încercam să aflăm care este adresa mamei.

— Inez! a spus Whit, frecându-se la ochi.

— Și el a avut același plan ca mine, am zis pe un ton defensiv. S-a gândit că dacă mama avea îndrăzneala să vândă unul dintre artefactele furate de la el, i-ar putea oferi o adresă la care să se facă plata. Atunci a recunoscut că adresa ei este falsă.

— Probabil că așa e, a aprobat Whit. Dar Lourdes nu ar fi renunțat la viperă fără a primi ceva în schimb. Vrea *bani*. Am clipit la el.

— *Știu* asta! Unde vrei să ajungi?

A ridicat bucățița de hârtie.

— Vreau să zic că poate această adresă nu ne va conduce *direct* la ea, dar următoarea da. Pentru că, dacă aș fi fost în locul ei, n-aș scăpa din ochi această adresă. Lourdes nu ar pierde în niciun caz socoteala banilor. Le urmărește cumva traseul și așteaptă să ajungă la destinația finală.

Whit a zâmbit obosit.

— Cred că s-ar putea să fi găsit o cale prin care am putea să dăm de ea, în ciuda a tot ce crede domnul Sterling.

Mi-a întins hârtia și am descifrat cele câteva linii ale scrisului său revoltător de ilizibil.

Am ridicat încetișor ochii spre el.

— Adresa aceasta este în Alexandria.

Whit a dat din cap.

Mi-am amintit de o conversație pe care o avusesem cu Isadora mai demult, când îmi dezvăluise că *mamá* își împărțea timpul între Alexandria, Londra și Argentina. Avea o locuință în cel dintâi oraș, așadar, chiar dacă informațiile aflate nu erau surprinzătoare, erau cu siguranță stranii.

— Dacă teoria ta este corectă, de ce ar trimite banii în Alexandria? De ce s-ar îndepărta de toate orașele antice notabile? Cairo, Teba,

Aswan, am zis, inventariindu-le pe degetele de la mână. Iar Poarta Negustorilor nu se ține în mod obișnuit aici?

— Poate că așteaptă să deschidă o licitație în Alexandria.

— Atunci de ce a încercat să vândă vipera azi-dimineață?

Whit a rămas pe gânduri, cu un picior îndoit, rezemat de o treaptă superioară.

— Presupun că este vorba despre ceva personal?

Probabil a citit nedumerirea de pe chipul meu, pentru că a insistat:

— Mama ta l-a trădat pe domnul Sterling - de ce? Poate că Lourdes este motivată de bani, desigur, dar dacă lucrurile sunt mai complicate decât atât? Dacă încearcă să-l scoată din joc?

— Așadar îi flutură victoria ei pe sub nas, încercând să vândă statueta, am zis, urmărindu-i ideea. Și, până la urmă, chiar are nevoie de o cale prin care să vândă tot ce a furat. Iar Poarta *chiar* conduce o licitație cu tradiție și cumpărători serioși. Între timp, ea mută restul artefactelor în nord?

— E posibil, a spus Whit încet. Iar dacă aș fi în locul ei, aș vrea bani gheață, ca să deschid o întreprindere nouă, care ar putea concura direct cu Poarta Negustorilor. Ar trebui să angajeze oameni noi, să găsească un loc sigur în care să depoziteze artefactele și să identifice locul potrivit pentru găzduirea primei licitații.

— Păi, e pe cale să afle că statueta în formă de viperă i-a adus cincizeci de mii de lire. Emisarul ei, oricine ar fi, îi va trimite cu siguranță o telegramă ca să o anunțe.

Am strâmbat din nas.

— Mai rămâne ceva ce nu pot să înțeleg.

Whit aștepta.

— Pe insula Philae m-a întrebat de Crisopeia Cleopatrei, iar tu, la rândul tău, ești convins că vrea să o găsească. Dacă *mamá* are de gând să deschidă o nouă casă de licitații, înseamnă că a renunțat să mai caute pergamentul?

— Ceva îmi spune că dacă Basil Sterling îl caută în continuare, nici ea nu va renunța. Dacă Crisopeia ar fi în posesia ei, ar avea fonduri nelimitate.

— Însă doar dacă angajează un alchimist, am punctat. Îmi imaginez

că nu sunt prea multe persoane în viață care practică o asemenea profesie străveche.

Whit a ridicat din umeri și a spus cu nonșalanță:

— Ai fi surprinsă.

Un alt gând mi-a trecut prin minte.

— Care este rolul domnului Fincastle în toată această poveste? E iubitul, partenerul ei de afaceri. Oare e alături de mama în Alexandria?

— Lourdes ar putea fi cea care se ocupă de găsirea fondurilor pentru susținerea unei noi piețe negre, în vreme ce domnul Fincastle ar putea căuta Crisopeia Cleopatrei. Sau *invers*.

— În locul lor, am spus, aş avea grijă să nu rămânem împreună, în același loc. Unul într-un oraș sau într-o anumită parte a țării, iar celălalt la polul opus.

L-am cercetat intens pe Whit, soarele care îi bătea drept în față forțându-l să-și mijească ochii.

— Mi s-ar părea un plan bun să te desparți, am zis, încercând să păstrez un ton degajat. Tu de ce nu renunți să te mai ții peste tot după mine, când ai putea să cauți pergamentul alchimic?

Și pentru că-mi plăcea să sufăr, am pus întrebarea al cărei răspuns îmi era teamă să-l aflu. Chiar dacă ar fi trebuit să nu mai conteze, cuvintele mi-au alunecat de pe buze, eliberate.

— Asta îți dorești cu adevărat, nu-i așa?

Expresia i s-a schimbat în mod subtil: sprâncenele i s-au strâns ușor, linia maxilarului a devenit mai dură. A rămas tăcut multă vreme și am înțeles că, mai mult ca sigur, înăuntrul lui se dădea o luptă. Acesta era Whit. Cât de mult din lumea lui interioară își dorea să dezvăluie? Înainte credeam că se teme să fie vulnerabil pentru că unele adevăruri puteau fi folosite ca arme împotriva lui, dar acum știam că nu e așa. Lui Whit nu îi era teamă; Whit *complota*.

Mă ajuta doar pentru că era în interesul lui.

Și-a încrucișat mâinile peste piept.

— Da, asta îmi doresc cu adevărat.

M-a privit în ochi și inima mi-a stat în piept.

— Mai mult decât *orice altceva*, îmi doresc acest pergament

alchimic.

Mă simțeam de parcă m-ar fi lovit fizic. Durerea mi-a înflorit în piept, copleșitoare.

— Plec spre Alexandria, am spus cu o hotărâre pe care nu o simțeam.

Dar pe care ar fi trebuit să o simt.

Glasul meu l-a smuls din gânduri. A strâns din buze și s-a aplecat, atât de aproape încât am simțit cum adierea stârnită de cuvintele lui îmi mângâie buzele.

— Nu, fără mine nu pleci.

* * *

Inez a insistat să îl viziteze pe Ricardo la închisoare înainte să plecăm spre Alexandria, iar eu am fost de acord să o conduc. Dar, așa cum era de așteptat, lucrurile nu puteau să se rezume la o vizită scurtă pe care am fi făcut-o împreună și, cu o oră înainte să plecăm, ni s-a alăturat restul familiei soției mele: mătușa îndurerată, verișoara dezaprobatore - cea din urmă nefăcând altceva decât să se răstească la Inez și să se uite urât la mine. Când Isadora a zis că vrea și ea să vină, am pus piciorul în prag.

La naiba, eram deja ca la paradă!

— Ricardo te va da el însuși afară pe ușă! am mârâit. În niciun caz nu vii.

Isadora mi-a aruncat o privire oțelită și a părăsit camera de hotel, cu spatele rigid și mâinile strânse în pumni.

— *Chiar* a fost necesar să faci asta? m-a întrebat Inez, punându-și pe cap o pălărie cu boruri largi.

Se îmbrăcase cu o rochie prea elegantă pentru pușcărie.

Poalele aveau să i se murdărească până sus de praf și noroi. Era genul de lucru care ar fi făcut-o pe Arabella să se simtă prost. Instinctul protector mi s-a activat și m-am gândit că poate ar trebui să-i spun lui Inez în ce stare se află drumurile, dar până la urmă mi-am mușcat limba.

— Nici unchiul tău nu poate să o sufere, i-am zis. Iar dacă aș fi în locul tău, nu i-aș spune că ne însoțește. Ar fi pentru el doar un motiv în plus de îngrijorare.

Buzele i s-au subțiat ca ața, dar nu a protestat. Slavă cerului!

— Să mergem! am zis. Voi avea destul de furcă încercând să vă bag pe toate înăuntru după ce ajungem acolo și știu că ne grăbim.

Inez s-a dus la ușă și a deschis-o larg, cu mâna așezată gingaș pe clanță. Mi-a aruncat un zâmbet dulce peste umăr.

— Și Farida vrea să ne însoțească.

Am oftat.

Uram să mă întorc la clădirea aceasta. Fusesse cândva un spital militar și nu-i puteam străbate holurile fără să mă gândesc la prietenii care pieriseră în spatele zidurilor. Dar acum fusesse preschimbată în închisoare. În loc să fie un spațiu în care toată lumea muncea din greu ca să se asigure că oamenii aveau să iasă pe ușă pe picioarele lor, devenise unul în care erau condamnați la uitare.

Ricardo și Abdullah nu fuseseră condamnați încă, dar erau reținuți, astfel împiedicați să părăsească țara. *Monsieur* Maspero mă asigurase că se va ține cont de numele și statutul lor social.

Chiar și așa, mă temeam de starea în care aveam să-i găsim. Și nu mă liniștea nici faptul că Inez pălea din ce în ce mai tare cu cât ne îndepărtam mai mult de Cairo, înspre nord. Drumul până în Tourah, satul în care răniții merseseră pentru a fi tratați, era de aproape treisprezece kilometri.

Inez a fixat cu privirea clădirea simplă și austeră în care se afla închisoarea și s-a crispat.

— Abdullah și *tío* Ricardo sunt înăuntru?

— Clădirea a fost cu mult îmbunătățită.

Se aflase într-o stare foarte proastă, etajul superior fiind foarte vechi, însă recent fusesse renovată și se adăugaseră saloane bine ventilate, cu paturi și așternuturi noi, cu un doctor bun pus la conducere.

— Să mergem, înainte să mă răzgândesc, am zis.

Inițial, paznicul nu a vrut să ne lase pe toți să-i vizităm pe Ricardo și pe Abdullah, dar în cele din urmă a cedat sub privirile severe ale tuturor femeilor care alcătuiau grupul nostru. Deși niciuna dintre ele nu putea concura cu chipul sumbru al Amarantei.

Înțelegeam de ce nu era nici pe departe verișoara preferată a lui

Inez.

Într-un târziu, am fost conduși de doi gardieni la etajul al treilea al închisorii, în capătul unui coridor lung, până în dreptul ultimei celule de pe partea dreaptă. Unul dintre ei a deschis ușa grea de fier, cheia scârțâind în broască. Rămăsesem cu toții tăcuți, așteptând să fim poftiți înăuntru. Alături de mine, Inez tremura practic, îngrozită - eram convins - la gândul stării în care i-am fi putut găsi pe Abdullah și pe unchiul ei.

— Aveți un vizitator! a zis gardianul în arabă. De fapt, mai mulți!

Apoi a făcut un pas într-o parte și ne-a făcut semn să intrăm în celulă. Le-am lăsat pe femei să treacă înaintea mea, iar când mă pregăteam să intru și eu, gardianul a șuierat:

— Doar zece minute.

Am dat din cap. Aveam bani mărunți în buzunar, în caz că am fi avut nevoie de mai mult timp.

Inez s-a dus direct la unchiul ei și l-a îmbrățișat, strângându-și brațele cu putere în jurul mijlocului său, subțiat din cauza condițiilor actuale. Erau închiși de două... ba nu, de trei zile. Farida s-a așezat alături de bunicul ei, Abdullah, care a zâmbit larg când fata și-a rezemat capul de umărul lui. Au început să-și vorbească în șoaptă, în arabă. Amaranta stătea deoparte, măsurând totul cu privirea: pereții gri, salteaua care scârțâia, podelele goale. Pentru prima oară, i-am văzut expresia împlânzindu-se într-una care denota compasiune - și a traversat în cele din urmă camera ca să stea de cealaltă parte a lui Ricardo, parcă surprins de gestul ei.

— Presupun că ar trebui să ne cunoaștem, a zis cu glas rece. Eu și mama vom fi vizitatoarele voastre. Spuneți-mi, aveți săpun?

Ricardo a căscat gura la ea.

— Săpun?

Amaranta a cercetat din nou celula.

— Nu aveți un bazin cu apă. Presupun că a fost o întrebare prostescă.

Inez i-a aruncat gardianului o privire urâtă.

— Poate că am putea cere unul.

— E o încăpere cu adevărat deplorabilă! a exclamat Lorena, a cărei

trenă voluminoasă mătura pe jos ca perii unei mături. Oglinda e foarte mică, iar paturile sunt prea înguste.

S-a rotit și a suspinat din toți rărunchii.

— Beți apă din cutii de *gaz*?

Ricardo mi-a aruncat o privire îndurerată, iar eu am încercat să-mi ascund zâmbetul.

Lorena a continuat, găsind alte și alte motive de disperare, în vreme ce Farida îi dădea lui Abdullah câteva scrisori pe care să le citească mai târziu. Adusese și câteva dulciuri, scoase numaidecât din poșetă.

— Ce ai mai pus la cale? a întrebat-o Ricardo pe Inez, măsurând-o cu atenție. Pari obosită. Ai fost bolnavă?

Trebuia să o admir pe Inez pentru modul în care reușea să mintă iară să clipească. Toată greutatea pe care o purta cu ea din cauza mariajului nostru dezastruos s-a dizolvat și, dacă nu aș fi știut adevărul, aș fi crezut privirea plină de adorație pe care mi-a aruncat-o.

— Dimpotrivă, unchiule. N-am fost niciodată mai fericită decât acum!

Știam că Inez are o relație tumultuoasă cu unchiul ei, însă văzându-l acum, cu ochii lipiți de nepoata lui, iubirea sinceră pe care i-o purta îmi părea de netăgăduit. Dar când și-a ațintit privirea în direcția mea, n-am mai simțit același lucru.

Asta încă mă durea, dar soția mea nu era singura care putea să joace un rol.

— Mă bucur să aud asta, *amor*!

Lui Inez i s-a zbătut ochiul, dar zâmbetul nu i-a pierit de pe buze.

Lorena și-a plimbat privirea de la unul la altul, comic alarmată. Apoi a exclamat tare:

— Ricardo, ți-am adus un dar!

M-am rezemat de perete, cu gleznele încrucișate, încercând să-mi stăpânesc amuzamentul. Din câte-mi puteam da seama, soția mea nu-i adusese la cunoștință mătușii ei statutul nostru marital. Ei bine, nici eu nu aș fi făcut-o. Nu voiam să-mi răsunе în urechi țipetele Lorenei, pe tot drumul de întoarcere. Era clar că nu îi eram pe plac. Probabil își dorea ca Inez să-l ia de soț pe Ernesto, fiul unui consul sau așa ceva.

Probabil ar fi fost mai bine dacă s-ar fi căsătorit cu el.

— Uite! a zis Lorena, vârându-și mâna în geantă.

A scos la lumină un pachet mic, împăturit în hârtie fină, cu un model în culori aprinse.

Lui Ricardo nu-i pierise expresia suferindă de pe chip. Din contră, parcă se agravase.

— Nu, serios, e în ordine! N-am nevoie de nimic.

Lorena i-a ignorat comentariul.

— Asta e ceva ce îți vei dori să ai, Ricardo. Și acum, nu te încăpățâna! Fii drăguț și desfă pachetul!

Abdullah și Farida s-au oprit din șoptit și și-au îndreptat privirile cu interes spre Ricardo, care a început să despacheteze cu grijă cadoul. După ce și ultimul strat de hârtie satinată a fost dat la o parte, am rămas toți cu ochii ațintiți la obiect. Ricardo părea îngrozit.

— Asta e cumva o *ceașcă de ceai*?

— Da, a confirmat Lorena. Nu-i așa că e frumoasă? Cred că modelul albastru e divin! Nu ești de acord?

— Ăă, a murmurat Ricardo, măsurând ceșcuța din porțelan de parcă ar fi fost un păianjen veninos. Aici nu mă vor invita la ceai, Lorena! Ce naiba te aștepti să fac cu ea?

— Păi, nu bei din ea, a spus Lorena.

Ricardo a cercetat pe îndelete obiectul care, în mod evident, era menit pentru băut.

— Nu?

— E atins de magie, *tía*? a întrebat Inez.

Lorena a dat din cap.

— Da! Am perechea ei la hotel. De fiecare dată când una dintre cești este umplută cu apă, cealaltă se umple de asemenea și lucește cu o lumină argintie. Așa știe cel apelat că trebuie să-și verifice cănită. La celălalt capăt dai de apelant și poți purta o conversație normală.

— Genial! am zis. La fel ca telefonul lui Alexander Graham Bell.

— Exact! a exclamat Lorena. Dar cu fețe. Vă puteți închipui? Ce invenție tehnologică ar putea fi mai presus decât acest mod de comunicare? Nici scrisoarea, nici telegrama.

— Și ce se întâmplă dacă la celălalt capăt nu răspunde nimeni? a

întrebat Farida.

Entuziasmul Lorenei s-a stins puțin.

— Ei bine, magia nu este perfectă. Apa lucește pentru câteva minute, dar dacă nu răspunde nimeni, magia se disipează și apelatul rămâne doar cu apa. Din păcate, dacă apelantul va încerca să-l contacteze din nou pe apelat înainte ca acesta să golească ceașca, apa va curge peste margine!

— Deci, dacă nu răspund când încerci să mă contactezi, mă vei suna iar și iar, inundându-ne camera? a întrebat Ricardo, îngrozit.

— Cu plăcere! a zis Lorena, cu un zâmbet larg.

PARTEA A TREIA

MIREASA MEDITERANEI

CAPÍTULO QUINCE

Visam; inelul de aur era o greutate care îmi apăsa degetul.

Nu știam precis cum de știu asta, dar intuiția îmi funcționa cumva chiar și în subconștient. Îmi simțeam membrele ca de plumb, strânse bine sub un cearșaf, și eram vag conștientă că fusesem învăluită într-un giulgiu diafan. Plasa pentru țânțari. Aerul rece mi-a răvășit părul și m-am afundat mai adânc în perna moale, închizându-mi ochii strâns, încercând cu disperare să rămân în vis.

Cleopatra se afla într-o încăpere slab luminată, cu o mulțime de suluri de pergament așezate rânduri-rânduri dinaintea ei. Tunica străvezie pe care o purta îi trecea peste degetele de la picioare, iar materialul săruta piatra în nuanțe calde, călcată de pașii ei cât căuta în mod clar ceva anume. A început să smulgă pergamente de pe rafturi - le desfășura în grabă, șuierând de nerăbdare, apoi le arunca pe podea, unul după altul. A mers la un alt raft și a mai scos un sul pe care l-a desfăcut. O clipă mai târziu, a scos un sunet triumfător. Stătea cu spatele întors la mine, așa că nu puteam să văd ce citea. Am încercat să mă mișc, dar amintirea nu mi-o îngăduia. Eram prinsă în colțul camerei, de parcă ea ar fi vrut să rețină doar raftul de pe care luase pergamentul. Mirosul de fum și cenușă mi-a inundat nările. Ardea ceva.

Cleopatra s-a răsucit spre ușa de la intrare și a strigat la cineva, ridicând în mână o singură bucată de pergament. Fața ei nu avea riduri, iar părul îi era negru și lucios. Era o Cleopatra mai tânără decât cea pe care o văzusem mai înainte. Nu purta pe chip uzura lumii, expresia frântă nu îi umbrea liniile fetei.

Această Cleopatra nu bănuia ce avea să vină.

Amintirea s-a estompat. Am strâns perna și mi-am ținut răsuflarea, dornică să rămân în amintire. Văzusem ceva pe acel pergament.

Arăta ca un șarpe care-și înghițea coada.

În clipa următoare, Cleopatra a mai tras un sul de pe raft, parcă la întâmplare, și a pus bucata de pergament deasupra acestuia, apoi l-a

rulat cu mare grijă, ascunzând perfect ce găsisese. Le-a luat pe amândouă cu ea și amintirea s-a estompat cu totul.

Mi-am deschis ochii, confuză și dezorientată. Alături de mine, Isadora s-a foit în somn și a mormăit ceva, ghemuindu-se mai aproape de mine. Am clipit ca să alung amorțeala somnului și m-am ridicat cu atenție, dând la o parte plasa pentru țânțari. Am simțit covorul răcoros sub tălpile goale, în timp ce pășeam printre munții de lăzi spre dormeza îngustă a lui Whit. Dormea pe spate, cu picioarele lungi atârându-i peste marginea patului improvizat. Avea părul răsfirat pe frunte, linia maxilarului relaxată.

Arăta inocent când visa. Mai tânăr și fără griji, ca acel Whit care mă privise cândva cu speranță și-mi făcuse o promisiune în care puteam să mă încred.

Am îngenuncheat și l-am înghiontit în umăr.

Whit a tresărit, strecurându-și mâna sub pernă, de unde a scos ceva lucios. Lama rece și ascuțită mi-a apăsat pielea chiar sub bărbie.

Ochi albaștri, somnoroși, în care se citea doar o undă de neliniște, mă priveau intens.

— Eu sunt, am șoptit. Doar eu.

S-a întors pe o parte și și-a ascuns pumnalul la loc, sub pernă.

— Aș fi putut să-ți tai gâtul.

Mi-am masat pielea atinsă de lamă.

— Ești un pericol umblător, domnule Hayes.

S-a frecat la ochi și mi-a zis pe un ton obosit:

— Te rog să nu-mi spui așa. Nu suntem străini. Nu suntem nici măcar cunoștințe.

— Trebuie, am șoptit.

Whit și-a coborât mâinile de la ochi și m-a privit. Chiar și în lumina aceea difuză puteam distinge linia serioasă a gurii lui, ochii mijiți.

— De ce?

— Pentru că, într-o zi, doar asta vei fi pentru mine, i-am șoptit, aruncând în grabă o privire spre Isadora, pe care nu voiam să o trezesc.

A urmat un moment lung de tăcere, apoi Whit s-a întins pe spate.

— Aveai nevoie de ceva?

— Am trăit o altă amintire de-ale Cleopatrei, i-am spus, ridicând

degetul pe care aveam inelul. A fost ocupată.

Whit s-a întors cu fata la mine.

— Și?

— Se afla într-o încăpere în care căuta cu disperare ceva, am zis. Mai întâi am crezut că este vorba de un sul, dar apoi a ridicat o singură bucată de pergament, pe care era desenat un șarpe care-și înghițea coada.

— Crisopeia Cleopatrei! a exclamat Whit.

— Șșș! am șuiert. Nu vreau s-o trezim pe sora mea.

Whit și-a dat ochii peste cap.

— Puțin îmi pasă de sora ta.

Simțeam că sunt pe cale să răbufnesc. Trebuia să avem o discuție despre părerea pe care și-o făcuse despre Isadora. Lipsa lui de încredere și de curtoazie începea să mă irite. *Whit* era cel care m-a trădat, cel care m-a mințit. Aproape că m-am ridicat, dar amintirea nu îmi dădea pace și eram convinsă că este importantă și că se leagă cumva de mama.

— Ai vrea, te rog, să mă ascuți?

Whit a deschis gura, gata să spună ceva, dar am ridicat o mână.

— La un moment dat, am simțit că ceva arde. Chiar înainte ca amintirea să se disipeze, am privit pe fereastră și am văzut marea și o parte din oraș.

Am tras adânc aer în piept, amintirea fiind încă vie în mintea mea. Îmi lăsase un gust amar în gură.

— Orașul era atacat.

Whit s-a ridicat în capul oaselor și și-a rotit picioarele, înfigându-le ferm alături de mine. Genunchiul lui îmi atinge umărul.

— Acum pot să vorbesc?

În glasul lui se citea o notă vagă de sarcasm.

— Poți, am zis.

— Orașul pe care l-ai văzut trebuie să fi fost Alexandria. Cleopatra avea un palat în preajma apei, iar dacă este adevărat că a moștenit pergamentul alchimic și că lucra cu el, are sens că voia să-l țină aproape.

A căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Înțeleg de ce ar fi fost disperată să creeze piatra filosofală. Nimic nu arde banii mai mult decât războiul.

— Ce război era acesta? Arăta prea tânără ca să fie vorba de Bătălia de la Actium.

— Acea a avut loc pe coasta Greciei.

Avea dreptate. Îmi aminteam de bătălia respectivă pentru că navele de război fuseseră cioplite pe pereții mormântului ei. Acesta fusese începutul sfârșitului; apoi, Cleopatra pierduse tot ce îi era drag: regatul, copiii și pe Marc Antoniu, iubirea vieții ei. Mi-au alunecat fiori de-a lungul brațelor.

— Ar fi putut să fie vorba despre o bătălie dusă împotriva fratelui ei, care a venit în Alexandria cu armata lui, hotărât să fure tronul de la Cleopatra, a continuat Whit.

— Așadar, dacă avea pergamentul alchimic, poate că și-a dorit să-l ascundă undeva. În locul ei, n-aș fi vrut să ajungă în mâinile fratelui meu.

— Corect! Sunt un milion de locuri în care ar fi putut să ascundă ceva atât de prețios.

— Însă avem cel puțin numele orașului. Crisopeia Cleopatrei se află cu siguranță în Alexandria.

— După cum ziceam, un milion de locuri în care ar putea fi ascunsă, a mormăit Whit.

— Un loc îl putem elimina cu certitudine, am zis. Palatul regal. Amintirea peste care am dat mi-a arătat că îl părăsea în grabă.

— De acord, a zis Whit și a tăcut preț de câteva secunde. Și slavă Domnului, pentru că este sub apă.

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu fratele Cleopatrei? A fost înfrânt?

Whit a dat din cap.

— Mulțumită lui Iulius Cezar.

Astfel începuse idila ei. Povestea Cleopatrei mi se părea fascinantă, dar, involuntar, mă gândeam încontinuu la *mamá*, care urmărea probabil aceleași indicii și se afla pe același drum.

— Poate că de aceea este mama în Alexandria, am zis dintr-odată, amintindu-mi conversația pe care o avusesem cu Whit mai devreme.

Poate că, până la urmă, nu are nimic de-a face cu înființarea unei noi case de licitații.

— Sau poate că este vorba despre ambele lucruri. Mama ta e o femeie întreprinzătoare, a remarcat el cu un zâmbet amar.

I-am zâmbit la rândul meu, iară să-mi dau seama. Ne-am privit în ochi pentru o clipă, două. Lumina din încăpere devenise mult mai puternică decât în momentul în care mă apropiasem de el, iar acum puteam să-i văd fiecare linie și unduire a chipului. Mă privea cu afecțiune, avea umerii relaxați și coatele rezemate pe genunchi. Alunecaserăm din nou în camaraderia detectivistică, stabilită între noi încă de la început. Fusesse atât de ușor să mă îndrăgostesc de el.

Și atât de ușor să uit ce făcuse.

M-am ridicat, înfuriată și supărată pe mine însămi. Pentru mine va fi domnul Hayes și nimic mai mult. M-am întors ca să mă bag înapoi în pat și să mă bucur de puținul somn care-mi mai rămăsese, dar m-a prins de mână.

— Stai! mi-a zis. Stai!

Degetele lui erau calde în palma mea. Uram că trupul meu vibra ca răspuns la atingerea lui.

— Ce e?

Mi-a dat brusc drumul la mână, strângând din dinți. Folosisem un ton aspru și înghețat.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, s-a auzit o voce iritată din miezul coconului de mătase din centrul camerei, dar ați vrea să vorbiți naibii *mai încet*?

— Îmi pare rău! i-am strigat. N-am vrut să te trezesc. Isadora a pufnit, foindu-se o vreme înainte să amuțească și să rămână nemișcată.

— Ce voiai să-mi spui? l-am întrebat în șoaptă, stins.

— Nimic, a zis el după o vreme. Somn ușor!

O urare frumoasă, dar nu am putut să adorm, oricât de tare mi-aș fi dorit, oricât de tare aș fi încercat. Nu mă puteam gândi decât la nota de disperare din glasul lui Whit, la felul în care a părut să se îndepărteze de mine, ridicându-și la loc zidurile. Asta îmi și doream. Nu merita zâmbetele și nici prietenia mea, nici vreunul dintre

gândurile mele.

Dar asta nu mă împiedica să-mi doresc să fi știut ce a fost pe cale să-mi spună. Nici nu alunga unda de tristețe pe care o simțeam la gândul că nu aveam să aflu niciodată.

Am făcut planuri pentru călătoria spre Alexandria. Desigur, să vorbesc despre drumeție era mult mai simplu decât să plec propriu-zis. Unu la mână, pentru că atunci când mătușa a aflat ce am de gând, a izbucnit imediat în lacrimi și a fugit din salon, preferând să plângă singură, în camera ei.

— Te-ar ucide să gândești înainte să deschizi gura? m-a întrebat Amaranta cu asprime. M-am săturat să adun cioburile după tine, *prima!*

A rostit cuvântul verișoară de parcă ar fi fost ceva murdar, un blestem puternic, și mi-am amintit brusc că mă striga *prima* doar când dădeam de necaz. Și în necaz mă aflam de când îi stropisem cu ceai una dintre cărțile preferate, cu unsprezece ani în urmă. Amaranta chiar știa cum să țină pică.

— Încerc să îndrept lucrurile, am zis. Încerc să trimit la închisoare persoana vinovată, astfel încât Ricardo și Abdullah să poată fi liberi.

Ceea ce pățiseră unchiul și Abdullah agravase isteria mătușii mele. Se mai liniștise după ce îi vizitasem în închisoare, dar știam că suferă să-l știe pe *tío* Ricardo închis într-o cămăruță.

— Și să pleci într-un alt oraș când noi abia am sosit este modalitatea pe care ai găsit-o? m-a luat la rost Amaranta, cu o sprânceană ridicată, iară să-și ascundă scepticismul. *După CQ* am traversat un ocean ca să ajungem aici? *După* ce am aflat că Elvira a fost ucisă? Aceasta este cea mai bună idee pe care ai avut-o? m-a ironizat. Ar fi trebuit să știu că vei fugi.

M-am încordat.

— Nu fug. *Mamă* este în Alexandria și, dacă e să sper că-și va petrece fiecare clipă care i-a mai rămas din mizerabila ei viață la închisoare, atunci acolo trebuie să merg și eu.

— Și ce vei face, mai exact? a întrebat Amaranta, ridicând vocea. O vei ruga frumos să se încuie singură într-o celulă? Știu că ești nesăbuită și încăpățânată și mult prea curioasă pentru binele tău, a zis

ea, biciuitor, dar chiar am crezut că ești mai deșteaptă.

Nimeni nu mă scotea din minți așa cum o făcea verișoara mea.

— Încerc să construiesc un caz împotriva ei! am țipat. Pe oriunde calcă, lasă în urma ei un șir de dovezi incriminatorii!

— *Destul*, amândouă! s-a auzit vocea mătușii.

Era palidă, trasă la față și stătea rezemată de tocul ușii deschise de la camera ei.

— V-am privit ani în șir cum vă ciondăniți ca niște copii. *Nu* mai sunteți copii! Într-o zi, care mă rog să vină *curând*, veți avea amândouă soți și gospodării de care să vă îngrijiți, copii pe care să îi creșteți.

M-a copleșit un sentiment de rău augur. Uitasem să îi spun mătușii despre căsnicia mea blestemată. Fără îndoială, dacă ar fi aflat acum, s-ar fi închis la loc în dormitorul ei, plângând în hohote. Poate că era mai bine ca acest secret să nu-i fie dezvăluit niciodată.

Și-a ridicat o mână tremurândă spre buze.

— Chiar crezi că Lourdes este în Alexandria, Inez?

Am dat din cap.

— Și nu se aude nimic despre...

Vocea i s-a frânt. A tras aer în piept, adânc, străduindu-se în mod clar să nu se piardă cu firea.

— Despre fratele meu? m-a întrebat.

Rușinea m-a înecat, fierbinte, cu gust de fiere. Mă ucidea faptul că nu primisem nicio veste despre tata. *Mamá* mă mințise prima oară, dar acum refuzam să mai accept din partea ei altceva în afara adevărului. O voi obliga să mi-l spună, prin orice mijloace. Dacă nu aveam încotro, trebuia să-l asmut pe soțul meu violent asupra ei, câtă vreme încă mai puteam.

Mi-am scuturat capul.

— Nimic. *Mamá* este singura care știe acum adevărul.

Expresia de pe chipul mătușii a devenit mai dură.

— Atunci, mergi și găsește-o! Cât timp ești plecată, eu și Amaranta ne vom îngriji de Ricardo și de partenerul lui de afaceri.

Verișoara mea a căscat gura, surprinsă.

— *Mamá*, dar...

— Dacă *tu* ai fi închisă, *hijita*, nu ai vrea ca familia ta să te viziteze

în fiecare zi? Să îți aducă de mâncare? Pături? Să îți țină companie?

— Nu sunt împotriva vizitelor! a răbufnit Amaranta. Sunt furioasă că Inez pleacă și ne lasă pe noi să ducem povara responsabilităților ei.

— Amaranta, destul! a zis *tía* Lorena. *Basta! Ya no puedo más*⁶.

Vara mea a amuțit, scrâșnind din dinți. Bănuiam că unchiul meu ar fi preferat să-și petreacă timpul singur decât să le primească în fiecare zi pe mătușa și pe verișoara mea, cloncănind ca niște cloști, dar n-am zis nimic. O asemenea revelație ar fi putut să o facă pe *tía* Lorena să verse râuri de lacrimi. Iar eu mă simțeam mișcată că vrea să mă ajute.

— În primul rând, n-aș ajunge în închisoare, a mormăit Amaranta.

— Asta nu are nicio legătură, a spus *tía* Lorena ferm. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Cayo. Trebuie să-l pot plânge în liniște. Nu s-a auzit nimic despre... locul în care s-ar putea afla trupul lui?

Nu aveam de gând să o las să simtă speranța care-mi încolțise în suflet - speranța că tata ar putea fi în viață. Mai bine să creadă că iubitul ei frate e mort, decât să se frământa necontenit, fără să știe unde ar putea fi. Așa ca mine.

— Nimic, din păcate.

Tía Lorena a oftat.

— Mai ai nevoie de ceva?

M-am gândit bine. Ar fi fost ceva.

— Nepoata lui Abdullah, Farida, își face griji pentru bunicul ei. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ați putea să o includeți din când în când în planurile voastre.

Mătușa mea a dat ușor din cap. Mă bucuram de toate micile victorii pe care reușeam să le obțin, dar am rămas uimită să o văd pe *tía* Lorena intrând brusc la ea în cameră. Mi-am întors privirea spre Amaranta, care a ridicat delicat din umeri. Mătușa s-a întors, aducând cu ea ceșcuța atinsă de magie.

— Dacă vei călători spre Alexandria, atunci trebuie să o ai cu tine, mi-a zis și mi-a întins-o cu un zâmbet vag. Am senzația că unchiul tău nu ar fi oricum prea încântat să primească vești de la mine.

M-am străduit să zâmbesc. Dacă unchiul ar fi aflat că mă îndrept spre Alexandria, nici de la mine nu s-ar mai fi bucurat să primească vești.

Trenul uruia și trecea fulgerător pe lângă terenuri agricole și palmieri, îndepărtându-se de Cairo. Eram doar noi trei în compartiment: Isadora lângă mine, iar Whit pe bancheta de vizavi, cu picioarele întinse și încrucișate în dreptul gleznelor. A

— Îmi strivești tivul rochiei, i-a spus Isadora lui Whit pe un ton glacial, trăgând de material până când, în cele din urmă, el i-a făcut pe plac și și-a ridicat ghetetele. Nu găsești un compartiment gol pe care să-l folosești doar pentru tine?

— Mă simt bine aici, i-a răspuns Whit, privind morocănos pe fereastra prăfuită.

Isadora a strâns din buze. A băgat mâna în geantă și a scos o carte. Mi-aș fi dorit să mă fi gândit să-mi aduc și eu una.

Whit a sărit în picioare, uitându-se urât la bancheta lui.

— Ce naiba?!

— Ce e? l-am întrebat.

Isadora i-a aruncat o privire pe deasupra cărții. Whit a oftat, frecându-se la ochi.

— Mai știi când mi-ai dat ceașca de ceai ca să o păstrez?

Am dat din cap, aruncând un ochi la ranița lui. Geanta mea era prea plină, așa că îi încredințasem lui ceașca, iar Whit o împăturise într-o cămașă veche.

— S-a spart? l-am întrebat, cu inima cât un purice, temându-mă că am pierdut o cale prin care puteam comunica cu unchiul meu.

— Nu, a mormăit Whit. Ricardo încerca să comunice cu mătușa ta...

— Vai, nu! am exclamat. Ceașca a dat pe dinafară și ți-a udat lucrurile!

Whit s-a uitat lung la materialul înmuiat de apă al pantalonilor.

— Da.

Isadora a râs și Whit și-a mutat privirea sumbră de la pantaloni la ea. Însă sora mea doar a rânjit și s-a întors la cartea ei,

— Ar trebui să îți scoți hainele, ca să le ai uscate măcar când ajungem în Alexandria.

Whit și-a despachetat mai multe cămăși și le-a întins pe banchetă. Apoi s-a așezat iar, întinzându-și picioarele și așezându-le exact în același loc de mai devreme, strivindu-i Isadorei rochia.

Te superi?

— Chiar deloc, i-a răspuns el cu un zâmbet rece.

Iritată, Isadora și-a dat ochii peste cap, apoi și-a schimbat poziția pe banchetă, răsucindu-se cu spatele la noi și cu fața spre fereastră.

— Aș vrea să citesc în liniște, dacă nu vă e cu supărare.

Whit a deschis gura.

— Unde ar trebui să ne cazăm? am întrebat repede, cu speranța că voi putea schimba subiectul conversației, care amenința să se transforme într-o dispută.

Mi-aș fi dorit să încerce amândoi să găsească o cale de conviețuire pașnică, atâta vreme cât eram forțați să ne petrecem timpul unii în compania altora.

— Ai mai fost în Alexandria, nu-i așa?

Whit a strâns din buze.

— N-am luat parte la bombardamentul orașului, dacă la asta te referi.

— Nu la asta mă refeream. Voiam doar să-mi dai un nume de hotel.

— Ar trebui să stăm la Hotel d'Europe, a zis Isadora, fără să-și ridice privirea din carte. Am auzit lucruri minunate despre condițiile pe care le oferă.

— A fost distrus în bombardament, a zis Whit. Și ar fi fost oricum prea scump. Nu avem la dispoziție o asemenea sumă.

— Și a cui vină este? a întrebat ea, întorcând pagina.

— Nu te văd pe tine contribuind cu ceva! i-a replicat Whit.

Te-ai purtat ca un parazit de când ai pus piciorul în Cairo.

— Parazit, a repetat Isadora cu glas pierit.

A închis cartea cu un pocnet și s-a ridicat, cu spatele încordat de furie rece, și a pășit spre ușa de la compartiment, de care a tras furioasă. Fără să mai scoată vreun cuvânt, a pornit în direcția vagonului-restaurant.

— Du-te și cere-i iertare, domnule Hayes! i-am zis lui Whit.

— De ce ar trebui să o fac? a bombănit. Am spus doar adevărul. Noaptea trecută, aproape că ți-ai pierdut viața din cauza ei.

M-am aplecat spre el.

— E sora mea. Face parte din *familie*. Dacă insiști să-mi rămâi

alături, să mă urmărești peste tot, mânat de o dorință nehibzuită sau greșită de a te revanșa față de mine ori de a ne împăca - ceea ce nu se va întâmpla niciodată...

— Nu de aceea mă aflu aici! a răbufnit.

Am ridicat o sprânceană.

— Da. Sigur că da. Ești aici pentru a găsi pergamentul alchimic.

Whit și-a încrucișat brațele peste piept, cu buzele strânse într-o linie subțire, furios.

— N-am uitat, am șoptit. Dacă ar fi să alegi între mine și Crisopeia, știu ce ai alege. Te-ai exprimat destul de clar în această privință, doar dacă nu cumva îmi scapă ceva. Ceva ce nu poți sau *nu vrei* să zici.

Din moment ce a rămas tăcut, am lovit cu piciorul în partea lui de banchetă.

— Deci?

Și-a ridicat capul și m-a privit în ochi, indiferent.

— Chiar nu vrei să-ți răspund la această întrebare.

— Nu, presupun că nu.

M-am frecat la ochi, obosită.

— Vrei, te rog, să mergi și să-i ceri iertare?

M-a privit extenuat.

— E chiar atât de important pentru tine?

— *Si. Ahora, por favor!*

Whit m-a lăsat singură, cu gândurile mele, și ochii mi s-au oprit la geanta mea din pânză. Nu plecam nicăieri fără ea, iar dacă tot trebuia să stau aici, aș fi putut măcar să-mi petrec timpul într-un mod util. Oftând ușurel, am început să caut printre diversele obiecte depozitate înăuntru: creioane, lumânări și chibrituri, apoi, în cele din urmă, jurnalul meu și cel al mamei. Le-am scos pe amândouă și am început să-l răsfoiesc pe cel din urmă, citind fragmente pe sărite, până când cuvintele au început să-mi plutească prin fața ochilor.

Jurnalul mamei era gros și încă nu cercetasem fiecare pagină cu atenție. Partea de la început mă interesa cel mai mult. Făcuse o mulțime de schițe, unele doar pe jumătate terminate, altele finisate cu culori. Prefera să deseneze statui. Am dat de cele nouă muze din mitologia greacă; de Cerber, câinele cu trei capete care păzea intrarea

în infern; apoi de un bărbat pe care nu îl recunoșteam. La prima vedere, mi s-a părut că seamănă cu Hades, mai ales pentru că avea un câine cu trei capete la picioare, dar purta o coroană cum nu mai văzusem până acum și ținea un sceptru pe care nu-l asociaz cu zeul infernului.

Curioasă, am scos un creion din geantă și i-am schițat pe zeul acesta straniu, așezat pe o structură ciudată, și pe câine. După ce am terminat, am închis jurnalul și am pus totul înapoi în geanta de pânză. Pentru că Whit nu se întorsese, mă bătea gândul să părăsesc compartimentul și să-i caut. Doar ca să mă asigur că sunt încă în viață.

Nu mă încânta ideea.

Încruntată, mi-am ațintit privirea pe geam. Lăsasem orașul în urmă de ceva vreme, iar acum vedeam întinderi mari de nisip auriu, strălucitor sub razele puternice ale soarelui. Trenul străbătea terenul arid și, cu fiecare kilometru parcurs, mă întrebam din ce în ce mai serios unde vom dormi și ce vom mânca.

Și cât puteam rezista, căutând-o pe mama cu fonduri limitate, în compania a două persoane cu temperamente vulcanice, care nu suportau să se vadă în fața ochilor.

Am oftat, rezemându-mă de banchetă, în timp ce o mare de lanuri de bumbac, sate și munți superbi, care mărgineau Fluviul Nil, îmi alunecau pe la fereastră. Roțile trenului se rostogoleau huruitor mai

departe, iar grijile mă însoțeau pe drumul spre Alexandria. Mireasa Mediteranei. Dar nu mă puteam bucura de nicio frântură din peisaje. În schimb, încercam să nu mă las pradă disperării.

* * *

Am pornit după Isadora, privind cum îi foșnesc fustele în timp ce se îndrepta spre vagonul-restaurant. A luat loc la una dintre mesele disponibile, cu mâinile împreunate elegant pe șervet. Postura ei era perfectă, dar eu unul știam ce secrete pot ascunde manierele frumoase.

M-am așezat în fața ei, încruntat.

— E momentul să avem o discuție.

— În prezent sunt ocupată, mi-a răspuns rece. Voi lua ceaiul.

— Vreau să știu ce joc faci.

Isadora a ridicat ușor din sprâncene.

— Joc?

— Să nu-mi spui că nu o conduceai cu bună-știință pe Inez în cea mai rău famată parte a orașului Cairo... sau chiar ai de gând să stai dinaintea mea și să te prefaci că îți pasă cât negru sub unghie de ea?

A făcut ochii mari.

— A fost un accident! Poate că vei fi uimit să afli asta, dar tata îmi permitea să îl însoțesc în diferitele locuri unde mergea să lucreze. Nu toate erau hoteluri scumpe sau vile impunătoare. Mi-am adus aminte că vechea clădire guvernamentală a fost abandonată, așa că am ghicit, în cunoștință de cauză fiind, unde ar trebui să mergem.

— Ai ghicit, am zis înfuriat. Ai riscat viața tuturor pentru o bănuială?

— Nu-i de parcă Inez ar fi putut să ceară lămuriri pe stradă! s-a răstit ea. Am fi atras prea mult atenția.

Am încercat să o abordez altfel.

— Unde este tatăl tău?

Isadora a amuțit. M-a privit în ochi, fără să clipească. Fata nu era slabă de înger, asta clar.

— Ei bine?

— Nu-ți dau ție socoteală.

Am izbit cu palma în masă și ea a tresărit.

Dacă Inez ar fi fost de față, mi-ar fi impus să-i cer iertare și pentru asta.

— Chiar te aștepti să cred că nu ai luat deloc legătura cu el?

— De ce nu? Acesta este adevărul. Doamne, prin ce ai trecut de nu ai încredere în nimeni și crezi tot ce e mai rău despre oameni?

Am crescut într-o casă fără niciun pic de căldură. Am fost înrolat în armată la cincisprezece ani. Trimis să lupt în deșert. Nu l-am putut salva pe generalul Gordon, apoi am fost trimis la curtea marțială pentru că încercasem să-l ajut. Nu aș fi rostit însă niciodată toate aceste lucruri cu voce tare. Isadora ar fi întors fiecare cuvânt pe care l-aș fi rostit împotriva mea.

— De ce nu ghicești tu iar?

— Ți-am zis: nu știu! Nu mă mai întreba!

Am studiat-o: stătea pe marginea scaunului, abia reușind să-și păstreze aparenta eleganță. În obraji îi ardeau două pete gemene, iar pe frunte i se umflase o venă. Era prea ușor să o ațâț. Când erau în defensivă, oamenii dezvăluiau întotdeauna mai multe decât ar fi vrut.

— Știi ce cred eu? am început cu glas domol. Cred că tatăl tău a aflat adevărul despre Lourdes și a decis că nu merită osteneala. Cred că e în căutarea unei căi prin care să se retragă...

— Nu!

— Poate că preferă să-și încerce norocul în altă parte decât să-i stea alături unei persoane cu sânge rece și...

— Să nu-ți duci la capăt gândul! m-a întrerupt, roșul din obraji transformându-se în stacojiu.

— Poate că își caută o altă femeie. Pe cineva mai puțin complicat, mai loial. Nu o cățea care...

S-a ridicat și s-a întins peste masa îngustă, cu palma ridicată. Am împietrit, îmboldind-o tăcut să sfârșească exact ce a început. O provocam să mă lovească.

Isadora a răsuflat înfuriată. Mânia îi acoperise pielea cu un vâl subțire de sudoare. Eram prinși în această scenă absurdă - niciunul dintre noi nu se mișca, abia respirând.

Așteptam să văd ce va face.

Ea aștepta să vadă dacă o voi lăsa să mă pălmuiască.

Am ridicat o sprânceană.

Buzele i s-au contorsionat și i-a tremurat brațul, de parcă sar El luptat cu el. În cele din urmă, a coborât mâna și s-a așezat la locul ei, pe scaun. Și-a lipit palmele desfăcute pe masă, cu o furie fierbinte lucindu-i în ochi.

— Tata o iubește pe mama. Nu o scapă niciodată din ochi. Nu-mi pot închipui că e prea departe de ea.

— Niciodată? am întrebat-o cu glas blând. Mi-e greu să cred că...

— *Niciodată!* s-a răstit ea. Își sunt devotați.

— Bine, am zis indiferent. Atunci, spune-mi de ce m-ai urmărit la salonul de opium cu câteva seri în urmă.

Am aruncat fraza de nicăieri, sperând că o voi lua prin surprindere și se va trăda. Tot ce făcea mi se părea calculat, în ciuda a ceea ce ar putea crede Inez.

Isadora a clipit.

M-am aplecat spre ea, cu ochii mijiți.

— *Ai fost acolo.*

S-a tras mai departe de mine, cu mâinile în sân, cu un aer de tăcere ofensată care plutea în jurul ei ca fumul de artilerie.

— Nu știu despre ce vorbești, dar asta nu contează, nu-i așa? Ai hotărât deja cine sunt și nu contează ce ți-aș spune.

Frustrarea mea creștea. Ar fi trebuit să lucreze pentru Marea Britanic, ca spioană. Impertinenta ar fi cea mai bună armă a lor.

M-a privit în ochi, fără să clipească:

— Nu-mi pasă dacă mă crezi, nu îmi pasă dacă ai cea mai proastă părere despre mine. Îmi *pasă* însă de Inez. Ia în considerare ce se va alege de mine dacă planurile noastre vor avea succes. Ambii părinți în închisoare sau mai rău. Voi fi singură, fără niciun membru al familiei în afară de Inez. Nu aș pune niciodată relația dintre noi două în pericol și, chiar dacă am făcut greșeli, acestea nu au fost intenționate.

Isadora s-a aplecat spre mine, fixându-mă cu ochii ei albaștri.

— Tu chiar ai de gând să mă judeci *pe mine*? După tot ce ai făcut?

În mintea mea începea să se strecoare îndoiala. Aveam instincte foarte bune și ceva nu era în regulă cu fata asta. Dar dacă mă înșelam în privința ei? Era bine că dispuneam de suficient timp încât să o

descifrez.

— Pune-ți la cale micile jocuri, dar te avertizez: dacă îi vei face vreun rău lui Inez, îți voi transforma viața într-un iad.

— Inez e deja în iad, mi-a zis, ridicându-se de la masă.

Isadora și-a netezit rochia și a plecat, călcând apăsat, cu bărbia ridicată. Era a doua oară când pleca astfel din fața mea, într-un interval de doar câteva minute. Mult timp după plecarea ei, am rămas la masă, gânditor, întorcând pe toate fețele și încercând să pun laolaltă tot ce știam despre ea, toate cuvintele pe care le rostise vreodată. Egiptul se derula dincolo de fereastră, învăluit într-o ceață monocromă, însă abia dacă-l observam.

Pentru că, în sfârșit, începeam să îmbin două piese de puzzle pe care până atunci nu le văzusem. Era vorba despre ceva ce îmi dezvăluisese Isadora chiar acum, dar iară să vrea. Aș fi vrut să alerg înapoi la compartiment și să îi spun lui Inez, dar îndoiala nu-mi dădea pace. Dacă mă înșelam, riscam s-o îndepărtiez și mai mult pe Inez de mine. Speranța împăcării era fragilă, însă atâta vreme cât exista o șansă, nu-mi permiteam să o pun în pericol.

CAPÍTULO DIECISÉIS

La gară, Whit a aranjat ca o trăsură să ne ducă, împreună cu bagajele, la hotelul Abbat, o clădire frumoasă, cu coloane și ferestre înalte care dădeau spre piață. A plătit vizitiul, care ne-a ajutat să coborâm cuferele, apoi am pășit toți trei într-un lobby primitiv - chiar dacă nu era la fel de grandios ca acela de la Shepherd's, avea canapele plușate și o teighea lungă din lemn la recepție, unde mai mulți angajați le ofereau ajutor călătorilor. După ce am cercetat mai în amănunt locul, am descoperit o grădină interioară luxuriantă, plină cu flori care înmiresmau aerul. Un afiș scris în franceză îi direcționa pe invitați spre băile luxoase sau către sala de lectură. Exista chiar și un fumoar.

M-a cuprins panica. L-am apucat pe Whit de braț și am șuierat:

— Nu ne permitem așa ceva!

— De la bombardament, prețurile au coborât peste tot, mi-a șoptit Whit. Acesta este un hotel confortabil de clasa a doua, singurul pe care l-am găsit potrivit, având în vedere starea în care se află acum Alexandria.

— Starea în care se află acum?

— Îți voi explica mai târziu, a zis Whit, deschizând drumul spre recepție.

Valetul, un tânăr neamț pe nume Karl, ne-a pregătit rapid o cameră. Avea prețul fix de cincisprezece franci pe zi, în care erau incluse mesele și cazarea, cu excepția băuturilor alcoolice. Mă așteptam ca Whit să protesteze, dar a rămas tăcut. Hotelul ne costa mult mai puțin decât suma pe care o pusesem deoparte - de altfel, o mare ușurare. Folisem banii pe care îi promisem pentru biletele de vapor la clasa întâi pentru a rezerva apartamentul timp de o săptămână și aveam norocul ca trei mese, ceaiul și cafeaua să fie incluse. Dacă Whit era în adâncul sufletului disperat că trebuie să doarmă din nou pe o dormeză, nu a îndrăznit să o arate.

El și Isadora au plecat să exploreze restul lobby-ului, iar eu am

rămas cu Karl, care a început să-mi ofere mai multe informații despre hotel și despre apartament. După ce a încheiat, l-am întrebat:

— Ai putea trimite o telegramă?

A dat din cap și mi-a făcut rost de o bucată de hârtie, un plic și un creion.

— O voi trimite la telegraf după ce terminați, iar mesajul va fi transmis în decurs de o oră. Prețul este de cinci piaștri pe zece cuvinte. Este în ordine? Da? Bun.

— Mulțumesc, am zis, în timp ce scriam rapid un mesaj pentru Farida.

I-am dat numele hotelului și adresa noastră și am implorat- o să-mi dea de știre când îi erau expediate noile fotografii. Am pus biletul în plic și i l-am înmănat lui Karl, împreună cu plata.

Apoi am plecat în căutarea companionilor mei, pe care i-am găsit într-un colț liber al lobby-ului.

— Camera este gata! i-am anunțat pe Isadora și pe Whit.

Se priveau cu răceală: Isadora cu brațele în sân, Whit cu o mină sumbră și serioasă, cu suspiciunea întipărită în fiecare linie a fetei. Nu-și mai vorbiseră de când se întorseseră de la vagonul-restaurant, din trenul care ne adusese în Alexandria. Uram tensiunea care exista între ei, iar singura mea consolare era că Whit nu avea să facă parte din viața mea îndeajuns încât să-mi pierd cu adevărat mințile din cauza felului cinic în care o vedea pe sora mea.

Chiar și așa, mă irita.

Ochii albaștri ai Isadorei s-au îndreptat imediat spre mine.

— Crezi că ne vor aduce ei cuferele?

Am dat din cap.

— Sunt deja pe drum.

— Atunci, până ne întoarcem noi din recunoaștere, totul ar trebui să fie în ordine, a zis ea, aprobator.

— Noi? a repetat Whit. Despre ce naiba vorbești?

— Domnule Hayes, am zis, ignorând umbra care-i apăruse în ochi, vom merge în vizită la adresa pe care ai găsit-o. Nu-mi spune că ai uitat deja!

— N-am uitat, mi-a tăiat-o Whit. Dar nu putem merge cu toții. E

mai rapid dacă fac asta de unul singur. Ca să nu mai zic că așa nu voi atrage atenția.

Am deschis gura, gata să protestez.

— Știi că am dreptate, a zis Whit. Cu cât reușesc mai repede să ating scopul pe care îl avem, cu atât mai bine. În plus, ce s-ar întâmpla dacă am da de unul dintre asociații mamei tale? Nu pot să mă furișez cu voi două ținându-vă după mine. Ar fi aproape imposibil ca încântătoarea ta ținută să treacă neobservată.

Ochii lui albaștri au alunecat în jos, urmărind cu precizie cum îmi îmbrățișează rochia rotunjimile trupului. Când și-a ridicat privirea, ardeau ca două flăcări care trosneau și răspândeau scânteii înjur.

Nu mă mai atinsese din noaptea nunții - și eram bucuroasă că era așa. O parte din mine știa ce avea să se întâmple dacă ar fi trecut de această limită: ar fi trebuit să mă lupt pe viață și pe moarte cu mine însămi ca să nu-i cedez. Era o bătălie pe care nu eram convinsă că aș fi câștigat-o. Și nu era acesta un dus rece?

— Va trebui să te gândești la ceva, am zis. Pentru că dreptul de a te urma peste tot a fost una dintre condițiile mele, îți mai aduci aminte? Sau ai de gând să-mi demonstrezi, din nou, că vorbele tale nu au valoare?

Whit și-a încordat maxilarul.

— Am o idee! a zis Isadora. Inez, ce-ar fi să rămân eu la hotel, ca să despachetez? Așa îl vei putea însoți tu pe domnul Hayes la adresă.

— Vei sta deoparte de bunăvoie? a întrebat-o Whit, tărăgănat. Ce plănuiești?

— Ce planuri sumbre aș putea face despachetând cuferele? l-a întrebat Isadora aspru. Crezi că-ți voi găuri șosetele?

— Nu ai dreptul să-mi deschizi valiza, a zis Whit. E oricum încuiată. O migrenă amenința să mă acapareze cu totul. Mi-a trecut prin minte că poate complicam situația inutil. Am întins mâna spre Whit.

— Îmi poți da adresa, te rog?

Asta i-a convins să se oprească.

— De ce? m-a întrebat Whit.

— Am un plan, i-am explicat.

— Bineînțeles că ai!

Rostise cuvintele cu o sclipire blândă în ochii albaștri. Era un compliment de care nu ar fi trebuit să îmi pese, dar care reușise să dizolve ceva din tensiunea pe care o simțisem din clipa în care pusesem piciorul în hotel.

Whit mi-a întins bucata de hârtie.

— Ai de gând să ne luminezi și pe noi?

— Dacă ideea mea are picioare ca să meargă, atunci da, i- am răspuns pe un ton agreabil.

Am aruncat o privire în spate, spre recepție, și m-am întors de unde venisem, ca să discut cu valetul.

— Scuză-mă, Karl?

— Da, doamnă Hayes. Cu ce vă pot ajuta pentru a vă face șederea mai plăcută?

Mi-am coborât rapid privirea la adresă.

— Păi, am venit ca să vedem obiectivele turistice, desigur. Un prieten mi-a recomandat să fac o vizită la această adresă. E cumva vreo biserică prin zonă sau poate un obelisc?

I-am strecurat bilețelul lui Karl. A citit cele câteva rânduri, încruntându-se tot mai mult.

— Zona aceasta se află aproape de Place des Counsels - unul dintre locurile afectate de bombardament. Este în continuare în mare parte distrusă, cu clădirile în paragină sau parțial dărâmate, deși unele locuri sunt în reparații.

Băiatul mi-a aruncat o privire prin care încerca să se scuze.

— Mă tem că nu sunt prea multe de văzut în această zonă. Am strâns din buze, gânditoare. Mama nu ar fi oferit o adresă care ducea nicăieri.

— Sunt sigură că ceva trebuie să fie pe acolo?

— Doar banca, mi-a răspuns Karl. Un magazin și câteva aprozare. Cam atât.

Exact ce-mi doream să aflu, dar n-am lăsat să mi se citească asta pe chip. În schimb, mi-am plecat umerii, ca să-mi arăt dezamăgirea, și m-am întors la tovarășii mei - care nici acum nu-și vorbeau.

— Adresa este pentru o bancă! i-am anunțat, triumfătoare. Pe lângă Place des Counsels. Acolo i se trimit mamei banii.

— Doar că tu nu ai trimis niciun ban, a zis Isadora. Cum o vom găsi? Nu putem păzi banca zi și noapte. Nu avem bani pentru a rămâne în Alexandria atâta vreme, a adăugat, săgetându-l cu asprime pe Whit, al cărui chip părea cioplit în piatră.

Nu aveam de gând să-i iau apărarea, deși contrele constante dintre ei chiar *nu* erau de niciun ajutor. Dimpotrivă, căutam o soluție. Cu cât o găseam mai repede pe mama și adunam mai multe informații despre ea, cu atât mai repede puteam construi un caz mai solid împotriva ei. Unchiul meu și Abdullah ar fi fost eliberați, iar mama ar fi plătit pentru fărădelegile ei, în vreme ce toate artefactele s-ar fi întors la departamentul pentru antichități.

Și, cumva, în mijlocul tuturor acestor evenimente, aveam să storc adevărul despre tata de la ea.

Acum știam cum să-mi dau seama de minciunile ei, cum să-i descopăr jumătățile de adevăr și cum să citesc printre rândurile discursului fals. Începeam să fiu expertă în dezgroparea secretelor mamei. Chiar și acum îi auzeam vocea în gând, cerându-mi ajutorul.

Știam cum să-i imit glasul. Știam cum să vorbesc ca ea.

— Cred că am o idee, am spus încetișor.

Whit și Isadora s-au întors spre mine, așteptând.

Le-am explicat în detaliu ce voiam să fac. Isadora a răspuns cum îi era felul, ezitant, în vreme ce Whit a declarat sus și tare că era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată și că riscul era prea mare.

Și tocmai de aceea știam că este cea mai bună opțiune pe care o aveam.

Așa cum a promis, Isadora a rămas la hotel, ca să despacheteze, în vreme ce eu și Whit am plătit o trăsură care să ne ducă la adresa dorită. Birja era descoperită, lăsând aerul proaspăt să circule. Soarele strălucea deasupra capetelor noastre și m-am simțit recunoscătoare pentru pălăria cu boruri largi pe care o purtam, pentru că bloca majoritatea razelor puternice. Am netezit cutele celei mai bune fuste pe care o aveam și mi-am îndreptat gulerul jachetei. Alesesem intențional ceva care să-mi ofere o înfățișare mai matură. Isadora îmi aranjase părul într-un stil sobru și elegant, un coc strâns la spate. Adăugasem un ruj roșu pe buze și îmi înnegrisem genele.

Whit își pierduse glasul când mă văzuse. Nu puteam să mă hotărăsc dacă era un lucru bun sau rău, însă până la urmă am decis că *nu ar trebui să conteze*. M-am rezemat de banchetă, privind leneș cum celelalte trăsură de pe stradă încercau să se strecoare prin molozul din drum. Treceam prin piața cea mare a orașului, care fusese lăsată în ruină și cu adevărat distrusă de bombardamentul britanicilor.

— Mă întreb cum arăta înainte, am murmurat.

Whit a arătat cu mâna spre un capăt în care zăceau un munte de moloz și fire încurcate de telegraf.

— Acolo a fost cândva Hotel d'Europe, unul dintre cele mai frumoase locuri în care am avut plăcerea să stau vreodată.

— Când ai fost aici?

— Am trecut prin Alexandria când am venit prima dată în Egipt, mi-a spus, arătând cu mâna în altă parte. Aici au fost consulatul francez și cel englez; acolo poți vedea o parte a intrării încă în picioare și câțiva pereți, dar interiorul a fost complet distrus.

— Trebuie să fie straniu pentru tine, am observat. Să vezi orașul așa, când în amintirea ta există o imagine splendidă a lui.

— Așa e, însă mai ciudat este pentru cei profund atașați de Alexandria. Trebuie să fi fost devastator. Oamenii pot fi atât de neatenți cu lucrurile frumoase: vieți, animale, artă. Nimic nu scapă din mâinile noastre.

— Câți oameni au murit până la urmă?

— Mii, a spus Whit sumbru. Britanicii au avut mult mai puține victime decât egiptenii.

Stăteam unul în fața celuilalt, iar Whit își ținea picioarele întinse pe bancheta opusă. Această apropiere nu ar fi fost niciodată permisă dacă nu am fi fost căsătoriți. O realitate de care mă bucurasem pentru mai puțin de douăzeci și patru de ore. Mă uimea cum viața se poate schimba într-o clipă. Când îl ascultam vorbind despre război, mă gândeam întotdeauna la toate lucrurile la care fusese cu siguranță martor în perioada dintre adolescență și maturitate. Voiam să cunosc această latură a lui și curiozitatea îmi era aprinsă de zeci de întrebări.

Dar mi-am impus să nu scot o vorbă. Cu cât vorbeam mai multe, cu atât mai greu îmi va fi să-i întorc spatele.

Și nu exista nicio urmă de îndoială că o voi face.

— Nu mă aștept să mă ierți, mi-a spus cu glas domol.

Am tresărit, dar mi-am păstrat privirea întoarsă spre piața în ruină. Uram faptul că-mi putea ghici cu o asemenea precizie gândurile. Mai ales pentru că nu știam niciodată la ce se gândește el.

— Sau să crezi ceva din ce am de zis, a continuat. Dar am un plan prin care să îndrept lucrurile între noi.

Ah, nu mă îndoiam de asta! Vinovăția avea să-i guverneze fiecare acțiune și eram sigură că-și va da viața ca să scape de ea. Nu-i păsa de mine decât în măsura în care-și putea ușura propria conștiință. Și mă convinsese să cred că între noi e ceva mai mult decât o camaraderie. Fusesem fraieră pentru că-i picasem în plasă, dar o mică parte din mine tânjea să-l audă spunând că și sentimentele lui fuseseră la fel de profunde ca ale mele.

Dar el nu-mi vorbise niciodată despre iubire. Doar despre prietenie.

— Ce speranțe ai pentru noi doi? l-am întrebat încet. După ce vom lăsa în urmă toate astea?

Whit m-a privit cu atenție, cântărindu-și răspunsul. Când a vorbit, a făcut-o cu prudență.

— Nu am așteptări. Nu am speranțe.

Exact cum am crezut.

Mi-am înfipt degetele în marginea banchetei, respirând rar. Eram uimită că vorbele lui încă mă pot răni. Că exista o parte din mine care încă voia să creadă că el va lupta pentru mine, pentru inima lui, pentru noi. Care voia să creadă că Whit m-a iubit și că tot ce am avut a fost real.

Doamne Dumnezeu, deliram!

Vizitiul a întors cu pricepere trăsura pe o altă stradă, care avea o plăcuță în limba franceză. Aceasta supraviețuise bombardamentului, drumul fiind mărginit de clădiri cu două etaje și partere dedicate afacerilor, iar partea de sus, locuințelor. Am trecut pe lângă o frizerie și două aprozare.

Apoi vizitiul a fluierat și a tras de hățuri. A arătat spre stânga noastră, dându-ne de înțeles că am ajuns la bancă. Whit a sărit primul din trăsură și m-a ajutat să cobor.

— Nu uita! i-am reamintit. Ești garda mea personală. Să nu scoți un cuvânt!

Whit s-a aplecat spre mine, cu ochii mijiți.

— Nu îmi spune ce să fac. Dacă cineva îndreaptă un pistol spre tine, voi avea câteva cuvinte de spus în această privință.

— Asta nu se va întâmpla! am zis. Singurul lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să fim escortați afară din clădire.

— Da, a bombănit. De nenorocitele alea de jachete albastre⁷ britanice!

— De cine?

— Reprezintă o parte a tribunalului pe care Marea Britanic l-a înființat după bombardament pentru a reinstaura ordinea. Iar acum, Olivera, nu uita că trebuie să vorbești cât mai puțin cu putință. Nu trebuie să dai explicații, nici să te afunzi în detalii fără importanță, pe care nu ți le-a cerut nimeni. Doar spune ce ai de spus. Atât.

— Da, voi ține minte, i-am zis, simțind cum toate emoțiile mi se încolăcesc lăuntric.

Mă simțeam de parcă aș fi înghițit un roi de fluturi.

— Altceva?

— Păstrează contactul vizual. Dă-i de înțeles că ești o persoană importantă, *fără* să-i spui că ești importantă. Ține-ți spatele drept, nu te agita și fii încrezătoare. Și încă ceva!

— Da?

Whit a zâmbit.

— Parcă nu voiai să rostesc niciun cuvânt.

Dacă aș fi putut, l-aș fi pocnit chiar acolo, pe treptele din fața băncii.

— Ești extenuant! i-am zis, întorcându-mă spre ușa de la intrare.

Ne-a întâmpinat o încăpere spațioasă în formă dreptunghiulară, plină cu birouri din lemn și scaune joase. Câțiva angajați stăteau la intrare. Unii dintre ei mi-au ieșit înaintea, îmbrăcați cu costume bine croite și cămăși apretate, cu pantofi lustruiți în picioare. Se vorbea un amestec de italiană și franceză. Nu știam niciuna dintre aceste limbi. La un moment dat, unul dintre ei a început să vorbească într-o engleză stricăță.

— Da, am răspuns din instinct. Aș avea nevoie de ajutor.

Ne-a făcut semn să-l urmărim de-a lungul unui coridor îngust, care conducea spre mai multe birouri. Whit părea o umbră mută și impunătoare. Mai mulți angajați s-au uitat la noi, vizibil neliniștiți, când am trecut pe lângă ei. Am aruncat rapid o privire peste umăr și l-am văzut pe Whit încruntându-se.

— Poartă-te frumos! i-am ordonat în șoaptă.

— Eu sunt Romero, s-a prezentat angajatul. E prima oară când vizitați Alexandria?

A fost cât pe ce să dau din cap.

— Nu, am venit de multe ori. Ador să vizitez toate obiectivele turistice!

Sprâncenele întunecate ale bărbatului s-au ridicat până la linia părului.

— Obiectivele turistice? Majoritatea turiștilor sar peste acest oraș, preferând piramidele și templele din Egiptul de Sus. Aici avem doar un câmp acoperit cu ruine.

Pe chipul meu trebuie să se fi citit confuzia, pentru că bărbatul a insistat:

— Orașul s-a micșorat față de cum era pe vremea grecilor și a romanilor, din el nu au mai rămas decât coloane dărâmate și porțiuni denivelate de teren, unde nimeni nu face săpături. E păcat - sunt sigur că dincolo de marginile orașului sunt o mulțime de lucruri care așteaptă să fie descoperite.

— Poate că este doar o chestiune de timp, am zis.

Romero s-a oprit în fața unei uși solide din lemn și, după ce a deschis-o, ne-a făcut semn să intrăm. Pereții erau acoperiți cu un tapet pal, filigranat, iar o canapea de piele oferea locuri confortabile. Dinaintea acesteia se afla un birou solid, vechi, cu sculpturi ornamentale în jurul picioarelor.

— Ați dori niște ceai? Cafea? a întrebat Romero.

— Nu, mulțumesc! am răspuns. Sunt într-o mare grabă.

Romero s-a legănat pe călcâie și a dat din cap.

— Atunci, cu ce vă pot ajuta?

— Păi, am un cont deschis aici, am început, și aș vrea să schimb adresa înregistrată cu una nouă.

Bărbatul a clipit.

— Aveți un cont deschis la noi?

Am încuviințat din cap, păstrând contactul vizual și un zâmbet dulce pe buze,

— Corect.

Romero părea în continuare confuz.

— Care este numele dumneavoastră?

— Sunt Lourdes, am zis, ezitând să rostesc numele de familie.

Dacă mama dăduse un alt nume? Dacă folosisese numele de față? Sau luase numele domnului Fincastle? M-am gândit cu disperare ce alias și-ar fi putut alege. Acum trăia după propriile reguli, o viață pe care și-o dorise. Ce nume și-ar fi ales?

Sudoarea începuse să-mi apară pe la tâmpile, în vreme ce zâmbetul îmi rămânea lipit pe buze, parcă fixat cu adeziv.

— Lourdes...

Romero aștepta.

Whit stătea în spatele canapelei, de vreme ce nu ar fi fost acceptabil să stea lângă mine. Îi simțeam frustrarea, izvorâtă din faptul că nu mă poate ajuta.

— Ah, m-am căsătorit recent și era cât pe ce să vă spun numele greșit, am zis, râzând rușinată. E Fincastle.

Confuzia lui Romero s-a risipit.

— Numele sună familiar. Vă rog să mă iertați, lucrez la bancă de doar câteva luni. Așteptați o clipă, cât vă aduc dosarul.

Bărbatul a ieșit, închizând rapid ușa în urma lui.

Mi-am ținut privirea ațintită drept înainte, pentru că refuzam să-mi las garda jos.

— Zici că m-a crezut? am șoptit.

— Nu știu, a zis Whit. Deși ai jucat magistral.

— Obişnuiam să joc scenete alături de tatăl meu, i-am spus.

— Experiența ți-a servit, a spus Whit, apoi a făcut o pauză. Ce te-a făcut să alegi numele Fincastle?

Mi-am umezit buzele uscate.

— M-am gândit că dacă mama și-ar fi folosit numele de față, unchiul meu ar fi dat de urma ei cu ușurință. Ar fi întrebat de acest

nume pe la hotelurile bune și în restaurantele scumpe. Dar de vreme ce *tío* Ricardo nu știe cine este amantul ei, m-am gândit că Fincastle este un pariu sigur.

— Genial!

Am simțit un val de căldură în piept și inima mi-a stat în loc pentru o clipă.

— Vom fi arestați?

Înainte ca Whit să-mi poată răspunde, ușa s-a deschis și a intrat Romero, aducând cu el o servietă subțire din piele. Sa așezat din nou pe scaunul de la birou.

— Ce adresă ați dori să ne lăsați, doamnă Fincastle?

— Păi, am zis, râzând iar rușinată. Aceasta este o parte a problemei. Sunt atât de aiurită! Vedeți dumneavoastră, am mai multe proprietăți și mă tem că nu-mi aduc aminte pe care am folosit-o când am deschis contul. Dacă ați putea să mi-o reamintiți, v-aș putea confirma dacă este necesar să o schimb. Se prea poate să aveți adresa corectă. Vreau doar să mă asigur că nu există erori - atâta tot.

— Înțeleg, a zis Romero, cu o cută subțire între sprâncenele negre. Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră adresa pe care o doriți, iar eu pot verifica informațiile trecute aici?

A bătut cu degetul în dosarul de piele, zâmbind ușor.

— Cred că va fi mai simplu.

— Nu, i-am răspuns iritată. Cred că metoda *mea* va fi mai simplă. Vă rog doar să-mi spuneți adresa...

Whit a scos un sunet stins din fundul gâtului. Nu sesizasem că îmi ridicasem vocea.

— Ei bine, a zis Romero, fără urmă de zâmbet, în vreme ce dunga dintre sprâncene devenea din ce în ce mai pronunțată. Nu sunt de acord. Adresa?

Bărbatul a scos un stilou din buzunarul de la sacou.

Mi-am făcut aer, încercând să mă concentrez.

— Cred că s-ar putea să o fi folosit pe cea de pe coastă?

Romero și-a coborât privirea. I-au tremurat colțurile buzelor.

— Nu e aceasta. De vreme ce se pare că întâmpinați probleme, de ce nu vă întoarceți împreună cu soțul dumneavoastră? Oricum, nu vă

pot modifica dosarul fără acordul lui. Dar repet: dacă-mi dați adresa, voi fi bucuros să corespundez personal cu el, ca să mă asigur că nu este nimic în neregulă.

La naiba!

— De ce ar fi ceva în neregulă?

— Păi, nu știu, doamnă Fincastle, a spus Romero binevoitor. Doar vă comunic că avem sisteme menite să împiedice fraudele - de orice fel. Și, din moment ce suntem o bancă străină, regulile de afară se aplică, iar una dintre acestea cere ca soțul dumneavoastră să fie prezent pentru orice schimbare în privința contului. Chiar și în cazul unor detalii mărunte, cum ar fi modificarea adresei. Dacă doriți, l-aș putea chema pe managerul meu ca să discutați despre problema pe care o aveți.

— Nu am nicio problemă, i-am zis printre dinți.

Romero s-a ridicat, strângând dosarul.

— Chiar și așa, m-aș simți mai confortabil dacă ar fi și dumnealui prezent, deoarece nu-mi doresc să provoc stres sau confuzie când nu este cazul.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit înainte ca Whit să iasă de după canapea și să-l pună la pământ. Amândoi au aterizat cu o bufnitură surdă pe covorul plușat care decora podeaua. Romero a scăpat un țipăt sugrumat înainte ca Whit să-l lovească în obraz. Fata i s-a înmuiat și bărbatul și-a pierdut cunoștința. Mapa din piele a alunecat pe podea cât Whit îl aranja pe bancher pe canapea, făcându-l să pară că doarme.

— Grăbește-te și caută adresa! a șuierat Whit.

Am pus mâna pe dosar și l-am deschis.

Paginile erau albe.

* * *

Inez a întors dosarul spre mine, ca să văd. Toate paginile erau albe. A pășit spre mine și i-a aruncat o privire de sus bancherului doborât.

— Dracu să mă ia! am zis.

— Și acum ce facem? m-a întrebat Inez. Ceilalți angajați vor observa în ce stare se află Romero.

— Arată de parcă ar dormi.

Inez a arătat cu degetul spre fața bărbatului.

— Îi curge sânge din colțul gurii. Picură pe podea.

Am mijit ochii. Așa era. I-am șters fața folosindu-mă de mâneca sacoului său. Acum arăta de parcă ar fi dormit. Aveam doar câteva minute la dispoziție ca să găsim un plan nou.

— Whit! m-a strigat Inez, pe un ton curios.

— Mă gândesc! i-am zis, cu mâinile înfipite în șold.

— Nu, știu! mi-a zis fără suflu. De ce sclipește covorul?

Mi-am coborât privirea, alarmat. Țesătura împletită se schimba sub tălpile noastre, căpătând o culoare mai întunecată - clar atinsă de magie.

— Dă-te la o parte!

— Păi, mi-ar plăcea, dar *nu pot!* a zis Inez.

Și-a ridicat piciorul și covorul s-a săltat, lipit de talpa pantofului ei.

— S-a preschimbat într-un soi de adeziv. Sunt prinsă!

Și ghetele mele erau lipite de covorul uriaș.

— O vrajă veche este atașată de el! am șuiert. Nu-l lăsa să mai atingă ceva. Ai grijă la tivul rochiei!

Inez s-a aplecat, a adunat materialul și l-a strâns într-un nod, dezvelindu-și astfel destul de mult din picioare. Mi-am ferit privirea, neliniștit. Eram blocați și cineva va veni să-l caute pe Romero, dacă nu se prezenta la postul lui în timp util.

Inez a încercat să-și târșie picioarele, legănându-și brațele, dar nu a reușit decât să miște covorul cu câțiva centimetri în sus. S-a uitat la mine, cu iritarea întipărită pe chip.

— Nu sta degeaba! Trebuie să ieșim din asta!

— Evident.

A încercat să se miște din nou, trăgând de covor, și a izbutit să mă facă să-mi pierd echilibrul. Mi-am întins brațele și mi-am recăpătat la fix echilibrul.

— Olivera, *oprește-te!* Trebuie să lucrăm împreună!

Inez s-a uitat urât la mine.

— Ai încredere în mine...

— Să am încredere în tine? a întrebat Inez, zeflemitor. Gândește-te la trecutul nostru!

— Gândește-te la prezent! i-am întors-o, arătând spre covorul infernal.

Și-a mușcat buza inferioară, cu ochii plini de o nedumerire atât de sinceră și neliniștită, încât m-am simțit sfâșiat pe dinăuntru. Ne voi scăpa din această încurcătură, dar ea nu știa asta. Nu după tot ce îi făcusem. Dintr-odată, mi-a venit să urlu de frustrare. Din cauza mea, din cauza situației ridicole în care ne găseam. Anii de antrenamente m-au ajutat să mă agăț de fărâma de calm pe care o mai aveam. Am tras adânc aer în piept.

— Știu că este ultimul lucru pe care vrei să-l faci, dar ca să scăpăm din asta trebuie să...

— Ce să facem? m-a întrebat într-un fel pe care îl cunoșteam prea bine.

Era vocea pe care o folosea ca să-și păstreze un ton moderat, dar știam că ar fi preferat să țipe.

Și eu simțeam la fel.

— Nu-mi pot folosi pumnul ca să tai covorul - s-ar lipi de fibre. Ai putea tu, cu *foarte mare grijă*, să îți scoți picioarele din pantofi și să stai pe ei?

— Dar așa rămâne în ciorapi! a protestat ea.

— Ai o idee mai bună?

— Nu,

Inez a oftat și s-a aplecat, mișcându-și rapid degetele ca să-și desfacă șireturile. Apoi și-a scos cu grijă pantofii, pășind cu grație pe ei. Ciorapii nu o ajutau deloc, făcând-o să tot alunece pe piele.

— Poți să sari?

Inez a măsurat din ochi distanța până la marginea covorului. Era o monstruozitate țesută, de dimensiuni uriașe, iar ea se afla la mai bine de un metru de colt.

— Poate?

— Stai! am zis, închipuindu-mi deja cum cade în patru labe. Mai bine sari în brațele mele!

S-a încordat, cu neîncrederea întipărită pe chip. Nu mai credea că îi pot oferi siguranță. Sau poate că gândul că o voi ține în brațe o dezgusta atât de tare, încât prefera să rămână prizonieră pe covor.

Oricare ar fi fost adevărul, reacția ei m-a rănit. Mai mult decât voiam să recunosc.

— Am să te arunc pe canapea, am adăugat. Te poți urca pe ea și sări dincolo, evitând cu totul covorul.

— Te încântă asta, nu-i așa? m-a întrebat. Ai ocazia să joci rolul eroului după tot ce ai făcut!

— Nu sunt un erou. N-am pretins niciodată că aș fi.

Inez a deschis gura, fără îndoială ca să se certe cu mine, dar i-am luat-o înainte:

— Sari! îți promit că am să te prind.

Nu m-a avertizat înainte să sară, dar eram oricum pregătit. S-a avântat spre mine și am prins-o de talie, ridicând-o, ca mai apoi să o pot răsuci și ține la piept.

Și-a ridicat bărbia, iar ochii ei veșnic schimbători i-au întâlnit pe ai mei. Ne-am privit lung o vreme; ea în gardă, eu probabil chiar mai mult decât ea. Apoi mi-am îndoit genunchii și am aruncat-o pe canapea. A săltat - o dată, de două ori - și a râs uimită.

— *Gracias!* mi-a zis, cu respirația tăiată.

— Oricând, am murmurat, trăgând de șireturile ghetelor mele uzate.

Nu-mi plăcea că trebuia să le abandonez - erau perechea mea preferată. Mi-am scos picioarele din încălțări și am sărit, aterizând cu un bocănit surd pe podea, lângă Romero.

— Ce crezi că a activat vraja? m-a întrebat Inez.

Am rămas puțin pe gânduri.

— Poate că sângele? am zis, arătând spre cele câteva picături care pătau covorul. E o mișcare inteligentă să-l folosească pentru a reține hoții. Pun pariu că proprietarul băncii a găsit mai multe astfel de obiecte obișnuite, pe care le-a plasat în toate camerele.

Inez s-a răsucit, îndreptându-și privirea spre varietatea de obiecte împrăștiate prin încăpere: tablouri, condeie, fotografii înrămate, teancuri de hârtii. Oricare dintre ele ar fi putut să fie fermecat.

— Și acum ce facem? am întrebat-o, arătând spre Romero.

— Aș putea spune că a leșinat, a propus Inez brusc. Și să îi chem pe ceilalți? Poate că ar alerга cineva după ajutor?

— Sau am putea să plecăm, de parcă am fi terminat ce aveam de rezolvat, am zis.

— Nu plec de aici iară adresă, a zis ea hotărâtă, cu ochii A alchimici preschimbându-i-se în aur. În timp ce încerc să atrag cât mai mulți angajați aici, te vei furișa în celelalte birouri și vei pune mâna pe dosarul mamei.

M-a apucat de reverul hainei.

— *Por favor, Whit!*

De parcă aș fi avut dreptul să-i refuz ceva.

— Atunci ar fi bine să-ți pui în practică talentul actoricesc, Olivera!

Și-a ridicat bărbia și și-a îndreptat umerii.

Inez împotriva lumii.

— Spune-le că a leșinat și s-a lovit la cap în cădere. Așa sar explica de ce a fost activată vraja și de ce nu purtăm încălțări.

Inez a dat din cap și s-a îndreptat spre ușă. Și-a așezat cu delicatețe mâna pe clanță.

— Ești gata?

— Gata.

Și-a strecurat mâna în păr, eliberând câteva șuvițe, și expresia i s-a preschimbât într-una de groază. A dat ușa de perete și a țipat din toți rărunchii:

— *Ajutor!*

Soția mea știa cum să facă o scenă. Îi auzeam țipetele până în capătul holului. Găsisem în sfârșit cabinetele în care erau ascunse toate dosarele și acum treceam prin ele, unul câte unul. Banca nu avea mulți clienți, dar până și eu recunoșteam unele dintre numele din înalta societate.

— Ce cauți aici?

M-am întors și am dat de unul dintre angajați! băncii stând în ușă.

— Caut o adresă, am spus, aproape cerându-i iertare.

În cameră se afla un singur birou, acoperit de agende, teancuri de hârtii și chitanțe, obiecte de papetărie și un sfeșnic din argint, care avea să-mi folosească de minune. Nu voiam să-mi folosesc pumnalul dacă nu era absolut necesar.

Bărbatul a pășit înăuntru, înfuriat.

— Aproape am terminat, i-am spus politicos. Dacă mi-ai acorda...

I-am aruncat sfeșnicul spre cap, iar el s-a prăbușit pe podea, cu gura căscată. I-am întors spatele și am căutat mai departe prin dosare, până când l-am găsit pe cel căutat.

Lourdes Fincastle.

Sosise vremea să-mi iau soția teatrală, înainte ca cineva să îi ofere un loc de muncă pe scenă.

De ce nu se găseau niciodată trăsuri când aveai nevoie de ele? Am privit în lungul și-n latul străzii, cu Inez alături, care răsufla greoi. Trebuia să o aplaud: plânsese, se prefăcuse că *leșină*, apoi permisesese să i se dea cu săruri pe la nas. Un angajat de la bancă chiar alergase după medic, în vreme ce un altul se grăbise să meargă la magazin, ca să ne cumpere încălțăminte. Urma să fim demult plecați până la întoarcerea lor.

Cu inima îndoită, mi-am întors privirea spre bancă. Cineva avea să iasă în fugă pe ușă, când îl vor descoperi pe cel deal doilea angajat pus la pământ. I-am făcut semn lui Inez să mă urmeze.

— Ai găsit-o? mi-a șoptit cu respirația tăiată. Adresa?

— Desigur, i-am răspuns, tresărind când a ovaționat. Nicio persoană nu era mai zgomotoasă decât soția mea.

— Acum mai trebuie doar să găsim pe cineva care să ne ducă înapoi la hotel.

— Nu e prea departe, a zis Inez. De ce nu mergem pe jos?

— Ai să-ți distrugi ciorapii! am avertizat-o. Drumul e plin de praf.

— Nu-mi pasă! a zis ea. Avem adresa. Nici dacă ar arunca cineva cu noroi în mine nu m-aș plânge.

— Cine naiba ar arunca cu noroi în tine? am zis, aruncându-i o privire piezișă.

— Pot să te întreb ceva?

— Vrei să zici *încă* ceva? am zis, amuzat.

Fără să mă gândesc, m-am întins spre ea și i-am pus o buclă rebelă după ureche.

Inez s-a înroșit, dar nu și-a ferit privirea.

— De ce mi-e atât de greu să rămân supărată pe tine? Tensiunea îmi zdrobea umerii.

— Pentru că am făcut-o ca să-mi salvez sora?

— Trebuie să fie ceva legat de farmecul tău, a observat ea. Să poți face lucruri îngrozitoare și să scapi basma curată.

— Am scăpat? am întrebat-o, fără suflu.

Inez a început să tragă de tivul de la mâneca jachetei.

— Nu rămân supărată prea mult timp. În cele din urmă, furia mea pălește în dispreț profund față de cealaltă persoană. Furia este extenuantă, iar tu nu faci deloc lucrurile mai ușoare. Ești prea...

A strâmbat din nas.

— Ușor de plăcut, presupun. Ca un cățeluș.

— Mulțumesc?

— Ca un cățeluș șiret, nedresat și pus pe șotii, a completat ea. Dar uite care-i treaba, Whit. Poate că nu mai sunt supărată pe tine, dar nu te-am iertat. Nu cred că pot. M-a *durut* prea mult. Pentru că te-am iubit cu adevărat.

Nu pierdusem doar o prietenă sau o soție. Pierdusem dragostea lui Inez. Ceva ce nu știam că fusese al meu. Mi-am închis ochii, dornic să-mi pot șterge acest lucru din minte, pentru că mă sfâșia. I-am deschis încet, la timp ca să surprind un mic zâmbet pe buzele ei perfecte. Mic, dar curajos și scăldat în tristețe. Eu îi făcusem asta.

— Înțeleg, am șoptit.

Inez și-a mai dat o buclă rebelă după ureche, cu degete tremurânde.

— Știu că ești motivat de vinovăția pe care o simți și cred că o parte din tine deplânge prietenia noastră pierdută. Nu va mai fi niciodată la fel și adevărul este că nu vom mai putea lega *niciodată* o prietenie. Nu contează cât de bine ne înțelegem sau ce echipă bună facem. Nimic din toate acestea nu contează. Sunt lucruri superficiale. Pentru că aceasta este noua noastră realitate: m-ai pierdut cu adevărat și definitiv.

Și-a ridicat privirea spre mine, cu gravitate.

— Știi asta, nu-i așa?

Mă simțeam în mod straniu amețit. De parcă nu aș fi avut îndeajuns aer.

— Da.

Inez a dat din cap, palidă la față.

— Și adevărul este că poate pierderea mea nu este importantă pentru tine. Poate că e o rană superficială, care se va vindeca repede și nu va lăsa nicio cicatrice.

A tras aer în piept.

— Dar golul din inima mea nu se va vindeca niciodată.

— De ce îmi spui toate astea?

Și-a umezit buzele și m-am luptat din toate puterile să nu le fixeze cu privirea.

— Pentru că în ciuda faptului că lucrăm împreună și ne purtăm ca și cum am fi prieteni, nu suntem. Și vreau să știi că mă respect prea mult ca să-ți permit vreodată să te întorci în inima mea.

— Inez...

M-am oprit, cu un nod în stomac. O siluetă pășea pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii. Era îmbrăcată într-o rochie superbă în culori aprinse și legăna copilărește o umbreluță, gest care o făcea să pară mult mai tânără. Inez a privit și ea în aceeași direcție și i-am astupat gura cu palma înainte să țipe.

Am privit-o amândoi pe Lourdes traversând strada, îndreptându-se direct spre bancă.

Era pe cale să pășească înăuntru când cineva a fluierat ascuțit.

Lourdes a împietrit, cu piciorul pe prima treaptă. Încetișor, s-a întors, deschizându-și umbrela dintr-o singură mișcare fluidă. A privit la stânga și la dreapta, apoi a traversat din nou strada în pas grăbit, dispărând după colț.

Cineva o avertizase.

CAPÍTULO DIECISETE

— Îți zic! a șuierat Whit. Isadora a fost aici! Ne-a urmărit și a avertizat-o pe mama ta.

Respiram greoi, încercând să țin pasul cu mersul lui de uriaș. Încă nu reușiserăm să facem rost de o trăsură cu care să ne întoarcem la hotel, deși nici nu mai conta, de vreme ce Whit ne putea duce până acolo în câteva minute, la cât de repede umbla.

— Te porți ridicol! am zis, respirând sacadat. Ar fi trebuit să găsească o altă trăsură, cu care să ne urmărească și pe care mai apoi să o plătească - dar cu ce bani? Tatăl ei nu i-a dat nimic.

— Așa susține ea! a pufnit Whit. Ia în calcul sursa, Olivera! L-am prins de cot. A fost picătura care a umplut paharul! Am tras cu putere și m-am oprit brusc, răsucindu-l spre mine. Whit nu era deloc asudat, respira normal, în vreme ce eu eram convinsă că îmi lucea fața de la transpirația care curgea șiroaie pe mine.

— Ai fi observat dacă ne-ar fi urmărit, am zis.

Whit a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— Și, să zicem că a mers pe jos - nu uita că nu cunoaște orașul foarte bine.

— Repet, așa susține ea! a zis, privindu-mă pătrunzător. Mama ei locuia aici jumătate din an. Nu e de așteptat să cunoască zona?

Am răsuflet, frustrată.

— Femeile nu sunt libere să exploreze orașul, așa cum fac bărbații.

Whit și-a eliberat cu blândețe brațul și și-a continuat drumul spre hotel, grăbit. Dacă nu mă înșela memoria, mai aveam mai puțin de un kilometru de parcurs.

— Deci, tu ce crezi, mai precis? Că stă cu noi ca să-i dea raportul mamei?

— Da, s-ar putea să îi dea raportul mamei tale, a zis Whit. Ar putea încerca să ne saboteze căutarea.

— Dar ne-a ajutat! am protestat. Adu-ți aminte că l-a împușcat pe bărbatul care era gata să mă atace.

Asta l-a lăsat pe Whit iară replică.

L-am înghiontit în spate.

— Ascultă-mă, domnule Hayes...

— Nu-mi mai zice așa! mi-a cerut cu glas obosit. Nu suport să te aud spunându-mi așa.

Am clipit dinaintea spatelui său cu umeri lați. Tonul lui dezolat m-a luat pe nepregătite. Am traversat strada și ne-a apărut în față hotelul. Oaspeții socializau la intrare, ocolind caii și căruțele trase de măgari.

— Trebuie să-ți spun că vreau să nu te mai dondănești cu sora mea, că vreau să ai încredere în ea pe cât posibil, pentru că alternativa mă afectează.

— Ești de acord cu mine în privința întâmplării la care am fost martori adineauri? Mama ta a fost avertizată că nu trebuie să intre în bancă.

— Da, am spus încet. Dar nu crezi că...

— *Tu* nu crezi că este straniu că mama ta a fost avertizată în privința unui loc în care doar sora ta știa că mergem?

— Și angajatul de la hotel știa, am punctat.

Whit mi-a aruncat o privire nemulțumită peste umăr.

— Deci mama ta ne supraveghează hotelul? Doar ce l-am ales. De unde ar fi putut să știe că e acesta?

— Recunosc că este puțin probabil, dar dacă există o variantă plauzibilă? Dacă există o persoană pe care o omitem?

Whit a rămas tăcut și a continuat să meargă repede. Târâm rochia după mine, încercând să țin pasul cu el.

— Te referi la Fincastle, a zis Whit în cele din urmă.

— Exact.

A mormăit ceva în barbă.

— Recunoaște! Ideea mea este mult mai plauzibilă decât bănuiala ta absurdă.

— Olivera! Suntem aproape de hotel. Dacă Isadora e în cameră, cu bagajele desfăcute, atunci *poate* că voi fi de acord cu tine. Poate că *Fincastle* a fost cel care a avertizat-o pe Lourdes în fața băncii. Dar îți garantez că nu o vom găsi pe Isadora în cameră. Aș paria pe sănătatea

mea că în această clipă aleargă ca să ne-o ia înainte.

Nu-mi dorisem niciodată ca cineva să se însele mai mult decât acum.

— Ei bine, dacă e adevărat, presupun că trebuie să ne grăbim.

Am țâșnit umăr la umăr pe ușa hotelului, făcându-i să tresară pe oamenii care se perindau prin lobby. Whit a urcat scările mai repede - naiba să-l ia de corset! -, dar am reușit să-l prind din urmă în fața ușii de la camera noastră. M-a privit mâhnit.

— Ești gata? a șoptit.

Am dat din cap, respirând greoi. Eram sigură că arătam ca adunată de pe străzi.

Whit a dat ușa de perete.

Înăuntru, Isadora era aplecată deasupra unui cufăr aproape gol. A scos din el una dintre rochiile mele și a început să o scuture, ca să-i îndrepte cutele. Avea părul perfect aranjat, iar hainele îi stăteau impecabil, fără fir de praf pe ele. Sora mea și-a îndreptat privirea spre noi și a ridicat din sprâncene.

— Nenorocita aceea de ceașcă a dat iar pe dinafară! ne-a comunicat. A trebuit să șterg apa de pe jos, dar mai înainte a reușit să-ți ude din nou geanta, domnule Hayes.

— Vai, *nul* am zis. Îmi pare atât de rău că am ratat apelul unchiului. *Din nou!* Dacă s-a întâmplat ceva?

— Păi, nu puteam să răspund, de vreme ce nu ar fi vrut să discute cu mine. Dar mi-a părut mai degrabă iritat decât la ananghie. Tot suna și suna... Singurul necaz a fost că s-a udat covorul.

Whit a privit-o cu dușmănie.

— Și ranița mea. Pe care am lăsat-o *pe pat!*

Isadora și-a înclinat capul.

— Te înșeli. Era pe podea, chiar lângă noptieră.

A arătat spre noptiera pe care se afla ceașca, acum goală.

— Mă tem că apa a curs fix pe ea.

Apoi Isadora s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Deci? Cum a mers?

Am apreciat că atunci când a povestit despre aventura noastră la bancă, Whit nu a acuzat-o pe Isadora că ea a avertizat-o pe mama.

— Și acum, că avem adresa, ce vom face? a întrebat sora mea.

— Ne ducem direct acolo, am zis. Chiar acum, dacă se poate. Pentru că cineva a avertizat-o în privința noastră mai devreme, s-ar putea să se refugieze la această adresă și să se ascundă, crezând că astfel va fi în siguranță.

— Înseamnă că trebuie să o înfruntăm, a spus Isadora, palidă, cu tristețea întipărită pe chip. Azi.

— Înainte să dispară din nou, a zis Whit.

I-am strâns mâna, sperând că gestul meu o va încuraja și îi va aduce alinare.

Ne-am pregătit de drum; Isadora a împrumutat o rochie în nuanțe mai închise, iar eu mi-am îmbrăcat rochia de văduvă. Whit a luat pe el o cămașă gri, a cărei culoare îmi amintea de creioanele mele de cărbune. Când mi-a ghiorțait stomacul, mi-am dat seama că trecuseră ore bune de la ultima masă. Am privit cu jind spre intrarea de la salonul în care se servea cina, în timp ce noi părăseam holul hotelului. Dar nu aveam timp - presimțeam că mama nu va rămâne într-un singur loc prea multă vreme.

Whit a găsit o trăsură, în care am urcat toți trei - eu și Isadora înghesuite pe o banchetă, el vizavi. Umerii începeau să mi se încordeze din cauza presiunii și am încercat să-mi reglez respirația. Ultima oară când o văzusem, mama se afla într-o barcă și se îndepărta tot mai mult de Philae, cu toate artefactele pe care eu însămi, cu mâna mea, i le dădusem ca să le păstreze.

Aceste artefacte aveau să ajungă la Poartă și să dispară pentru totdeauna din Egipt, dacă nu descopeream unde le ascunsese.

— Vom ciocăni la ușă? a întrebat Isadora din senin, punând capăt tăcerii. Care este mai exact planul?

— Năvălim înăuntru! am zis în același timp cu Whit.

Mi-a aruncat un zâmbet, pe care l-am ignorat, apoi i s-a adresat Isadarei:

— Dacă batem la ușă, o vom înștiința de prezența noastră și va avea timp să fugă.

— Desigur, a spus ea, roșie în obraji. Nu m-am gândit.

Sora mea se foia pe scaun, tot împreunându-și și despreunându-și

măinile. Mi-am dat seama că aștepta cu groază clipa aceasta, în vreme ce eu eram nerăbdătoare să vină. Aflase abia recent de implicarea mamei în această poveste, spre deosebire de mine, care trăisem toată tărășenia pe propria piele. Isadora își pierduse cu totul ținuta rezervată.

— Când ai văzut-o ultima oară? am întrebat-o cu blândețe.

— Acasă, la Londra, chiar înainte ca eu și tata să plecăm spre Egipt. Ne-a condus, a oftat Isadora. Nu m-am gândit niciodată că o voi vedea *aici*. Urma să ne aștepte pe doc, așa cum ne promisesese.

— Ai spus că părinții tăi sunt tot timpul unul în compania celuilalt, a zis Whit încetișor.

M-am întors spre el, încruntată. Nu o auzisem niciodată pretinzând asta. Eram gata să mă revolt, dar Isadora mi-a luat-o înainte:

— Bineînțeles că nu-și petrec fiecare secundă împreună, a zis exasperată. Voiam doar să scot în evidență cât de profundă este legătura pe care o au.

Whit a strâns din buze și și-a ferit privirea. Restul drumului și l-a petrecut afundat în tăcere și contemplație. Nimeni nu vorbea; eu eram prizoniera propriilor gânduri, cu inima în gât din cauza emoțiilor.

Eram *foarte* aproape să o găsim pe mama.

Odată ajunși la locul unde stătea, aveam să descoperim tot ce ne trebuia ca să o putem acuza. Cu siguranță existau dovezi că încercase să plaseze relicvele, adrese și numere de telefon pentru potențiali cumpărători și scrisori incriminatorii de la subordonații ei.

Curând voi afla adevărul despre tata și ce i se întâmplase. Nu-mi pierdusem speranța că era viu, undeva în Egipt. Că se agăța de viață, poate închis pe undeva.

Dacă era în viață, aveam să-l salvez.

Dacă era mort, aveam să-l îngrop.

Oricum, urma să aflu adevărul.

Vizitiul a oprit în dreptul unei locuințe simple, al cărei singur ornament era poarta de fier, care dădea spre o potecă îngustă. În capătul acesteia se aflau trepte care duceau la o ușă din lemn, la fel de simplă. Nu părea genul de loc în care ar sta mama. Unde era grădina? Unde erau ghivecele cu flori? *Mamá* adora tot ce înseamnă verdeață,

dar locul acesta îmi amintea de deșert. Piatră roșiatică, o arhitectură austeră, dar funcțională. Ușa nu avea niciun ciocănel elaborat care să ne întâmpine. Nu că l-am fi folosit, dar îmi aminteam de leul aurit de acasă, care răgea la cei care îndrăzneau să vină în vizită. *Mamá* iubea obiectele de lux. Până și pe insula Philae insistase să aducă mobile și covoare, oglinzi, bazine de porțelan și așternuturi din cel mai fin bumbac egiptean.

— Văd o mică terasă laterală, a zis Whit. Vom intra pe acolo.

Isadora pășea alături de mine și amândouă mergeam pe urmele lui Whit, spre casă. Sora mea nu mai era palidă, de parcă se evaporaseră toate grijile și tensiunea pe care le strânsese în ea. Își ținea bărbia sus, umerii drepti. Când mia întâlnit privirea îngrijorată, a dat din cap, cu o scânteie de pură determinare în privire.

Aceasta era Isadora pe care o știam. O fată care lua viața în piept cu zâmbetul pe buze și pistolul în mână.

Whit și-a etalat încă unul dintre talentele lui fără număr, reușind să descuie ușa laterală în doar câteva secunde. Până și sora mea a părut impresionată.

— Mă poți învăța cum să fac asta? l-a întrebat Isadora.

El a ignorat-o și s-a uitat în schimb la mine, cu o expresie sobră, iar eu am dat din cap, îndemnându-l să intre în clădire. L-am urmat și noi, mijind ochii și așteptând să ne obișnuim cu întunericul care ne-a înconjurat brusc. N-am fost surprinsă să văd că Whit adusesese provizii și că, după ce s-a căutat prin ranița de piele, a scos niște lumânări scurte și chibrituri.

Mi-a înmănat o lumânare, iar pe una i-a dat-o Isadarei. M-am grăbit să le aprind pe amândouă, disperată să o găsesc cât mai repede pe *mamá*. Flăcările au luminat încăperea îndeajuns cât să pot trece în revistă împrejurimile: ne aflam într-o sufragerie mică, cu fotolii simple, dar care păreau confortabile, tapițate cu stofe colorate. Pe jos erau întinse mai multe covoare, curate și frumos lucrate. Pereții erau goi, dar lambriuri elaborate din lemn decorau camera. Pe măsuta joasă am zărit o cană cu ceai pe jumătate goală, iar după rotocoalele de abur care se ridicau din ea, încă mai era caldă. I-am aruncat rapid o privire lui Whit, dar el deja ieșea din încăpere, cu pumnalul în mână.

— Nu o răni! am șoptit.

M-a ignorat, dispărând în cealaltă cameră.

Isadora s-a dus după el, gata să se împiedice de unul dintre puii de pernă pentru scaune, stivuiți pe podea. Am urmat-o îndeaproape, verificând din mers celelalte camere prin care treceam. Whit descoperise scările care duceau la al doilea etaj și acum le urca iute, câte două odată. Am alergat după el și am verificat și odăile de sus.

— Nu cred că-i cineva acasă, a șoptit Whit. Unde-i Isadora? M-am răsucit, încruntată, surprinsă să-i descopăr absența.

— Credeam că e chiar în spatele meu. Trebuie să fie jos! am adăugat în grabă, brusc luminată.

Whit a trecut pe lângă mine, luând-o din nou spre scări. L-am lăsat s-o caute, alegând să explorez prima încăpere, cea de lângă trepte. În centrul ei se afla un pat, iar într-un colț am văzut mai multe ghivece cu palmieri și ferigi. Aceasta era mama pe care o știam, cea care îngrijea cu răbdare solul și putea readuce o plantă muribundă la viață. În celălalt colț al camerei am distins o măsuță de toaletă, în mijlocul căreia se odihnea o tipsie-oglină. Am recunoscut parfumul așezat pe aceasta și am ridicat recipientul din sticlă, inspirând ușor. Era de la Paris și mirosea dulce, a vanilie. Un parfum care avea să-mi aducă pentru totdeauna aminte de mama.

L-am lăsat jos în grabă, cu gândurile vraiste.

Mama transformase această clădire într-un loc pe care să-l numească *acasă*.

Rana mi s-a redeschis. *Mamá* împărțea acest pat cu amantul ei. Își construiseră o viață împreună, întregită de un alt copil. O fată care putea să o înlocuiască pe cea pe care o abandonase. Împovărată de ce ne făcuse mie și lui *papá*, fapte de neiertat, m-am prăvălit pe pat, tremurând. Ochii mi-au căzut pe un dulap din lemn, pe jumătate deschis. Rochii precum acelea pe care le văzusem la Cairo ieșeau din spațiul neîncăpător.

Erau haine în culori mai aprinse, mai decoltate și cu mai multe volane, tinerești. Mama nu era cu mult mai mare decât mine - în vârstă de doar treizeci și nouă de ani - și părea să se agate de tinerețea ei, de viața pe care o mai avea de trăit. Iar acesta era modul în care

alegea să-și petreacă zilele. Înșelându-l pe *papá* ani la rând, interzicându-mi s-o urmez în Egipt. Vândând obiecte istorice neprețuite, care aveau o importanță culturală uriașă, celui care oferea cel mai bun preț.

Cu greu o recunoșteam.

— Olivera! m-a strigat Whit de la parter.

M-am ridicat, cu genunchii moi și o durere sfâșietoare în inimă. Familia mea se destrămase, iar eu încercasem prosteste să recreez una alături de un bărbat pe care îl cunoșteam doar de câteva luni. Mă simțeam răvășită și foarte, foarte furioasă din cauza a tot ce făcuse mama.

Și acum nici măcar nu avea curtoazia să fie prezentă, ca să pot țipa la ea.

Mi-am târât picioarele pe scări, împotrivindu-mă la fiecare pas sentimentelor răscolitoare. Plânsul nu mă va ajuta. Țipetele nu-i puteau scoate pe unchiul meu și pe Abdullah din închisoarea din Cairo. Zgomotele stârnite de Whit și Isadora, care se certau, spintecau întunericul casei goale. Vocile lor m-au călăuzit spre locul în care se aflau, precum cântecul unei sirene irascibile. I-am găsit într-o bibliotecă cu scaune confortabile, grupate pe covorul pufos, și mese mici, de formă cilindrică, dispuse în fiecare colț.

Rafturi încărcate cu zeci de obiecte acopereau cei patru pereți: cărți, borcane de la farmacie, călimări, produse de papetărie, statuete și figurine care înfățișau diferiți zei și zeițe egiptene, precum și animale; tablouri în care erau înrămate tot felul de picturi și schițe ale unei multitudini de monumente și temple; câte o bijuterie desperecheată; funde; ace; eșarfe; agende vechi și cărți stivuite, dintre care unele ponosite; pălării de damă și o varietate de mănuși. Ciudat era că se găseau cani ciobite, argintărie ruginită și câteva ibrice. Mă uluia multitudinea de obiecte îngrămădite pe aproape fiecare centimetru al suprafețelor din jurul meu.

— Spune-mi ce făceai în această cameră înainte să intru! a cerut să afle Whit cu glas autoritar.

— Căutam indicii! s-a răstit Isadora. Nu de aceea ne aflăm aici? Am început să mă satur de hăituiala asta a ta și de suspiciunile care nu

încetează niciodată. Inez, ai putea, te rog, să-i bagi mințile în cap?

Mi-am masat tâmpilele îndurerate, simțind cum presiunea îmi apasă orbitele.

— A găsit vreunul dintre voi ceva util? Sau v-ați certat în tot acest timp?

Isadora a avut bunul-simț să se arate spășită, dar Whit a rămas ca o stană de piatră. În cele din urmă, a mormăit:

— Majoritatea obiectelor sunt atinse de magie. Deși nu știu cât de mult ne vor fi de folos.

Mi-am întors imediat atenția spre rafturi. *Mamá* fusese o colecționară avidă de obiecte atinse de magie de când mă știam. Pe oriunde călătorea, găsea ceva de adus acasă. Pieseile ei preferate proveneau din Paris. Cândva îmi spusese că vrăjile atașate de obiecte erau viclene. Se amuzase teribil când găsisese o cutiuță muzicală care cânta doar melodii deocheate, marinărești. Acum însă, că aveam dinaintea ochilor sutele de obiecte care umpleau rafturile, începeam să-mi dau seama că subestimaseam cât de strângătoare era cu adevărat.

— Poate că există ceva pe aici care să ne arate unde s-ar putea afla? Sau care să ne dezvăluie ce face în Alexandria? a întrebat Isadora.

Whit m-a privit în ochi, ridicând abia perceptibil o sprânceană. Amândoi bănuiam că mama caută Crisopeia Cleopatrei. Dacă avea să descopere calea prin care plumbul putea fi transformat în aur... M-am cutremurat gândindu-mă ce ar fi putut face cu o asemenea bogăție.

Cu o asemenea putere.

— Sunt mai multe jurnale stivuite aici, pe scaune, a zis Whit. Ce-ar fi să ne facem timp și să trecem prin toate? Olivera, dacă dai de ceva ce crezi că merită păstrat, micșorează-l!

Din reflex, mâna mi s-a îndreptat spre eșarfa de la gât.

— Vom rămâne aici toată noaptea? a întrebat Isadora. Și dacă se întoarce mama?

— Luăm ceaiul împreună, a zis Whit.

Isadora i-a aruncat o privire urâtă, dar el doar s-a așezat pe podea și a început să răsfoiască jurnalele și cărțile vechi. Sora mea s-a apucat să citească scrisorile, iar eu treceam în revistă tot ce se afla pe rafturi, cu minuțiozitate. Se dovedea a fi o sarcină grea și complicată. Ibricul

a suflat flăcări când i-am atins mânerul; mai multe figurine cântau tare melodii deocheate, amintindu-mi de vechea cutie muzicală; majoritatea eșarfelor se purtau ca niște cameleoni, schimbându-și formele și culorile în funcție de ce atingeau. În călimări se aflau de fapt medicamente, așa că le-am micșorat pe toate, cu gândul la o poveste pe care unchiul mi-o spusese pe insula Philae. *Mamá* își făcea mereu griji că ar putea să se îmbolnăvească, dar soarta o ajutase să descopere un depozit secret de călimări în care erau depozitate rămășițele unor vrăji vindecătoare. Așa că acum putea vindeca orice: oase rupte, arsuri solare, febră, frisoane, dureri de burtă.

N-am ezitat să-i iau rezerva magică.

Am găsit și un cerclu care părea să amplifice zgomotul din cameră (Whit care își citea încet în barbă părea că-mi urlă în ureche), o brățară care încălzea temperatura corpului și mai multe creioane strânse cu fundă. Acestea nu știam la ce folosesc, însă îmi erau întotdeauna utile.

M-am îndepărtat de bibliotecă și m-am îndreptat spre unul dintre scaune, de pe care am dat la o parte un teanc uriaș de hârtii, ca să fac loc. Colții ascuțiți ai spaimei mușcau din mine. Undeva, în Alexandria, *mamá* se ascundea alături de sute și sute de artefacte, pregătindu-se să le vândă.

— Unde ar putea fi? am zis, iritată.

— Aceasta, s-a auzit o voce din dreptul ușii, e o întrebare foarte bună.

Groaza mi-a făcut pielea de găină. Cunoșteam vocea și cât de unsuroasă era, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost scufundat într-un cazan cu ulei. Mi-am ridicat lent privirea.

Rezemat nonșalant de tocul ușii, l-am văzut pe domnul Basil Sterling.

În mână ținea un pistol ațintit spre inima mea.

CAPÍTULO DIECIOCHO

Domnul Sterling s-a îndreptat și a pășit înăuntru. Prezența lui părea să acapareze spațiul, întunecând colțurile camerei, coborând temperatura până la o răcoare înspăimântătoare. Purta costumul lui obișnuit, din trei piese: pantaloni închiși la culoare, sacou asortat și o vestă cu nasturi, care-i acoperea burta rotundă. Nu era nevoie să-mi cobor privirea la pantofii lui ca să știu că fuseseră lustruiți până căpătaseră luciu. Mustăța aceea revoltătoare tremura de amuzament în timp ce ne analiza expresiile uluite.

— În locul tău, nu m-aș întinde după pumnal, domnule Hayes, a spus domnul Sterling cu vocea lui nazală, așezându-și ochelarii. De altfel, ce-ar fi să-ți ridici mâinile?

Lui Whit i-a zvâcnit un mușchi în maxilar. Privirea i s-a ațintit la pistolul bărbatului, apoi a zburat spre mine. M-a lăsat să-i văd furia reflectată în flăcările gemene ale ochilor albaștri. Știam de ce este în stare, știam ce distrugere pot dezlănțui mâinile lui.

Dar nu avea să-mi riște viața.

Așa că, foarte încet, și-a ridicat mâinile, cu pumnii strânși.

— Tânără domnișoară, a continuat domnul Sterling, întorcându-și atenția spre sora mea, dacă ați putea urma exemplul tânărului nostru erou, v-aș fi foarte recunoscător.

Ne urmărise până aici, probabil pentru a descoperi unde se ascundea *mamá*. Avea să ia cu el tot ce putea duce. Din instinct, m-am întins după primul obiect micșorat din buzunar și mi l-am strecurat în gură. Mi s-a părut a fi una dintre călimările pe care le înhățasem de pe raft. Apoi mi-am vârât pe furiș mâna în buzunar și am reușit să îndes câteva file mici sub gulerul rochiei.

— Acum, tânără domnișoară! a repetat domnul Sterling, încruntându-se.

Isadora a strâns din buze. Bărbatul a cercetat-o atent, cu o expresie perplexă. Părea că-i e familiară, dar că nu poate spune cu precizie de unde o cunoaște.

— Ne-am mai întâlnit? a întrebat în cele din urmă.

Sora mea a clătinat din cap, furia ei fiind vizibilă ca sângele dintr-o rană deschisă.

— Arăți ca o domnișoară, dar te afli în compania unui soldat căzut în dizgrație și a fetei dușmanului meu. Și mi se pare că nu ai ezita să mă împuști drept în față.

Vocea Isadorei a răsunat rece și încrezătoare. Nu fusesem nicicând mai mândră de ea.

— Ai dreptate.

— *Mâinile*, a repetat domnul Sterling.

Isadora le-a ridicat mai mult.

— Minunat! a zis el. Și acum, Inez, îmi dau seama că ai multe întrebări, însă acestea vor trebui să aștepte. Ce aș vrea să fac este să iau ce ai descoperit... Ah, iată-i!

Domnul Sterling s-a tras la o parte și mai mulți bărbați au intrat în cameră.

— Aș vrea ca totul să fie împachetat.

Privirea lui pătrunzătoare nu rata nimic - aluneca pe rafturi și inventaria teancurile de cărți și agende, cu arma ațintită în continuare spre inima mea. M-ar fi împușcat fără să ezite. Eram, după cum zisese, fata dușmanului său. Mama fusese unul dintre acoliții lui și dezertase. Ce mod mai bun de a o răni decât să mă ucidă? Mi-am simțit gâtul uscat și, dintr-odată, mi-am dorit să nu fi pus niciodată piciorul în Egipt. Elvira ar fi fost încă în viață. Nu m-aș fi îndrăgostit niciodată de un hot. Abdullah și *tío* Ricardo nu ar fi fost închiși. Dar dacă nu aș fi venit... nu aș fi aflat niciodată că aveam o soră.

Ochii mei au găsit-o pe Isadora.

Indiferent ce m-ar fi costat, sora mea va părăsi această casă în viață. Aș fi făcut orice ca ea să fie în siguranță.

— Presupun că trebuie să îți mulțumesc, a zis domnul Sterling cât oamenii lui strângeau toate lucrurile din încăpere. Până la urmă, aș fi găsit bârlogul lui Lourdes, dar ar fi durat mai mult timp fără ajutorul tău.

— Ajutorul meu, am repetat, vorbind cu prudență, pentru că aveam sticluța sub limbă. Nu te-am ajutat; nu aș fi făcut-o niciodată și nu o

voi face niciodată!

Domnul Sterling m-a fixat cu privirea, zâmbind indulgent, așa cum ar zâmbi un părinte unui copil încăpățânat, cu idei prostești.

— Cred că Henry James a fost cel care a zis: „Nu spune niciodată că știi ultimul cuvânt pe care-l poate rosti inima unui om.” Inez, ești mult prea tânără ca să vorbești la modul absolut.

Predica lui îmi irita pielea.

— Nu te-am ajutat! i-am zis printre dinți.

Zâmbetul i s-a lățit.

— M-ai condus spre acest loc.

M-am încruntat, aruncând rapid o privire spre Whit. Furia iradia din el în valuri.

— M-ai urmărit? l-am întrebat pe domnul Sterling.

Implicațiile m-au izbit brusc, cu putere. Știa unde stăteam? Fusese la bancă?

Asta însemna că *mamá* scăpase nu doar de mine și de Whit, ci și de domnul Sterling.

— La fiecare pas, a spus el, cu vocea aceea uleioasă. Acum aș vrea ca toată lumea să fie percheziționată! a ordonat. Fără îndoială, veți găsi mai multe obiecte miniaturale ascunse prin buzunare și în genți.

Am rămas cu gura căscată. De unde știa de eșarfa mamei? Mi-am răspuns singură, o clipă mai târziu. Lucrau împreună și, la cum o știam pe mama, folosise mai mult ca sigur obiectul magic când făcuse rost de artefacte.

Bărbații au înaintat, trei dintre ei îndreptându-se spre Whit, doi spre Isadora și ultimul spre mine. Era înalt și respirația îi duhnea a tutun. M-a forțat să-mi golesc buzunarele și a pus mâna pe toate călimărilor, pe creioane și pe cercel. Mânia se detonase înăuntrul meu, cu o putere care mă îndemna să urlu până rămâneam fără voce.

— Ce-ar fi ca noi doi să purtăm o discuție? mi s-a adresat domnul Sterling.

Și-a îndoit degetul de la mâna liberă spre mine, făcându-mi semn să mă apropiu, în vreme ce cu cealaltă ținea strâns arma.

— Grăbește-te, draga mea!

— Nu sunt draga ta. N-am nimic de-a face cu tine!

— Ei bine, a spus el cu glas aspru, cu siguranță mi-ai fost de ajutor.

M-am uitat pe furiș la Whit, nesigură ce ar trebui să fac. El mă privea deja, cu o expresie dură pe chip și furia arzându-i în ochii albaștri. Valul de revoltă m-a învăluit strâns. Fiecare dintre cei trei bărbați care-l înconjurau își ținea pistolul îndreptat spre el. Mi-am simțit gura uscată.

— Corect, mi-a aruncat domnul Sterling din cadrul ușii. Dacă nu cooperezi, soțul tău - Whit a mârâit - nu va ieși viu de aici.

Am strâns din dinți, apoi le-am șoptit rămas-bun lui Whit și surorii mele. Nu îl iertasem deloc pentru ce făcuse, dar nu-mi închipuisem că așa ne vom despărți. Whit m-a privit tăcut, cu frustrarea întipărită în fiecare linie a trupului său încordat. I-am întors spatele și l-am urmat pe domnul Sterling. Încercând să nu fac zgomot, am scos sticluta de cerneală de sub limbă și am ascuns-o sub gulerul rochiei. Era cât o peniță și abia o simțeam cum îmi atinge pielea.

Măcar acesta era un lucru pe care nu putea să mi-l răpească. Domnul Sterling m-a condus în mica sufragerie prin care trecusem când am intrat în casă. Părea, cumva, să stăpânească fiecare situație în care se afla. Încă mă bântuia amintirea zilei în care am împărțit cu el un compartiment din trenul care ne ducea din Alexandria spre Cairo. Îmi desconsiderase cu condescendență fiecare cuvânt, de parcă aș fi fost un nimeni ignorant - ba mai rău, o femeie ignorantă, în ochii lui eram doar o ofensă gravă.

— Te-ai gândit vreun pic la ultima noastră conversație? întrebarea m-a amuțit pentru câteva clipe. Faptul că se gândea că aș putea lua în considerare propunerea lui de a colabora pentru a o găsi pe mama era scandalos. Existau o mie de lucruri pe care aș fi preferat să le fac în schimb - de exemplu, să înghit unul dintre becurile domnului Edison.

— Nu, am răspuns. Prefer să nu mă gândesc deloc la dumneata.

Domnul Sterling m-a măsurat lung. Ochii lui nu coborâseră nicio clipă mai jos de fața mea, dar mă simțeam murdară.

De parcă ar fi privit până în adâncul sufletului meu, ca să vadă dacă va găsi acolo ceva ce ar fi putut să semene cu inima lui neagră.

— Răspunsul meu este *nu!*

Mi-am încrucișat brațele și privirea mi-a săgetat spre pistolul pe

care-l ținea strâns.

— Cu emfază pe nu! Presupun că acum le vei amenința din nou viețile companionilor mei, am adăugat cu amărăciune. Doar un bărbat slab și fără imaginație recurge la violență ca să obțină ce-și dorește.

— Și tu ce ai propune? m-a întrebat molatec.

— E de ajuns să privești în trecut ca să vezi că majoritatea oamenilor care au guvernat cu tiranie și răutate n-au rămas prea mult timp în pozițiile lor de conducere. Au înfruntat revoluții, rebeliuni, răskoale, războaie și atentate la viețile lor. Dar conducătorii buni cu supușii lor au fost îndrăgiți, sprijiniți și protejați.

Am mijit ochii la domnul Sterling.

— Crede-mă când îți spun că vei avea un sfârșit dezastruos. Nu sunt de acord cu mama mea în multe privințe - în nicio privință, probabil -, dar în aceasta da. Înțeleg de ce te-a tras pe sfoară.

Mi-am închipuit că răbufnirea mea îi va trezi un acces de furie, dar el m-a privit rece și tăcut.

— Ceva îmi spune, mi-a zis într-un final, că îți vei schimba părerea.

— Nici moartă! am șuiert.

M-a măsurat amuzat.

— Ești puțin teatrală, nu-i așa?

Uneori eram, dar în acea clipă simțeam greutatea fiecărui cuvânt.

Trăsăturile domnului Sterling s-au distorsionat și bărbatul a scos rapid o batistă din buzunar, în care a tușit violent. Mâna cu care ținea pistolul a tremurat și am reușit să fac un pas spre ușă, dar atunci tușea a încetat, iar el și-a ațintit ferm arma.

Am împietrit, cu privirea fixată asupra țevii. Îmi tremurau genunchii și a trebuit să mă lupt din răputeri ca să rămân în picioare. Îmi închipuisem mereu că sunt o persoană curajoasă, dar acum, după ce o pierdusem pe Elvira și văzusem cu ochii mei ce putea face un pistol, groaza mă sugruma. Avea să-mi fie pentru totdeauna teamă de revolvere.

— Acesta este răspunsul tău final? m-a întrebat.

Oare mă va împușca dacă spuneam da? Secunde se scurgeau într-o atmosferă tensionată. Mi-am umezit buzele uscate și am șoptit:

— Nu mă voi răzgândi.

Domnul Sterling m-a fixat cu privirea pentru o clipă lungă, întrebările mă asaltau din toate părțile. De cât timp aveam nevoie ca să ajung pe hol? Urma să mă împuște în inimă? Oare aceasta era ultima mea suflare?

A zâmbit vag și a arătat cu pistolul spre ușă.

— Hai să ne întoarcem la ceilalți! Avem multe lucruri de împachetat.

Am clipit, nedumerită, neînțelegând ce îmi spunea. Abia mai apoi am priceput și am răsuflat lin, ușurată. Nu avea să mă împuște în această cameră. M-am încruntat. *Atunci de ce m-a adus aici? De ce m-a îndepărtat de ceilalți?*

— Dacă ai fi acceptat propunerea mea, n-aș fi vrut ca ceilalți să afle, mi-a zis domnul Sterling, citindu-mi gândurile.

Mi-a făcut semn să pășesc în fața lui și asta am și făcut, cu umerii încordați, convinsă că mă va împușca în spate. Mă mișcăm țeapăn și mi întorceam constant capul, ca să văd țeava pistolului îndreptată spre omoplații mei.

— Nu voi apăsa pe trăgaci, a spus din spatele meu, cu fiecare silabă punctată de o urmă de amuzament. Gândește-te la toată mizeria provocată și, în plus, ești o piesă esențială în planul meu elaborat. Mă ajuți mai mult decât ți-ai putea închipui.

Mi-a alunecat un fior rece pe șira spinării.

— Ce vrei să spui? Cu ce te ajut?

— Gândește-te bine, a zis, aproape ca pe un îndemn.

Domnul Sterling avea mulți oameni de legătură și resurse nelimitate. Știa unde stăm, poate chiar și numărul camerei noastre. Ar fi putut să afle despre sosirea mătușii și a verișoarei mele. Poate că *el* era implicat în arestarea lui Abdullah și a unchiului.

Mă uluiau acțiunile catastrofale de care era capabil acest bărbat.

— Există cineva pe care să nu-l fi corupt deja?

A rămas tăcut, dar am simțit că îi plăcea să mă vadă cum mă chinui. Nu eram decât un pion în complotul elaborat pe care îl urzea ca să o pedepsească pe *mamá* pentru trădarea ei.

Toate lucrurile îngrozitoare din viața mea erau într-un fel sau altul legate de mama. Voiam să mă eliberez de ea, să rup orice legătură și

să uit cât de mult însemnase pentru mine. Să uit toți anii în care încercasem să fiu ca ea și să îi fac pe plac. Totul fusese o minciună. Își dorise să fiu o fată perfectă, cu maniere impecabile, care știa întotdeauna cum să se comporte și ce să spună.

Așa cum nu fusese ea niciodată.

Mă durea să văd cum oamenii domnului Sterling pun în cutii toate lucrurile mamei. Fiecare obiect în parte putea fi un indiciu, o cale prin care am fi putut da de ea. Iar el îmi răpea această șansă. Whit și Isadora priveau neajutorați, forțați să stea într-un colț al camerei, cu mâinile deasupra capetelor. Surorii mele îi tremurau brațele din cauza efortului.

Îmi venea să urlu.

Whit mi-a întâlnit privirea, iar ochii i s-au plimbat lent pe trupul meu, ca să se asigure că sunt bine. Când a ridicat o sprânceană, am încuviințat subtil din cap. Am lăsat deoparte supărarea și m-am concentrat asupra găsirii unei soluții, în așa fel încât să ieșim cu toții din această situație în viață.

Nu voiam să-l pierd pe niciunul dintre ei, nici pe Whit, nici pe Isadora.

— Inelul arată mult mai bine pe degetul tău decât a arătat vreodată pe al meu, a remarcat domnul Sterling în treacăt.

Mi-am strâns mâinile în pumni, cu inima zbătându-mi-se în piept. Inelul acesta îmi amintea de tata și nu voiam ca domnul Sterling să-l atingă. Uram faptul că atenția lui se îndrepta acum spre bijuterie.

— Îți promit că te vei gândi întotdeauna la mine când îl vei purta, a zis el cu viclenie, citindu-mi din nou gândurile.

Mă neliniștea faptul că nu-i puteam ascunde ce simțeam.

După ce și-au terminat treaba, bărbații au scos totul din casă, nevoiți să facă mai multe drumuri. Apoi am rămas doar noi trei în cameră - până și mobila și covoarele fuseseră luate. Domnul Sterling și acoliții lui și-au îndreptat pistoalele spre noi.

Whit a făcut o jumătate de pas în fața mea, acoperindu-mă pe cât putea. Dar nu conta - gloanțele ne-ar fi găsit indiferent de locul în care am fi stat. Nu aveam unde să ne ascundem. Domnul Sterling susținuse că nu mă va răni, dar nu credeam nimic din ce spunea. Dacă rostea

adevărul, nu-i voi permite să-i împuște pe Whit și pe Isadora - aş fi urlat de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

Pentru că, pentru mine, chiar ar fi fost.

Domnul Sterling a scos din buzunarul interior al sacoului un etui subțire de argint. L-a deschis și a scos din el o carte de vizită, tipărită pe hârtie groasă, de lux.

— Te rog, ia una!

Mi-a întins etuiul.

L-am măsurat precaută.

— Ultima oară când am luat ceva de la tine, lucrurile n-au avut un final fericit pentru mine.

Domnul Sterling a zâmbit, buzele tremurându-i sub mustață.

— Când te răzgândești, e de ajuns să-ți treci degetul pe deasupra numelui meu. Am o carte de vizită care este perechea acesteia, făcută din aceeași hârtie cu proprietăți magice. Numele meu va străluci, iar atunci voi ști să vin la hotel cât mai repede cu putință.

— Nu o voi folosi, i-am zis.

A luat el însuși cartea de vizită și mi-a strecurat-o în buzunarul de la rochie.

— Poate, dar am să-ți fac o promisiune, *señorita* Olivera. Dacă o voi găsi pe mama ta, voi folosi cartea de vizită ca să-ți dau de știre. Mă îndoiesc că atunci vei rezista impulsului de a veni.

Domnul Sterling și-a înclinat bărbia și, alături de acoliiții lui, a plecat, de parcă ar fi părăsit o serată elegantă. M-am întors spre Whit și spre Isadora, răvășită de ce se întâmplase, dar Whit a alergat imediat la fereastră- A descuiat-o, a deschis-o cu forță și și-a scos un picior, apoi și pe celălalt, pe geam.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Ne vedem la hotel! mi-a aruncat în grabă, apoi a dispărut, fără să privească în urmă.

— Ce nepolíticos! a comentat Isadora scârbită. Murea dacă zicea „vă rog”?

M-am dus la fereastră și m-am aplecat cât de mult am putut peste pervaz. Whit plecase demult. M-am încruntat în întuneric. Nu ne-ar fi părăsit aici dacă nu ar fi avut un motiv întemeiat. Ridicând din

umeri, m-am întors spre sora mea.

Avea o expresie sumbră pe chip.

— Acesta este bărbatul pe care l-a trădat mama, nu-i așa? Domnul Sterling?

Am dat din cap.

— Da, el e.

— Păcat că nu l-am putut împușca, a zis ea, cu regret sincer în glas.

M-am holbat la ea, comentariul ei sângeros contrastând cu trăsăturile delicate, cu obrajii moi și rotunzi, cu ochii mari și albaștri,

— Câți oameni ai ucis, Isadora?

— Câțiva, plus crocodilul acela.

Amintirea acelor ochi de obsidian m-a înfiorat și mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. Am simțit brusc că îmi doream să părăsesc camera goală și întunecată. Aveam nevoie de căldură și de lumina soarelui și nu mai voiam să văd vreodată țeava unui pistol ațintit spre mine. Cercetasem casa în amănunt înainte de sosirea domnului Sterling și, din moment ce el luase tot ce era important, era puțin probabil că vom descoperi altceva.

— Să ne întoarcem? am întrebat-o pe Isadora, aranjându-mi gulerul de la rochie. Am niște lucruri pe care trebuie să le inspectăm.

Sora mea mi-a zâmbit și și-a ridicat tivul rochiei. S-a aplecat și a recuperat foile îndoite de hârtie pe care și le ascunsese în pantof.

— Perfect! Și eu.

Ne-am luat de braț și am pășit împreună în noapte. Isadora și-a vărsat năduful pe care îl simțea din cauză că pierdusem atâtea materiale pe care am fi putut să le cercetăm și s-a alinat inventând o varietate de insulte direcționale către domnul Sterling. Dintr-o suflare, l-a făcut broască râioasă, apoi imediat neg infect. Însă, pe tot drumul spre hotel, abia dacă am ascultat-o, cu mintea chinuită de o singură întrebare.

Cum reușise domnul Sterling să mă urmărească tocmai din Cairo, fără ca vreunul dintre noi să observe?

* * *

Am aruncat o privire de după colțul casei, mijind ochii în strălucirea slabă a celor două lampadare care luminau strada. Nemernicul

călătoria cu stil. Venise într-o trăsură neagră închisă, decorată cu mânere de aramă, două felinare și banchete pliabile în spate pentru alți pasageri. Mijlocul lui de transport putea duce cu ușurință zece persoane. Caii se tot mișcau, neliniștiți. Până și ei păreau de rasă. Vizitiul se asorta cu trăsura - haine negre, elegante, pantofi lustru- iți și un bici lung din piele. Sterling a urcat, spunându-le ceva însoțitorilor săi, dar mă afluam prea departe ca să aud ce anume. Au încărcat toate cutiile pe care le luaseră din casa lui Lourdes, fără să bage de seamă că erau urmăriți.

Ție îți place să fii urmărit, ticălosule?

Mă irita faptul că nu îi observasem pe acoliții lui urmărindu-ne încă din Cairo. Dar... nu văzusem pe nimeni suspect în tren, nici în gară, când ajunseserăm în Alexandria.

Aș fi băgat mâna-n foc, pentru că verificasem.

Atunci, cum o făcuse?

Răspunsul trebuia să mai aștepte. M-am strecurat mai aproape, alergând fără să scot vreun sunet, cu genunchii îndoiți, aplecat cât mai jos posibil. Am pășit aproape silențios pe poteca de pământ, apropiindu-mă de spatele trăsorii. Vizitiul a fluierat și, în timp ce oamenii lui Sterling urcau în față, cupeul s-a pus în mișcare, iar eu am călcat ușor pe bara din spate, am întins o banchetă și m-am așezat confortabil.

Am străbătut orașul, înaintând fără probleme pe străzi. În calea noastră am întâlnit oameni care mergeau pe jos, pe măgăruși sau pe cai. Într-un final, am ajuns la o adresă necunoscută din Orașul Turcesc, spre portul de est. Am profitat de faptul că drumul era accidentat și am sărit de pe banchetă. Și-au continuat drumul fără mine, dar i-am urmărit îndeaproape, până când, în cele din urmă, s-au oprit în dreptul unei clădiri care avea un magazin la parter și un apartament deasupra. Toată lumea a părăsit cupeul în tăcere. Gărzile lui Sterling au cercetat strada în lung și-n lat, apoi au început să care lucrurile lui Lourdes înăuntru. După ce m-am asigurat că nimeni nu mă vede cum mă apropii, m-am ascuns pe aleea aflată vizavi de reședința lui Sterling. Vorbeau și mi- am ciulit urechile ca să le aud conversația.

— Domnule Graves, aveam așteptări mai mari de la tânărul Collins... Dacă nu ar fi..., a zis Sterling, briza mării răpind câteva dintre cuvinte înainte să le disting.

Bărbatul pe nume Graves și-a aruncat privirea de-a lungul străzii, mijind ochii.

— Iată-l că vine!

M-am ghemuit până când aproape că m-am întins pe pământ, ascuns cu totul de umbre. Se apropia un individ, cu umerii plecați și capul coborât. Părea că-și târșăie picioarele, de parcă ar fi știut deja care avea să fie rezultatul discuției pe care urma să o poarte cu angajatorul său.

Nu l-a văzut pe Graves scoțându-și pistolul decât în ultima secundă.
La naiba!

— Ne-ai condus la locul greșit, a spus Graves pe un ton blând. Dacă nu ar fi fost... nu am fi găsit...

Tânărul și-a ridicat mâinile. Tremura violent, de parcă ar fi stat pe nisip mișcător și știa prea bine că în doar câteva minute o să-l înghită. Avea doar vreo șaisprezece ani, optsprezece cel mult.

— O greșeală neintenționată.

Graves s-a uitat la Sterling, care a dat din cap, aproape imperceptibil.

Sterling a pășit în casă când s-a detunat împușcătura, destrămând tăcerea nopții ca un pumnal care sfâșie o țesătură.

— Aruncă-l în mare! s-a răstit Graves.

De pretutindeni începuseră să răsune exclamații surprinse.

S-au deschis ferestre de pe la clădirile din cartier și unii oameni au început să privească de sus scena. Mulți și-au întors spatele și au coborât obloanele. După reacția lor, probabil că era ceva obișnuit ca Sterling să omoare oameni. Vecinii știau că nu trebuie să se amestece în treburile lui.

Mă ustura palma și am fost surprins să descopăr, când mi-am coborât privirea, că pusesem mâna pe o piatră. Lent, am lăsat-o jos, apoi mi-am șters mâna rănită pe pantaloni. L-am urmărit pe Graves dirijând plecarea fiecăruia dintre bărbați. Unii au plecat pe jos, alții călare. Doar el, trăsura, cei doi cai și vizitiul au rămas pe loc.

Graves a cercetat strada, cu privirea fulgerându-i de la o clădire la alta. Atenția i s-a îndreptat spre aleea unde eram ghemuit în întuneric.

Am rămas complet nemișcat, respirând încet, adânc și regulat. Nu putea să mă vadă, însă, cumva, mă simțeam de parcă s-ar fi uitat fix la mine. Apoi s-a întors, a urcat în trăsură și a ordonat plecarea.

Tot nu m-am mișcat, chiar dacă întorseseră la colțul străzii, într-un târziu m-am ridicat, cu gândul din nou la Sterling.

Se afla în acea clădire și, cel mai probabil, nu era singur. Trebuia să mă asigur că nu scot niciun sunet cât caut intrarea. Exteriorul era identic cu al celorlalte locuințe, etajul superior atârând deasupra străzii înguste, cu ferestrele decorate cu obloane și pervazuri ornamentate. Blocurile de piatră din care erau ridicate zidurile aveau să fie ușor de urcat, având multe locuri în care-ți puteai sprijini piciorul sau de care te puteai agăța. Sterling aprinsese lampa într-una dintre camere, mai mult ca sigur dormitorul lui, și se pregătea să se culce.

În timp ce așteptam, aerul sărat al mării mi-a umplut plămânii.

Și, jumătate de oră mai târziu, fereastra s-a întunecat.

I-am găsit biroul cu ușurință, la cel de-al doilea etaj, poziționat în partea din spate a casei. Sforăiturile lui Sterling, venite dinspre nivelul inferior, erau îndeajuns de puternice încât să astupe zgomotele pe care le făceam. Am descoperit o tavă plină vârf cu lumânări și chibrituri, așa că am aprins una, ochii mei având nevoie de câteva clipe ca să se acomodeze cu lumina.

Camera era vraște.

Teancuri de cărți, sticle cu alcool, hărți. Pe rafturi se găseau diferite borcane cu medicamente și tincturi, cremă de pantofi și ceea ce păreau a fi diferite tipuri de mustăți - lungi, scurte, de diferite culori - , mai multe perechi de ochelari, sticle cu pudră pentru dinți, cutii cu chibrituri, pălării, vase goale și jachete. În mod clar, la fel ca Lourdes, și el colecționa diverse obiecte atinse de magie. Mi-am rotit privirea prin încăpere, adunând informații. Sterling își dădea cu apă de colonie și îi plăcea în mod clar ceaiul. Cești goale se odihneau aproape pe fiecare suprafață disponibilă. Nu angajase o menajeră. Straniu.

Părea că-și petrece mult timp în această cameră, citind, pregătindu-

se pentru ziua de lucru.

Oamenii lui aduseseră aici cutiile cu bunurile lui Lourdes, stivuite în turnuri înalte. Mi-am suflecat mânecile cămășii, simțind cum extenuarea mă lovește ca o ghiulea. Am ignorat-o și m-am pus pe treabă, sperând că voi da de ceva care să-l incrimineze, de orice ar fi putut fi în avantajul nostru și de care m-aș fi putut folosi ca să o ajut pe Inez.

S-a scurs o oră, apoi au trecut două. Lumânarea a ars aproape complet cât am căutat prin fiecare sertar, prin majoritatea cutiilor și prin fiecare foaie. N-am găsit nimic care să dovedească activitățile lui ilegale. Era un agent corupt de antichități, care fondase cea mai prosperă piață neagră din Egipt. Trebuia să fie *ceva* aici! Un desen care înfățișa Poarta.

Invitații vechi pe care să fie imprimate data și ora. Chitanțe ale plăților primite în schimbul vânzărilor bunurilor.

Această cameră era plină de lucruri, cu excepția acelor pe care îmi doream să le găsesc.

N-am dat de niciun artefact furat. De niciun talisman, de nicio amuletă. Nici măcar de vreun fals pe care-l poți cumpăra din piețe, menit să fure ochii turiștilor.

Din ce în ce mai frustrat, am luat una dintre cutii, ca să o cercetez mai târziu cu Inez, am deschis fereastra și i-am dat drumul afară. Mi-am scos un picior pe geam și apoi am început să cobor, respirând încet și regulat. Am ajuns jos fără probleme și m-am aplecat ca să ridic cutia. În timp ce mă îndreptam spre hotel ducând cu mine câteva dintre lucrurile lui Lourdes, un gând nu-mi dădea pace. Vedeam în fața ochilor biroul, exact așa cum îl găsisem, cu fiecare obiect în fata mea.

Nimic nu părea ieșit din comun.

Însă instinctul îmi spunea că văzusem ceva și îi ratasem complet semnificația.

CAPÍTULO DIECINUEVE

Ne-am pus pe treabă de îndată ce am ajuns în camera de hotel. Am readus toate obiectele pe care le luasem din casa mamei la proporțiile lor obișnuite și, alături de sora mea, am întins totul pe pat.

Făceam echipă bună.

Mi-am suflecat mânecile și am trecut totul în revistă. Refuzam să accept faptul că în această cameră nu exista ceva care ne putea ajuta să o găsim pe mama. Trebuia doar să studiez flecare foaie cu atenție.

Sau cel puțin asta îmi ziceam.

Mi-a trecut prin gând că am fi putut să ne întoarcem acasă la mama și să o așteptăm, dar mi-am adus repede aminte cum fusese avertizată la bancă. Cineva ne urmărea fiecare mișcare și bănuiam că e vorba despre iubitul ei ori de cineva angajat de el ca să ne spioneze. Era mai bine să nu ne întoarcem - decât dacă nu ne rămânea nicio altă opțiune. M-am afundat pe un colț de pat care nu era acoperit de lucrurile mamei, iar Isadora și-a tras un taburet lângă mine. Sa auzit un ciocănit la ușă și m-am uitat la ea, surprinsă.

Isadora a sărit în picioare, întinzându-se după pistolul de care făcuse rost în noaptea licitației. Îl ascunsese sub o pernă, pe partea ei de pat.

— Cine e? a întrebat.

— Eu sunt.

Sora mea a descuiat ușa și a deschis-o, iar în prag și-a făcut apariția un Whit foarte prăfuit și răvășit. Într-o mână ducea o tavă enormă, acoperită cu diverse feluri de mâncare, și în cealaltă o cutie plină cu hârtii.

— Aceea e...?

— Da.

Făcuse cumva rost de mai multe lucruri care-i aparținuseră mamei.

— Cum ai...

— Explic într-o clipă, a mormăit.

— Presupun că nu vrei să-l împrușc? m-a întrebat Isadora cu

speranță, pășind într-o parte ca să-i permită să intre.

M-am ridicat, simțind mirosul de pâine, lămâie și mirodenii A proaspete. Îmi ploua în gură.

— Nu azi.

Whit s-a încruntat la Isadora și a trecut pe lângă ea.

— Tu nu primești falafel.

Sora ea a devenit brusc interesată.

— Unde ai găsit falafel la ora asta târzie?

— Bucătăria hotelului este bine aprovizionată. Am găsit humus, roșii și castraveți, pâine și o carafa cu limonadă. Am trecut și pe la recepție, ca să verific dacă avem mesaje, și am descoperit o telegramă pentru tine, Olivera.

— O telegramă! am exclamat și am întins mâna.

Dar Whit m-a ignorat și a cercetat camera, în căutarea unui loc unde să poată pune tava. A văzut că toate suprafețele erau ocupate, așa că, ridicând din umeri, a îngenunchat, lăsând mâncarea și lucrurile mamei pe covor. M-am trântit lângă el, fără niciun dram de ceremonie, în vreme ce Isadora și-a strâns rochia cu grație și s-a lăsat jos elegant, cu genunchii îndoiți și gleznele încrucișate. A tras cutia spre ea, aruncându-și curioasă privirea înăuntru.

În sfârșit, Whit și-a băgat mâna în buzunar și mi-a întins plicul. Nerăbdătoare, l-am deschis și am citit primul rând. Când am văzut că telegrama ne era adresată tuturor, am citit cu glas tare:

INEZ&CO - ȚI-AM PRIMIT SCRISOAREA STOP

*RICARDO TE ROAGĂ SĂ ÎI RĂSPUNZI CÂND TE SUNĂ
VIRGULĂ ALTFEL ÎȚI VA INUNDA PERSONAL CAMERA STOP*

Whit și-a acoperit ochii cu un geamăt exasperat, iar eu m-am crispat, privirea îndreptându-mi-se din instinct spre ceașca de pe noptieră. Din fericire, era goală.

— Citește mai departe! m-a îndemnat Isadora, care începuse să-și umple farfuria.

Mi-am întors atenția la telegramă, mi-am dres vocea și am reluat:

RICARDO ȘI BUNICUL SUNT TRATAȚI ABOMINABIL ÎN ÎNCHISOARE

Vocea mi-a șovăit, dar am continuat cu mult curaj, recitind cuvintele, de parcă literele ar fi putut să se rearanjeze ca prin magie și să se transforme în unele care nu mă îndemneau să-mi imaginez ce era mai rău. Unchiul și Abdullah acoperiți de vânătăi și zgârieturi. Bătuți cu regularitate și înfometați. Era îndeajuns ca să mă afunde în disperare. În chip straniu, m-a învăluit un fel de amorțeală, grea și sufocantă. Mi-am închis ochii strâns.

O mână blândă mi-a atins brațul.

Am deschis încet ochii și l-am fixat pe Whit cu o privire goală.

S-a retras, cu maxilarul încordat. A păstrat o expresie impasibilă, dar îi simțeam neliniștea, frustrarea sălbatică trezită de ce li se întâmpla celor doi și de faptul că nu putea face nimic ca să-i salveze.

— Ce altceva mai zice? m-a întrebat Isadora încet. Sau ai prefera să citesc eu?

Mi-am umezit buzele și am scuturat capul.

— Mă descurc.

Am râs ușor când am trecut rapid cu privirea peste restul textului, apoi am citit restul mesajului cu voce tare:

AMARANTA A ȚIPAT LA MONSIEUR MASPERO STOP CRED CĂ ÎI ESTE FRICĂ DE EA PENTRU CĂ I-A MUTAT ÎNTR-O ÎNCĂPERE MAI SPAȚIOASĂ STOP KAREEM E ÎN CAIRO ȘI A DESCOPERIT O CALE CA SĂ PĂTRUNDĂ ÎN ÎNCHISOARE STOP LE-A FURIȘAT COȘURI CU MÂNCARE ȘI GAMELE CU APĂ VIRGULĂ DAR NU MĂ ÎNTREBA CUM STOP KODAK ÎNTÂRZIE STOP VOI ÎNVĂȚA CUM SĂ DEVELOPEZ LA SHEPHEARDS STOP PERSONALUL MĂ AJUTĂ SĂ GĂSESC CE ÎMI TREBUIE STOP AVEȚI GRIJĂ VIRGULĂ FARIDA

Am lăsat telegrama jos și m-am holbat în gol, simțindu-mă în adâncul inimii profund recunoscătoare pentru Kareem și Farida. O parte din mine și-ar fi dorit să fie alături de ei, să îi ajute cumva. În Alexandria nu puteam face nimic. Ei bine, de fapt, asta nu era

adevărat.

Aveam lucrurile mamei, hârtiile ei personale, ideile pe care le așternuse în scris, indicii care ne-ar fi putut dezvălui unde se afla sau unde ar fi putut ascunde artefactele. Îi aveam jurnalul.

— Să ne începem cercetarea, am zis. Din nou. S-ar putea să existe ceva ce am trecut cu vederea.

— Mai întâi, mâncăm, a zis Whit cu seriozitate.

A dat la o parte capacele și am oftat, cu stomacul ghiorțăind. Nici nu-mi dădusem seama cât de foame îmi era. Whit adusese un festin alcătuit din pită caldă, carne tocată, asezonată cu chimion și usturoi, apoi castraveți și roșii proaspete, fasole cremoasă și un castron cu humus, picurat cu generozitate cu ulei de măsline.

— *Gracias!* am murmurat.

— Cu plăcere! a zis, cu un mic zâmbet.

M-am străduit să păstrez o mină inexpresivă.

Lui Whit i s-a topit zâmbetul, iar eu m-am grăbit să pun mâna pe falafel, înmuindu-l în humus. Am savurat gustul cremos, delicios și, chiar dacă era rece, avea în continuare o aromă intensă de ierburi. Simțeam că Whit mă privește, dar am refuzat să mă uit la el. Tonul vocii lui îmi răspândise fiori calzi în tot trupul și nu-mi permiteam să fiu iar nesăbuită. Mă îndrăgostisem de el iară să mă împotrivesc câtuși de puțin, ca o mică fraieră credulă, atrasă de faptul că emana o aură periculoasă, fermecată de personalitatea lui masculină, uimită de actele lui de bravură.

Pentru a mia oară, m-am agățat de realitate: nu mă iubea. Era un blestem întipărit în inima mea și, de fiecare dată când mă gândeam la asta, simțeam că sângerez dintr-o rană deschisă. Jucase mereu un rol. Acum se afla aici îndrumat de un simț greșit al responsabilității și al vinovăției. În plus, își dorea să găsească pergamentul alchimic înaintea mamei. O să-mi repet aceste adevăruri până când o să le visez și noaptea. Până când îmi vor fi întipărite pe piele.

— Nu avem pahare, a remarcat Isadora.

Whit i-a înmănat carafa.

— Vai, iartă-mă! Porțelanurile fine nu ar fi încăput pe tavă. Isadora a pufnit, dar a primit băutura. Am început să mâncăm cu toții cu

poftă, în timp ce răsfoiam stivele de hârtii și agende.

— Ai de gând să ne spui unde ai fost? l-am întrebat pe Whit,

— L-am urmărit pe Sterling până la sediul lui din Orașul Turcesc. Are un acolit pe nume Graves - bărbatul care m-a percheziționat acasă la mama ta. Nu e un om de treabă.

Whit a rupt o bucată sănătoasă de pâine, pe care a pus humus din belșug, adăugând felii de castravete și roșii, apoi a înghițit totul deodată. După ce a terminat de mestecat, chipul lui a căpătat o expresie sumbră.

— L-am văzut împușcând cu sânge rece un tânăr, la ordinul lui Sterling.

Am lăsat jos carafa cu limonadă, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos. Brusc, mi-am pierdut apetitul. Moartea ne suflase în ceafa mai devreme. Ar fi fost îndeajuns ca domnul Sterling să dea o dată din cap.

— De ce ne-a lăsat domnul Sterling în viață? a întrebat Isadora.

— Bănuiesc că încă are nevoie de Inez pentru ceva, a zis Whit. Ce ți-a spus când te-a scos din cameră?

— Vrea să îl ajut să o găsească pe *mamá*, am răspuns absentă, citind pe sărite din hârtiile pe care Whit le furase înapoi de la domnul Sterling. Îmi tot propune să fiu de partea lui.

— Te-a amenințat cu pistolul? m-a întrebat Whit pe un ton liniștit, dar letal.

M-am oprit din citit.

— Da. Dar asta nu m-a convins să-mi schimb răspunsul.

— Bineînțeles că nu, a zis Isadora.

Mi-am ridicat capul și privirea mi-a fugit imediat spre Whit. Se uita la mine atent, intens, cu o emoție care i se învolbura în ochii albaștri, adânci ca niște oaze. Poate că era adorație. Poate că era frustrare. În cazul lui Whit, nu puteam ști niciodată. Și-a plecat fruntea, ferindu-și privirea de a mea, iar atenția i-a revenit asupra tăvii cu mâncare.

L-am mai studiat câteva clipe, apoi m-am forțat să analizez din nou hârtiile. Aveam de lucru.

— Mărturisesc că mă neliniștește faptul că domnul Sterling ne-a lăsat pur și simplu să plecăm, a spus Isadora. Crezi că e cu putință să

ai asupra ta ceva ce l-ar putea conduce până la noi?

Whit a mormăit ceva, dar nu l-am auzit, pentru că descoperisem ceva interesant. Din cine știe ce motiv, *mamá* colecționase o varietate de hărți ale Alexandriei, pe care erau trecute numele vechi ale străzilor, portul din est și un loc numit insula Pharos. Toate fuseseră făcute de un anumit Mahmoud el-Falaki. Am mijit ochii la una dintre hărți, încercând să disting o formă stranie, desenată în partea de vest.

— Probabil știe unde stăm, zicea Whit. Am senzația că așteaptă să-l conducem direct la Lourdes.

Când am întors foaia, privirea mi s-a oprit asupra unui alt lucru. Era vorba despre o hartă veche a Alexandriei, pe care cineva însemnase cu creionul locul în care se aflase Marea Bibliotecă din Alexandria înainte să fie distrusă de foc. Dar pe foaie am descoperit și alte notițe stranii, care păreau a fi în greacă. În plus, cineva desenase o schiță vagă, înfățișând un câine cu trei capete situat deasupra unei străzi laterale, departe de centrul orașului. M-am încruntat la Cerber, gardianul infernului, bântuită de o frântură din trecut. Apoi mi-am amintit exact unde văzusem ultima oară această creatură: în jurnalul mamei.

M-am dus să-mi iau geanta din pânză și am scos la lumină schița pe care o copiasem din jurnalul ei, în timpul călătoriei cu trenul. Mi se părea imposibil să nu existe nicio legătură între harta orașului și jurnalul mamei.

— Știe vreunul dintre voi limba greacă? am întrebat.

Amândoi au clătinat din cap și s-au întors la cercetările lor. Am răsfoit și restul paginilor, dar nu am mai găsit nimic notabil. M-am întors la harta pe care era desenat câinele cu trei capete. Nu știam strada, dar era de cealaltă parte a Zidului Arab, în partea mai veche a orașului, căzută în ruină.

— Cred că am descoperit ceva, a zis Whit dintr-odată, destrămând tăcerea, cu un jurnal în mână. Mama ta a desenat Farul din Alexandria în mai multe rânduri, concentrându-se mai ales asupra bazei. Poate că bănuia că acolo jos e ascuns ceva important?

A început să-mi bată inima mai tare.

— Acesta se află pe insula Pharos?

Whit a aruncat un ochi la jurnal.

— Da, mi-a confirmat într-o clipă.

— E ceva scris pe foaie? a întrebat Isadora. Vreun indiciu? Whit s-a încruntat.

— Da, dar este în greacă.

Am gemut la unison cu sora mea.

— Câte schițe ale farului se află în jurnalul acela?

— Șapte, a răspuns Whit după ce a frunzărit paginile.

Un număr considerabil.

— Poate că *mamá* și domnul Fincastle au descoperit ceva important și fac excavații în secret? am întrebat, în timp ce o altă idee îmi încolțea în minte. Credeți că ar fi putut să descopere...

Whit m-a privit cu subînțeles și am tăcut. Știa ce eram pe cale să spun și era clar că nu voia să menționez pergamentul alchimic de față cu sora mea. Dar nu exista niciun motiv să-i ascund informația.

Am deschis gura, dar Whit mi-a luat-o înainte.

— Nu are nicio logică. Farul a fost distrus de un șir de cutremure. E în mare parte doar un munte de moloz, nu-i așa?

Cuvintele lui mi-au distras atenția de la șirul gândurilor.

— Cred că este un loc încă vizitat de turiști. Când am traversat Atlanticul, mai mulți pasageri mi-au povestit despre planurile lor de a include farul în itinerarii.

— Nu cumva Herodot a scris că întreaga structură s-a prăvălit în mare? a întrebat Isadora.

— Cred că era Strabo, a zis Whit.

— Și nu a dispărut cu totul, am adăugat încet. Chiar pare un loc neobișnuit pentru excavații, doar dacă nu cumva... a supraviețuit vreo cameră secretă?

M-am gândit la *tío* Ricardo și la Abdullah, care se ofileau în închisoare, supraviețuind doar datorită eforturilor lui Kareem de a le furișa mâncare. Mi-am strâns mâinile în pumni. Nu puteam să stau și să aștept ca domnul Sterling să vină la noi, nici nu mă puteam ascunde în această cameră pentru totdeauna, de teamă că ne-ar putea găsi. Trebuia să fac ceva ca să-i scot din închisoare.

— Cred că ar trebui să mergem și să explorăm baza farului. Whit a căzut pe gânduri.

— Structura a fost șubrezită de numeroase dezastre naturale. S-ar putea să ni se prăbușească cu totul în cap.

— Poate că asta le convine, am zis. Niciun turist nu s-ar aventura înăuntru, ceea ce înseamnă că săpăturile nu le-ar fi întrerupte, niciun trimis băgăcios al guvernului nu le-ar sufla în ceafa. Mama și domnul Fincastle ar putea lucra nederanjați chiar în această clipă... din ce în ce mai aproape de descoperirea...

— Fie! m-a întrerupt Whit. Să mergem atunci. Vom pleca în noaptea aceasta, mai târziu, după câteva ore de somn.

— Nu pot să stau cu mâinile în sân când unchiul și Abdullah putrezesc într-o celulă! am zis cu glas tare.

Whit s-a aplecat, privindu-mă în ochi.

— Am zis că mergem, Olivera. Vom merge la far, chiar dacă ne va cădea în cap.

— Ah! am spus, blocată.

— Un discurs foarte încurajator, a zis Isadora sec.

— Ești invitată mea să rămâi la hotel, i-a aruncat Whit. Ori și mai bine: să te întorci în Cairo.

Dar ea a clătinat vehement din cap.

— Nu-mi părăsesc sora.

I-am schițat un zâmbet.

— Îți mulțumesc!

Whit și-a dat ochii peste cap, murmurând:

— *Doamne!*

Privirea pe care i-a aruncat-o Isadorei ar fi putut să pună la pământ un mic orașel, clădiri, copaci - nimic nu ar fi supraviețuit. Dar nu era vorba doar despre furie... nu într-un totul. Dacă nu ar fi fost absurd, aș fi putut crede că emoțiile lui sugerau cu totul altceva.

Părea să fie gelozie.

Dar asta era imposibil. Ideea că Whit ar putea fi gelos pe relația pe care o aveam cu sora mea era de-a dreptul absurdă.

Nu-i așa?

* * *

Din nou, soția mea m-a trezit în miezul nopții. M-am frecat la ochi și am așteptat să mă acomodez cu întunericul.

— Ce e? am șoptit.

— Am avut o nouă viziune, mi-a șoptit la rândul ei.

— Inez, poate visezi?

Îngenunchease lângă dormeaza mea și, treptat, trăsăturile chipului ei au început să prindă contur, destul cât să văd că se încrunta.

— Nu puteam să adorm și am căpătat obiceiul de a-mi răsuci inelul pe deget. Cum mă gândeam la Cleopatra, m-am trezit brusc într-una dintre amintirile ei. Vrei să-ți povestesc?

I-am făcut semn să continue.

— Era la masa de lucru, a început Inez. Și era îmbrăcată straniu. De obicei îmi apare în haine frumoase, croite din materiale scumpe. În picioare poartă sandale acoperite de pietre prețioase, iar părul îi este împodobit cu funde și perle.

Dar, de data aceasta, era înveșmântată într-o rochie simplă, închisă la culoare, și avea o pelerină cu glugă. Era încălțată cu pantofi din piele moale. Rezistenți, de parcă s-ar fi așteptat să străbată un drum lung.

— Ce făcea la masă?

— Avea pergamentul alchimic în fața ei, a spus Inez, cu glasul ei melodios.

Brusc, mi-a fugit tot somnul.

— Preschimba plumbul în aur?

Inez și-a scuturat capul.

— Avea tot soiul de ingrediente dinaintea ei. Tăia niște rădăcini și amesteca diferite lichide, care scliffeau ușor. Și vorbea în timp ce lucra.

— Crea o vrajă, am zis.

— Așa cred. Pentru a proteja pergamentul alchimic, bănuiesc.

— E posibil. Eu asta aș fi făcut dacă aș fi avut darul ei. Poate că fratele ei știa despre pergament - până la urmă, și el era înrudit cu faimoasa alchimistă. Poate că însăși Cleopatra a simțit că trebuie să ia măsuri pentru a-l împiedica pe fratele ei să găsească pergamentul. Asta a fost tot? Din nou, și-a scuturat capul.

— Nu. După ce a terminat, a vărsat apă pe el.

— *Poftim ?*

— Șșș! a șuiert Inez. O vei trezi pe Isadora.

Inima îmi bubuia în timpane. Dacă pergamentul era distrus, distrus eram și eu.

— Explică-mi!

— Cerneala nu s-a întins, hârtia nici măcar nu s-a udat. Cleopatra a făcut Crisopeia *impermeabilă*!

Zeci de felucca, goelete și brigantine se legănav în port, cu catargele și pânzele ridicate reflectând strălucirea argintie a lunii. Eram singurii idioți care admirau priveliștea în toiul nopții, extenuați și iritați. Ei bine, eu unul eram extenuat și iritat. Inez avea în privire scânteia aceea care-mi trezea groaza în suflet. Transmitea cumva convingerea că-și va atinge scopul, chiar dacă ar fi costat-o viața. Orice s-ar fi întâmplat, va merge până la capăt.

— L-ai plătit pe vizitiu? m-a întrebat Isadora pe tonul ei rece.

Abia am auzit ce spune. Inez bătea din picior, privind nerăbdătoare peste ape, de parcă ar fi vrut s-o facă pe mama ei să apară la baza farului. Briza mării îi biciuia părul lung, răsfirându-i-l pe chip. Nu părea să bage de seamă, concentrată trup și suflet să ajungă pe insulă. Străbătuserăm Orașul Turcesc și, chiar dacă am fi putut continua drumul pe țărm, m-am gândit că ar fi mai bine să mergem cu barca; astfel eram mai greu de urmărit. Isadora fusese de ajutor pe drumul prin oraș și găsise mai multe scurtături până pe coastă.

M-am întors cu fața la ea și am văzut-o ridicând din sprânceană, așteptând.

— Vizitiul? a insistat.

— Cum de ai știut care este cel mai scurt drum prin Orașul Turcesc?

Vorbisem pe un ton nonșalant, dar în gând repetam cuvintele pe care mi le spusese Inez când ne certaserăm în fața băncii. Dacă Isadora cunoștea orașul atât de bine cum părea să o facă, atunci ar fi putut cu ușurință să ajungă înaintea noastră la hotel, după ce o avertizase pe Lourdes,

S-a holbat la mine, cu o mână înfiptă în șold, în mod clar revoltată.

— Lumea *vorbește* cu mine.

— Și?

— Și mi-am făcut câteva cunoștințe la hotel. Știu cum să strâng informații.

— Dacă nu este vorba despre nimic mai mult, de ce ești furioasă?

A făcut un pas spre mine și m-a împuns cu arătătorul în piept.

— Pentru că, de fiecare dată când vorbești cu mine, de fiecare dată când îmi pui o întrebare, pare că m-ai acuza de ceva.

A tras adânc aer în piept, cu nările fremătând.

— Și e *enervant*.

— N-o să-ți cer iertare pentru asta.

— Nici nu mă așteptam. Dar vrei să știi ce cred?

Am așteptat, sperând că tăcerea mea o va ațâța. Oamenii ziceau multe când erau supărați sau se simțeau cu musca pe căciulă.

— Cred că vezi în mine trăsături pe care și tu le ai.

Vocea i s-a preschimbat în șoaptă.

— Și *urăști* asta. Aș paria pe tot ce am, pe toți banii mei, că sunt părți din tine pe care nu le suport. Permanentă neîncredere, cinismul, mintea care tot timpul calculează cum să se folosească de oameni pentru propriul beneficiu.

— Eu nu...

— Ba da! a afirmat cu convingere. Asta te face să fii bun la meseria pe care o ai. Noi doi suntem supraviețuitori. Prin definiție, asta înseamnă că am făcut unele lucruri pentru a evita să fim răniți, pentru a rămâne în viață, pentru a fi cu un pas în fața celorlalți. Obținem ce vrem prin orice mijloace.

Fiecare cuvânt era biciuitor. Pentru că Isadora avea dreptate.

— Iar atunci când ținem la cineva, devenim protectori, a adăugat pe același ton șoptit. Vom muta munții din loc ca să ajutăm acea persoană, ca să o salvăm de ea însăși. Pentru că sunt doar câțiva oameni pe lume pe care îi iubim și am trimite în iad pe oricine ar îndrăzni să-i rănească.

Și-a îndreptat privirea spre Inez, dar nu am urmat-o. Mi-am păstrat ochii asupra ei.

— Te văd așa cum ești, cu aceeași ușurință cu care mă văd pe mine însămi, a zis. Iar acum, să ne întoarcem la problema pe care o avem. Ai rezolvat cu vizitiul?

Mi-am luat ochii de la ea, dorindu-mi să nu fi fost de acord cu ce zisese. Îmi era mai ușor să o văd ca pe un dușman. Mai ușor decât să

recunosc cât de mult semănăm și cum Inez tot avea încredere în ea. Pentru că atunci trebuia să mă gândesc la faptul că pe mine Inez nu mai suporta să mă vadă în fata ochilor.

O durere de cap a înflorit din emoția care m-a cuprins brusc. Furie, frustrare. Și durere - dacă mi-aș fi îngăduit să o simt cu adevărat. Nu puteam să dau vina pe nimeni altcineva în afară de mine.

Mi-am masat tâmpilele. Nu-mi dorisem niciodată atât de mult o cană cu cafea. Vizitiul nostru aștepta, căscând lung, iar caii fornăiau ușor. Până și ei protestau din cauza orei matinale. I-am dat omului un pumn de franci.

— Te deranjează dacă ne aștepți?

Vizitiul s-a uitat împrejur, încruntându-se.

— Aici?

— Da, am zis, arătând în spate, spre insula Pharos. Vrem să mergem să vedem farul.

A dat din cap, deși încă părea uluit.

— La ora asta?

— Nu eu fac planurile, am mormăit, punându-i în mână alte monede.

— Ar trebui să-i dai drumul, a zis Isadora. E nepolitic să-l lași aici să ne aștepte.

Am ignorat-o și m-am adresat vizitiului:

— Ne întoarcem repede. Nu pleca.

Aveam la dispoziție o oră, poate două înainte ca soarele să se ivească pe cer. Dacă nu plecam înainte de răsărit, urma să urlu la Isadora - indiferent de consecințe. Am privit spre Mediterană. Marea era neliniștită, de parcă ar fi știut că urmează să fie deranjată. De-a lungul malului se zăreau o mulțime de bărci șubrede, legate de un debarcader îngust, întins pe trei sau pe aproape cinci metri. În zare, profilul insulei Pharos se înălța deasupra apei, valurile izbindu-se de fiecare stâncă ascuțită. Chiar și după mii de ani, fundația farului din Alexandria era încă în picioare pe partea de est, rămânând o priveliște impresionantă în ciuda dispariției structurii de deasupra, care îndrumase odinioară cu flacăra ei ambarcațiuni pe timp de noapte.

— Cât de înalt a fost? a întrebat Inez, în timp ce ne îndepărtam de

vizitiu, cu atenția furată de minunea străveche.

— *Mamá* scrie în notițele ei că ar fi avut cel puțin 130 de metri, a zis Isadora, clătinând uluită din cap. Închipuie-ți cum a fost construit! Toată sudoarea și munca depuse de fiecare muncitor în parte.

— Doar pentru ca un cutremur să-l arunce aproape în întregime în mare, am spus posomorât. Nimic frumos nu rezistă.

— Vezi că-ți iese din nou cinismul la suprafață, a murmurat Inez.

— Nu încercam să mi-l ascund, am mormăit la rândul meu. Bun, am văzut farul, am adăugat cu glas tare. Acum hai să ne întoarcem la hotel ca să bem ceai și cafea și să luăm o masă decentă.

O parte din mine nu putea crede ce cuvinte îmi ieșeau pe gură. Dacă Lourdes credea cu adevărat că Crisopeia Cleopatrei era ascunsă la baza farului, ar fi trebuit să explorez fiecare centimetru. Dar stomacul îmi era ghem și presimțirile nefaste îmi făceau sângele să curgă mai repede prin vene, un imbold imperios să fiu atent. Corpul meu era în stare de alertă - în starea de alertă pe care o aveam ori de câte ori așteptam ca un dușman să se ivească din clipă în clipă.

Ceva nu era în regulă.

Sau era *pe cale* să nu mai fie în regulă.

Un lucru învățasem în armată, și anume să am întotdeauna încredere în instinctele mele. Și, în această clipă, instinctul îmi spunea să o duc pe Inez departe de acest loc. Să îmi pregătesc arma și să stau cu degetul pe trăgaci. Mă ardeau buricele degetelor să apuc pumnalul pe care-l țineam mereu ascuns în gheată, dar mi-l furase nenorocitul de Sterling.

— Abia am ajuns, a zis Inez. Nu mă întorc acum. *Mamá* ar putea fi înăuntru, iar dacă nu e, poate că a lăsat un indiciu în urmă. Cred că ar trebui să mergem și să explorăm. Doar dacă nu cumva ai vreo idee mai bună ca să o găsim?

Mi-am încrucișat brațele, cu maxilarul încordat din cauza tensiunii.

— E mai sigur să facem restul drumului pe apă, dar asta înseamnă că va trebui să furăm o barcă.

— Nu e chiar atât de departe, a zis Isadora, strâmbând din nasul ascuțit. Păcat că nu am luat cu noi haine de schimb. S-ar putea să ne udăm.

Nu m-am obosit să răspund unor lucruri atât de lipsite de sens.

Inez a arătat cu degetul rândul de bărci pescărești.

— Să împrumutăm una de acolo. Nu-i nevoie să furăm. O aducem înapoi după ce ne terminăm treaba și pot lăsa și câteva monede.

Isadora se îndrepta deja spre doc cu pași grăbiți și hotărâți, cu o atitudine încrezătoare - o iluzie doar pentru haosul care domnea în adânc. Fata îmi amintea de o tragedie greacă în care toate personajele se îndreaptă spre pieire, provocând dezastre și semănând discordie în drumul lor, o zână dezaxată presărând energia ei distrugătoare în calea unor inocenți neștiutori.

— Tot nu am încredere în ea, am zis, urmărind-o cu suspiciune pe zâna dezaxată la care mă gândeam.

— Ai fost mai mult decât clar în această privință, mi-a răspuns Inez, obosită.

Umbrele adânci de sub ochi îi trădau extenuarea. Când dormise ultima oară o noapte întreagă? Dar eu? Nu-mi aduceam aminte.

— Dar ea nu a făcut nimic altceva decât să mă ajute. Tu poți rămâne, dacă vrei.

— Ba pe naiba! Să nu crezi că mi-a scăpat cum mi-ai folosit propriile cuvinte împotriva mea.

— Speram că vei observa, a zis pe un ton drăgăstos.

Am urmat-o, încercând să ignor cum i se legăneau șoldurile în timp ce mergea și cum îi dansau bucele în adierea sărată a mării. Până am ajuns noi pe doc, Isadora dezlegase deja funia unei bărci. Am preluat însărcinarea, ușurat să văd vâslele sub bancă. Am ajutat-o pe Inez să urce, m-am gândit cum ar fi să o împing pe Isadora în apă, alegând să o ignor în schimb când a pășit cu grație în ambarcațiune. A rămas dreaptă, cu genunchii îndoiți în direcția valurilor.

— Vei face tu onorurile sau ai de gând să mă pui *pe mine* să vâslesc până pe insulă? m-a întrebat Isadora, cu o răceală pronunțată în glas.

— Pot să ajut, a protestat Inez.

Am pus mâna pe vâsle și le-am cufundat în apă. Era o idee foarte, foarte proastă. Nu ar fi trebuit să fiu de acord niciodată. Ar fi fost mai bine dacă veneam singur.

— La naiba, hai să terminăm odată cu asta!

Inez a cotrobăit prin geantă și i-a întins Isadorei o lumânare, apoi a găsit încă una pentru ea. Le-a aprins pe amândouă și fetele au ridicat luminile cât de mult au putut, folosindu-și mâinile libere ca să protejeze flăcările de briză. Inez nu se descurca prea bine și lumânarea s-a stins când o pală de vânt s-a abătut asupra bărcii.

A oftat.

— Îmi lipsește sandaua.

Am izbucnit în râs.

Inez mi-a aruncat o privire uimită, cu ochii verzi-căprui calzi, însuflețiți de un licăr de umor. Parcă nu se mai uitase așa la mine de ani buni. Și-a ferit repede ochii, iar eu mi-am mutat cu forța atenția de la ea la far, acolo unde trebuia să fie.

Pe măsură ce ne apropiam de insulă, am observat micul golf, asigurându-mă că îndrept barca în direcția potrivită. Când am ajuns destul de aproape, am sărit în apa rece și am împins barca pe banc. Inez mi-a refuzat ajutorul și a coborât cu pași împleticiți, alunecând și fluturând din brațe ca să-și mențină echilibrul și să nu sfârșească cu fata direct în mare. Isadora a sărit din barcă cu ușurință, aterizând frumos, fără să împroaște prea multă apă, și a ajutat-o pe Inez să ajungă la mal. Am pus vâslele bine, apoi am urcat panta înclinată către structura de bază a farului.

Pietrele ascuțite îmi străpungeau încălțărilor, iar pe ultima bucată a drumului a trebuit să le ajut pe ambele fete. Clădirea străveche ne-a apărut dinaintea ochilor în vreme ce bolta întunecată se lumina în bleumarin. Era momentul meu preferat al zilei, clipa de dinaintea zorilor.

— Este enorm, a șoptit Inez.

— Cea mai înaltă structură a lumii antice, i-am spus. Chiar în vârf se afla o oglindă uriașă, care reflecta lumina și putea fi văzută de la cincizeci și șase de kilometri depărtare.

— Încă se vede inscripția pe partea aceasta, a zis Isadora, arătând gravura de pe piatra albă. O ofrandă adusă gardienilor gemeni ai mării.

— Cine sunt? a întrebat Inez.

— Castor și Pollux, i-am răspuns la unison cu Isadora.

Ne-am privit unul pe altul, îngroziți și uimiți. Inez a zâmbit doar și a pășit spre intrarea din față, cu bărbia ridicată și o trenă de păr ondulat care-i atârna până la mijlocul spatelui.

— Iată ușa! a zis ea. Destul de lată ca să poată intra doi oameni călare deodată.

Am intrat în edificiu, unde am fost întâmpinați de o scară dărăpănată și o zonă întinsă, pătrată, care trebuie să fi adăpostit cândva trăsurile și cai. Căzuseră părți din tavan. Peste tot erau bolovani, unii dintre ei mai mari decât mine. Chiar dacă farul părea gol, am remarcat multe colțuri întunecate în care te-ai fi putut ascunde.

Inez și-a rotit privirea înjur cu precauție și ochii i s-au oprit asupra surorii ei.

— Ți-ai amintit să-ți iei pistolul?

Isadora și-a mângâiat buzunarul de la jachetă.

— Of, probabil mi l-am uitat pe cel de rezervă când am mers la hotel după provizii!

Am cercetat împrejurimile, cu un gol în stomac. Îmi adusesem pușca, pe care o avusesem în cufăr, dezasamblată. Era arma care-mi plăcea cel mai puțin, pentru că era masivă, greu de încărcat și făcea zgomot. Însă tot era mai bună decât nimic.

Nu era o opțiune să ne înfruntăm dușmanii neînarmați.

— Priviți aici! a strigat Inez.

Am mers la ea și am văzut că se uita la un perete care rămăsese în mare parte intact. Un basorelief enorm era sculptat în piatră, înfățișând un zeu grec, înveșmântat într-o robă care flutura în vânt. Purta coroană, iar în mâna stângă avea un sceptru. La picioarele lui stătea un câine cu trei capete, cu dinții dezveliți feroce.

—Cerberul din nou, a spus Inez.

— Câinele de pază al lui Hades, am zis. Ciudat că au sculptat această creatură în interiorul unui far. Păzește intrarea în infern și nu are nimic de-a face cu marea.

Inez nici măcar nu mă asculta. S-a apropiat și a trasat lent conturul basoreliefului, cercetând literele de la baza acestuia.

— Scrie ceva în latină. Poți citi inscripția?

— Foarte puțin, am zis, dar m-am apropiat, uitându-mă peste

umărul ei.

Am încercat să ignor parfumul dulce al părului ei, mângâierea rochiei lungi care-mi atingea vârfurile ghetelor. N-am mai stat atât de aproape de ea de când ne căsătoriserăm. Un detaliu care nu avea *nicio legătură* cu situația de față. Mi-am dres vocea și m-am concentrat asupra traducerii.

— Cred că numele acestui zeu este Serapis.

Inez mi-a aruncat o privire peste umăr.

— N-am auzit de el.

— Abdullah ar ști despre ce este vorba, am zis. Cred că este un zeu greco-egiptean.

Am descoperit încă un rând de text, aproape șters.

— Stai puțin - mai e ceva scris sub numele lui.

Am dat-o cu delicatețe la o parte, ca să pot citi mai bine cele câteva linii însemnate pe zid.

— Este zeul protector al orașului Alexandria și există un templu în oraș care îi este dedicat.

— Unde? m-a întrerupt Inez. Pentru că eu cred că am văzut...

Pe chip i s-a întipărit o expresie visătoare, de parcă ar fi pășit într-o altă lume. Mi-am fluturat mâna pe dinaintea ochilor ei. Privea pierdută spre mine, nu într-un totu conștientă, încă pierdută cumva.

— Inez? Inez!

M-am întins spre ea, ca să-i scutur umerii, dar m-am oprit, aducându-mi aminte de legătura stranie pe care o avea cu Cleopatra prin inelul de aur de la deget. Era posibil ca în această clipă să fi văzut amintirile faraonului.

— Ce-i cu ea? m-a întrebat Isadora cu asprime, de undeva din spate. Abia am auzit-o. Eram concentrat cu totul la soția mea.

— Inez? am strigat-o iar, de data aceasta mai tare.

A clipit, venindu-și în fire în câteva secunde. Și-a închis ochii strâns, apoi i-a deschis ușor și s-a uitat drept la mine.

— Vezi un turn de aici?

— Poftim?

— Dincolo de port. Există un turn? Care să aibă o arhitectură romană.

M-am răsucit, încercând să văd ceva printre dărăpănături. Am zărit un loc din care puteai privi peste apă, până pe coasta de unde venisem.

— Da, așa cred. De ce?

— Am trăit o amintire, a șoptit Inez. Cleopatra călătorea pe apă, îmbrăcată la fel ca ultima oară. Cred că aceste două A

amintiri sunt legate. În prima avea sulul de pergament cu ea, iar acum am văzut-o într-o barcă mică cu vâsle, însoțită de o singură gardă, care vâslea. Dar nu erau pe Nil și nici pe mare. Erau *sub pământ*.

— Ce vrei să spui? Cum adică sub pământ?

Inez mi-a strâns brațul, cu chipul luminat de entuziasm. Tremura.

— Adică părea să existe o rețea de canale sub oraș, iar Cleopatra știa de ele și știa *unde* duc. Am văzut-o ajungând la un tunel cu o scară în spirală și, după ce a coborât din barcă, a urcat treptele până într-un turn, a continuat, întetindu-și strânsoarea. Care avea vedere spre port. Și am văzut...

— Ce anume?

— Farul, palatul ei. Totul, a spus ea, apoi s-a încruntat. Dar nu mai avea sulul de pergament. Nu înțeleg... nu l-ar fi lăsat în barcă. Este prea valoros.

Am încercat să-mi imaginez ce văzuse Inez. Toate viziunile ei erau legate. Prima arătase căutarea disperată a pergamentului alchimic; a doua o înfățișase pe Cleopatra, o vrăjitoare, creând magie menită - probabil - să protejeze Crisopeia. În acest punct, scopul Cleopatrei era să-și ascundă comoara de fratele ei uneltitor. Avea nevoie de ajutor și istoria ne spune că, până la urmă, a mers la Iulius Cezar, care se opri la palatul regal.

— Se întorcea acasă, am zis.

— Da, exact așa trebuie să fie, a spus Inez, cu un zâmbet larg. Cum fratele ei își dorea să invadeze orașul, Cleopatra trebuia să se miște în secret. Și ce cale mai bună să facă asta dacă nu prin niște pasaje subterane?

Instinctiv, am înțeles că nu i-ar fi dat unui general roman ceva atât de valoros pentru ea. Nu - găsisese o cale prin care să-și ascundă comoara.

— Așa este, am aprobat. Dar, înainte să ajungă în turn, Cleopatra

trebuie să fi făcut o oprire pe drum, ca să găsească un loc sigur în care să ascundă...

Cu coada ochiului, am surprins-o pe Isadora cum se apropie de noi.

Ținea ceva mic în mână. Un pistol, care lucea în razele lunii.

Și-a ridicat brațul, țintind-o direct pe Inez.

Degetele i s-au încleștat pe trăgaci. Inima mi s-a oprit.

POC!

CAPÍTULO VEINTE

Whit m-a apucat de mână și m-a tras în spatele unei coloane formate din bolovani așezați unul deasupra celuilalt. Sunetul împușcăturii mi-a bubuit în urechi. Totul se petrecuse atât de repede, încât nici acum nu știam cine trăsese în noi. Am încercat să-mi închipui unde stătusem, unde ar fi putut să se ducă Isadora. Fusesse în apropierea noastră?

— *Nu te opri!* mi-a zis Whit, trăgându-mă după el.

Ne ascundeam în spatele bucăților mari de piatră, nisipul și pietricelele împrăștiindu-se sub tălpile noastre.

— Trebuie să o ajutăm pe sora mea! am țipat.

Whit mi-a aruncat o privire total exasperată înainte să mă ascundă în spatele unei arcade pe jumătate îngropate în nisip. S-a uitat calm de după ea, ținând pușca în mână.

L-am înghiontit în spate și a mormăit.

— N-o putem abandona! Să mergem...

— *Ea e cea care trage în noi!* mi-a zis Whit printre dinții încleștați. Și acum, liniște! Nu cred că sora ta știe unde ne-am ascuns.

— Isadora nu ar...

Whit mi-a aruncat o privire înverșunată, care m-a amuțit îndată. Mi-a făcut semn să mă uit și, privind de după el, am zărit-o pe Isadora croindu-și drum printre dărăpănături, cu pistolul încă fumegând în mână. Am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare. Whit și-a coborât pușca, s-a aplecat în față, apoi s-a îndreptat, arătându-mi piatra pe care o strângea în pumn.

Am scos un suspin stins.

— *Nu o vei arunca în ea!*

Și-a dat ochii peste cap și a aruncat-o în direcția opusă locului în care ne ascunsesem. Isadora s-a răsucit și a tras cu arma în direcția în care auzise piatra izbindu-se de pământ.

— Sssorăăă! a chemat ea cu o voce stranie, cântată. De ce nu ieși ca să purtăm o conversație, noi două? Însă lasă-mă să mă ocup mai întâi

de bruta ta. Nu voi înțelege niciodată ce vezi la el.

Mă holbam, zguduită, văzând cum expresia de pe chip i se preschimbă într-una rece și sobră. Toată căldura de mai devreme părea să se fi scurs din ea. Nu-i înțelegeam comportamentul. Și-a încărcat arma cu mișcări rapide și eficiente. Nu doar expresia i se schimbase. Nu, părea o cu totul altă persoană. Mișcările nu îi mai erau la fel de elegante, de perfecte, iar toate trăsăturile demne de o domnișoară pieriseră pe deplin. Acum pășea degajat, călcând apăsător și încrezător.

Nu avea nimic prețios și delicat în ea. Își scutura rochia lungă nerăbdătoare, lovind bolovanii care-i ieșeau în cale. Persoana aceasta era o străină pentru mine.

Whit și-a ațintit arma spre ea, dar eu, din instinct, mi-am întins mâna, forțându-l să o coboare.

— Nu! am strigat.

Isadora s-a răsucit din nou și privirea ei a găsit-o instantaneu pe a mea. M-am aplecat când a tras, iar Whit m-a ajutat să ies de sub arcada prăbușită. Piciorul mi-a rămas prins sub o lespede răsturnată de piatră și m-am dezechilibrat, aterizând în patru labe. Mă ustureau palmele și pietrele mi se înfingeau în came.

În acel moment, Isadora a râs, un sunet tăios și răutăcios.

Mi-au alunecat fiori de-a lungul brațelor. Nu o mai auzisem niciodată râzând așa. Stătea la nici zece pași de mine, cu pistolul ațintit spre capul meu. Greața m-a învăluit, m-a strâns în ghearele ei. În gând mi-a apărut chipul blând al Elvirei, cu ochii mari și maxilarul moale în clipa morții.

— Aruncă pușca! i-a cerut Isadora lui Whit.

El a ascultat-o, fără să ezite. Apoi mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic. Mi-au tremurat genunchii cât mi-a scuturat pietricelele înfipte în palme.

— Va fi bine, a murmurat.

— Îndepărtează-te de ea! a ordonat Isadora.

Whit a ascultat-o, însă nu s-a dus mai departe de un pas. Dacă voiam, puteam să mă întind spre el și să-l apuc strâns, dar am rămas cu brațele întinse pe lângă corp, cu spaima în gât, amară ca fierea.

— De ce? am întrebat, străduindu-mă să fac cuvintele să-mi alunece de pe buzele crăpate. De ce te-ai întors împotriva noastră?

— Nu a fost niciodată de partea noastră, Inez, a zis Whit pe un ton rece.

Isadora mă privea cu atenție, liniile delicate ale chipului ei contrastând cu ura din ochii albaștri.

— Te-am avertizat cândva că te încrezi prea ușor în oameni, Inez! Că ești prea naivă ca să vezi ce a fost chiar sub nasul tău în tot acest timp.

— Nu mai vorbi în ghicitori! am zis, aprinsă de furie. Și nu-mi vorbi de sus!

Gândurile mi se contopeau în încercarea de a descurca amintirile încurcate în mintea mea. Isadora a vrut de la început să mă ducă de nas. Să mă convingă că formăm o familie.

A luat lucrul după care tânjeam cel mai mult și l-a transformat în ceva urât.

— Ai ajutat-o pe *mamá* în tot acest timp. Ai încercat să ne sabotezi de la început, am zis, înțelegând acum. Ne-ai condus drept la acei bărbați când eram în Cairo, nu-i așa? Aveai de gând să-i lași să mă ucidă.

Chipul Isadorei a rămas de piatră, în vreme ce acuzațiile împotriva ei se tot adunau. Aș fi vrut să se apere, să îmi spună că nu era adevărat, dar tăcea în continuare, dând dovadă de o răceală nefirească.

— Tu ești cea care a fluierat în fața băncii, a zis Whit cu amărăciune. M-am simțit sugrumată de rușine.

În tot acest timp, Whit a încercat să mă avertizeze, dar fusesem distrusă de moartea Elvirei și mă agățasem de singura persoană de care nu ar fi trebuit să mă apropii. De o viperă veninoasă.

Ce greșală incredibil de *prostească*!

— Nu-ți puteam îngădui să te apropii prea mult, a spus în cele din urmă Isadora. Nu după ce am depus atâtea eforturi și am ajuns atât de departe încercând să o îndepărtăm pe *mamá* de el.

— Să o îndepărtați de cine? am întrebat. De Basil Sterling?

— De la început intenționase să îl trădeze și să-și întemeieze propria piață neagră, a zis Whit. Iar tu ai făcut mereu parte din plan.

— Da, a încuviințat Isadora. *Mamá* și-a dorit o viață nouă.

— De ce? am cerut să aflu.

— Vechea ei viață ar fi ucis-o cu timpul și trebuia să fie liberă. Să se elibereze de voi toți!

Mă simțeam de parcă ar fi apăsât deja pe trăgaci. Am făcut un pas în spate, cu umerii plecați, zguduită de cuvintele Isadorei. Mama fusese atât de nefericită încât căutase să ne distrugă viețile, mie și lui *papá*. De fapt, trecuse pragul distrugerii. Ajunsese la crimă.

— *Mamá* i-a angajat pe bărbații aceia, ca să mă ucidă pe o alee dosnică! am șoptit, ochii arzându-mi de lacrimi fierbinți, trezite de groază.

Dacă fusese în stare să îmi facă mie asta, nu ar fi ezitat să-i facă tatei același lucru. Abia în această clipă am ajuns să cred cu adevărat că mama îl ucisese.

Papá nu mai era. Pierise cu adevărat, definitiv.

— Eu și tatăl meu suntem *adevărata* ei familie! Din care tu nu ai făcut parte niciodată! mi-a zis Isadora. Whit, dacă mai faci un singur pas spre ea, voi apăsa pe trăgaci. Ai înțeles, ticălos ordinar?

Whit a împietrit, încruntat.

— Ascultă-mă! i-am zis Isadorei. Mamei îi pasă doar de bani. Altfel de ce te-ar fi trimis să...

— M-am trimis singură! a răbufnit ea. Mama are o slăbiciune pentru tine. E singura dată când am văzut-o luând decizii proaste.

În inimă mi-a înflorit speranța. Dacă mama nu era cea care apelase la ajutorul Isadorei, poate că nu știa că încearcă să mă ucidă.

— Suntem o familie. Cu siguranță...

— Tu *nu* faci parte din familia mea! a țipat, apropiindu-se. Mama te-a abandonat. M-a ales *pe mine!* înțelegi? *Pe mine!* Eu sunt cea în care are cea mai multă încredere; eu sunt confidenta ei. Pe tine a preferat să te țină la distanță, pe un alt continent, să-ți ascundă totul. Te amăgești dacă crezi că tine la tine la fel de mult cât tine la mine!

Isadora a întins pistolul, cu o mână sigură.

— Inez! mi-a șoptit Whit, micșorând treptat distanța dintre noi. Pușca.

Nu mi-am mutat privirea, dar știam unde aruncase arma încărcată.

Aterizase în stânga mea, chiar în fața unui morman de pietre.

— Nu te mai mișca! a țipat Isadora.

Tonul ei furios m-a făcut să tresar.

— Soră, te rog...

— *Nu sunt sora ta!* a zis printre dinți. Nu contează de câte ori mi-a vorbit mama despre tine, cât de mult a încercat să mă convingă să te văd ca pe o soră. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fiu fata pe care și-a dorit-o dintotdeauna. Am făcut tot ce și-a dorit, am învățat cum să exist în lumea pe care și-o crease cu tata. Mi-a promis că vechea ei viață s-a sfârșit și că acum *eu* eram tot universul ei.

— Doar că apoi a încercat să o salveze pe Inez, în nenumărate rânduri, a zis Whit. Te compara adesea cu ea? Cu o fiică cu care nu te poți compara? A

— Încerci să mă enervezi, a spus Isadora pe un ton mătăsos. Vrei să-mi pierd controlul? Să fac o greșală? Eu gândesc înainte să acționez, imbecilule! Ce altceva ți-a mai arătat Cleopatra?

— Gândește-te bine la ceea ce faci! am rugat-o. Chiar crezi că *mamá* ar fi de acord cu asta?

— Spune-mi ce știi, Inez! a repetat Isadora.

— Crezi că te va iubi mai mult dacă va afla că m-ai amenințat? am insistat.

— Poate că nu, a aprobat. Dar nu poate iubi o fantomă, nu-i așa?

Whit a sărit, împingându-mă într-o parte, și Isadora a apăsat pe trăgaci.

Am aterizat dureros la pământ, țipând surprinsă. Whit a gemut, cu ochii închiși strâns. Și-a lipit mâna de coaste și sângele i-a pătat degetele.

— Nu, am șoptit. *Nu!*

— Arma, a zis Whit printre dinții încleștați.

Îmi pulsau genunchii de durere, dar m-am întins după pușcă. Isadora a împins-o cu piciorul înainte să o apuc.

— Ultima șansă, Inez! Spune-mi ce ai văzut.

Disperată, am apucat un pumn de pietriș și nisip și l-am aruncat spre ea. Isadora a tresărit, clipind, iar eu am reușit să mă ridic pe brânci, exact când o nouă împușcătură a șuierat prin aer. Isadora

ratase.

Whit a încercat să o lovească cu piciorul, dar ea a sărit peste el, râzând.

— Fugi! a strigat Whit cu glas răgușit. *Fugi!*

Mi s-a frânt inima în două când am trecut împleticit pe lângă el, lăsându-l în urmă. Isadora mă urmărea și trăgea cu sălbăticie, mânându-mă departe de intrarea de la far. În fața ochilor aveam scara dărăpănată și am alergat spre ea, dorind să pun cât mai multă distanță între noi. Am urmat curbura peretelui, încercând să descopăr puncte de sprijin oriunde puteam, urcând tot mai mult. Inima îmi bătea năvalnic, amenințând să-mi fisureze coastele cu fiecare zbatere dureroasă.

— Nu ai unde să te duci! a strigat Isadora din spatele meu.

Am aruncat un ochi peste umăr, privind îngrozită cum își încarcă din nou arma, urmărindu-mi calmă pașii.

M-am împiedicat de câteva trepte și am țipat ascuțit. Erau atât de multe sparte! Pietre masive blocau în mare parte drumul și a trebuit să mă strecur printre grămezile de moloz în timp ce urcam ce mai rămăsese din scară. În curând nu vor mai fi trepte. Sudoarea îmi aluneca pe față. Din cauza rochiei, îmi era aproape imposibil să văd ce se afla sub tălpile mele și m-am aplecat să apuc materialul.

A răsunat o nouă împușcătură.

— Atât de aproape, a gângurit Isadora. Nu ai unde să mai fugi.

Am apucat o piatră mare cât palma mea și am aruncat-o spre ea. Isadora s-a ferit cu agilitate, arcuindu-și sprâncenele. Și-a ridicat brațul, dar am azvârlit încă o piatră. A lovit-o în mână, chiar când apăsa pe trăgaci, iar pistolul i-a alunecat din strânsoare.

În clipa următoare, am căzut pe treaptă și durerea impactului mi-a săgetat genunchii, dar glonțul mi-a trecut razant pe deasupra capului. M-am aplecat peste marginea trepteii; mă ustureau ochii. Ne aflam la vreo nouă metri înălțime. Whit se târa înainte, cu mâna apăsată pe rană, dar privirea, cuprinsă de frenezie, îi era ațintită asupra mea.

— *Inez! Ai grijă!*

Undeva în spatele meu, s-au auzit pași bubuitoari, moment în care m-am întins după o altă piatră, fără să găsesc nici- una destul de mică

pentru a o putea arunca. Mâini puternice mi s-au înfipt în păr și am țipat. Isadora mi-a zgâriat fața, înfingându-și adânc unghiile.

Am simțit gust de sânge și praf în gură.

Mă apucase bine, iar mâinile îi urcau spre gâtul meu. Nu mai aveam aer în plămâni, nu mai puteam să respir. Panica îmi accelera pulsul, mă luptam să trag aer în piept. Nu voiam să mor. Nu voiam să pier așa. Lacrimile îmi udao obrazii răniți, încercam să inspir și să expir.

Fără rost. Fără aer.

Pete negre mi-au întunecat vederea. Cu toată forța, i-am tras Isadorei un cot...

Un trosnet puternic ne-a speriat pe amândouă. Piatra de sub noi se surpa. Orbește, am încercat să gădesc ceva de care să mă țin. Am simțit că strânsoarea Isadorei slăbește, pe măsură ce treptele se dezintegrau. Am tras repede aer în piept, apoi am tușit de la efort. Degetele mele au reușit să se agațe de ceva, în vreme ce trupul îmi atârna, picioarele legănându-mi-se în față și-n spate. Țipătul înspăimântat al Isadorei a răsunat, mai întâi aproape, parcă chiar în urechea mea, apoi din ce în ce mai estompat, în cădere.

Sunetul pe care l-a scos trupul ei când s-a izbit de pământ m-a cutremurat până în măduva oaselor. Un trosnet puternic, oase sfărâmate, țipătul curmat brusc, de parcă cineva i-ar fi astupat gura cu mâna.

— La naiba, la naiba, la naiba! am șuiert, cu obrazii udați de lacrimi.

Degetele, alunecoase din cauza sudorii, săpau în piatră, dar simțeam cum cedează.

— Nu pot să mă țin!

— *Inez!* a strigat Whit de jos. Treptele vor ceda. Dă-ți drumul!

Groaza și-a înfipt ghearele în mine.

— Nu pot. Sunt prea sus!

Am aruncat o privire peste umăr, spre pământ, și am scăpat un suspin când am văzut trupul frânt al Isadorei. Whit stătea chiar sub mine, cu o mână lipită de coaste și cealaltă, pătată în roșu-aprins, întinsă spre mine.

— Am să te prind, Inez! Am să te prind!

Când o bucată din scară a cedat și s-a prăvălit, am țipat, avertizându-l pe Whit.

— *Doamne!*

— Whit! Ești bine? Whit!

A tușit.

— Sunt bine. Inez, dă-ți drumul! Restul scării s-a surpat... nu pot să urc până la tine. Te rog, dă-ți drumul!

— Sunt prea sus...

M-am înecat, suspinând. O altă bucată din scară s-a desprins și a căzut cu un bubuit asurzitor. L-am auzit pe Whit ferindu-se din calea ei și apoi târându-se înapoi, ca să stea chiar sub mine.

— Inez, mi-a zis cu glas calm, luptând cu spaima care mă înăbușea. Te voi prinde. Acum, *dă-ți drumul!*

Am închis ochii strâns, temându-mă să mă încred în vorbele lui. Temându-mă că nu mă va prinde. Temându-mă că voi sfârși la fel ca Isadora, întinsă pe podeaua de piatră, cu privirea goală ațintită spre cer, cu membrele contorsionate. — Inez, tu ești iubirea vieții mele! a urlat Whit. Nu te voi pierde acum!

Mi-am întors privirea la el. Se uita lung la mine, cu capul lăsat pe spate și brațele încă întinse. A dat din cap, liniștitor.

— Sunt chiar aici. Te rog, dă-ți drumul!

Am răsuflat scurt, înfricoșată, și am închis din nou ochii.

Mi-am descleștat degetele și m-am abandonat căderii. A durat doar o clipă, dar am simțit-o ca pe o eternitate. Fusta mi se ondula în valuri de-a lungul picioarelor. Aerul îmi biciuia părul. Apoi a urmat coliziunea puternică cu Whit. L-am pus la pământ, dar brațele lui s-au strâns protector în jurul meu. Ne-a rostogolit din calea scării, care se surpa într-o ploaie ucigătoare de pietre grele. Praful se ridica împrejurul nostru în nori denși.

— Inez! a șoptit Whit răgușit și m-a tras deasupra lui, departe de pietrele ascuțite care ne înconjurau.

I-am simțit buzele lipite de gâtul meu când a vorbit din nou.

— Ești bine? Ești rănită?

Am tras adânc aer în piept, neîncrederea și extazul răpindu-mi puterea de a articula vreun cuvânt, de a contura un gând.

Whit m-a scuturat încetișor.

— Răspunde-mi, iubito!

— Suntem vii? am reușit să îngân în cele din urmă.

— Bineînțeles. Atât de teatrală!

Mi-a dat părul la o parte și mi-a cuprins obrajii în palme.

— Ești rănită?

Am dat din cap, cu privirea tot mai încețoșată. Whit avea chipul acoperit de praf și a dat din cap la rândul lui. Ochii i s-au închis și m-a cuprins groaza.

— Whit. Whit!

Zăcea nemișcat. O baltă de un roșu-închis se întindea sub el.

— Whit! am țipat. Dacă mori, n-am să te iert niciodată! Și-a deschis ochii, amețit, clipind des.

— Sunt bine. Mă odihneam doar.

Ușurarea m-a amețit. Dacă putea să vorbească, cu siguranță nu era rănit chiar atât de grav. A tresărit când m-am dat jos de pe el și a gemut de durere, strângându-și partea dreaptă a abdomenului. Sângele îi păta cămașa albastră, mâinile îi erau deja roșii.

— Nu ești bine. Trebuie să ieșim de aici!

Din instinct, am apăsât pe rană.

A șuierat ascuțit.

— Ia mâna, ia mâna, ia mâna!

— Nu trebuie să oprim sângerarea? am țipat.

— Nu mi-am pierdut auzul! a oftat. Tavanul stă să ne cadă în cap.

A încercat să se ridice, iară pic de culoare în obraji. L-am ajutat să se pună pe picioare, cu inima sfâșiată de gemetele lui înăbușite.

— N-am mai fost împușcat până acum, a zis, minunându-se. Chiar nu-mi place.

S-a împiedicat, iar eu i-am trecut un braț peste umerii mei.

— Mai fă câțiva pași! l-am îndemnat. Cât de repede poți. Și-a ridicat privirea la zgomotul brusc din aer.

— Unde e Isadora?

Am aruncat o privire peste umăr. I se vedea doar o mână, îngropată sub pietrele căzute. Nemișcată. Mi-am scuturat capul la Whit și el a strâns din buze. Tavanul s-a zguduit și a trosnit, apoi și mai multe roci

s-au desprins și s-au prăvălit în jurul nostru.

— Pleacă! Fără mine, pleacă! mi-a cerut Whit, cu buzele albite.
Pleacă!

Ce prostie fără sens. L-am apucat mai strâns și a părut că înțelege că, pentru a mă salva, trebuia să se salveze pe el însuși. Avea o privire criminală, însă expresia i s-a îmblânzit curând într-una de resemnare și mi-a permis să-l ajut. Am reușit să ieșim pe unde intrasem, Whit cu mâna apăsată pe abdomen, în vreme ce eu îl trăgeam de cealaltă. Am alunecat pe poteca stâncoasă spre barca lăsată pe țărm, pe măsură ce îndărătul nostru pietrele se prăvăleau și se izbeau de sol, iar pământul ni se zgâlțâia sub picioare. L-am ajutat pe Whit să parcurgă restul drumului, pas cu pas, din moment ce mișcările lui erau nesigure și împleticite.

— Stai, stai! a zis el. Am nevoie de o clipă de repaus.

Se străduia să respire regulat, dar sudoarea îi aluneca pe la tâmpile. Părul îi era lipit de frunte și-și ținea umerii plecați, de parcă ar fi încercat să se protejeze de o nouă lovitură.

— Trebuie să mergem mai departe, am zis, întinzând mâna spre el. Ai nevoie de un doctor.

Whit a dat din cap și mi-a îngăduit să-l conduc spre barcă. Am împins-o cu ambele mâini, în timp ce el mă privea neajutorat cum mă chinui să duc barca în apă, așa cum puteam. Apoi l-am ajutat să-și treacă picioarele peste marginea ambarcațiunii și, după ce a dat drumul unui potop de blesteme cu adevărat sinistre, s-a lăsat să cadă înăuntru.

— Cu fața la pupa, a zis cu glas slab. În spatele bărcii.

L-am ascultat instrucțiunile, apoi mi-am întors din nou atenția spre el, pentru unele suplimentare. Am pus mâna pe vâsle, le-am prins înapoi în cârlige, apoi am încercat, neîndemânatică, să vâslesc spre Alexandria. Whit mă privea tăcut, abia respirând.

— Mi-aș fi dorit să te pot ajuta.

— Nu vorbi! i-am cerut. Păstrează-ți puterile. Ne voi duce la mal.

A zâmbit ușor.

— Știu.

În clipa următoare, și-a lăsat capul pe spate, rezemându-l de banca

opusă, și a închis ochii. O parte din mine se temea că nu avea să-i mai deschidă niciodată ca să se uite înverșunat la mine, cealaltă se bucura că mă asculta și pe mine o dată, în minte mi se derula la nesfârșit imaginea cu Isadora ridicându-și brațul, strângând cu o mână sigură pistolul. Expresia încărcată de cea mai pură ură de pe chipul ei, când a apăsât pe trăgaci.

Whit mă împinsese din calea focului. Îmi salvase viața.

Și putea să moară din această cauză.

Am strâns mai tare vâslele. Nu aveam de gând să permit ca așa ceva să se întâmple!

În scurt timp, barca a ajuns aproape de capătul docului - îl zăream în lumina soarelui de la răsărit, care poleia cerul într-un auriu strălucitor. Avea să fie bine. Vizitiul nostru ne aștepta în trăsură. Trebuia doar să ajungem la hotel, unde le voi cere angajaților să caute un doctor local.

Whit nu putea să moară!

A întredeschis un ochi.

— Te descurci de minune, iubito.

— Nu mai vorbi! m-am răstit.

Partea dreaptă a cămășii îi era îmbibată de sânge. Nu avea să se mai curețe niciodată.

— Crezi că ar trebui să-ți bandajez rana? Aș putea folosi o fâșie din jupă.

Ideea a părut să-l amuze foarte tare pe Whit.

— Nu oferă întotdeauna domnitele o fâșie din rochia lor eroului, atunci când este rănit?

— Nu-mi zici tu mereu că nu ești un erou? i-am întors-o.

Whit a dat din cap.

— Ai dreptate. Nu sunt.

Mi-am ferit privirea. Mă luptam din răspuțuri să nu uit că îmi furase averea. Fusese o lovitură pe care o simțisem la fel ca momentul în care mă aflam pe malul insulei Philae și priveam cum mama se îndepărtează în barca ei, abandonându-mă, luând cu ea sute de artefacte. Mă simțisem furioasă, păcălită și manipulată.

Mama mă lăsase în voia sortii.

Dar Whit îmi salvase viața.

De două ori.

Îmi spusese că mă iubește - însă cu siguranță o făcuse doar pentru a mă convinge să sar. Fusesse doar o altă încercare de a mă manipula. Nu-l înțelegeam. De ce și-ar fi riscat viața pentru mine, o femeie care voia să divorțeze de el? Care, din câte știa el, îl ura? Știusese în tot acest timp că simte un soi de vinovăție pentru faptele lui, însă nu îndeajuns cât să îmi ceară iertare. Îmi spusese cu gura lui că ar Fi făcut la fel, din nou.

Dar...

Acum, când sângera, când era în agonie în fața ochilor mei, îmi era greu să Fiu furioasă. Pentru că știam, cumva, că dacă ar fi avut de ales între a-mi salva sau nu viața, ar fi sărit din nou în fața aceluia glonț.

Ar fi făcut-o de fiecare dată.

Era iritant de onorabil.

Mi-am canalizat toate temerile, furia și frustrarea în vâsle. Mă plimbam dintr-o parte în alta pe coridorul lung, în fața camerei de hotel. Doctorul era înăuntru cu Whit, de câteva ore bune. Câte un murmur delicat destrăma tăcerea, iar din când în când, un oaspete mă privea curios, deoarece purtam rochia mea de văduvă, acum prăfuită și ruptă în mai multe locuri. De trei ori trecuse un valet ca să-mi ofere ceai și un prânz constând în humus și legume proaspete, dar mi se întorcea stomacul pe dos la vederea mâncării (am acceptat totuși ceaiul).

S-a mai scurs o oră fără nicio veste.

La fiecare pas, imaginația îmi trezea o furtună în minte. Sângele de pe cămașa lui Whit, Isadora alergând pe scări, după mine - căderea. Mâna ei palidă și subțire, singurul lucru care se zărea din trupul său fragil, îngropat sub mormanul de pietre.

Era moartă și știam că tatăl ei nu avea să mă lase să trăiesc după asta.

CAPÍTULO VEINTIUNO

Ușa s-a deschis și doctorul a ieșit. Părea calm și adunat.

Avea ochi blânzi, iar părul cărunt, tuns scurt, îmi amintea de stâlpii din marmură. Îl urmau două dintre asistente, ducând cearșafuri însângerate.

Am încercat să nu mă holbez la ele.

— Bună seara! Sau este după-amiază? a spus doctorul, frecându-și ochii obosiți. Eu sunt dr. Neruzzos Bey.

— Cum se simte? am întrebat cu vocea sugrumată.

Abia puteam să vorbesc.

Doctorul a arătat cu fruntea spre camera de hotel.

— Ești înrudită cu acest bărbat?

Mi-am scuturat capul, apoi mi-am amintit un detaliu semnificativ și m-am corectat.

— Da, ei bine, sunt soția lui.

— L-am stabilizat cât am putut. Timpul petrecut pe barcă și zgâlțâiturile trăsurii nu l-au ajutat, dar am reușit să extrag glonțul spulberat. Cred că am scos toate bucățile, dar este greu să fim sută la sută siguri. Are febră, așa că recomand comprese reci pe timp de zi și de noapte. Încearcă să-i dai apă și să te asiguri că se simte pe cât de confortabil cu putință. Voi reveni mâine ca să-i verific starea.

Doctorul a ezitat pentru o clipă.

— Vă sfătuiesc să fiți pregătită. O împușcătură în abdomen este o rană gravă. Din fericire, nu i-au fost afectați rinichii sau apendicele. Nu pot spune același lucru despre o parte a intestinelor.

M-a cuprins teroarea. Câtă vreme mă plimbam prin fața ușii de la camera de hotel, îmi spuseseam că Whit este puternic, că a supraviețuit altor răni și a trecut prin bătălii. Mi-am spus că va trăi. Mâinile îmi tremurau violent.

— *Shokran!* am spus cu gâtul uscat.

Dr. Neruzzos Bey și-a înclinat capul și a plecat. Am fixat cu privirea ușa închisă, cu nervii distruși, sfâșiata de griji. Am inspirat pe nas,

încercând să mă pregătesc sufletește pentru ce era mai rău. După câteva clipe, bătaile inimii mi-au revenit la normal. Mi-am îndreptat umerii, am deschis ușa și am pășit înăuntru.

Whit era întins pe pat, cu fața întoarsă spre mine. A zâmbit vag. Am făcut trei pași și am căzut în genunchi, la căpătâiul patului. Ochii îi păreau duși în fundul capului și avea obraji supti.

— Cum te simți? m-a întrebat cu un glas doar puțin mai puternic decât o șoaptă.

A trebuit să mă aplec mai aproape ca să-l aud clar. M-a privit pieziș, de parcă bănuia că zilele îi sunt numărate.

— Doctorul este foarte priceput și mi-a dat o listă cu lucruri care te vor ajuta să te simți mai confortabil, am zis.

— Asta e bine, dar nu mi-ai spus cum te simți *tu*.

— Tu ești cel care e pe m... Care este bolnav. Eu ar trebui să te întreb pe tine cum te simți, am rostit cu greu, simțindu-mi buzele amorțite.

Lui Whit nu i-a scăpat faptul că mă corectasem.

— Sunt pe moarte? Pare foarte grav.

Mi-am fluturat mâna expeditiv și, preț de o clipă, am rămas uimită că puteam să par atât de nonșalantă când mintea îmi era stăpânită de groază. Îi pierise toată culoarea din obraji, pielea îi era rece și perle de sudoare îi încununau fruntea.

— Spune-mi adevărul, a cerut cu blândețe.

— Nu te-aș minți în legătură cu așa ceva, am șoptit. Ai pierdut destul de mult sânge și ai o infecție. Ai febră și s-ar putea să-ți fie destul de rău înainte să te faci bine. E esențial să treci cu bine peste această noapte. Doctorul se întoarce mâine.

Mă ardeau degetele să-i mângâi părul ciufulit de pe frunte, însă m-am împotrivit impulsului cu ultimele puteri. O parte din mine nu voia să renunțe la furie pentru că eram îngrozită să simt altceva pentru el. Furia nu mă speria la fel de mult ca iubirea pe care i-o purtam. Dar, privindu-l acum, îmi dădeam seama că sunt la un pas să-l pierd. Nimic nu conta în afara faptului că trebuia să mă asigur că va trăi.

— A încercat să-mi ia sânge, mi-a zis Whit. Nu l-am lăsat.

Era o metodă prin care se încerca înlăturarea sângelui bolnav din trup. Doar gândul la asta îmi întorcea stomacul pe dos. Eram gata să

protestez, dar Whit și-a închis ochii, cu o grimasă pe chip. Nici nu-mi puteam închipui durerile pe care cu siguranță le îndura.

— Vrei ceva de băut?

Și-a deschis ochii injectați și obosiți, tiviți cu roșu. Am luat hotărârea în locul lui și i-am întins o cană mică cu apă caldă. A reușit să ia câteva guri, apoi capul i-a căzut din nou pe pernă și a gemut. O clipă mai târziu, a ațipit. Am tras un scaun lângă pat și i-am cuprins mâna. Ardea. Următoarea oră am petrecut-o fie ținându-l de mână, fie încercând să-i alung febra cu comprese reci. Whit se foia neliniștit, transpira. Cearșafurile i s-au înfășurat în jurul mijlocului și al picioarelor, iar eu am renunțat să mai încerc să le îndrept.

Mă îngrozeam ascultându-i respirația greoaie, conștientă că fiecare în parte îl costa un efort aproape inuman. Fiecare răsuflare suna ca un oftat dureros. La intervale regulate îl forțam să bea câteva picături de apă printre buzele uscate și crăpate. Mi se încrețiseră palmele de câte ori storsesem compresa umedă. De fiecare dată când i-o puneam pe frunte sau pe piept, tensiunea i se risipea și liniile adânci din colturile ochilor se netezeau.

Timpul trecea, dar știam asta doar pentru că angajații hotelului băteau din când în când la ușă, aducând haine curate, ceai sau mese simple pentru mine. Mă dureau oasele pentru că eram în picioare de atâta vreme, iară mâncare sau somn. As fi îndurat lucruri mult mai rele doar ca să nu-i dau niciodată drumul la mână. Delirul lui a continuat tot restul zilei, până târziu în noapte. Mi-a strigat numele în mai multe rânduri. Lipsa somnului mă amețea, dar îi răspunsesem de fiecare dată, alinându-l până îmi răgușea vocea.

Apoi, aproape de zorii unei zile noi, Whit a deschis pleoapele. M-a privit fix, mijind ochii.

— Nu te-am părăsit, am șoptit.

A dat din cap și ușurarea i-a destins buzele strânse.

— Te porți ridicol! am zis. Scapă imediat de febra asta și fa-te bine!

Pe buzele uscate ale lui Whit a înflorit un zâmbet, așa cum mă așteptasem.

— Unde-ți sunt manierele, Inez? Spune te rog.

— *Te rog!*

Și-a întors capul spre mine.

— Ai vânătăi la gât și zgârieturi pe obraji.

— Isadora s-a luptat ca o pisică.

— De aceea nu le suport.

Zâmbetul palid, dar hotărât nu i-a pierit de pe buze și, la vederea lui, mi-a săltat inima.

— Câinii sunt minunați, iar oamenii nu-i merită.

— Nu mai vorbi și odihnește-te! i-am cerut sever.

— Am prea multe de spus, a șoptit Whit. L-aș putea ucide pe nenorocitul acela!

— Pe domnul Sterling? am ghicit.

— A trebuit el să fure toate călimările!

Am clipit de câteva ori. Călimările? Ce căli... Ah! Mi-au luat foc obrajii. Nu-mi venea să cred că uitasem. M-am uitat prin jur după singura sticlură pe care reușisem să o micșorez înainte de sosirea domnului Sterling. Era pe pervaz.

Whit mi-a citit gândurile.

— Ai avut sticlura cu cerneală în tot acest timp? m-a întrebat Whit, cu o privire sălbatică. Câtă vreme doctorul mi-a scos un *glonț* din stomac? Și a încercat să-mi ia *sângele*? Olivera, știi că *am febră*? Tu chiar mă urăști!

Cuvintele mi s-au smuls din adâncului sufletului.

— Nu, nu te urăsc!

Au reverberat între noi și, prin ceața febrei, Whit m-a privit surprins.

— Am uitat cu totul de existența călimării, am spus spășită, încercând să depășesc momentul de tensiune stânjenitoare.

— N-am nevoie decât de un strop, a spus Whit, gâfâind. Mama ta folosea o cantitate foarte mică pentru a vindeca zgârieturi, tăieturi sau înțepăturile insectelor.

— Acelea sunt răni minore.

M-am ridicat și am recuperat sticlura, cercetând cu atenție lichidul. Părea cerneală obișnuită, de un negru-intens.

— Va avea efect asupra ta?

Whit și-a umezit buzele.

— Merită încercat. Îmi poți da puțină apă, te rog?

Am pus imediat mâna pe pahar și i-am ridicat cu grijă capul. A luat două guri înainte să-și scuture capul.

— Destul.

L-am ajutat să-și lase din nou capul pe pernă, atingând cu degetele bumbacul umezit.

— O torn pe rană? Sau o înghiți?

Whit s-a strâmbat, dezgustat.

— Ar avea un gust oribil. Toarn-o în gaura pe care o am în stomac.

— Și dacă face mai mult rău?

— Ai puțină încredere în magie, Olivera, a zis el, oftând. Nu are cum să-mi facă mai mult rău.

— Asta nu e adevărat, am zis, deșurubând însă călimara.

Whit a ridicat colțul cămășii, scoțând la iveală pielea bronzată și netedă. În partea dreaptă avea un bandaj care-i acoperea rana. L-a tras ușor în sus, crispându-se, și mușchii abdomenului i s-au încordat.

— Rămâi nemișcat! i-am zis. S-ar putea să te usture puțin.

— Adu-ți aminte, doar un strop...

Am turnat tot lichidul direct pe pielea inflamată, perforată, îngrozită de gravitatea rănii, nu-mi puteam închipui că turnând o cantitate mică din antidot vom obține rezultate.

— *La naiba!* a șuierat Whit printre dinți.

Am pus călimara pe noptieră.

— Vrei să-ți distrag atenția?

— Nu sunt copil! a zis, gâfâind, dar apoi buzele i s-au contorsionat cu o urmă de ironie. Da, te rog!

O întrebare îmi bântuia gândurile. Câtă vreme îl privisem pe durata nopții, două cuvinte nu-mi dăduseră pace.

— De ce?

Am citit pe chipul lui palid că înțelege ce vreau să știu.

— Dintre toate întrebările pe care ai putea să mi le pui, ai ales-o pe asta? a spus Whit cu o voce goală. Chiar trebuie să răspund?

M-am gândit.

— Da.

M-a fixat cu privirea. Și-a umezit din nou buzele uscate și arse

înainte să mă întrebe:

— Ai să mă crezi dacă am să ți-o spun din nou?

— Spune-mi! am zis, temându-mă să sper, temându-mă să- mi deschid iar inima și să-l primesc înăuntru.

Nu-mi mai rămăsese nimic. Îmi răpise totul, toate visele de a-mi întemeia o familie alături de el. Îmi era frică să-l cred, dar îmi doream cu disperare să o pot face.

— Inez, a șoptit. Vrei să știi de ce ți-am salvat viața? Nu cred că există un mod mai bun prin care să-ți arăt cât de mult te iubesc. Lumea nu ar mai fi la fel iară tine în ea și nu vreau *niciodată* să trăiesc o asemenea soartă. Dacă ar trebui să te urmez în deșert, aş face-o. Dacă ar trebui să sar în Nil, din nou și din nou, aş face-o. Dacă ar trebui să mă arunc în fața a o mie de gloanțe, aş face-o.

Și-a închis ochii, respirând șovăielnic,

— Te voi iubi mereu.

— Mă iubești, am repetat.

În obrajii palizi îi revenise un strop de culoare. Roșeața sănătății și a vitalității. Încet, și-a deschis ochii, care au trecut prin carne și os, și mi-au găsit inima. Erau încă injectați, înroșiți și obosiți. Dar priveau cu hotărâre în ai mei.

— Da, a zis el. Sunt al tău.

Am înghițit un nod, cuprinsă de spaimă. Voiam să îl cred, dar oare puteam să o fac?

— Sunt al tău de ceva vreme, a adăugat el ușor.

Agonizant de lent, a întins mâna peste cearșafuri, degetele lui căutându-le pe ale mele. Și-a întors mâna, cu palma deschisă. l-am privit bătăturile aspre. Mâinile dure, care puteau să aducă moartea sau salvarea. Care le strânseseră pe ale mele, mă conduseseră pe un ring de dans, mă ridicaseră deasupra apei și mă mângâiaseră în întunericul unui mormânt.

În acea clipă, am cedat impulsului pe care îl simțisem din clipa în care îl văzusem întins pe pat, luptând cu febra. M-am aplecat și i-am sărutat obrazul, netezindu-i părul de pe frunte. Când m-am îndreptat, am văzut că închisese din nou pleoapele, cu un mic zâmbet pe buze.

CAPÍTULO VEINTIDÓS

Lumina dimineții se cernea în cameră și am clipit, somnoroasă. Am căscat, mi-am întins picioarele și am descoperit că Whit era treaz. Stătea încovrigat pe o parte, cu brațul sub cap, pe post de pernă. Se juca alene cu părul meu, așezându-mi bucle după ureche.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Uită-te!

Și-a ridicat colțul cămășii. Rana se închisese, iar venele care arătau rău dispăruseră. Va avea o cicatrice pentru tot restul vieții, dar îndurase și supraviețuise. Am râs, pentru că nu-mi venea să cred, apoi am izbucnit imediat în lacrimi.

— Cred că ți-e foame, am zis, ștergându-mi ochii.

— Mi-aș dori să apară o masă de banchet ca prin magie, a zis el. Vreau o masă lungă de aproape doi kilometri, încărcată cu mâncare. Vreau...

— Am înțeles, l-am întrerupt, râzând din nou, și m-am ridicat imediat, ieșind din camera de hotel, în luptă cu emoțiile puternice care mă copleșeau.

L-am văzut pe unul dintre angajații hotelului venind cu o tavă cu ceai și i-am schițat un zâmbet.

— Se simte mult mai bine, am explicat, când i-am văzut neliniștea de pe chip.

Probabil bănuise că ochii mei umflați de plâns înseamnă ceva complet diferit. Dacă nu foloseam călimara, poate că întocmai așa ar stat lucrurile.

— Ne puteți trimite apă fierbinte și cearșafuri curate? Și-ar dori să ia și micul-dejun. Ouă fierte, pită și felul acela delicios cu fasole fava. Poate și niște orez? Ah, și adoră vinetele trase în tigaie, cu multă miere. De fapt, vă rog să aduceți și un bol cu miere. Și un ibric cu cafea.

Valetul a dat din cap și a făcut cale-ntoarsă.

— Mâncarea e pe drum, am zis, închizând ușa de la cameră în urma

mea.

— Vreau să te întreb ceva, a zis Whit. Ce persoană din Egipt ar putea ști despre pasajele subterane de sub Alexandria?

Am clipit, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect. Încă mă gândeam la faptul că fusese aproape de moarte.

— Am fost plecată un minut.

— Nu am ceas de buzunar, așa că te voi crede pe cuvânt.

— Whit.

— Inez.

— Ar trebui să te odihnești!

— Nu avem timp pentru convalescență, mi-a întors-o el. Abdullah și Ricardo suferă în închisoare, în vreme ce domnul Sterling ne urmărește fiecare mișcare. Lourdes e cu un pas înaintea noastră și e probabil *atât* - și-a apropiat degetul mare și arătătorul, până când erau gata să se atingă - de aproape să găsească pergamentul alchimic, iar dacă tatăl tău trăiește... e, mai mult ca sigur, ținut într-un canal umed, pe undeva.

— Stai așa! l-am întrerupt, scuturându-mi capul. La far avusesem presentimentul că *papá* nu mai trăiește. Crezi că există o șansă să fie în viață?

— Nu știu, mi-a spus Whit cu blândețe. Dar dacă este, nu te-a contactat până acum pentru că fizic nu poate să o facă. Ar putea fi încuiat pe undeva...

— Și eu m-am gândit la asta, am șoptit, abia îndrăznind să sper.

— Știu, dar vreau ca măcar să iei în considerare faptul că sar putea să fi pierit, Inez.

— Am înțeles, l-am aprobat absentă, cu gândul la ce zisese mai devreme.

Mă iubea, deși era clar că încă își dorea Crisopeia, deși numi puteam da seama de ce.

— Whit, povestește-mi despre pergamentul alchimic.

A clipit.

— Acum?

— Acum. Te rog!

S-a foit, ridicându-se încet în șezut. Și-a coborât privirea la mâinile

împreunate strâns în poală.

— Nu mi s-a oferit niciodată șansa de a alege cu cine mă voi căsători. Aleasa trebuia să fie bogată, o moștenitoare, cineva care să-mi scoată familia din groapa pe care părinții mei au săpat-o cu mâinile lor.

M-am așezat lângă el.

— Continuă.

— După ce am fost dat afară din armată, mi-am petrecut multe nopți prin oraș.

Whit a roșit.

— Nu sunt mândru de acea perioadă a vieții mele, dar atunci s-a întâmplat să aud un zvon despre ceva extraordinar. Despre o foaie de pergament cu instrucțiuni despre cum poate fi transformat plumbul în aur, scrisă cu secole în urmă, de nimeni alta decât alchimista Cleopatra.

Și-a desfăcut mâinile și degetele i s-au înfipt în cearșaf. M-am întins spre el și i-am strâns mâna într-a mea.

— Am devenit obsedat de ideea de a descoperi unde se află.

— De ce?

Whit și-a ridicat încetișor fruntea și m-a privit în ochi.

— Inez, la început am vrut să găsesc pergamentul pentru a scăpa de o căsătorie pe care *nu* mi-o doream. Acum, mai presus de orice, vreau să găsesc Crisopeia ca să salvez un mariaj pe care mi-l doresc cu *disperare*.

— Banii nu mai contează pentru mine, am zis. Nu a fost vorba despre asta...

A ridicat o sprânceană.

— Nu a fost vorba doar despre asta, m-am corectat. M-a durut că m-ai mințit, că m-ai trădat. Mi-am dorit o familie cu tine, mi-am dorit să ne clădim o viață împreună, iar tu ai distrus totul înainte să avem măcar șansa de a începe.

— Îmi pare rău! a șoptit Whit.

Mi-a ridicat mâna și a sărutat-o.

— Nu voi mai face niciodată ceva care să ne abată din drum. Suntem doar noi doi, iubito! Pentru totdeauna.

— Te cred, am șoptit, simțindu-mă brusc timidă.

Whit s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe obraz - o atingere ușoară a buzelor lui pe pielea mea. Apoi s-a retras și m-a întrebat:

— Mai ai și alte întrebări?

Am clătinat din cap.

— Voiai să spui ceva mai devreme.

— Da?

Whit și-a trecut mâna prin păr înainte să pocnească din degete.

— Ah, da! Farul. Când am fost acolo, ai pătruns în amintirile Cleopatrei. Apoi mi-ai povestit ce ai văzut. La un moment dat, Isadora a răbufnit. A auzit ceva care a făcut-o să-și iasă din rol și a tras în tine. Cred că eram pe punctul să descoperim ceva.

Mi-am masat tâmpilele, încercând să-mi aduc aminte exact ce văzusem.

— Stai să mă gândesc, am murmurat. Cleopatra se afla într-o barcă, însoțită de un membru al gărzii care vâslea, în vreme ce ea stătea în spatele lui, îmbrăcată cu o pelerină neagră, cu glugă. Își ținea mâinile pe marginea bărcii - ba nu! Nu e adevărat. Ducea ceva... Era sulul de pergament!

— Crisopeia. O avea la ea, lucru care are sens. Fratele ei încerca să uzurpe tronul și are privirea fixată asupra Alexandriei. Și, cine știe? Poate că și el căuta pergamentul. Și el era descendentul faimoasei alchimiste.

Mi-am amintit o altă parte a viziunii.

— Whit, atunci când ajunge la tumul roman, Cleopatra nu mai are sulul de pergament la ea. S-a oprit să-l implore pe Iulius Cezar să o ajute, înainte să se întoarcă la palat. Acesta este momentul de care îmi aduc aminte, înainte ca Isadora să înceapă să tragă în noi.

— Exact asta îmi amintesc și eu. Și mă întorc la prima mea întrebare. Pe cine cunoaștem și ne-ar putea ajuta cu pasajele subterane din Alexandria?

Expresia i s-a luminat de entuziasm în același moment în care mi-a venit și mie în minte un nume.

L-am rostit împreună:

— Abdullah!

S-a auzit un ciocănit în uşă şi mi-a ghiorţăit stomacul.

— Ura! Ne-a sosit mâncarea! Whit, poţi te rog să umpli tu ceşcuţa...

El era deja în picioare şi se îndrepta spre bazin, chiar dacă foarte încet. Am mers la uşă şi i-am lăsat să intre pe cei doi valeţi care aduceau o tavă încărcată cu preparate acoperite, o măsuţă rotundă şi câteva scaune din lemn. Au pus masa la piciorul patului şi scaunele de cealaltă parte. Am aranjat împreună felurile de mâncare, iar aromele delicioase s-au risipit în încăpere, făcând să-mi lase gura apă. Whit le-a dat bacşiş valeţilor şi aceştia ne-au lăsat să ne bucurăm de masă.

— Cât durează până răspund? am întrebat, cu ochii la ceaşca magică.

Whit a pregătit o farfurie şi mi-a întins-o, apoi a încărcat-o pe a lui cu spectaculos de multă mâncare.

— Aş zice că nu mult. Uite, vezi? a zis el, arătând cu furculiţa spre ceaşcă. Deja funcţionează.

Într-adevăr, apa din ceaşcă sclipea argintiu, iar când am apropiat-o de mine, şi-a făcut apariţia faţa lui *tío* Ricardo, distorsionată de cerculeţele care se formau deasupra apei.

— În sfârşit! s-a răstit el. Au trecut zile întregi, Inez! Şi să nu-ţi închipui că nu ştiu unde vă aflaţi. Lorena mi-a spus totul. Ce naiba căutaţi în Alexandria?

— Ne-ai inundat de două ori, am comentat sec. Am fost nevoiţi să stăm încălţaţi în cameră, ca să nu ne udăm şosetele şi ciorapii.

— Şi asta meritaţi pentru că m-aţi făcut să mă îngrijorez! sa răstit el. Sunt închis în celula asta, iar voi sunteţi la sute de kilometri depărtare, băgaţi în tot felul de necazuri - sunt *sigur*. Şi nu am auzit o vorbă. Aveţi idee cum mă simt? Mi-am schimbat poziţia pe scaun, profund ruşinată.

— Am fost ocupaţi, a zis Whit printre îmbucături.

Reuşise cumva să radă jumătate din mâncarea de pe farfurie.

— L-am auzit cumva pe *Whitford*? a întrebat *tío* Ricardo. Spune-i pungaşului că mă aşteptam la mai mult din partea lui... Ce e, Abdullah?

Unchiul şi-a întors capul şi am auzit o voce înăbuşită. *Tío* Ricardo s-a reîntors la ceaşcă, dându-şi ochii peste cap.

— Abdullah e de părere că sunt prea aspru cu voi. Și vă trimite salutări și felicitări și nu mai știu ce. Sănătate veșnică sau cam așa ceva.

Am râs.

— Putem vorbi cu el, *por favor*?

— Eu nu merit câteva minute? a întrebat unchiul meu.

Whit s-a oprit din mâncat și a venit să-mi stea alături, pe pat. Și-a lipit fruntea de a mea și a privit în ceașcă.

— E important, Ricardo!

— Hmm! a pufnit, dispărând însă.

Într-o clipă, și-a făcut apariția în ceașcă Abdullah, arătând obosit, mai tras la față și cu o barbă care-i acoperea jumătate de chip.

— Cum te simți? l-am întrebat temătoare.

— Mult mai bine acum, că vă văd pe voi doi, a zis Abdullah. Sunt foarte fericit pentru amândoi. Faceți o echipă extraordinară. Acum, dacă aș găsi pe cineva pentru Farida! Mi-ar plăcea să o văd așezată la casa ei cu persoana potrivită...

— Abdullah! a intervenit Whit ferm. Trebuie să vorbim despre ceva cu tine.

— Ah?

I-am povestit pe scurt fiecare dintre amintirile pe care le văzusem, sărind peste evenimentele de la far. Unchiul meu nu trebuia să audă despre Isadora sau că Whit fusese împușcat. Ar fi avut o mulțime de întrebări și nici eu, nici Whit nu aveam timp ca să-l liniștim.

În plus, l-am fi mințit.

Nu știam dacă vom scăpa cu viață din situația periculoasă în care ne găseam - un adevăr care-mi făcea stomacul ghem. Mi-am lăsat grijile deoparte, concentrându-mă asupra informațiilor pe care ni le oferea Abdullah.

— Canale subterane? a întrebat el. Probabil că vă referiți la rezervoarele antice din Alexandria.

— Rezervoare? a zis Whit.

— Încă de pe vremea lui Alexandru cel Mare, când a fondat acest oraș, căruia i-a dat numele său, desigur. Împăratul a fost foarte implicat în construirea orașului, o parte esențială fiind asigurarea

accesului la apă pentru locuitori. Există sute de rezervoare care aprovizionau Alexandria cu apă, conectate de un număr de canale aprovizionate de fluviul Nil. Însă acestea nu au fost folosite doar pentru apă - cred că Iulius Cezar a fost cel care și-a trimis soldații sub pământ, pentru a nu-și dezvălui mișcările de trupe când a stins rebeliunea fratelui Cleopatrei, Ptolomeu al treisprezecelea.

Eu și Whit ne-am uitat unul la altul și am simțit că avusesem amândoi același gând. Cleopatra era cea care îi spusese lui Cezar despre canalele subterane.

— Așadar, canalele subterane împânzesc subsolul orașului, a concluzionat Whit.

— Da, a încuviințat Abdullah. Apropo, tot ce știu despre această rețea subterană i se datorează operei extraordinare a lui Mahmoud el-Falaki, un om cu multe talente, care a fost astronom, arheolog, fizician și cartograf. El a primit sarcina de a crea o hartă a Alexandriei antice și a reușit să plaseze corect locurile în care se aflau clădirile străvechi în antichitate. Desigur, nimeni din lumea vorbitoare de engleză nu-l crede și nici nu îi acordă aprecierea pe care o merită, a precizat cu tristețe, scuturându-și capul.

Chipul i s-a încetșosat din cauza mișcării și unde au străbătut apa din ceșcuță.

Chiar dacă toate aceste informații erau fascinante, nu ne ajutau să identificăm locul în care Cleopatra ar fi putut să ascundă pergamentul alchimic în drumul ei spre palatul regal, înainte să ceară o audiență la Iulius Cezar.

— Crezi că mai e ceva ascuns acolo jos? am zis.

— Păi, acum că ai adus vorba, a spus Abdullah încet, există o poveste care circulă printre unii arheologi. Dar e doar un zvon, care nu este bazat pe dovezi palpabile - ci doar pe câteva fragmente scrise din istoria antică.

M-am aplecat spre el, cu inima în gât.

— Ce zvon?

— Biblioteca din Alexandria a fost una dintre cele mai faimoase biblioteci ale antichității. Era dedicată celor nouă muze ale artelor și reprezenta un centru al cunoașterii. Găzduia mii de pergamente, nu

doar din istoria Egiptului, dar și a altor zeci de țări. Din nefericire, Iulius Cezar a dat foc ambarcațiunilor egiptene din port, sperând ca astfel să blocheze flota lui Ptolomeu, iar flăcările s-au întins până la un depozit al Bibliotecii în care se aflau mii de suluri. Unii istorici estimează că s-au pierdut înjur de patruzeci de mii.

— Îngrozitor! am exclamat, gândindu-mă la Cleopatra și la cum trebuie să se fi simțit să-și vadă părți din oraș cuprinse de văpăi.

— Ei bine, din cauza acestui eveniment, mai multe documente cu o valoare inestimabilă au fost transferate la o bibliotecă mai mică, înrudită, în Serapeum, un templu antic închinat lui Serapis. Multe dintre pergamentele din Biblioteca din Alexandria au fost mutate acolo pentru a fi conservate, dar iată care este partea interesantă: se zvonește că există o altă bibliotecă, secretă, în care sunt tănuite cele mai prețioase papirusuri.

— O bibliotecă secretă? a repetat Whit.

Abdullah a zâmbit.

— Legenda spune că este cumva legată de Serapeum.

— Serapis și companionul său loial. Cerber, am zis, privirea alunecându-mi la cutia cu lucrurile mamei.

Știam că în ea voi găsi o hartă a vechiului oraș, cu o străduță laterală pe care cineva desenase câinele cu trei capete.

— Într-adevăr, cei doi sunt adeseori înfățișați împreună, a zis Abdullah. De altfel, cred că în Farul din Alexandria există un basorelief care-i portretizează. Este interesant că toți cei care vizitau Alexandria trebuiau să plătească mai întâi un preț pentru a putea intra în port. Toate sulurile sau papirusurile pe care le aduceau cu ei trebuiau să fie trimise mai întâi la bibliotecă pentru a fi copiate. Așa a devenit Biblioteca din Alexandria ceea ce a fost.

— Și unele dintre aceste suluri au fost mutate într-o bibliotecă secretă? a zis Whit. Ar putea fi situată sub pământ? Abdullah și-a înclinat fruntea, ridicând din umeri.

— Cine poate ști unde este biblioteca ascunsă?

Whit voia să mergem imediat la Serapeum, dar a sosit doctorul, hotărât să-și vadă pacientul. Cred că se aștepta să-l găsească pe Whit în pragul morții și a rămas uluit să mă vadă țipând la el să nu-și încălțe

ghetele.

Mi-a ordonat să părăsesc camera, de vreme ce i se păruse că agravam starea pacientului său.

Am rămas pe hol, auzind conversația aprinsă dintre Whit și doctor, chiar și prin ușa închisă. Știam că ar trebui să mă întorc înapoi, dar ceva mă împiedica să o fac. În schimb, m-am îndreptat spre lobby, pășind încet, fără o țintă precisă. Whit va trăi și acum nu mai aveam nicio idee despre ce va urma. La un moment dat, pe durata nopții, în timp ce îmi strângea mâna cu ultimele puteri, îl iertasem. Era clar că va merge întotdeauna la extrem pentru a-i ajuta pe cei din viața lui. Furase o avere ca să-și salveze sora. Sărise în fata unui glonț ca să mă salveze. Se luptase cu crocodili.

În lobby era liniște, fiind prea devreme pentru turiștii care-și doreau să vadă atracțiile orașului. M-am afundat într-unul dintre fotoliile joase și am privit cu ochi goi împrejurul meu, copleșită. Unuia dintre angajații hotelului i s-a făcut milă de mine și mi-a adus o ceașcă cu ceai, din care am băut, asaltată de gânduri.

Isadora nu mai era și, la un moment dat, *mamá* și amantul ei vor afla ce făcusem. Vor veni după mine, hotărâți să se răzbune, fără îndoială. Nu știam de ce ar putea fi în stare mama și m-am gândit din nou la varietatea de arme a domnului Fincastle.

Adevărul mă privea sumbru în față. Elvira a fost ucisă. Isadora s-a aflat pe acea scară din cauza mea. În timpul orelor lungi ale nopții, disperarea mă ținuse trează la gândul că Whit va muri din cauza găurii din abdomen.

Moartea mă urma, indiferent ce făceam.

M-a cuprins o groază atât de mare, că am început să tremur. Pentru că, în adâncul inimii, știam că dacă voi merge în continuare pe același drum, va mai muri cineva.

Nu aveam de gând să-i mai pun vreodată în pericol viața lui Whit. Acum se recupera și urma să fie bine, iar el era singurul om care îmi va rămâne cu încăpățănare alături. Chiar dacă asta l-ar ucide.

Toate instinctele mi se împotriveau ideii de a merge după mama, doar că unchiul și Abdullah aveau să putrezească în închisoare dacă nu o găseam.

Însă de ce trebuia să fac *eu* asta?

Exista o persoană care putea s-o facă în locul meu. Am scos încet cartea de vizită a domnului Sterling și am privit-o, cântărind opțiunile. Whit nu voia să-l contactez. Dar dacă-i ofeream domnului Sterling mijloacele necesare pentru a o găsi pe mama, atunci eu și Whit aveam cu adevărat o șansă să scăpăm cu viață din această situație complicată și îngrozitoare. Aș fi făcut orice ca să nu mai îndur o nouă zi în care să mă întreb dacă Whit va supraviețui sau nu.

Cu toate acestea, ideea de a apela la domnul Sterling mă dezgusta.

Toată viața, m-am străduit să câștig dragostea și aprobarea părinților mei. Mă contorsionam astfel încât să fiu cine își doreau ei să fiu, convinsă că dacă m-ar fi văzut așa cum eram de fapt, ar fi încercat să mă schimbe. Era extenuant să joc mereu un rol, să-mi înghit mereu vorbele, să-mi înăbuș părerile. De când am venit în Egipt, am luat singură hotărâri, iar uneori acestea s-au dovedit a fi dezastruoase.

Dar au fost greșelile *mele*.

Dar până la urmă am căzut pradă acelorași vechi tipare. Adam învinovătit pentru ce făcuse mama cu artefactele. Fără să-mi arăt înțelegere, fără să mă iert. Nu mai voiam să fiu perfectă, nu mai voiam să fiu ceva ce nu eram! Aveam instincte în care trebuia să învăț să mă încred. Iar dacă urma să fac un pas greșit, eram destul de isteată ca să găsesc un alt drum.

Și astfel am ajuns din nou la răscrucea de drumuri în care mă aflam. Încă nu știam cum să-i salvez pe toți cei pe care îi iubeam.

— Mă scuzați! mi s-a adresat un valet. Vă caută soțul dumneavoastră.

Mi-am îndreptat privirea spre ușa de la intrarea în hotel, strângând cartea de vizită în mână. Apoi, cu bună-știință, am rupt-o în două.

Respirând cutremurată, m-am ridicat și i-am întins angajatului hârtia fărâmițată.

— Ați putea arunca asta pentru mine?

— Desigur.

Apoi mi-am îndreptat picioarele spre locul în care mă aștepta Whit și m-am pus în mișcare.

Whit stătea în șezut pe pat, pe cearșafurile curate, și bea cafea, cu părul umed după un duș rapid. Când am închis ușa în urma mea, a strâns puțin mai tare cana, aproape imperceptibil. Părea agitat. Privirea mi s-a închețosat din cauza ochilor înlăcrimați și Whit a netezit cearșaful, în dreptul lui. Am mers la el, m-am lăsat pe pat și m-am rezemat de umărul său. Și-a folosit mâneca pentru a-mi șterge chipul, murmurând cuvinte blânde și trăgându-mă mai aproape de el, până când am ajuns să-i stau în poală. Mi-a îndepărtat părul de pe frunte și m-a sărutat ușor pe buze.

Dorința s-a aprins între noi.

— Vino aici! a spus cu glasul răgușit de dor.

M-am uitat la cum stăteam, cu picioarele trecute peste coapsele lui.

— Cum aș putea să mă apropii mai mult de atât?

Whit mi-a aruncat o privire nerăbdătoare, o poruncă nerostită.

Care mi-a aprins scânteii în fiecare celulă din trup. Mi se părea că a trecut foarte mult timp de când fusesem împreună ultima oară. În acea noapte, își scosese jacheta și ghetetele, își lăsase pistolul pe noptieră și scosese pumnalul ascuns. Întruchiparea atrăgătoare a unei colecții impresionante de arme. De data aceasta, avea pe el doar pantalonii și o cămașă în mare parte descheiată. Nu existau arme între noi.

Am dus dorul clipelor petrecute cu el mai mult decât fusesem dispusă să recunosc atunci când eram furioasă pe el.

Mi-am ridicat brațul și l-am trecut în jurul gâtului său, iar el m-a ridicat cu agilitate ca să-l pot încăleca. Și-a lipit gura de a mea, sărutându-mă pasional, însetat, de parcă ar fi vrut să-mi demonstreze că se simțea cu adevărat mai bine, că scăpase cu adevărat din ghearele morții. Mi-am înfipt degetele în părul lui, în vreme ce mâinile îi alunecau pe spatele meu, tot mai jos, trăgându-mă mai aproape de trupul lui. Mi-a depus sărutări fierbinți pe gât, cu buzele întredeschise, și m-am înfiorat.

— Te iubesc! mi-a șoptit cu gura lipită de pielea mea.

M-am lăsat pe spate, destul de departe ca să-l pot privi în ochi, dar destul de aproape ca să fiu încă în brațele lui. Încet, am început să-mi deschid rândul de nasturi mici de la cămașă. Ochii lui Whit se lipeau

de fiecare centimetru pe care-l dezveleam. S-a aplecat spre mine și mi-a sărutat delicat pielea, pe măsură ce degetele îi alunecau din ce în ce mai sus. De pe buze mi-a scăpat un suspin și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Fără să ezit, m-am întins spre pantalonii lui, iar el m-a ajutat să îndepărtiez veșmântul, în așa fel încât să mă așeze exact acolo unde îmi dorea.

Și-a ridicat capul, cu o întrebare nerostită în adâncurile irisurilor albastre, și l-am aprobat pe mutește, cu respirația tăiată. Noaptea nunții noastre îmi părea cu o eternitate în urmă; atunci am fost agitată, cu gândul la faptul că trebuia să fiu mai șireată decât unchiul meu. Dar în seara aceasta eram doar eu și Whit, era vorba doar despre noi doi și viața noastră împreună, atât cât ne mai rămăsese. Eram în siguranță și eram iubită. Whit mi-a cuprins obrajii în palme și mi-a apropiat fața de a lui, sărutându-mă cu o tandrețe pe care am simțit-o sinceră și vulnerabilă. M-am abandonat lui și buzele sale mi-au mângâiat urechea, șoptind:

— Ce fată bună!

Am început să ne mișcăm împreună și fărâma de distanță care mai exista între noi s-a risipit pentru totdeauna.

Whit era soțul meu, prietenul meu cel mai bun.

Mi-a murmurat cuvinte de alint, cu buzele lipite de părul meu, și mâinile i-au alunecat pe spatele meu, legănându-mă ușor.

— *Inez!* a zis și numele meu a sunat ca o rugăciune șoptită. M-a sărutat dezlănțuit, febril.

L-am iertat, iar și iar.

Când și-a răsfiat degetele deasupra soldurilor mele, împingând, mi s-au risipit toate gândurile. Pe lume nu mai existau decât privirea tandră pe care o avea pentru mine, felul în care mă ținea aproape și senzația inexplicabilă că pierd controlul, învinsă de simțuri. Am cedat, oferindu-mă lui. Nimic nu conta în afara acestei clipe.

Îmi doream un milion la fel și voi face *orice* pentru a le avea.

Ne-am făcut în dar o zi împreună.

O zi în care Whit să se pună pe picioare, în care rana să i se vindece pe cât posibil și în care eu să mă împac cu moartea Isadorei - orice ar fi însemnat asta. Ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei în pat,

uneori dormind, alteori nu, făcând planuri pentru viitor.

În dimineața următoare, m-a trezit lumina puternică a soarelui, care năvălise în camera noastră. Am clipit, cu obrazul lipit de pieptul lui Whit, care se ridica și cobora regulat. Încă dormea. Mi-am schimbat cu grijă locul, ca să-i inspectez rana. Se strânsese, pielea era mai puțin iritată și avea o nuanță mai puțin violentă de roșu. Magia funcționase, ajutată de o zi întreagă de odihnă. Sforăitul lui ușurel mi-a mutat atenția de la abdomen spre față. Gene brumării îi tremurau deasupra pomeților înalți. Buzele erau moi, părul ondulat îi alunecase pe frunte.

Avea să se trezească înfometat, dorindu-și un mic-dejun complet și cafea neagră. Puteam să comand cu ușurință toate acestea și, cum și mie îmi ghiorțăia stomacul, cu cât o făceam mai repede, cu atât era mai bine. Am coborât din pat cu grijă, pentru că nu-mi doream să-l trezesc. Am tras pe mine prima cămașă pe care am pus mâna și am îmbrăcat fusta lungă de bumbac, cu o nuanță aparte de măsliniu, pe care o îndrăgeam. Au urmat ciorapii și ghetetele, iar părul mi l-am lăsat rebel și nearanjat.

Fără să fac zgomot, am pus mâna pe geantă, ca să am bani pentru bacșiș, apoi am întredeschis ușa și m-am strecurat afară din cameră. Coridorul era gol și tăcut, dar jos, în lobby, se aflau câțiva oaspeți pregătiți pentru ziua care abia începea. Unii dintre ei stăteau în dreptul cuferelor; alții aveau ghiduri în mâini, pentru atracțiile turistice.

După ce se va termina totul, îl voi convinge pe Whit să mă ducă în fiecare loc pe care am visat să-l vizitez încă din copilărie. Existau atâtea orașe și ruine pe care îmi doream să le explorez, atâtea mâncăruri pe care-mi doream să le încerc.

Trebuia doar să supraviețuim următoarei perioade.

L-am chemat pe unul dintre valeți, un alt tânăr german, care și-a notat comanda pe un petic de hârtie.

— Omletă: două porții - ba nu! Trei. Pită, miere, unt. Cafea - neagră, vă rog - și orice fel de fructe de sezon aveți.

— Prea bine, domnișoară.

— Doamnă, l-am corectat zâmbind.

— Asta este tot?

— Camera 206. Mulțumesc!

Băiatul a dat din cap și a plecat spre bucătărie. M-am întors spre scara principală, dar vocea șoptită care mi-a ajuns la ureche m-a oprit din drum, împietrindu-mă. Ceva mă împungea în spate.

— Bună, Inez! a șoptit un bărbat. Ceea ce simți este pistolul meu. Dacă ții după ajutor, te voi împușca. Dacă faci contact vizual cu cineva, te voi împușca.

Am încercat să mă întorc, dar el a apăsat mai tare pistolul în mijlocul meu și am scăpat o exclamație ușoară.

— Nu mai scoate niciun sunet, m-a avertizat. Vom ieși din hotel fără să atragem atenția. Mă înțelegi? a insistat și m-a împuns din nou cu țeava armei. Sau am să urc în camera 206 și-ți voi împușca soțul.

Bărbatul s-a aplecat mai aproape și respirația lui mi-a atins pielea, înfiorându-mă.

— Acesta e numărul camerei voastre, nu-i așa?

Am înghițit un nod, neputând să-mi scot din minte imaginea lui Whit sângerând, cu mâinile înroșite, încercând să respire în timp ce fața îi devenea palidă și rece.

— Ai să cooperezi, Inez?

Am dat din cap.

— Atunci, să mergem! a zis străinul.

A trecut la dreapta mea, trecându-și brațul liber în jurul meu, în vreme ce pistolul îi era ascuns sub haină, dar încă lipit de coastele mele. L-am recunoscut - era unul dintre oamenii domnului Sterling. În acea clipă, am înțeles cât de gravă era situația în care mă aflam.

— Pas cu pas.

Tremurând, cu genunchii moi și palmele umede de transpirație, am făcut ce îmi ordonase, cu un singur gând în minte, și anume că trebuia să salvez persoana care conta cel mai mult pe lume pentru mine.

Whit. Whit. Whit.

PARTEA A PATRA

RÂUL SUBTERAN

Soția mea nu mai era în cameră când m-am trezit. M-am ridicat, cu privirea încetoșată, clipind spre locul în care ar fi trebuit să o găsesc dormind. Am cercetat încăperea goală, iar ochii mi s-au oprit asupra draperiei trase, simțind că ceva nu era în regulă. Mi-am coborât picioarele din pat cu stomacul făcut ghem. Primul pas pe care l-am făcut a durut.

Dar am perseverat și mi-am găsit ghetetele sub un scaun, iar cămașa atârnată de dulap. Am luat-o pe mine și m-am dus la fereastră, ca să las lumina soarelui să pătrundă înăuntru. Am mijit ochii, așteptând să mă acomodez cu razele puternice. Încetul cu încetul, camera a devenit mai clară. Totul părea normal. Cuferele erau stivuite.

Geanta lui Inez dispăruse.

Unde *naiba* era?

Noaptea trecută mi s-a derulat în gând. Îi spuseseam că o iubesc, dar nu mi-a răspuns cu aceleași cuvinte. Spaima și-a arătat colții. Poate că și-a dat seama că nu poate să mă ierte pentru tot ce făcusem.

Așa că m-a părăsit.

Groaza mă sfâșia. Mi-am încălțat ghetetele și am pus jacheta pe mine, crispându-mă ușor. Rana provocată de pistol

se vindecase așa cum ar fi făcut-o în câteva luni, dar rămânea un loc sensibil. Aveam să o găsesc și să îngenunchez în fața ei, dacă asta își dorea!

Am alergat pe ușă afară, rostindu-i numele ca pe o incantație.

Inez. Inez. Inez.

CAPÍTULO VEINTITRÉS

Trăsurile hurducăiau dintr-o parte în cealaltă a străzii, măgărușii încărcați cu poverile lor aglomerau drumul, în vreme ce vânzătorii care-și vindeau sucurile, mirodeniile și pâinea își strigau prețurile. Zgomote pline de viață mă înconjurau, iar impulsul de a striga după ajutor era copleșitor.

— Așteptăm aici, a zis bărbatul.

Mi-am umezit buzele uscate.

— Ce vrea domnul Sterling?

— Liniște! mi-a ordonat, desprinzându-și brațul de pe umerii mei.

Pistolul a rămas la locul lui, pe jumătate ascuns. Bărbatul și-a strecurat mâna în buzunarul de la jachetă și a scos același tip de carte de vizită pe care mi-l dăduse domnul Sterling, trasând conturul literelor imprimate cu degetul mare.

— Nu va mai întârzia mult.

Bărbatul era în vârstă și avea o atitudine severă și agasată. Totul era sumbru la el: hainele, gura cu colțurile coborâte, expresia goală din ochii de un albastru lăptos.

Am aruncat o privire agitată înjur, simțind cum mi se ridică firele de păr de pe ceafa. În ciuda dimineții însorite, un fior rece mi-a străbătut șira spinării. De noi s-a apropiat un cupeu elegant, vopsit în negru. Era de așteptat ca domnul Sterling să se folosească de cel mai la modă mijloc de transport disponibil. Vizitiul a oprit în fața noastră și am putut zări pe fereastră persoana pe care îmi doream cel mai puțin să o văd pe această lume.

Ușa s-a deschis și domnul Sterling s-a aplecat, înclinându-și pălăria în fața mea, într-un salut batjocoritor.

— Bună, domnișoară Olivera! a spus pe tonul lui nazal. Poftești înăuntru?

L-am privit cu precauție, conștientă că am un pistol înfipt în coaste. Oare chiar l-ar fi lăsat pe asociatul lui să mă împuște în stradă?

— Da, chiar l-aș lăsa, a zis domnul Sterling, de parcă i-aș fi pus

întrebarea cu glas tare. Mă tem că am ajuns la capătul funiei. Iar acum am să te întreb pentru ultima oară. Poftești înăuntru?

— Nu, mulțumesc. Prefer să rămân unde sunt. Te afli aici cu un scop, sunt convinsă. De ce nu discutăm despre asta chiar acum?

— Domnule Graves, dacă binevoiți a lua măsuri?

Bărbatul și-a încheștat degetele pe brațul meu și m-a împuns din nou cu pistolul.

— Înăuntru, Inez!

— Nu! am zis, zbatându-mă.

Domnul Sterling se afla aici cu un scop - și juca la cacealma. Cu siguranță! Nu mă va împușca înainte să obțină ce își dorea. Și era evident că dețineam ceva de care avea nevoie. Nu voi renunța fără luptă.

Am deschis gura și am tras aer în piept, pregătită să țip.

— Adu-ți aminte de soțul tău! a zis domnul Graves. Dacă nu cooperezi, el moare.

Glasul mi-a pierit și m-a cuprins din nou groaza. Domnul Graves a arătat spre trăsura înclinându-și bărbia, iar eu am făcut un pas nesigur în față, apoi încă unul.

Am ezitat. Whit nu ar fi vrut să merg nicăieri cu domnul Sterling, nici măcar de dragul lui. I-am auzit urletul de protest în minte. Am clipit și l-am auzit din nou, clar.

De fapt, Whit chiar urla!

M-am întors pe jumătate spre hotel și l-am văzut alergând spre mine, strigându-mă pe nume. Domnul Graves a aruncat un blestem tăios. Împunsătura pistolului din coastele mele a devenit mai puțin dureroasă când bărbatul s-a răsucit pe călcâie.

Nu, nu, nu!

Din instinct, m-am învârtit și am urcat în trăsura, prăvălindu-mă pe bancheta din fața domnului Sterling. Whit s-a oprit brusc, împrăștiind nisip înjur. A rămas cu gura căscată și pe chip i s-a întipărit durerea. Inima mi s-a frânt. Știam cum arătau lucrurile în ochii lui. Domnul Graves a urcat după mine, cu pistolul din mână îndreptat spre Whit.

— Voi coopera, am zis. Vă rog, închideți ușa! Vă rog!

Domnul Sterling a dat din cap, iar domnul Graves i-a urmat ordinul. Bărbatul pe care mama l-a trădat a lovit de două ori în acoperișul trăsurii și vizitiul a trosnit din bici. Ne-am pus în mișcare, câștigând tot mai multă viteză. Am aruncat o privire pe fereastră și l-am zărit pe Whit când am trecut pe lângă el.

— Inez! a urlat, încercând frenetic să ajungă la mine.

I-a ocolit pe oaspeții de la hotel, care urmăreau scena fără să-și ascundă uluiala.

— *Să nu...!*

— *Lo siento!* am zis. Întoarce-te! Te rog!

Scuzele acestea păreau să nu fie îndeajuns pentru el, deoarece alerga în continuare în urma noastră, blestemându-l pe domnul Sterling la fiecare pas.

— E un tânăr hotărât, a comentat domnul Sterling. Bruta ta.

— Nu e o brută! i-am tăiat-o scurt. Tu ești cel care are o *brută*, am adăugat, înclinându-mi capul spre angajatul lui.

— Domnul Graves mă urmează pretutindeni. Îmi poartă chiar și armele.

Mi-a oferit un zâmbet amenințător, ca un fulger care anunță apropierea furtunii. Whit îl văzuse pe domnul Graves asasinând un băiat cu sânge-rece. M-am tras cât mai departe de el cu putință, strângând mânerul ușii atât de tare, încât mi se albiseră încheieturile.

Cupeul a prins viteză și stomacul mi s-a făcut ghem. Mă gândisem doar cum să împiedic moartea lui Whit, dar acum începeam să conștientizez situația groaznică în care mă aflu.

— Unde mergem?

— La biroul meu.

— De ce? Whit mă va căuta în continuare. Va implica autoritățile.

— Nimeni nu se poate atinge de mine în Egipt, Inez. Am crezut că știi asta. Cât despre soțul tău insistent - oamenii mei vor pune mâna pe el pe următoarea stradă.

M-am aplecat în față, cu sângele aprins de furie.

— Dacă-l rănești, nu voi coopera! Îți voi face viața un iad - jur!

Domnul Sterling m-a privit pasiv.

— Ce te face să crezi că-mi poți spune ce să fac?

— Faptul că este clar că ai nevoie de ceva de la mine. Altfel de ce te-ai fi deranjat să mă răpești?

Buzele i s-au întredeschis de uimire, apoi s-au lățit într-un zâmbet larg, iar mustața aceea ridicolă i-a tremurat.

— M-am săturat să aștept să mă chemi.

— Ți-am rupt cartea de vizită în două! i-am răspuns înfuriată.

Privirea domnului Sterling a alunecat spre tăcutul domn Graves. Și-au vorbit fără cuvinte și, la final, individul brutal a dat din cap. Am simțit un fior de avertisment în ceafa.

M-am apropiat de ușă și am reușit să o deschid, dar mâini aspre m-au apucat din spate și m-au tras la loc, înauntru. M-am zbătut, lovind cu picioarele, și am țipat cât mă țineau plămâni.

Domnul Graves mi-a lipit o cârpă umedă pe gură și pe nas. Trei secunde mai târziu, vederea mi s-a încetșat, încă o secundă... și totul s-a întunecat.

M-am trezit cu greu. Durerea de cap îmi pulsa în tâmples. Gemând, m-am ridicat și mi-am masat fruntea, străduindu-mă să înghit nodul din gât. Am amețit când am încercat să mă ridic în picioare. Mă aflu într-o cameră elegantă, cu pereți îmbrăcați în lemn negru și covoare groase, întinse unele peste altele pe podea. Un birou frumos din lemn era așezat în fața unei canapele din piele. M-am uitat la perna din catifea boțită pe care zăcusem și m-am cutremurat, știind că cineva mă întinsese acolo și mă acoperise cu o pătură.

Ușa s-a deschis și în cameră a intrat domnul Sterling, aducând o tavă cu un ceainic aburind și două cești goale. A așezat-o pe birou și a spus:

— Mă bucur că ești trează. Sper că te-ai odihnit bine.

— M-am odihnit bine, am repetat și am scuturat capul, amețită. M-ai drogă!

— Nu te puteam lăsa să descoperi adresa biroului meu, mia zis, parcă cu părere de rău. Și-mi pari extenuată, dacă nu te superi că-ți spun. Cred că somnul ți-a priit, chiar dacă a fost forțat.

— Vreau să mă întorc la hotel! am declarat ferm. Du-mă acolo imediat!

Domnul Sterling a scos scaunul de sub birou și l-a mutat aproape

de canapea, apoi a luat loc.

— Mă tem că mi-am făcut alte planuri. Hai să bem ceaiul și apoi vorbim! Până la urmă, i-ai spus domnului Graves că vei colabora.

Am deschis gura, dar am închis-o imediat la loc, confuză din cauza atitudinii lui aproape îndatoritoare.

Domnul Sterling a zâmbit și a arătat cu mâna spre canapea.

— Ia loc, domnișoară Olivera!

— Evident, ai pus ceva în ceai, am zis, înțepată, așezându-mă pe puiul de pernă. Nu voi bea și nu voi mânca nimic din ce îmi oferi.

— N-am pus nimic în ceai. Privește cu atenție!

A turnat lichidul fierbinte, umplând cele două ceșcuțe, după care a ridicat-o pe a lui și a sorbit lung din ea.

— Tot n-am să beau afurisitul de ceai!

— Ei bine, acum ești doar încăpățânată. Dar cum dorești.

A sorbit din nou, a lăsat ceașca jos și, fără să ezite, a băut din a mea. După această demonstrație, s-a rezemat de spătarul scaunului și a ridicat din sprâncene.

— Ai fost ocupată cu tertipurile tale obișnuite, ai căutat indicii, ai intrat în bucluc. Mi-e greu să cred că nu ai nicio pistă în privința locului în care s-ar putea afla Lourdes.

Nu...

A ridicat mâna.

— Înainte să mă minți, gândește-te cu cine vorbești. Am multe resurse, am legături și am fondurile necesare ca să angajez mâna de lucru de care am nevoie ca să obțin ce îmi doresc. E îndeajuns să rostesc un singur cuvânt și soțul tău e mort. Eu dețin controlul, nu tu.

Și-a coborât mâna și m-a privit cu viclenie.

— Acum ai vrea să-ți regândești răspunsul și să te porți în concordantă?

Privirea lui fixă mă neliniștea, iar spaima pe care mi-o trezea siguranța lui Whit m-a făcut să transpir. Bărbatul din fața mea era un mincinos și un ucigaș. Toate instinctele mele urlau să ies din această încăpere și să fug cât mă țin picioarele. Dar nu puteam face asta fără să mă asigur că Whit este protejat.

— Ești foarte încrezător în calitățile mele detectivistice. Să zicem că

nu știu unde este mama.

— Bine, dar cred că ai niște bănuieli.

— Și dacă îți voi împărtăși așa-zisele bănuieli, cum pot să mă asigur că ne vei lăsa în pace pe mine și pe Whit?

— Nu ai de ales. Ai ajuns la capătul drumului, Inez.

Am ridicat bărbia.

— Dacă îți vei face rău lui Whit, nu-ți voi spune niciodată ce știu. Dacă mă ucizi, nu ai nimic de câștigat. De fapt, cred că ai nevoie de mine mai mult decât vrei să arăți, *domnule Sterling*.

Ochii lui întunecați scânteiau cu o emoție pe care nu știam cum să o interpretez. Părea aproape că se distrează, ca și cum s-ar fi bucurat de o competiție prietenească.

— Bine, *señorita* Olivera. Care sunt condițiile dumitale?

— În primul rând, aş vrea ca eu și soțul meu să ieșim definitiv din această situație. După ziua de azi, nu vreau să te mai văd niciodată.

— Altceva?

— În al doilea rând, aş vrea ca artefactele pe care le-au furat mama și domnul Fincastle să se întoarcă la departamentul pentru antichități. Sper că aceste obiecte vor fi expuse publicului larg, deși am bănuiala că nu va fi așa. Cu toate acestea, e mai bine ca artefactele și Cleopatra însăși să se afle pe mâna guvernului, decât să fie vândute, bucată cu bucată, celor care oferă cel mai bun preț.

Domnul Sterling a deschis gura ca să-mi dea replica, dar în acea clipă a fost copleșit de un atac de tuse. Și-a scos A

batista din buzunarul de la sacou și și-a șters buzele. Înainte s-o facă nevăzută, am zărit petele de sânge de pe material.

— Ești bolnav.

— Sunt bolnav, a confirmat.

Expresia i-a rămas lipsită de orice emoție.

— Asta e tot ce vrei?

— În schimbul dezvăluirii locului în care se află dușmanul tău? Cu siguranță nu! am pufnit. În al treilea rând, unchiul meu a fost acuzat că ar fi furat sarcofagul Cleopatrei și toate artefactele din mormântul ei, de pe insula Philae. Amândoi știm că mama și domnul Fincastle sunt responsabili. După ce o găsești pe mama, vreau să o trimiți în

Cairo, unde va fi judecată pentru fărădelegile ei, astfel încât unchiul meu și partenerul lui de afaceri să fie eliberați și să li se spele reputația.

— Dar nu vreau ca Lourdes să ajungă în închisoare, a spus domnul Sterling cu blândețe. O vreau moartă, *alături* de iritantul ei asociat.

— Atunci nu putem ajunge la o înțelegere, am spus ferm. Autoritățile vor avea nevoie de ea vie pentru interogatorii, iar eu nu-ți voi împărtăși ceea ce știu dacă nu-mi garantezi că mama va ajunge în Cairo vie.

M-am ridicat, mi-am netezit fusta și i-am aruncat o privire rece, care speram că-i va îngheța orice încercare de împotrivire.

— Acum, du-mă înapoi la hotel!

Domnul Sterling m-a privit gânditor, apoi a zis:

— Stai jos, te rog!

Blândețea din tonul lui mă alarma. Aș fi preferat să țipe; atunci aș fi înțeles cu cine aveam de-a face cu adevărat, dar mi-am ținut bărbia ridicată, umerii drepți și mi-am scuturat capul.

— Cer să fiu dusă la hotel.

— Vei vrea să auzi ce am de zis. Cred că te va mulțumi contraoferta. Și acum, ai dori să iei loc?

— Nu. Insist să mă duci înapoi și...

M-am oprit, pentru că-mi trezise curiozitatea.

— Despre ce este vorba?

Domnul Sterling a dat din cap și s-a afundat pe canapea. Am aruncat un ochi la ceașca goală, dorindu-mi să nu fi fost chiar atât de încăpățânată. Îmi era sete, dar nici de-a naibii nu aveam să cer ceva de băut tocmai acum.

Deodată, bărbatul s-a aplecat și și-a turnat whisky dintr-o carafa aflată pe măsuta de lângă ceainic.

— O voi lăsa pe mama ta să putrezească în închisoare și o voi forța să mărturisească unde a ascuns-o pe Cleopatra, cu tot cu obiectele ei. Dar știi ce, Inez? Le voi păstra pe toate. Am strâns din buze.

— Nu este cu...

— Gândește-te bine! Tu și soțul tău veți fi în siguranță; unchiul tău și partenerul lui de afaceri vor fi eliberați și răzbunați.

Am încercat să protestez, dar el a ridicat mâna.

— În plus, mă voi asigura personal ca mătușa ta și fata ei, alături de trupul verișoarei tale, să se întoarcă în siguranță în Argentina. Nu uita că ți-ai făcut dușmani aici, Inez.

Am răsuflat prelung și amintirea morții Elvirei mi-a inundat mintea. M-am străduit din răspuțeri să nu o văd zăcând pe nisip, cu capul distrus de un singur glonț.

— Ai încercat să mă răpești, am șuiertat, dar ai pus mâna pe fata greșită.

— Pentru că *Lourdes* a însemnat-o. Ea a sacrificat-o pe verișoara ta, încercând cu egoism să-ți salveze viața, a spus domnul Sterling, coborându-și vocea și șoptind ademenitor: Acceptă-mi condițiile și toți cei la care ții vor fi salvați.

Importanța conversației noastre îmi apăsa pieptul. Totul depindea de ce urma să spun mai departe. Groaza că aș putea greși mă copleșea. Mai mult decât orice, îmi doream să-mi pot întoarce privirea peste umăr și să-l văd pe Whit, pe unchiul meu sau pe Abdullah, care să-mi spună ce să fac.

Dacă ei ar fi riscat totul bazându-se doar pe cuvântul domnului Sterling.

— Haide, Inez! a spus el, pe același ton șoptit și convingător. Ce vei alege?

* * *

Femeia asta o să mă bage în mormânt!

M-am holbat în urma soției mele, fără să-mi cred ochilor. Urcase de bunăvoie în trăsura acelui nenorocit. Am alergat după ea, strigându-i numele până când mi s-au aprins plămânii. De ce s-ar fi asociat cu domnul Sterling? *Nu* ar face așa ceva! Îndoiala a început să mi se strecoare în suflet și m-am luptat din răspuțeri să o alung. Am avut nevoie de câteva clipe ca să gândesc lucrurile rațional, ca să-i înțeleg fapta.

O *cunoșteam* pe Inez. Era descurcăreață, necugetată și curioasă. Soția mea avea principii și ținea mult la oamenii din viața ei. La familia ei. Adică la mine.

Eu eram familia ei.

Noaptea pe care o petrecuserăm împreună îmi acapara gândurile.

Felul în care se agăţase de mine, temându-se că am să dispar. Că magia nu avea să funcţioneze şi mă voi simţi mai rău decât înainte. Mă ţinuse de mână în cele mai cumplite momente, de parcă atingerea ei ar fi putut cumva să mă salveze de la moarte.

Inez era speriată. Aşa că pusese la cale un plan, unul disperat. Unul care nu mă implica şi pe mine, la naiba! Tot ce puteam să fac era să fiu acolo dacă avea nevoie de mine.

Trebuia să mă pregătesc pentru orice eventualitate.

Trei pumnale, două pistoale şi o puşcă - pe cea din urmă am prins-o în teaca de la spate. Mai rămăsese un strop din cerneala atinsă de magie, aşa că l-am picurat pe rană, urlând în tăcere din cauza afurisitei de usturimi. Mi-am suflecat mânecile şi am aruncat o ultimă privire, căutând să văd ce altceva mi-ar mai fi trebuit, înainte să încui camera în urma mea. Lobby-ul era aproape gol. Am trecut pe lângă recepţie, dar când am ajuns la intrare, m-am oprit, luat prin surprindere de un gând.

Am rămas împietrit, cugetând.

Consecinţele ar fi fost grave dacă mă înşelam. Adică, Ricardo şi Abdullah ar fi putut rămâne închişi pentru foarte mult timp. Dar m-am gândit la Inez şi la ce ar fi făcut ea. Soţiei mele îi plăcea să rişte şi, ce era cel mai important, avea încredere în ea însăşi.

Instinctul mă îndemna să merg mai departe.

M-am întors şi l-am chemat pe unul dintre angajaţii hotelului.

— Aş dori să trimit o telegramă, am zis.

— Desigur, domnule! Când?

— Acum.

Valetul a dat din cap şi a mers să aducă un cartonaş şi un creion. Mi le-a întins apoi pe ambele şi mi-a spus:

— Voi trimite pe cineva la oficiu de îndată ce sunteţi gata. Mi-am coborât privirea la foaia albă, am tras aer în piept şi am început să scriu. Valetul mi-a întins un plic, am pus biletul înăuntru şi i l-am înapoiat.

— Mulţumesc! i-am spus.

Oamenii domnului Sterling mă aşteptau, de cum am păşit afară din hotel. Erau trei - unul cu ochii de un albastru spălăcit, altul îmbrăcat

cu o cămașă în carouri, iar cel de-al treilea purta pantofi atât de minuțios lustruiți, încât străluceau.

Mi-am ridicat mâinile și am coborât scările, măsurându-l încet pe fiecare în parte.

— Bună ziua, domnilor! i-am salutat amabil.

Am fi făcut un adevărat spectacol acolo, în mijlocul străzii prăfuite. Pușca nu era o opțiune. Se strânseseră deja mai mulți gură-cască, în vreme ce femeile își ușuiau copiii din preajma noastră. Pantofi Lustruiți m-a atacat primul, încercând să lovească cu pumnul, dar l-am evitat cu ușurință. Am folosit avântul pe care și-l luase împotriva lui, trăgându-l cu putere în față, și s-a împiedicat, aplecat de mijloc, în vreme ce eu îl izbeam cu cotul în mijlocul coloanei. S-a prăbușit în genunchi și un picior în coaste l-a prăvălit pe spate, gemând.

— Cine urmează?

Ultimii doi au alergat spre mine, gata să lovească cu pumnii. Mi-am aruncat piciorul pe după gâtul celui scund și am căzut amândoi la pământ. Cămașă Cadrilată încerca să tragă aer în piept, cu gâtul sugrumat de piciorul meu îndoit. Ochi Albaștri m-a lovit cu gheata în abdomen și durerea mi s-a împrăștiat în tot corpul. Gemând, mi-am încleștat coapsele și Cămașă Cadrilată nu s-a mai zbatut.

Ochi Albaștri m-a înșfăcat de gulerul cămășii și m-am ridicat pe brânci, înainte să mă lovească cu pumnul în coaste. Am inspirat adânc, cu ochii înlăcrimați de durere. L-am apucat de ceafa și i-am izbit fața de genunchiul ridicat. I s-a spart nasul și s-a prăbușit la pământ, cu sângele țâșnindu-i din nări. M-am folosit și de data aceasta de cot, dar acum am țintit partea superioară a spatelui, iar bărbatul a căzut pe pământ cu o bufnitură puternică.

M-am îndreptat, respirând greoi, și mi-am șters sudoarea de pe față cu dosul mâinii.

Un bărbat era la pământ, gemând, cu mâna la coaste, iar ceilalți doi își pierduseră cunoștința. Nu era rău, având în vedere că aproape murisem de curând. Mi-am aruncat privirea în lungul străzii, dar trăsura plecase demult. Nu conta. Știam exact unde să o găsesc.

CAPÍTULO VEINTICUATRO

— Nu mă face să te întreb din nou, Inez. Nu mai am răbdare pentru micile tale jocuri, a zis domnul Sterling.

Era mai convingător ca o sirenă care ademenește marinarii la pieire. Mi-am ferit privirea, mușcându-mi buza inferioară. Nu voiam deloc să îi accept contraoferta. Dar după ce unchiul și Abdullah erau eliberați, aș fi putut să merg la ei și să le spun tot ce știam despre Basil Sterling. Cum își conducea afacerile, numele unora dintre asociații lui, locul în care se afla Poarta - cel puțin cea la care fusesem prezentă. Ei ar fi folosit aceste informații ca să-l poată căuta și poate că avea să sfârșească într-o celulă, lângă mama. Rămânea încă timp să implicăm autoritățile și să salvăm comoara Cleopatrei din mâinile lui hrăpărețe.

— Accept, am zis.

— Acum spune-mi unde o pot găsi.

— Face săpături într-o bibliotecă.

Domnul Sterling s-a îndreptat, exasperarea făcând-i mustața să tremure.

— Mă iei de prost? Biblioteca a fost distrusă. În mai multe rânduri. Am dat lent din cap.

— Cea de deasupra, da. Dar mai există una.

— O altă bibliotecă? Unde?

— Ceea ce a fost salvat din flăcări a fost mutat în Serapeum, am zis. Fiica Bibliotecii din Alexandria, Și-a fluturat mâna expeditiv.

— Toată lumea știe asta.

— Sunt sigură că ai dreptate. Dar știai că mama face săpături sub locul pe care s-a înălțat cândva? l-am întrebat, forțând următoarele cuvinte să-mi iasă pe gură. Există un sistem subteran de canale, unul care duce către o bibliotecă ascunsă sub pământ.

— Minți! Știu totul despre sutele de rezervoare de sub străzile orașului, dar Serapeumul nu are o intrare secretă care să conducă sub pământ. Zona aceasta a fost jefuită de-a lungul secolelor. Cred că aș fi descoperit biblioteca de sub pământ înaintea lui Lourdes.

— Poate că ea e mai inteligentă decât tine, i-am replicat rece. N-am zis niciodată că intrarea ar fi în Serapeum. Intrarea se află la câteva străzi depărtare de ruine și este însemnată cumva de Cerber. Duce jos, în canale, iar biblioteca ar putea fi aproape de acel loc.

— Ar putea fi! a repetat el, pe un ton îmbibat de scepticism.

— E cea mai bună pistă pe care o am.

— Susții că există o bibliotecă subterană și că, pentru a ajunge la ea, trebuie să navighezi canalele Alexandriei?

Am dat din cap.

— După cum ziceam, e cel mai bun indiciu pe care îl am.

— Cum pot ști că spui adevărul? Ești prea isteată pentru propriul tău bine.

— Cum pot ști că o să te ții de cuvânt? am replicat. Ești prea malefic pentru propriul tău bine.

Domnul Sterling m-a fixat îndelung cu privirea. Secunde se scurgeau, iar eu îmi țineam ochii ațintiți asupra lui, căutând indicii care mi-ar fi putut dezvălui la ce se gândea.

— Ei bine, a zis într-un final, presupun că trebuie să avem încredere unul în celălalt. Scuză-mă o clipă!

S-a ridicat și a luat-o spre ușă. După ce s-a făcut nevăzut.

m-am aplecat și am răsuflat adânc.

Mă simțeam de parcă aș fi făcut un târg cu diavolul. Am sărit în picioare și am început să mă plimb de colo-colo, mușcându-mi atât de tare buza de jos, că aproape mi-a dat sângele. În cele din urmă, a fost adus ceai proaspăt și un platou cu mâncare. Stomacul mă implora să mănânc pita cu humus, salata de roșii și castraveți stropită cu ulei de măsline și aseasonată cu mirodenii.

Dar am rezistat tentației. Ar fi putut fi otrăvite.

În schimb, am continuat să măsoar cu pasul podeaua înainte și înapoi, aruncând priviri sumbre ușii și ferestrei, ambele încuiate.

Când domnul Sterling s-a întors în cele din urmă, parcă după ore bune, a trebuit să mă abțin să nu-i arunc farfuria cu mâncare în față.

— Ai lipsit ore întregi! am șuiert. Trebuie să plec.

— L-am rugat pe domnul Graves să verifice informațiile pe care mi le-ai oferit, mi-a zis cu glas molatec.

Am așteptat cu un nod în gât să-mi spună rezultatul.

— E așa cum ai spus, a zis într-un final. Ești foarte inteligentă dacă ai reușit să pui totul cap la cap. L-am găsit pe Cerber la intrare. Într-adevăr, pare să facă legătura cu un sistem mai complex de canale.

— Ai găsit biblioteca ascunsă din Alexandria?

Domnul Sterling m-a privit pentru câteva clipe, apoi ochii i-au coborât la mâncare.

— Nu te-ai atins de masă.

— Ai găsit-o? am insistat.

— Cred că a sosit momentul să mergem și să discutăm cu mama ta.

— *Poftim?* am răbufnit, conștientă că mă holbam cu gura căscată la el. Ai găsit-o?

M-am gândit cum ar fi putut să se întâmple lucrurile: mama, furioasă pentru că nu părăsisem Egiptul, după ce-mi trimisese bilete la clasa întâi, apoi amantul ei volatil care îndrăgea armele, domnul Fincastle, învinovățindu-mă mai mult ca sigur pentru moartea Isadorei.

Eu și Whit eram prinși la mijloc.

— Ți-am zis! i-am spus printre dinții încleștați. Nu vreau să fac parte din...

— Dar deja faci, m-a contrazis cu blândețe. Ai făcut parte din planul meu de la început. Vezi tu, Inez, datorită mie te afli în Egipt. Am făcut singurul lucru care știam că o va răni pe mama ta.

— Despre ce vorbești?

— Suntem legați pe mai multe căi decât îți poți închipui, mi-a zis, arătând din bărbie spre inelul de aur de pe degetul meu. Sau tu chiar ai crezut că ți l-am dat înapoi fără niciun motiv?

Mi-am coborât privirea la inel, uluită, încercând să înțeleg.

— O parte din magie s-a agățat de *mine*, când mi l-am pus pentru prima oară la mână, și am reușit să te găsec fiind atent la cântecul din sângele meu, ori de câte ori magia tânjea să se întoarcă la inel. Uluiitor, nu-i așa? Un fenomen care nu apare în cazul tuturor obiectelor care trec din mână în mână, dar atunci când se petrece, se formează o legătură stranie. Cred că aceeași legătură te-a ajutat să descoperi mormântul Cleopatrei. N-am dreptate?

— Așa ne-ai putut urmări până la apartamentul mamei. Așa ai aflat unde stăteam.

Mi-am scos inelul cât am putut de repede. L-am azvârlit spre scaun, dezgustată la gândul că mă vânase ca pe o căprioară.

— Mă întrebam dacă-ți vei îngădui o criză copilărească, mi-a zis cu răceală. Pune inelul la loc pe deget!

Mi-am îndreptat umerii.

— Nu!

— Fă-o sau îl voi trimite pe domnul Graves după bruta ta. Greața mi s-a urcat până în gât. Nu avea pic de conștiință. Era un bărbat lipsit de moralitate, care nu făcea distincția între bine și rău. Cu dinții încleștați, m-am dus să iau inelul, dar am refuzat să mi-l pun la loc. Voiam să-l arunc departe de mine.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, domnul Sterling a râs scurt.

— Ah, mă tem că răul a fost deja făcut!

Mă simțeam ca și cum tot ce era mai rău în mine fusese întins la picioarele lui. Vinovăția mă strângea în chingile sale, dar mi-am pus inelul la loc, îndârjită. Domnul Sterling vorbea despre mormântul Cleopatrei.

— Nu te învinovăți, *señorita*! Am vrut ca tu să o găsești de la început.

Camera a început să se învârtă cu mine. Nu observasem mai devreme, poate din cauza cloroformului, dar domnul Sterling își schimbase felul în care vorbea. Renunțase la tonul amplu, bombastic. Vocea îi devenise molatecă, aproape sedată.

— Nu înțeleg! am șoptit cu respirația tăiată. Ce înseamnă toate astea?

— Mă tem că ai fost prinsă la mijloc în războiul pe care îl port împotriva mamei tale. Dar cred că acum este momentul adevărului. Tu nu?

Suna precum cineva cu care mai vorbisem în trecut. Elegant și rafinat. Puteam să văd rotocoale de fum pe dinaintea ochilor, fotolii de piele și sticle cu whisky aliniate pe un raft.

— De ce vorbești diferit?

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare, Inez.

Tonul lui familiar m-a făcut să mă încordez, pentru că sunase în dezacord cu felul în care-mi vorbise până atunci.

— Îți par familiar în vreun fel?

Întrebarea lui m-a nedumerit. Ne cunoscuserăm cu luni în urmă, în acea călătorie odioasă cu trenul din Alexandria spre Cairo. M-am încruntat la el.

— La ce te referi?

Domnul Sterling a zâmbit ușor.

— La ceea ce contează cu adevărat.

Și-a ridicat mâna pentru a-și scoate pălăria, pe care a aruncat-o pe podea. M-am holbat la ea, cu totul uluită.

Nu mă așteptasem ca el să...

Și-a dus mâinile spre capul chel și a început să decojească pielea. L-am urmărit, pe jumătate transfigurată, pe jumătate dezgustată, cum tot trage de scalp, scoțând la iveală păr negru, presărat cu fire argintii, care fusese acoperit de o plasă. M-a privit fix, cu ochii lui deschiși la culoare. Părul îi aluneca în bucle rebele pe frunte și m-am simțit cuprinsă de neliniște.

Domnul Sterling a apucat cu vârfurile degetelor un colț al mustății și a tras încetișor de ea. I-a dat drumul pe podea, însă abia am observat asta. Între noi pulsa o undă de energie magică, delicată ca atingerea celei mai moi țesături pe piele. Ochii deschiși la culoare, care aveau o nuanță rece de verde, s-au închis, devenind de un căprui-intens.

Am privit într-o tăcere îngrozită cum domnul Sterling se preschimbă într-o cu totul altă persoană.

* * *

Mi-am șters sudoarea de pe frunte și am aruncat un ochi de după colțul aceleiași alei dosnice din Orașul Turcesc, inventariindu-mi mintal rănile. Cea făcută de pistol se vindecase, mulțumită călimării. După încăierarea din fața hotelului rămăsesem cu maxilarul umflat și încheieturi însângerate. Era posibil să-mi fi fost afectate și coastele - simțeam un junghi adânc, într-o parte.

Așadar, în mare, eram bine.

Locuința lui Sterling arăta obișnuit, dar știam că soția mea se află înăuntru. M-am strecurat pe alee, apropiindu-mă tiptil. Ușa de la

intrare era deschisă, așa că m-am ascuns repede în dosul unei căruțe trase de un măgar, situată în preajma intrării în clădire. Din casă a ieșit domnul Graves.

— Trimite mesajul acum, a zis el. Pot aranja să ne aștepte zece oameni la intrare. Asta dacă fata nu minte.

— Nu cred că minte, a zis domnul Sterling, făcându-și apariția în spatele lui. Unde e trăsura?

— După colț, i-a răspuns domnul Graves.

Ochii mi-au săgetat spre ușa de la intrare, care fusese lăsată deschisă. Nu o văzusem pe Inez ieșind.

— Vrei să o luăm cu noi?

Sterling și-a scuturat capul.

— Nu. Va rămâne acasă, cu mine. O vom aduce mai târziu, după ce voi vorbi din nou cu ea. Să nu întârziați prea mult!

Sunt nerăbdător să închei definitiv situația.

Domnul Sterling s-a întors și a dispărut în casă.

Trăsura a oprit în spatele căruței. Mi-am schimbat locul, astfel încât să nu fiu văzut, în vreme ce Graves urca în cupeu.

Aș fi putut să dau năvală în casă, ca să o salvez pe Inez și să îi împușc pe toți cei care-mi ieșeau în cale. Dar era riscant și Inez ar fi putut să fie rănită în timpul schimbului de focuri.

Sau aș fi putut să-l urmăresc pe domnul Graves ca să văd unde urma să o ducă.

Vizitiul a fluierat și caii au pornit la drum. M-am ferit din nou din cale, cântărindu-mi opțiunile.

Chiar în momentul în care trăsura a cotit în colțul străzii, am luat-o la goană după vehicul.

CAPÍTULO VEINTICINCO

În mintea mea s-a dezlănțuit furtuna. Am clipit o dată, de două ori și încăperea s-a învârtit din nou. Domnul Sterling s-a preschimbat într-un bărbat pe care îl iubisem toată viața. Un bărbat pe care îl admirasem, cu care mă jucasem în copilărie, alături de care mă costumasem și pusesem în scenă piesele lui Shakespeare pentru angajații însărcinați cu conducerea gospodăriei din Buenos Aires.

Și-a scos sacoul și burta falsă, prinsă în jurul mijlocului. Le-a făcut ghem și le-a aruncat peste umăr, dezvăluindu-și silueta înaltă și zveltă. Lacrimile îmi ardeau ochii și îmi scăldau obrajii, alunecându-mi pe bărbie în vreme ce îi priveam fix chipul.

Tatăl meu mă privea la rândul lui, zâmbind ușor. Cu vocea lui catifelată, pe care aș fi recunoscut-o oriunde, a zis:

— *Hola, hijita!*

M-am aplecat în față, cuprinzându-mi talia cu brațele. Mi sa tăiat respirația și m-am străduit să rămân în picioare. Mi-am adus aminte de momentul în care citisem pentru prima oară scrisoarea de la Ricardo, în Argentina, cum îmi simțisem gâtul uscat, de parcă aș fi urlat ore în șir. Și acum mă simțeam la fel - nu reușeam să rostesc niciun cuvânt, nu reușeam să respir cum trebuie.

Papá era viu. Viu, așa cum sperasem! Doar că el era domnul Sterling, un bărbat pe care îl *uram*. Cel care fondase Poarta Negustorilor.

Un criminal, un mincinos, un escroc. Un tâlhar și un *criminal*! Mi-am amintit cuvintele lui Whit: cum domnul Sterling - *Dios*, cum *papá* - ordonase ca băiatul acela să fie ucis în stradă.

Papá mi-a făcut semn să mă așez pe scaun și m-am prăbușit, revelația aceasta apăsându-mi umerii ca o lespede de granit. Și-a lăsat batista în poala mea și am luat-o; mi-am șters fața cu ea și mi-am suflat nasul. Apoi *papá* s-a aplecat și și-a coborât brațul pe umerii mei. Aveau un miros diferit - astringent și ușor chimic; în locul unei biblioteci, îmi evoca imaginea unui laborator chimic. M-a mângâiat

pe spate, dar l-am împins.

— Nu mă atinge!

Dacă ar fi repetat gestul, știam că gâtul avea să-mi permită cumva să urlu.

Brățele i-au alunecat pe lângă corp și m-a măsurat obosit.

Nu-i voiam alinarea, nici parfumul acid, nici afurisita de batistă! Îl voiam pe tatăl meu, nu pe acest străin care profita de un trecut care nu-i aparținea. Nu pe acest străin care era un *criminal*.

Însă imaginea pe care o aveam despre tatăl meu - orice crezusem, fusese pierdut pentru totdeauna. Au fost de ajuns câteva secunde, timpul de care avusese nevoie ca să-și scoată deghizarea dezgustătoare. Era de necrezut cum viața se putea schimba într-o clipă. Cum cineva pe care credeai că îl cunoști se putea transforma într-un străin într-o suflare.

— De câtă vreme ești Basil Sterling? am reușit să spun, încă sugrumată. De cât timp ești un criminal, *papá*?

Citise cu siguranță dezamăgirea de pe chipul meu, pentru că fiecare cuvânt îl făcea să se îndepărteze tot mai mult.

Părinții mei nu se certaseră niciodată în fața mea, dar avusesem crize de față cu ei. Când era furioasă, *mamá* devenea severă, rece, de neclintit. Dacă întreceai limita, țipa. *Papá* nu țipa niciodată, nu ridica glasul. Folosea logica pentru a-mi învinge argumentele. Încerca să apeleze la rațiune, să mă convingă, oferea exemple reale sau cita din marii clasici ai literaturii ca să-și demonstreze punctul de vedere, învățasem încă de copilă că era greu să te cerți cu o persoană mai inteligentă decât tine.

— De câtă vreme ești *el*? am insistat, din moment ce tăcea cu încăpățănare. *De cât timp?*

— Joc rolul lui Basil Sterling de mulți, mulți ani. Am început pentru că ajunsesem să fiu extrem de frustrat de inabilitatea departamentului de antichități de a opri plecarea artefactelor din Egipt. În calitate de agent guvernamental, am văzut cu ochii mei corupția și am jurat să o distrug - dinăuntru.

— Cât de nobil! i-am aruncat pe un ton mușcător, pe care l-a ignorat.

— Pentru că am reușit să strâng multe relicve cu valoare istorică, mi-am creat un nume răsunător. Am cunoscut adevărata putere.

Tatei i-au sticlit ochii.

— Dintr-odată, demnitarii și colecționarii își doreau ceea ce *eu* dețineam. La început am vândut tot ce era ciobit sau avea vreun defect. Apoi duplicatele, piesele asemănătoare. Statui care înfățișau același zeu, astfel de lucruri.

Tatăl meu fusese dintotdeauna un bun afacerist.

— Și așa banii au început să curgă.

— Banii au început să curgă, a confirmat el. M-am trezit pe un drum pe care nu crezusem niciodată că o voi apuca. Într-o zi, mi-am dat seama că nu mai e cale de întoarcere.

Papá s-a așezat pe canapea și mi-a tras scaunul cu piciorul, spre el. Ne aflam față în față, așa cum stăteam când discutam despre piesele noastre preferate și ultimele reprezentatii de la operă. Pe vremuri tânjeam după atenția lui, după dragostea lui, dar acum, privindu-l, simțeam doar repulsie.

— Era prea târziu. Făcusem prea multe lucruri și nu aveam cum să mă mai întorc, a spus. N-am avut de ales: trebuia să-mi joc rolul în continuare.

— Întotdeauna ai de ales...

— Nu mă înțelege greșit! mi-a tăiat-o. Nu voiam să mă mai întorc.

— Așa că ai fondat Poarta care își schimbă locul, am completat cu amărăciune. Și te-ai lepădat de toate principiile pe care mi le-ai oferit - respectul pentru istorie, faptul că nu trebuie niciodată să înșeli, să furi sau să ucizi. *Mamá* a făcut parte din asta de la început?

Tata s-a rezemat de canapea și și-a împreunat brațele pe piept. Avea umerii încordați, maxilarul rigid.

— Nu de la început, însă până la urmă s-a prins. Atunci a trebuit să o includ în planurile mele. Știa cum să aducă oamenii laolaltă. Cum să construiască relații. Mă convingea să fac favoruri, să ofer reduceri, a zis el și buzele i s-au contorsionat. Curând, am ajuns să-i am la mână pe cei mai influenți oameni. Totul datorită mamei tale.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— S-a dovedit că este o trădătoare.

M-am gândit din nou la tânărul pe care tata îl condamnase la moarte pentru că făcuse o greșală. Un băiat care probabil nici nu știa în ce se băgase, care nu știa că avea de-a face cu diavolul.

Dintr-odată, am simțit că stau prea aproape de el. Camera mi se părea prea mică, pentru că era el în ea. Dar mintea îmi era plină de întrebări și doream să aflu mai multe.

— Te referi la aventură.

— A fost mai mult decât atât. Dar, în esență, da. Nu mai dădea raportul în mod regulat, nu se mai prezenta când aveam nevoie de ea. Era prea ocupată pentru mine, vizita tot mai rar situl. Iar când își făcea apariția, se comporta inacceptabil.

— Ce vrei să spui?

Papá m-a privit fix în ochi.

— Partea aceasta a poveștii va trebui să rămână între mine și Lourdes. E îndeajuns să spun că m-a îndepărtat purtarea ei rece. După ultima vizită, am urmărit-o până în Cairo și am aflat despre aventură.

Și-a înfipt degetele în brațe, cu încheieturile albite.

— Am aflat despre mica ei familie, completată de o altă fată. Abia când v-am întâlnit aici, în Alexandria, mi-am dat seama cine era. O mică ticăloasă, plină de farmec. Isadora o chema, nu-i așa?

Fără cuvinte, am dat din cap, observând că folosisese timpul trecut. M-am întrebat în treacăt cum aflase ce i s-a întâmplat la far. Oricum, un astfel de eveniment nu putea trece neobservat pentru prea multă vreme.

— Ei bine, a spus *papá* cu un zâmbet rece, nu pot spune că îmi pare rău că a murit. Cum s-a întâmplat? Are ceva de-a face cu vânătăile pe care le ai în jurul gâtului?

Mi-am amintit cum mă sugrumase Isadora, spaima pe care o simțisem în clipa în care înțelesesem că nu mai pot respira.

— A căzut, am zis cu glas răgușit.

— A căzut, a repetat el. Și vânătăile?

— Acum nu mai contează.

— Contează pentru mine.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Dacă cuvintele pe care tata le rostea erau menite să mă asigure că am toată protecția și

devotamentul lui părintești, era prea târziu pentru asta. Nu-mi doream niciunul dintre aceste lucruri din partea lui.

— Termină povestea despre *mamá*, am zis. Ce s-a întâmplat după ce te-a trădat?

Papá m-a cercetat și puteam citi pe chipul lui că uneltește ceva.

— Știu că ți-ai pus întrebări în privința hotărârii noastre de a nu te lua cu noi în Egipt. De-a lungul anilor ai implorat, ai plâns și te-ai infuriat - sperând că te vom lăsa să vii cu noi.

— Îmi amintesc.

— A fost ideea mamei tale să nu-ți permitem niciodată să ne însoțești, iar eu am fost de acord, pentru că... ei bine, i- am înțeles motivele. Mă gândesc că ai găsit singură justificări pentru faptul că voia să rămâi în Argentina?

Și-a despreunat brațele și s-a aplecat spre mine, cu coatele sprijinite pe genunchi. Eram uluită de cât de mult semănăm - felul în care părul ni se ondula rebel, firea noastră curioasă și iscoditoare. Am simțit o durere în piept, care îmi spinteca inima, o rană adâncă, una care știam că nu avea să se vindece niciodată pe deplin.

— Inez?

Mi-am scuturat capul și am încercat să-mi adun gândurile.

— *Mamá* a simțit că ar fi prea periculos, am ghicit.

Papá a dat din cap.

— Da. Ne-am ales cu mulți dușmani în aventurile noastre. Dar nu acesta a fost principalul motiv. Sau, ca să mă exprim altfel: fiecare dintre noi avea un motiv secret pentru care nu-și dorea să vii în Egipt. Mama ta nu voia să vezi cine este cu adevărat - o adulteră, o hoată. Voia să rămâi cu imaginea perfectă pe care și-o crease. Imaginea unei adevărate doamne! a zis tata pe un ton devenit caustic. Una respectabilă, admirată.

— Și motivul tău?

A zâmbit.

— Despre asta vom vorbi mai târziu. E îndeajuns să știi că totul depinde de ce vei face în continuare.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie în această clipă. Vreau doar să înțelegi că mama

ta a încercat să mă distrugă, așa că am răspuns atacului, rănind-o în punctul în care era cel mai vulnerabilă, făcând cel mai îngrozitor lucru la care mă puteam gândi.

— Și care a fost acesta?

— M-am asigurat că vei ajunge în Egipt.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

Fără să-și ia ochii de la mine, papá a zis:

— Întră!

Domnul Graves a băgat capul pe ușă.

— A sosit momentul. Totul e pregătit.

— Ea e acolo? a întrebat *papá*, cu ochii lui întunecați înfierându-i pe ai mei.

— Amândoi sunt.

S-a ridicat și mi-a întins mâna.

— Trebuie să mergem, Inez.

— Nu vreau să fiu implicată în asta... În acest război dintre tine și *mamá*. Ți-am spus tot ce-ți doreai să afli. Acum trebuie să-ți respecti înțelegerea și să o trimiți la Cairo ca să...

— Între tâlhari nu există onoare. Vii cu mine, *hijita*. Domnul Graves a făcut un pas în față, cu pistolul în mână.

— Ți-ai împușca propria fiică? am șoptit.

Nu puteam să cred că ar fi făcut ceva atât de abominabil. *Papá* m-a privit lung, cercetându-mi pe îndelete fiecare trăsătură.

— Te-am crescut ca pe fata mea. Dar, de când am aflat despre aventură, planurile pe care le aveam pentru tine s-au schimbat. Mama ta este o desfrânată și nu cred că domnul Fincastle a fost primul ei amant.

— Nu, am spus ca prin vis. Doar nu crezi că...

— Aș fi nesăbuit să nu-mi pun întrebarea, a zis el grav. A cui fată ești? A mea sau a altui bărbat? Ai putea fi fata mea. Sângele meu.

Apoi chipul i-a devenit mai dur și-n colțurile ochilor i-au apărut cute adânci.

— Dar se prea poate să nu fii.

A arătat cu capul spre ușă, apoi mi-a făcut semn să mă ridic. L-am ascultat, ca prin ceață.

— Oricare ar fi adevărul, de ce nu mergem s-o întrebăm pe mama ta?

Mă simțeam de parcă aș fi primit o lovitură mortală, însă, cumva, se tot aștepta din partea mea să merg, să vorbesc și să ascult ordine. Să respir, după ce afirmase cu degajare că era posibil să nu fiu sânge din sângele lui. Într-adevăr, semănăm mai mult cu mama la înfățișare, dar nu mă îndoisem niciodată că sunt fata lui. Amândurora ne plăcea să citim operele lui Shakespeare, să ne pierdem în povești sau să învățăm despre trecut.

Nu putea fi adevărat că nu eram fata lui, însă chiar dacă ar fi fost, era capabil să ucidă un copil pe care îl crescuse?

Domnul Graves m-a împuns cu țeava pistolului în spate și am tresărit.

— Mă tem că sunt mai răbdător decât el, a precizat *papá*. În locul tău, i-aș face pe plac.

Și-a adunat lucrurile de pe podea și s-a preschimbat din nou în domnul Sterling. În timp ce-și fixa mustața aceea îngrozitoare, am înțeles în sfârșit adevărul.

Tatăl meu murise în ziua în care am primit scrisoarea unchiului meu. Nu va mai exista vreo clipă în care să-l privesc pe *papá* și să nu mă gândesc la domnul Sterling, alter egoul lui. Un bărbat pe care-l crease pentru a folosi violența după bunul-plac, pentru a deveni mai puternic cu ajutorul minciunilor și pentru a putea face abuz de forță ca să obțină informații.

Bărbatul pe care-l iubisem toată viața dispăruse pentru totdeauna și lucrul care mă ucidea era că nu-l cunoscusem niciodată cu adevărat pe tatăl meu; de fapt, nici nu știusem de ce era capabil.

Dacă aș fi știut, poate că m-aș fi protejat și nu aș fi iubit niciodată un monstru.

Ne-am urcat într-o trăsură și m-am trezit din nou stând lângă domnul Graves. M-au legat la ochi. Probabil au crezut că, având pistolul ațintit asupra mea, voi sta cuminte, dar eram răscolită de cele aflate mai devreme și nu puteam sta locului. Voiam să scap, voiam să mă sustrag din planurile diabolice ale tatei.

— Nu te mai agita atâta, Inez! a zis *papá*.

Am înghițit un nod.

— De ce nu mi-ai spus cine ești mai devreme?

— Abia ajunseseși în Egipt și trebuia să văd cum ai să te porți. Te-am urmărit de departe și am văzut cine ești când nici eu și nici mama ta nu suntem prin preajmă ca să te ghidăm sau să-ți taxăm comportamentul. Ți-am trimis inelul de aur pentru că am vrut să văd dacă magia se va lipi de tine, așa cum se agățase de mine.

— Aceasta este dovada de care aveai nevoie? l-am întrebat cu amărăciune. Ca să știi dacă prin vene ne curge același sânge?

— Cu siguranță m-a ajutat, dar magia este capricioasă și nu puteam să mă bazez întru totul pe ea. Te-am urmărit când ai fost în bazar și am văzut că ai simțit bucurie pură când magia te-a ademenit spre același vânzător la care fusesem și eu.

Glasul tatei a coborât, încărcat de dezamăgire.

— Dar apoi ai dispărut. Nimeni nu știa unde ești. Oamenii mei ți-au răscolit camera de hotel și au descoperit că îți lăsaseși cuferele în urmă. Haine, cărți, cea mai mare parte a proviziilor de artă.

Atunci mă furișasem la bordul lui *Elephantine*.

— De ce nu te-a condus magia la mine?

— Te îndepărtaseși prea mult. Am ghicit că te aflai alături de Ricardo, la un sit arheologic secret - adică oriunde în Egiptul de Sus. M-au ajutat zvonurile răspândite de bruta aia, mâna lui dreaptă, despre mai multe locuri în care se făceau excavări de-a lungul Nilului.

Whitford. Nu mi-am putut înăbuși un mic zâmbet.

— Un soldat dat afară din armată drept soț. Inez, sunt atât de mândru!

Reproșul lui dur m-a făcut să tresar.

— Asta ai moștenit-o de la mama ta, a continuat el. Când am aflat că mi-a furat-o pe Cleopatra și că tu ai ajutat-o - ei bine, recunosc că mi-am ieșit din fire.

— Cleopatra nu ți-a aparținut niciodată! am zis. Nu aparține nimănui.

— Ei bine, grație ție, acum e în mâinile ignorantei tale mame. Mi-am dat seama că îmi faci mai mult rău decât anticipasem. Sperasem că vei acționa cu mai mult tact și logică. Dar m-ai dezamăgit, Inez.

— Atunci ai ordonat să fiu răpită?

Papá mi-a scos legătura de la ochi. Am clipit de mai multe ori, așteptând ca ochii să mi se obișnuiască cu lumina. Nu a durat prea mult. Am aruncat o privire rapidă pe fereastră și am văzut că bolta se întunecase. Ne aflam la ieșirea din Alexandria și împrejurul nostru se întindea un câmp de ruine, cât puteai să vezi cu ochii. Coloane prăbușite și dealuri mici împânzeau ținutul vast. Mi-am întors atenția la tatăl meu.

— Da, a zis el. Te-am văzut la Balul de Anul Nou și am ordonat să-mi fie adusă tânăra cu păr negru, îmbrăcată în rochie aurie. Dar mama ta a ajuns la oamenii mei și a însemnat fata greșită. Elvira nu îmi folosea la nimic.

Furia m-a făcut să-mi strâng mâinile în pumni.

— Ai ucis-o!

— Nu, unchiul tău a ucis-o când a refuzat să-mi spună unde a dispărut Lourdes.

— Nu știa! am exclamat, aplecându-mă spre el.

Domnul Graves a întins brațul și m-a împins la loc pe scaun, îmbrâncindu-mă violent. Am încercat să scap, dar era de neclintit.

— Mi-a părut rău să aflu de moartea ei. Putea fi evitată.

Am dat drumul unui hohot de plâns și mi-am închis ochii strâns, dar lacrimile mi-au alunecat oricum pe obraji. Uram faptul că-mi arătam emoțiile, vulnerabilitatea. *Papá* nu merita să le fie martor.

Domnul Graves mi-a dat drumul și am alunecat în față, tremurând.

— Atunci când ți-am propus să mi te alături pentru a o găsi împreună pe Lourdes, am fost sincer, a zis *papá*. Am sperat că ai văzut, dincolo de farmecele ei, vipera care se ascunde în ea. Dar tu ai refuzat iar și iar, cu încăpățănare, ramura de măslin pe care ți-am întins-o.

— Ar fi fost mai bine să te știi mort, am șoptit. De ce nu ai rămas mort?

Mi-a mângâiat obrazul, dar m-am smucit, îndepărtându-mă imediat de el.

— Vrei să știi de ce am vrut să rămâi în Argentina?

Nu era o întrebare. Nu ar fi trebuit să-i ofer satisfacția, dar nu m-am putut abține:

— De ce?

— E simplu, Inez, mi-a șoptit la ureche. Am construit un imperiu și nu știam dacă-ți pot oferi cheile regatului meu.

— De aceea mi-ai tot propus să mă alătur ție? Ai sperat să vezi... ce, mai exact? Dacă pot fi coruptă?

— Am nevoie de un urmaș. Cineva care să-mi ducă mai departe moștenirea.

Mi-am scuturat capul, trăgându-mă cât mai departe de el.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu tine!

— S-ar putea să-ți schimbi părerea, a zis domol. După conversația pe care o vom purta cu mama ta.

S-a răsucit pe banchetă, cu privirea îndreptată afară, pe fereastră.

— Ah! Cred că am ajuns. E vremea să coborâm sub pământ, Inez!

A deschis ușa și m-a înșfăcat de cot, conducându-mă afară, în stradă. Groaza creștea înăuntrul meu, cărămidă cu cărămidă, în vreme ce tata mă trăgea spre o fântână oarecare, destul de mare încât să coboare câte o persoană în ea. Am privit-o mai atent și, spre surprinderea mea, am văzut că cineva săpase cuvântul Cerber pe margine.

În spate simțeam prezența amenințătoare a domnului Graves. Am aruncat un ochi peste umăr și l-am zărit aproape, ducând două felinare. Pe unul dintre ele i l-a înmânat tatei, care mi-a măsurat hainele.

— Mă tem că nu te vei simți confortabil traversând canalele în ținuta actuală.

— De parcă ți-ar păsa de confortul meu! am răbufnit.

Domnul Graves a arătat pistolul pe care-l avea prins în teacă.

— Ar trebui să coboare prima.

Tata a aruncat o privire în fântână.

— Par a fi trepte săpate în piatră. Cobor eu primul. Fii cu ochii pe ea! Dacă trebuie să tragi, asigură-te că va putea merge după.

Am rămas cu gura căscată, în vreme ce tata a coborât și s-a făcut nevăzut.

O clipă mai târziu, domnul Graves mi-a făcut semn că urmez, ținându-și pistolul ațintit spre fața mea. Eram sigură că n-aveam să

mai pot umbla dacă apăsa pe trăgaci. A coborât felinarul și, cu mâna liberă, m-a îmbrâncit spre intrare. Fusta mi s-a încurcat între picioare. Cu un oftat, m-am aplecat și am apucat-o de poale.

— Încet! s-a răstit bărbatul.

Am ridicat materialul, fără să mă grăbesc. Apoi am urcat pe margine și am coborât în fântână, piciorul meu descoperind cu ușurință prima treaptă care ducea spre lumea cavernoasă din adânc. De jos, *papá* m-a ajutat să cobor, apoi am așteptat în tăcere ca domnul Graves să aducă lumina. Părea că ne aflăm pe o platformă ridicată, de formă dreptunghiulară.

Pe măsură ce domnul Graves cobora, porțiuni din încăpere au început să se lumineze. Sunetul apei curgătoare se ridica până la suprafață, iar când mi-am ridicat privirea, mi-a scăpat un suspin de uimire. Parcă m-aș fi aflat într-o catedrală gotică subterană. Eram la etajul superior al unui spațiu cu trei niveluri. Zeci de coloane antice, amplasate echidistant una față de cealaltă pentru a forma o rețea, erau legate prin arcade sculptate, care încadrau tavanele arcuite. Arătau ca o tablă uriașă de șah, cu câte o coloană la fiecare colț. Stâlpii aveau capiteli din marmură sculptată cu măiestrie, în diferite stiluri arhitectonice (toscan și corintic), care etalau frunze delicate. Nu exista podea, dar părțile superioare ale arcadelor de la primul și al doilea nivel alcătuiau o potecă îngustă, care permitea, pe rând, câte unei persoane să treacă. Dorința de a desena acest spațiu îmi trezea furnicături în vârfurile degetelor; nu văzusem niciodată ceva asemănător!

— Încotro? a întrebat *papá*.

Domnul Graves a arătat spre stânga cu unul dintre felinarele lui.

— Pe aici. Ceilalți ne așteaptă. După ce trecem de bucata asta, vom da de o platformă improvizată din lemn, care poate fi extinsă până unde trebuie să ajungem.

— Și la ce nivel îi vom găsi? a întrebat *papá*, pășind înainte cu grijă.

— La cel de jos, chiar deasupra apei râului, i-a răspuns domnul Graves. La un moment dat va trebui să coborâm cu ajutorul unei frânghii.

Am aruncat o privire peste marginea platformei. Felinarele

răspândeau îndeajuns de multă lumină ca să pot vedea coloanele situate chiar sub noi. Mai jos se căsca un hău negru.

Din păcate, chiar în acea clipă îmi descopeream frica de înălțimi.

Tremurând, m-am îndepărtat cu genunchii moi.

Papá a pășit pe pasarelă și a traversat agil primul pătrat. De o parte și de alta era golul, despărțit de următorul pătrat format de vârfurile aradelor din rețeaua de dedesubt. După ce a ajuns la coloana de pe cealaltă parte, a trebuit să ocolească baza și să se îndrepte spre drumul de la capătul opus. Era un dans complicat. Un pas greșit și gravitația și- ar întinde mâna mortală, ca să te tragă în jos, trei etaje. Domnul Graves mi-a făcut semn că ar trebui să-l urmez, dar mi-am dat repede seama că fusta îmi va îngreuna drumul pe poteca îngustă.

La naiba cu eticheta! Nu voiam să cad în canal.

Am început să desfăc nasturii de la fusta lungă, dar domnul Graves mi-a aruncat un avertisment răstit:

— Nu o face! Tatălui tău nu i-ar plăcea să te vadă îmbrăcată necuviincios.

— Aș putea să cad.

— Ridică-ți fusta și pășește cu grijă. *Du-te!*

Am răsuflat tremurat și mi-am strâns din nou fusta. Spaima mi se furișase până la os și-mi făcea inima să galopeze în piept. Vuietul apei îmi răsuna în urechi. Am înghițit în sec și am făcut primul pas pe potecă, cu un ochi la tata, care străbătea întunericul.

Ne-am croit drum în tăcere. Îmi strângeam fusta bine, cu palmele asudate. Aerul avea un iz umed și stătut, iar sunetul Nilului ascuns era o prezență constantă. Din când în când, treceam pe lângă o gură de scurgere, care arunca apă în punctul în care se întâlnea cu canalizarea de dedesubt, precum o cascadă stranie în semiîntuneric.

— Remarcabil! ne-a aruncat *papá* peste umăr. Acesta a fost rezervorul de apă al Alexandriei, datează de la fondarea orașului. Desigur, acum apa nu mai este potabilă din cauza anilor de neglijență. Vi-l puteți închipui pe Iulius Cezar pășind pe aceeași potecă?

Am privit în sus, la capitelurile dărâmate aflate deasupra noastră. În stânga mea lipseau coloane, stricând simetria rețelei.

— Structurile acestea sunt sigure?

— Puțin probabil, a zis *papá*. În locul tău, aş păşi cu prudență.

I-am pironit cu privirea spatele și apoi mi-am coborât ochii la drum. Nu-mi permiteam să fac un pas greșit. Am înaintat încet, cuprinsă de groază.

— Mai repede! a ordonat domnul Graves. Nu mai e mult. După zece minute, *papá* a ajuns la o secțiune în jurul căreia era înfășurată o frânghie lungă. A coborât lanterna pentru a privi mai atent. Un sistem de scripeți oferea mai mult sprijin și ancorare. *Papá* păruse neînfricat, în timp ce ne conducea tot mai adânc, pe sub Alexandria. Dar acum s-a oprit și s-a întors încruntat spre domnul Graves, care aștepta în spatele meu.

— Cu siguranță există o variantă mai bună, a șuierat *papá* încet.

— Nu există, a șoptit domnul Graves, cu vocea lui aspră. Dacă tragi, vei vedea că există o buclă suplimentară, care servește drept un fel de scaun. A fost cea mai bună soluție pe care am putut-o găsi, având în vedere timpul pe care iam avut la dispoziție.

Papá a strâns din buze, dar s-a aplecat și a tras de frânghie până când a apărut bucla suplimentară. Sunetul a reverberat ca un tunet. Tatăl meu și-a încetinit mișcările și a continuat mai silențios. S-a așezat pe scaunul improvizat, împingându-și stângaci burta falsă pentru a-și face mai mult loc. Nu era un bărbat tânăr, dar anii petrecuți în Egipt îl menținuseră activ și îl ajutaseră să se adapteze la clima caldă.

Papá a sărit de pe margine, iar eu am scos un oftat. Dar frânghia a ținut cât s-a legănat în aer, ancorat de scripete, A tras de frânghie, puțin câte puțin, coborându-se încet. Dura mult timp, iar pe mine mă dureau picioarele, încordate din cauza efortului de a-mi menține echilibrul pe poteca îngustă.

— Tu urmezi, m-a anunțat domnul Graves.

— Îmi poți da unul dintre felinare? l-am întrebat.

— Nu. Iată, vine scaunul! Du-te!

M-am luptat cu geamătul care mi se urca în gât și am făcut încet un pas în față, călcând spre frânghie. Mi-am trecut capul și umerii prin buclă și am tras de ea până mi-a prins dosul. Apoi am scurtat bucla, simțind cum se strânge în jurul meu. Era, de departe, cel mai

însământător lucru pe care aveam să-l fac vreodată. Fără îndoială.

— Sari, domnișoară Olivera! mi-a ordonat domnul Graves, pe un ton care nu lăsa loc de discuții.

Tremuram din cap până în picioare, înaintând spre margine. M-am îndepărtat suficient de domnul Graves, care ținea singura sursă de lumină, în așa fel încât, atunci când am coborât privirea, am văzut doar întunericul ca de smoală. Urma să pășesc în întuneric, suspendată în aer de o amărâtă de sfoară.

— Fă-o! a zis, înclinându-și arma. *În liniște.*

Pe dinaintea ochilor mi-a trecut chipul lui Whit și mi-am imaginat că mă va aștepta jos. I-am auzit glasul cald din momentul în care mă dusesese în peșteră, ca să-mi arate o pictură secretă de pe zid, ascunsă preț de secole întregi. Cadoul lui de Crăciun pentru mine. Mă ajutase să mă simt în siguranță, ținând strâns frânghia. Mi-am închipuit că el o ținea și acum.

Imaginația nu mă va trăda.

Am sărit în gol.

CAPÍTULO VEINTISÉIS

Mi-am mușcat buza inferioară ca să nu plâng. Funia s-a întins, lovind cu putere arcada. M-am agățat de buclă cu ambele mâini, ca și cum ar fi fost un leagăn, și m-am aplecat înainte, menținându-mi echilibrul. După câteva secunde, am întins o mână după cealaltă frânghie, abia vizibilă din pricina luminii răspândite de felinar. Apoi am tras, imitând mișcările tatălui meu, și am coborât încetul cu încetul. Lumina se estompa cu fiecare metru parcurs în adânc.

Când am ajuns la al doilea nivel, nu mai vedeam deloc. După ce am patinat pe lângă poteca situată dedesubtul celei de unde sărisem, mi-am continuat drumul. Mâinile îmi alunecau din cauza transpirației și frânghia îmi ardea palmele, dar nu îndrăzneam să-i dau drumul.

Mai mult decât orice pe lume, îmi doream ca Whit să fie jos și să mă prindă în caz că aș fi căzut.

M-am forțat să continui. Să respir, deși eram îngrozită. Voiam să se termine totul și să nu mai fiu nevoită să repet experiența asta niciodată, oricâte zile voi mai avea.

O mână în fata celeilalte.

Un picior în fața celuiilalt.

— Aproape ai ajuns! mi-a strigat *papá* de jos, cu blândețe. Lasă-te călăuzită de glasul meu! Câteva zeci de centimetri și gata!

În cele din urmă, tălpile mele au atins solul. Mi-au țâșnit lacrimi în colțurile ochilor și am tras adânc aer în piept, tremurând din cauza extenuării și a senzației de ușurare. După ce am ieșit din buclă, aruncând-o departe de mine, ca pe un șarpe încolăcit, tot trupul mi se împotriva să stea drept. *Papá* a pășit spre mine, și-a petrecut brațele în jurul taliei mele și m-a ajutat să mă ridic.

— Să nu cazi în apă! m-a atenționat. Sprijină-te de perete dacă simți nevoia să o faci. Trebuie să trimit funia înapoi, pentru domnul Graves.

Mi-a dat drumul și mi-a întins felinarul, iar eu am alunecat, cu spatele lipit de piatră. La trei pași în fața mea, poteca se termina brusc și puteam vedea puhoaietele de apă care curgeau pe dedesubt. Am

așteptat ca domnul Graves să ni se alăture, apoi am mers mai departe, *papá* deschizând din nou drumul, cu odiosul lui tovarăș în spatele nostru. Nu aveam timp să admir arhitectura fascinantă din jur, pentru că ritmul rapid pe care îl impuseseră cei doi îmi tăia respirația.

— Drept în față, la dreapta! a strigat domnul Graves, ca să acopere vuietul apei.

Tata a făcut întocmai, iar eu l-am urmat, agitată. Nu fusesem pregătită pentru ce mă aștepta: zece bărbați, îmbrăcați în diferite nuanțe întunecate, de la negru la gri; purtau șepci lăsate peste ochi, iar majoritatea dintre ei aveau mânecile suflecate până la coate.

— Unde este intrarea în bibliotecă? a întrebat *papá*.

— Drept înainte! a repetat domnul Graves, pășind în fața grupului. Toți acești oameni sunt înarmați cu puști și revolvere, cu pumnale și cuțite. Cum ai vrea să procedăm?

— Se poate să înconjurăm situl?

Domnul Graves a dat din cap.

— Biblioteca nu are perete exterior, ci doar o arcadă care a fost desemnată drept intrarea oficială, deși se poate intra și prin celelalte canale care converg în acest punct. După ce înaintezi, dai de pereți acoperiți de rânduri peste rânduri de rafturi. Acea bucată este acoperită de o podea din lemn, dar anumite zone au putrezit sau au fost distruse și se poate vedea apa dedesubt. Mi se pare un loc straniu pentru o bibliotecă.

— O mișcare disperată, a zis *papá*.

Deși vorbea în șoaptă, îi simțeam unda de entuziasm din voce.

— Dar cum altfel să protejezi comorile pe care le-au strâns învățații și bibliotecarii de-a lungul mileniilor? Cum să le aperi de nenumărate incendii, războaie și războaie? Ce idee extraordinară, să ascunzi bogăția lumii sub pământ! Presupun că grecii au fost cei care au hotărât că sunt necesare măsuri extreme pentru...

— Domnule, a zis domnul Graves. Mă iertați că vă întrerup, dar poate că ar trebui să înaintăm cât avem un avantaj? Oamenii erau zgribuliți și se foiau, neliniștiți.

Domnul Graves a arătat spre una dintre poteci.

— Doi merg cu domnul Sterling, vă rog. Eu și domnișoara Olivera

vom rămâne la mijloc, iar restul ne urmează. Nu vreau să scoateți niciun sunet! M-ați înțeles?

Bărbații au dat din cap și și-au ocupat locurile, așa cum fuseseră instruiți. Tata a pornit înainte, flancat de două dintre gărzile sale, apoi domnul Graves și-a fluturat pistolul, semna- lându-mi că trebuie să-l urmez. Asta am și făcut, conștientă că era pe aproape, din moment ce îi vedeam arma lucind în lumina felinarului. La stânga mea apa vuia, creând o atmosferă încărcată de umezeală, de parcă m-aș fi aflat într-o sală cu aburi. Mânele de la cămașă mi se lipiseră de piele.

Nu doar o dată, chipul lui Whit mi s-a profilat în minte.

Părăsisem camera noastră ca să comand micul-dejun, fără să-mi închipui că în doar câteva minute voi fi scoasă cu forța din hotel. Era cu siguranță furios, mă căuta cu disperare și aș fi dat orice să-l aud țipând la mine în loc să aud tropăitul monoton al pașilor noștri, în timp ce-l urmăream pe tata ca pe un general pornit la război împotriva mamei.

A trebuit să ne croim drumul printre pietre căzute, printre coloane surpate într-o parte, cu capetele prăvălite în apă. Lespezi uriașe de stâncă ne blocau drumul și eram obligați să ne cățărăm pe deasupra lor pentru a putea merge mai departe. Sudoarea îmi aluneca pe sub gulerul cămășii. Mi-am șters fața cu mâneca. Nu era frumos, dar nu-mi păsa. Era greu să vezi când...

M-am împiedicat de un bolovan și l-am atins pe unul dintre bărbații care pășeau în urma tatei. Individul și-a fluturat mâinile, reușind să-și păstreze echilibrul, apoi s-a întors și mi-a aruncat o privire urâtă.

— Cătea! a mormăit.

O clipă mai târziu, a căscat ochii mari, înclinându-se într-o parte, cu brațele întinse spre mine și degetele încercând să apuce aerul înainte să se prăvălească în apă. A urlat, în vreme ce râul îl purta la vale, dând din mâini cu disperare, luptând să nu se ducă la fund.

— Opriți-vă! a strigat domnul Graves.

Bărbatul și-a înfipt mâinile în brațul meu, unghiile lui săpând adânc în carne, și m-a răsucit cu fața spre el.

— Ce dracului s-a întâmplat?

M-am uitat la domnul Graves cu gura căscată, șocată de incident.

Totul se petrecuse foarte repede.

— A căzut.

M-a tras spre el, respirația lui aspră lovindu-mă în față.

— Tu l-ai împins!

— Nu! am zis, încercând să scap din strânsoarea lui, deși nu mă slăbea; aveau să-mi rămână vânătăi. N-am făcut-o! Jur că...

— S-a împiedicat, s-a auzit o voce joasă din spatele meu. Am văzut clar.

Am împietrit, cu buzele întredeschise de uimire. Toate cuvintele mi-au înghețat pe buze. Un fior mi-a scuturat tot trupul și m-am străduit să nu-mi pierd mințile.

Vocea aceasta.

O auzisem cum îmi șoptește pe piele, cum murmură alina- tor în întuneric, cum strigă cu exasperare. Aș fi recunoscut- o oriunde - chiar și sub pământ.

— Un prost, a spus domnul Graves cu dezgust.

A mijit ochii la bărbatul din spatele meu, apoi atenția i-a fugit spre ceilalți bărbați.

— Tot înainte! Și, pentru Dumnezeu, uitați-vă pe unde călcați!

M-a tras după el și am încercat să nu-mi întorc capul. Nu era nevoie - știam cine venise după mine.

Whitford Simon Hayes.

M-a lovit un val de emoții. Ușurare - pentru că nu mai eram singură -, urmată imediat de groază.

Voiam să țip la el.

Voiam să-l sărut.

De vreme ce nu puteam să fac nimic din toate acestea, am rămas tăcută și concentrată, gândindu-mă cum aș fi putut să scap din situația în care mă găseam. Știam că tata se va folosi de mine pentru a afla unde o ascunsese mama pe Cleopatra, cu tot cu artefactele. Știam și că domnul Fincastle adusese, cel mai probabil, o colecție întreagă de arme ca să se poată apăra în caz că ar fi fost descoperiți.

M-am cutremurat la gândul unei confruntări cu arme într-un loc atât de instabil, înconjurat de apă dedesubt și de jeturile care izbucneau frecvent deasupra noastră, în cascade. Spaima mi-a strâns

stomacul.

Aici îmi voi găsi sfârșitul - eram sigură de asta.

Am mărșăluit până când am ajuns în dreptul unei statui înalte, care înfățișa un bărbat înveșmântat în robe largi, cu mâna pe un câine cu trei capete. Fusesse așezată în fața unei arcade ornamentate, decorate cu suluri de pergament minuțios sculptate. Pe curbura elementului arhitectural erau gravate litere grecești.

— Serapis, a șoptit *papá*. Uluiitor!

Fața lui întrupa masca împietrită a bucuriei triumfale. Doar ochii i se mișcau, alunecând de la un detaliu la altul, citind cu disperare fiecare centimetru. Apoi și-a îndreptat umerii și și-a întors privirea spre domnul Graves.

— Îi luăm prin surprindere, a zis. Câți sunt înăuntru?

— Ei doi, bineînțeles, a spus domnul Graves, trei muncitori și un paznic. Sunt de părere că au încercat să păstreze descoperirea secretă.

— Excelent! a zis *papá*. Încercuiți zona, iar eu și Inez vă vom urma.

Domnul Graves a dat din cap și le-a făcut semn bărbaților să înainteze, arătând cu degetul spre cel din spatele meu.

— Pe tine te vreau cu mine! i-a zis.

Groaza mi-a strâns inima ca într-un pumn. Mai degrabă am simțit decât să văd ezitarea lui Whit. Știam că nu vrea să plece, dar din moment ce eram înconjurați de oamenii înarmați ai tatei, n-avea să mă pună în pericol.

În cele din urmă, a trecut pe lângă mine, cu șapca trasă mult pe frunte. Pentru o secundă, degetul lui mic l-a prins pe al meu. În acea clipă solitară, i-am simțit disperarea și furia. Mi-a dat drumul și, alături de domnul Graves, au trecut dincolo de arcadă.

— Va dura doar o clipă, a spus *papá*.

Mi-am desprins cu greu privirea de la spatele lui Whit. Abia atunci mi-am dat seama că tata avea un pistol ațintit spre mine. Toată atenția mi s-a concentrat asupra armei din mâna lui. Aceeași mână cu care mă ținuse în copilărie. Am ridicat privirea și am întâlnit-o pe a lui, așteptându-mă să găsesc o scânteie de emoție. Regret, poate. Durere. Dar nu am distins niciuna dintre aceste emoții. Mă privea cu un amestec de resemnare și hotărâre; expresia lui nu avea nimic blând.

Poate că a știut că aici vom ajunge oricum.

Un tată care amenința viața fiicei lui.

Ne-am privit o vreme. Nu îndrăzneam să fac nicio mișcare bruscă; știam din instinct că nu va ezita și că va trage dacă mă dovedeam dificilă.

— De ce? am întrebat într-un sfârșit.

Mă simțeam de parcă aș fi trăit mai multe vieți în timpul care se scursese.

— Tu ești asul meu din mânecă, mi-a zis. Dacă mamei tale îi pasă mai mult de tine decât de comoară, cred că vei supraviețui în această noapte.

A răsunat un țipăt. Apoi încă unul. Și încă unul. Se destrămau în jurul nostru, mai puternice decât ropotul Nilului. Cu pulsul zbatându-mi-se în vene, m-am răsucit.

Tata m-a apucat de braț și m-a tras aproape de el.

— Hai să vedem dacă reușim să oprim împușcăturile, nu-i așa, *querida*?

Mi-a lipit țeava pistolului de bărbie și am pășit pe sub arcadă, trecând pe lângă mai multe coloane aranjate în același model ca al tablei de șah. De acestea erau prinse torțe aprinse, care ne luminau calea. Bucăți întregi din podea ne putrezeau sub tălpi. În scurt timp, am ajuns la un loc în care spațiul dintre stâlpi era ocupat de rafturi, pe care erau stivuite sute de suluri de pergament, unul deasupra celuilalt. Incredibil, tata le-a ignorat pe toate, trăgându-mă după el, cu țeava pistolului lipită dureros de maxilarul meu. Pentru că încă urmam modelul de șah, am străbătut camere cu formă pătrată și coridoare înguste, care-ți permiteau să treci din- tr-unele în altele. Pe măsura ce înaintam, descopeream că pereții deveneau din ce în ce mai sporadic plasați, alcătuind camere pătrate mai mari și, în cele din urmă, unele dreptunghiulare. Îmi închipuiam că arată ca un adevărat labirint privit de sus.

— Fiecare încăpere este etichetată după subiect, a șoptit *papá*. Am trecut de poezie, drept, istorie, tragedie și medicină. Este *uluitor*!

— Nu și pentru mine, am șuiert.

— Liniște! Cred că îl aud... Da, e domnul Graves!

— Faceți stânga și ne veți găsi! a strigat cel pomenit.

Papá m-a tras în cameră, cu țeava rece a pistolului lipită de pielea mea. Încă un loc în care a doua zi aveau să-mi înflorească vânătăi din cauza împunsăturilor lui constante.

Asta dacă mai apucam ziua de mâine.

Scena care mi-a apărut dinaintea ochilor era un tablou îngrozitor. Camera se lărgise considerabil și, mai jos, am văzut canalul. Apa curgea prin trei guri de canalizare, în revărsări asurzitoare. Mi se părea că ne aflăm la marginea bibliotecii. Lumina aruncată de zecile de torțe îi arăta pe toți cât se poate de clar.

Trei muncitori egipteni stăteau pe podea, păziți de unul dintre oamenii tatei, care ținea o pușcă în mână. Un bărbat fusese împușcat în cap. Zăcea întins pe jos și sângele lui păta lemnul.

El trebuie să fi fost paznicul menționat de domnul Graves.

Ceilalți acoliți ai tatei își țineau armele ațintite spre două persoane, care stăteau umăr la umăr. *Mamá* și domnul Fincastle. La picioarele lui am distins o grămadă de pumnale, două pistoale, grenade, dinamită și o pușcă cu teacă din piele.

L-am zărit pe Whit, încă deghizat, îndreptându-și privirea furioasă spre tata. Îmi îngheța sângele în vene. Era gata să-și riște viața ca să o salveze pe a mea. Gata să se lupte cu unghiile și cu dinții, deși fusese de curând la un pas de moarte. Lent, mi-am lăsat privirea să alunece spre persoana pe care o căutasem încă de când mă abandonase pe bancurile de nisip ale insulei Philae.

Mamá.

* * *

Idiotul naibii adusese dinamită aici jos! Nu, nu doar dinamită, ci și grenade. Aș fi vrut să alerg la Inez, dar m-am forțat să rămân împietrit, cu pistolul pregătit în mână. Bărbații de lângă mine erau neliniștiți, cu broboane de sudoare pe frunte.

Agitați.

Amintiri dureroase și-au croit drum spre lumină în mintea mea - prieteni care fuseseră la fel de agitați în clipele de dinainte ca ultima împușcătură să fie trasă.

Cum *naiba* vom scăpa cu viață din asta?

Aveam de gând s-o strâng de gât pe soția mea după ce se termina totul. Chiar după ce o sărutam până o lăsam fără suflare. Dacă scăpăm cu viață de aici, nu plănuiam s-o mai scap vreodată din ochi.

Pe furiș, am surprins-o mișcându-și picioarele și atenția mi s-a îndreptat spre ea. Mi-a întâlnit privirea cu răceală. Felul în care a strâns subtil din dinți îmi arăta că mă recunoscuse. Și-a îndreptat ochii spre grenade, apoi din nou la mine.

Mi-am înclinat ușor capul. Eram înconjurați de apă, podeaua putrezea sub tălpile mele - o explozie ar fi dărâmat coloanele.

Era o nebunie să te gândești la asta.

Apoi domnul Sterling a început să vorbească, împingând-o pe Inez în față, cu pistolul fixat sub bărbia ei delicată. Furia mă ardea pe dinăuntru, de parcă aș fi fost aprins ca o torță - infernul de dinaintea unei explozii. Mâinile îmi tremurau.

Inez s-a uitat când la mine, când la Lourdes, văzând fără îndoială dincolo de deghizarea mea: șapca lăsată pe frunte și o jachetă care nu mi se potrivea. Soția mea m-ar fi recunoscut oriunde.

În secunda în care ochii ni s-au întâlnit, am putut să văd tot ce nu avea cum să rostească cu glas tare.

Teama pentru viața mea. Speranța că vom supraviețui nopții. Încrederea că-i voi sta alături, orice s-ar întâmpla.

Dragostea pe care mi-o purta.

Mâinile mi s-au oprit din tremurat și întreaga mea ființă s-a concentrat asupra unui singur lucru: nu o voi lăsa să moară. Eram gata să ard lumea din temelii ca să-i salvez viața.

CAPÍTULO VEINTISIETE

Ochii verzi-căprui ai mamei s-au ațintit în ai mei. Păstra o mină calmă, imperturbabilă, dar îi simțeam frustrarea și furia. O parte din acestea erau îndreptate spre mine. În felul ei, încercase să mă salveze, de nenumărate ori, dar refuzasem să mă las salvată de ea.

— *Hola, Lourdes!* a salutat-o *papá*, trăgându-mă după el. Avea un ton aproape complezent. Doar pentru că îl cunoșteam atât de bine, puteam să simt ascuțimea subtilă a furiei.

— *¿Espero que estés bien?*

Apoi a râs vesel. Respirația lui îmi gâdila obrazii.

— Dar e nepolíticos să vorbesc în spaniolă. Ești bine?

— De ce nu zici ce ai venit să zici, Cayo? a spus *mamá*. Putem sări peste asemenea întrebări; știu că nu sunt sincere.

— Unde ai ascuns-o? a întrebat lin. Dacă îmi spui, putem evita alte momente neplăcute, a zis, arătând spre paznicul mort. O voi păstra, desigur, pe Inez alături, ca să mă asigur că spui adevărul.

Atenția mamei s-a îndreptat din nou spre mine.

— Știu că ai primit biletele pe care ți le-am trimis.

— Nu-i răspunde! a intervenit *papá*. Lourdes, adu-ți aminte că nu sunt un bărbat răbdător.

Ochii ei s-au aprins.

— Ah, îmi amintesc!

— Unde este Cleopatra?

— Nu-ți va spune! a răbufnit domnul Fincastle.

Și-a îndreptat privirea spre mine, ușor încruntat. Ochii i-au alunecat peste umărul meu, de parcă s-ar fi așteptat să mai vadă pe cineva.

Tresărind, mi-am dat seama despre cine era vorba.

— O cauți pe fata ta? l-a întrebat *papá*. Se întâmplă să știu unde este.

Ah, nu! M-am zbatut, dar tata m-a strâns și mai tare.

Domnului Fincastle i-a tremurat falca. Palid, a părut să se

pregătească pentru ce e mai rău.

— Cadavrul ei e pe insula Pharos. Fiica mea - ei bine, presupusa mea fiică - a ucis-o.

Domnul Fincastle arăta de parcă ar fi primit o lovitură mortală. S-a clătinat și a șoptit răgușit:

— Minți!

Mama s-a uitat la mine, ca să afle adevărul, fără pic de culoare în obraji. Am dat din cap și a părut să se sfărâme; genunchii au început să-i tremure, umerii i s-au încovoiat. Am crezut că se va prăbuși la pământ - cumva, însă, a rămas în picioare.

— Întreab-o pe Inez! a zis *papá*. Spune-i ce s-a întâmplat, *hijita*.

— A fost strivită, am șoptit. Isadora a tras prima în noi.

Din pieptul domnului Fincastle s-a smuls un răcnet devastat. A căzut în genunchi, hohotind, gemând ca un animal rănit.

— În picioare! a strigat domnul Graves.

— Nu ar fi trebuit s-o trimit niciodată la tine! a urlat domnul Fincastle.

Cuprins de nebunie, a sărit spre mormanul de arme. Mâinile i se mișcau rapid și, ca prin ceață, a apucat unul dintre pistoale și a tras.

Domnul Graves s-a clătinat și s-a prăbușit la podea, care s-a crăpat sub trupul lui. Tata m-a tras înapoi, blestemând tare în urechea mea. Mi-am înfipt cotul în coastele lui și el a urlat, eliberându-mă. Am aterizat dureros în patru labe, lacrimile țâșnindu-mi din ochi din cauza impactului. M-am răsucit pe spate și l-am lovit cu piciorul când a încercat să mă apuce din nou. Domnul Fincastle a tras încă o dată și *papá* a blestemat iar, ascunzându-se în spatele uneia dintre coloane.

Un glonț mi-a trecut razant deasupra umărului, nimerind un punct de lângă brațul meu. Au răsunat și alte împușcături. Oamenii domnului Sterling se alăturaseră încăierării. Gloanțele îmi vâjâiau pe deasupra capului. M-am ghemuit, îngrozită, cu un nod în gât, abia mai putând să respir.

— Inez, fugi! a urlat *mamá*.

Mi-am ridicat privirea, surprinsă de avertismentul ei. Domnul Fincastle alerga cât îl țineau picioarele spre mine, cu un pumnal într-o mână și un pistol în cealaltă.

— Charles, nu! a cerut mama, cu vocea sugrumată de groază și disperare.

Domnul Fincastle a ignorat-o, cu toată atenția concentrată asupra mea. A țintit...

Trupul i s-a scuturat brusc. Ochii i s-au dilatat și au coborât spre sângele care îi păta cămașa. A reușit să arunce o privire peste umăr, cu un urlet sălbatic pe buze, apoi s-a prăbușit, cu gura deschisă.

În spatele lui era mama, cu un pistol fumegând în mână. Lacrimile îi alunecau pe obraji și, cu un hohot cutremurător, a alergat spre domnul Fincastle. M-am ridicat, cu genunchii moi, șocată că mă salvase.

— *Mamá*, am șoptit, în timp ce ea spunea:

— Of, *Charlie*!

S-a prăvălit la pământ, cu ochii roșii și lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji plini de praf. A întins o mână tremurândă spre iubitul mort.

— Nu! a zis, închizându-și ochii strâns și refuzând să mă privească. Du-te! *¡Sal de aquí!*

Papá și-a făcut apariția de după o coloană, cu pistolul în mână. Stătea triumfător în fata noastră - un bărbat care era pe cale să câștige totul. Linia rece a gurii lui ar fi putut să mă înjunghie.

— Să înțeleg că ești de partea mamei tale? m-a întrebat el. Mi-am smuls privirea de la arma lui și m-am întors spre *mamá*, care și acum refuza să se uite în ochii mei. Legăna capul domnului Fincastle în poală.

— Dacă ai fi plecat din Egipt, el ar fi fost în viață acum, a șoptit. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Acesta ar fi fost sfârșitul oricum, am zis. Atunci când v-ați declarat război, chiar nu v-ați așteptat să vă coste? Chiar ați crezut că nu vor exista consecințe?

— Destul, Inez!

Papá și-a îndreptat umerii, pregătindu-se.

— *Alege!*

Mi-am scuturat capul. Fusesem târâtă în războiul lor destul și, dacă îmi mai rămânea un singur minut, aveam să-l trăiesc pentru mine.

— Mă aleg pe *mine*,

— La fel ca mama ta! a scuipat el și s-a răsucit spre *mamá*. Tu și fata ta nu însemnați nimic pentru mine, a zis el încet, fără urmă din accentul domnului Sterling. O voi ucide pe ea mai întâi, Lourdes, și chiar dacă eu voi fi cel care va apăsa pe trăgaci, pentru moartea ei doar tu ești vinovată - și nimeni altcineva. Sper că viața ta dublă a meritat!

Tata s-a răsucit și a țintit. Era la nici trei pași de mine. Glonțul lui avea să-mi sfâșie inima. În spatele lui, în depărtare, Whit și trei dintre oamenii lui *papá* se confruntau cu pistoalele, ascunzându-se în spatele coloanelor dărâmate și blestemând. Mi-aș fi dorit să-i pot spune lui Whit cât de mult îl iubeam. Și că îl iertam pentru tot.

Whit a mai tras o dată cu pușca și unul dintre bărbați a zburat pe spate, iar din mână i-a alunecat ceva mic.

— La dracu! a urlat Whit, întorcându-și brusc capul în direcția mea. INE...

BUM!

Urechile îmi vuiau când m-am trezit, dezorientată, cu obrazul lipit de podeaua din lemn. Fumul se ridica în rotocoale și-mi intra în nări. Îl simțeam în gură. Ceva s-a prăbușit în încăpere, cu un bubuit ca de tunet.

Am clipit și vederea a început să mi se limpezească treptat. Am încercat să mă ridic în picioare de mai multe ori, deși mă dureau membrele din cauza căderii. Hainele zdrențuite atârnav pe mine în fâșii lungi, arse pe alocuri. În jurul meu, pereții bibliotecii se cutremurau furibund. Am mai tras o dată aer în piept și încăperea s-a liniștit, fumul a dispărut și coloanele s-au înălțat drepte, pictate luxuriant cu verde, auriu și roșu-aprins. Arcadele de la intrările în diferite camere erau intacte, cu sculpturile lor detaliate și frumoase.

Am tras aer în piept, surprinsă, convinsă că mi-am pierdut cunoștința din cauza exploziei și că visez.

O siluetă zveltă, cu gluga trasă peste cap, și-a făcut apariția într-un prag, cu un sul de pergament în mâna stângă. Nu era prima oară când o vedeam și am înțeles unde mă aflam, în amintirea Cleopatrei.

A înaintat, oprindu-se în dreptul arcadei de la flecare intrare. Toate erau decorate cu plăci și pictate într-o multitudine de culori strălucitoare. Am făcut un pas, apoi încă unul, până când am ajuns

aproape de Cleopatra, care a înaintat în inima bibliotecii și a ajuns la o încăpere cu un alt portal boltit. La fel ca în cazul celorlalte, în piatră era sculptat ceva scris în greacă. Dacă tata ar fi fost cu mine, ar fi putut să traducă fiecare cuvânt. Dar eu puteam doar să-mi dau cu presupusul.

Cleopatra a privit peste umăr, ochii ei negri trecând prin mine, de parcă aş fi fost o fantomă. Mi-am zis că asta şi eram. O bântuiam de luni bune.

Deodată, Cleopatra a început să apese cu degetele în diferite părţi ale arcadei. A început cu placa albastră, cu stria- ții aurii. A urmat imaginea unui şarpe, apoi o placă roşie ca rubinul. După o clipă, s-a îndreptat cu prudenţă spre cealaltă parte şi a scos o placă pe care era pictat Cerberul.

Îmi arăta cum să pătrund în sanctuarul bibliotecii.

Cleopatra şi-a scos ceva de pe deget şi, tresărind, mi-am dat seama despre ce era vorba, iar privirea mi-a alunecat spre mâna mea.

Era inelul de aur.

L-a aşezat în locul în care se aflase placa de faianţă, potrivindu-l perfect pe un cerc ridicat. Spaţiul dintre arcade a strălucit auriu pentru o fracţiune de secundă, înainte de a reveni la starea sa obişnuită. Cleopatra s-a strecurat înăuntru, cu mine pe urmele ei.

Încăperea avea un tavan înalt, dar era îngustă. Puteam să ating fiecare parte cu vârfurile degetelor. Pereţii erau împărţiţi în rafturi cubice, fiecare dintre ele plin ochi cu suluri de pergament legate strâns. Doar în acest spaţiu se aflau probabil câteva mii. Cleopatra şi-a trecut degetul arătător de-a lungul inscripţiilor de pe fiecare compartiment, şoptind mai multe nume pe care le recunoşteam din studiile mele despre figuri istorice importante: Alexandru cel Mare, Cicero, Arhimede, Tucidide şi Aristotel.

Priveam sulurile de pergament cu gura căscată, dorindu-mi să le fi putut scoate şi citi. Bineînţeles, n-aveam să pot face asta niciodată. Aşa că m-am străduit să o urmez pe Cleopatra, ignorând impulsul copleşitor de a sta în loc doar ca să mă pot minuna de această bibliotecă, cea mai fascinantă din câte văzusem sau îmi putusem imagina.

Cleopatra a îngenuncheat în fața unui raft și a murmurat:

— Cleopatra.

Aceasta trebuie să fi fost strămoșa ei, alchimista, renumita Vrăjitoare. Atât de asemănătoare cu femeia din fața mea. A strecurat sulul de pergament (Crisopeia - eram *convinsă!*) în nișa pătrată. Apoi s-a ridicat, întorcându-se fără să știe cu fața spre mine.

Nu o văzusem niciodată atât de aproape. Ochii ei întunecați sclipeau de inteligență. Pielea unsă cu uleiuri esențiale radia tinerețe. Avea părul prins sub glugă și doar câteva șuvițe îi încadrau pomeții înalți. Curbura buzelor ei denota determinare și curaj,

O femeie care transcende timpul.

Dacă ar fi știut ce moștenire lăsase în urma ei!

Oare ar fi plâns dacă ar fi aflat că fusese transformată într-o femeie care seducea bărbații și nimic mai mult? O ispită ale cărei victorii fuseseră minimalizate și uitate? O parte din mine se întreba dacă i-ar fi păsat. Femeia din fața mea avea un oraș de salvat, un tron de apărut și un nume care rezistase ravagiilor timpului.

A ridicat bărbia, și-a îndreptat umerii și a părăsit încăperea, folosind o ieșire care se afla în partea opusă intrării cu arcadă.

— Inez! mi-a țipat Whit în față. Mă auzi?

M-a scuturat cu putere și am tușit, amintirea pe care o trăiam disipându-se la marginea conștiinței. Eram din nou în biblioteca distrusă, înapoi în mijlocul flăcărilor și al fuioarelor de fum care îmbâcseau aerul.

— Da! am reușit să îngaim, înecându-mă din nou.

— Trebuie să mergem! mi-a zis Whit, apucându-mi mâna. *Acum!*

În spatele lui a căzut un bloc de piatră, făcând praf podeaua din lemn înainte să se prăvălească în apa de dedesubt. Am auzit vag mai mulți oameni urlând, alergând spre locul de unde venisem.

Whit m-a ridicat și, împreună, am ieșit pe o ușă îngustă. Podeaua se cutremura sub tălpile mele, în vreme ce stâlpii cădeau ca piesele de domino în jurul nostru. Mi-am întors privirea spre părinții mei - mama alerga, iar tata șchiopăta în urma ei, roșu la față. Obrajii îi erau stropiți de sânge, arătând de parcă ar fi fost rănit de tencuială.

Am străbătut sălile, în vreme ce, de jur-împrejur, pereții se

zguduiau și crăpau. La un moment dat, *mamá* a încetinit în dreptul unui raft și a scos un sul de pergament. L-a ascuns din mers într-un material lucios. Tata s-a oprit și a început să-și îndese pergamente în buzunare, atâtea câte putea duce.

— Ești nebun? a urlat Whit peste umăr. Lasă-le! Lasă-le! Dar tata și-a încetinit și mai mult pasul.

Mama părea să fi căzut pradă aceluiași farmec, pentru că sa oprit la rândul ei ca să mai înhațe câteva suluri. Părinții mei nu se mai războiau acum, abandonați disperării de a strânge pergamentele neprețuite.

— Avem nevoie de ea! am gemut.

Whit mi-a aruncat o privire furioasă, dar mi-a dat drumul la mână și a alergat înapoi, după *mamá*. A prins-o în brațe și a luat-o cu el, deși ea se zbătea și urla. Am alergat împreună prin sălile bibliotecii, cu *papá* șchiopătând în urma noastră, cu un mănuchi de pergamente în brațe.

Am zărit cu coada ochiului o arcadă îngustă. Era simplă, sculpturile se neteziseră cu trecerea timpului, dar unele dintre plăcile de faianță erau încă vizibile, deși ciobite și crăpate. Nu mai arăta ca pe vremuri, dar am recunoscut-o oricum.

Am alergat spre ea, cățărându-mă cu agilitate pe bolovani, țâșnind printre coloanele sfărâmate și ocolind sulurile împrăștiate care aveau să întetească focul dezlănțuit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Inez! a strigat Whit.

M-am oprit sub arcadă, parcă transfigurată.

— E în această încăpere!

— Ce anume? a șuierat soțul meu.

La un moment dat, îi dăduse drumul mamei, pentru că acum pășea spre mine cu mâinile goale.

— Inez, jur că dacă...

— Crisopeia, Whit! l-am întrerupt și am început să apăs pe plăcile de faianță.

Placa albastră cu striatii aurii, șarpele, faianța roșie, acum decolorată. Am scos placa pe care era zugrăvit câinele cu trei capete și mi-am scos inelul de aur de pe deget. Podeaua s-a zgâlțâit sub

tălpile mele. Nu mai aveam timp!

— Știi unde este! am zis, cu ochii la locul în care trebuia să așez inelul.

O altă coloană s-a prăbușit în spatele nostru și am tresărit, venindu-mi în simțiri.

Nu merita să ne jertfim viețile.

Whit simțise probabil că ezit, pentru că a luat inelul și l-a așezat pe locul gol. Încă se potrivea perfect.

— Am nevoie de ea ca să îndrept lucrurile între noi, a zis Whit, în vreme ce biblioteca se năruia în jurul nostru. Doar așa îți pot da înapoi tot ce ți-am răpit.

I-am privit chipul mânjit de praf, cu o vânătaie ca o floare vineție pe obraz și buza de jos însângerată.

— Am crezut că ai înțeles.

— Inez...

— Banii nu contează pentru mine! Singurul lucru care contează ești tu - noi, familia noastră. *Tu* ești dragostea vieții mele și nu am să te pierd acum!

Whit și-a închis ochii, respirând cutremurat. Când i-a deschis din nou, m-a privit intens și mi-a mângâiat ușor obrazul.

— Te iubesc!

I-am zâmbit printre lacrimi.

— Tu ești cel mai de preț lucru de aici, Whit.

— Iubito, vrei să te căsătorești cu mine?

Am clipit, îngrozită. Poate că se lovise la cap, poate că uitase că...

— Știi că suntem deja căsătoriți, a zis. Dar te întreb din nou, Inez, de data aceasta din inimă. Vreau să facem lucrurile ca la carte. Vreau să ai flori.

— Trandafiri? am șoptit.

— În toate culorile, dacă asta îți dorești!

M-a tras mai aproape, iar eu mi-am ridicat bărbia și buzele ni s-au întâlnit într-un sărut înflăcărat. Zâmbind, cu gura lipită de a lui, am șoptit:

— Da, da, da!

— Este foarte emoționant, s-a auzit o voce din spatele nostru. Însă

mă tem că încă-mi vreau pergamentul!

Mama și tata stăteau umăr la umăr, amândoi arătând de parcă ar fi trecut prin mai multe războaie, cu hainele de pe ei la fel de zdrențuite și de arse ca ale mele. Tatei abia-i mai stătea mustața, atârnată strâmb. Își pierduse ochelarii și burta falsă.

Din nefericire, nu și pistolul.

L-a îndreptat spre mine, iar Whit s-a mișcat din instinct, blocându-i vederea.

Aveam la dispoziție doar câteva secunde în care puteam să acționez înainte ca tata să mi-l răpească. Mi-am îndoit degetele în jurul curelei din piele a lui Whit și am ridicat mâna la nivelul inelului de aur, așezat pe platforma circulară. Cu toată forța, am tras de cureaua lui Whit, târându-l după mine, până când am trecut împreună prin portalul arcuit. În ultima clipă, am înșfăcat inelul și am simțit cum magia ne înghite.

Papá a tras și glonțul a șuierat spre noi. Whit și-a ridicat brațele ca să mă protejeze, dar un trosnet puternic l-a oprit brusc. Magia care păzea intrarea obliterase glonțul.

Mi-a scăpat un țipăt triumfător...

Dar *papá* și-a îndreptat pistolul spre tâmpla mamei.

— Am s-o ucid dacă nu-mi dai pergamentul, Inez!

Mama m-a privit în ochi. Nu a implorat, de parcă ar fi știut că și-ar fi irosit timpul. Nu-și putea închipui că aș vrea să o salvez. Dar se înșela.

Fără ea, unchiul și Abdullah nu vor fi eliberați niciodată din închisoare.

— Ți-l voi aduce! am zis.

Buzele mamei s-au întredeschis și sprâncenele i-au urcat până la linia părului.

Podeaua s-a zgâlțâit din nou când m-am întors, iar Whit și-a încleștat pumnii.

— Nu avem timp pentru asta! Există o singură cale de ieșire din această sală și...

— Nu-i adevărat. Mai există o ieșire în celălalt capăt, i-am șoptit. Poți merge până acolo, ca să verifici dacă se poate trece?

— N-am să te las singură...

— Whit, *te rog!*

— Arunc o privire scurtă și m-am întors! mi-a zis scurt.

S-a îndepărtat în grabă, iar eu m-am lăsat în genunchi. Multe dintre rafturi erau distruse, însă câteva rămăseseră intacte, cu numele arhitecților, ale filosofilor și ale vrăjitorilor din antichitate sculptate în lemn. Am găsit numele pe care-l căutam: Cleopatra.

— Îmi pare atât de rău pentru asta! am șoptit.

Sulul era diferit de celelalte, mai subțire, iar când l-am atins, magia a scos scânteii și am simțit cum aroma trandafirilor îmi inundă gura. Era de parcă magia mi-ar fi vorbit, șoptindu-mi grăbit la ureche.

Acesta!

Mi s-au ridicat firele de păr de pe brațe. *Uram* faptul că trebuia să predau ceva ce îi fusese drag Cleopatrei, dar unchiul și Abdullah aveau nevoie de mine.

— Inez, îmi pierd răbdarea! mi-a strigat *papá*.

M-am ridicat, strângând Crisopeia într-o mână și inelul de aur în cealaltă. Drumul de întoarcere mi s-a părut că durează ore întregi, nu doar câteva secunde. Dar tot timpul din lume nu mă putea pregăti pentru întâlnirea cu părinții mei dezastruoși. Tata cu pistolul lui și mama care îl fulgera cu privirea. Jurnalul ei era plin cu notițe despre *tío Ricardo* în care spunea că se teme pentru siguranța ei, că își face griji din cauza legăturilor lui periculoase. În tot acel timp, scrisese de fapt despre tata. Îngrijorată de soarta pe care ar putea-o avea în mâinile lui pătate de sânge.

Pentru a-l înfrânge, devenise la fel ca el.

Și, văzându-i cum se privesc cu ură, am știut, iară urmă de îndoială, că *eu* nu semănăm deloc cu ei și că nu aveam să semăn niciodată.

— Îți voi da ție inelul și Crisopeia, iar pe mama o lași să plece cu mine și cu Whit, i-am zis tatei. Ne-am înțeles?

— Înțeles. Asta e tot?

Acum, *papá* se concentra cu toată ființa asupra sulului de pergament din mâna mea stângă.

L-am despăturit cu grijă. Arăta exact așa cum mi-l descriese Whit: șarpele Uroboros, înconjurat de litere grecești - instrucțiuni detaliate

pentru transformarea plumbului în aur.

— În sfârșit! a zis *papá*.

Chipul lui își pierduse orice urmă de culoare, singura excepție fiind pata de sânge din locul în care fusese nimerit. Părea bolnav de moarte, dar în ochi îi sclipea o scânteie febrilă.

— Ai nevoie de un doctor! i-am strigat, încercând să acopăr zgomotul tencuielii care se prăbușea pe piatră.

Am ridicat privirea și am tresărit văzând fisura care se căsca în tavan. Plafonul de deasupra noastră nu va mai rezista mult timp.

— Aruncă-mi inelul!

M-am uitat la mama. Părea cu desăvârșire neîncrezătoare. Expresia ei m-a convins să renunț la inel. Bijuteria a zburat prin aer, trecând cu ușurință de bariera magică, așa cum era de așteptat, de vreme ce fusese folosită pentru a crea vraja.

— Tu prima! i-a zis *papá* mamei.

— Lașule! a spus ea rece.

A făcut însă primul pas, apoi și pe al doilea. Am privit cu respirația tăiată. Mama a trecut de barieră fără probleme și, în timp ce tata o urma, s-a întins pe ascuns după unul dintre talismanele pe care le avea prinse de brățara din aur.

— Rămâi lipită de perete! i-a zis *papá*, cu pistolul ațintit la ea.

L-a ascultat, împreunându-și mâinile.

— Fără trucuri, Lourdes!

Mama părea întruchiparea inocenței. Dacă nu aș fi văzut-o cu ochii mei scoțând pandantivul, aș fi crezut-o. Plănuia însă ceva.

Whit a venit în dreapta mea și mi-a șoptit:

— Ai avut dreptate. Există o altă ieșire.

— Dă-mi Crisopeia, Inez! a strigat *papá*. Acum!

Mamá și-a aplecat abia perceptibil bărbia. Dacă aș fi clipit, aș fi ratat gestul. Am pășit în față și i-am întins tatei pergamentul în aceeași clipă în care pereții din jurul nostru au început să se zgâlțâie. Sulurile s-au revărsat de pe rafturi, iar mama a profitat de moment ca să dea diurnul amuletei.

— Ce...

A călcat pe ea și apoi a sărit înapoi, în timp ce amuleta a explodat

în flăcări.

— Cătea! a şuierat *papá*.

Flăcările creșteau, înconjurându-l. A tras și am căzut la podea, împrejmuită de fierbințeala focului.

— *Inez!*

Whit m-a ridicat în picioare și m-a lipit de pieptul lui exact când s-a prăbușit o bucată din plafon.

— Trebuie să mergem!

— Și mama?

Am aruncat o privire peste umăr și i-am văzut pe părinții mei luptându-se care să pună mâna pe pergament.

— Trebuie să mergem! a repetat Whit, cu picături de sudoare alunecându-i pe tâmpile. Acesta nu mai este războiul tău! N-a fost niciodată.

Mama îl lovea cu piciorul pe *papá* și îl zgâria pe față. Niciunuia dintre ei nu-i păsa că sunt acolo. Focul creștea încontinuu, împăienjenindu-mi vederea, dar le auzeam în continuare gemetele de durere, blestemele pe care și le aruncau.

Whit m-a prins de mână și l-am lăsat să mă târască după el, pe ieșirea din spate, într-un tunel. Am alergat, tălpile noastre lovind piatra, până când am ajuns la canal.

— Ar trebui să ne ducă până la mare, a zis Whit.

— Nu știi sigur?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ai încredere în mine.

M-a condus până la margine și împreună am sărit în Nil. Apa era caldută și m-a primit în brațele ei, smulgându-mă din mijlocul ruinelor bibliotecii și purtându-mă cu ea. Știam că n-am să mai văd biblioteca niciodată.

Nimeni nu avea s-o mai vadă.

Curentul m-a tras în jos, târându-mă în adâncuri, dar Whit mă ținea de mână și m-a ajutat să mă ridic la suprafață. Am scos capul, improșcând cu apă în jur. Valurile se înălțau deasupra și în jurul nostru, însă Whit nu-mi dădea drumul. A reușit să mă tragă mai aproape, strângându-mi talia, și fluviul ne-a împins pe amândoi mai

departe.

— Te-am prins! mi-a zis el. Te-am prins!

Am ieșit în port, în preajma fortărețe! romane pe care Cleopatra mi-o arătase mai devreme. Mă simțeam de parcă ar fi trecut o eternitate de atunci. Whit s-a tras mai aproape, îndepărtându-mi părul încurcat de pe față.

— Oricât de mult i-aș fi urât, erau părinții tăi! a șoptit. Pot să înțeleg situația îngrozitoare în care te-ai aflat.

— *Gracias*, Whit! am zis și privirea mi-a alunecat dincolo de el.

Ieșisem dintr-o fisură aflată în stâncă, banală și obișnuită, dar nu-mi puteam lua ochii de acolo, simțind cumva, până în adâncul ființei mele, că Nilul mi-l va trimite pe unul dintre părinți.

Nu știam care dintre ei câștigase lupta.

Dar speram, pentru binele unchiului meu și al lui Abdullah, să fi fost mama.

Dios, por favor! Să fie mamá!

Te rog, te rog, *te rogi*

Whit mi-a ridicat bărbia cu degetul arătător și mi-am întors ochii spre el. Ai lui aveau o nuanță deschisă de albastru, asortată cu valurile care ne împingeau delicat spre țărm.

— Ar trebui să înotăm spre coastă.

— Nu știu să înot.

— Era de la sine înțeles că am să te ajut.

Am zâmbit la auzul tonului revoltat.

— Nu putem să așteptăm cinci minute?

A mijit ochii la mine.

— De ce, iubito?

— Pentru că mama va ieși pe acel canal din clipă-n clipă. Următoarele cuvinte le-a rostit cu cea mai mare blândețe:

— Cred că niciunul dintre ei nu a supraviețuit.

— Probabil că ai dreptate, dar trebuie să știu cu siguranță.

— Inez..

Mi-a trăgănat numele, apoi a dat din cap.

— Cinci minute! Nu pot să ne țin deasupra mai mult.

Își mișca picioarele ritmic, sub noi; i le simțeam atingându-le ușor

pe ale mele din când în când.

— Serios?

Whit și-a dat ochii peste cap.

— Nu.

Am ridicat o sprânceană.

— Bine. Sunt puțin obosit! a zis, strâmbându-se. Și înfometat!

M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz.

— Promit că am să te hrănesc cu falafel după.

Și-a plecat capul și a zâmbit. Un *pleosc* puternic ne-a îndemnat pe amândoi să ne întoarcem capetele în direcția zgomotului.

— *Te rog!* am șoptit.

O secundă mai târziu, deasupra apei și-a făcut apariția capul mamei. Ne-a zărit și a fluturat din braț nebunește.

— *¡Ayuda!*

— Cred că ar trebui să o ajutăm.

— Of! a mormăit Whit.

Whit ne-a târât pe bancul de nisip. M-am sprijinit în palme și-n genunchi și am scuipat apă de mare. Soțul meu i-a dat drumul mamei lângă mine, apoi s-a așezat de cealaltă parte a mea, respirând greoi.

— Dacă încerci să fugi, i-a zis el mamei, am să te prind.

— Nu te-ai schimbat, Whit! a spus *mamá*.

M-am răsucit, întorcându-mă cu fața spre valurile mării, și m-am prăbușit pe nisip. Valurile se izbeau de țărm și apa îmi ajungea până la degete. Whit s-a aplecat ușor în față, cu ochii mijiți la mama, pe deasupra mea. Genele lui ude semănau cu niște săgeți ascuțite.

Mama l-a cercetat cu precauție, privirea alunecându-i peste umărul lui. Strălucirea lunii nu lumina doar siluetele Alexandriei, ci și expresia ei calculată. M-am întins și am apucat-o de braț.

— Sângerezi, am zis, arătând tăietura pe care o avea pe frunte. Ar trebui să ne întoarcem la hotel. Să chemăm un doctor.

Mama și-a fluturat mâna expeditiv.

— N-am nimic.

Whit a scos un mic recipient din haină și apoi s-a întins după pistolul din toc. Cu mișcări rapide și eficiente, și-a încărcat arma.

— Fiica ta și-ar dori să petreacă mai mult timp cu tine. Chiar ai de

gând să o refuzi? a întrebat-o el lin.

Ochii mamei au coborât la revolverul pe care-l ținea în mână.

— Nu va merge. Praful de pușcă nu mai e bun.

Dar Whit a ridicat mâna spre cer și a apăsât pe trăgaci, împușcătura a răsunat în aerul nopții, inofensivă.

— Slavă Domnului că există recipiente etanș!

Mamei i-au coborât colțurile gurii.

— Ești cu siguranță pregătit.

— Ce drăguț, nu-i așa? am zis.

— Oare? a mormăit ea, strângându-și picioarele sub ea.

Își plănuia deja evadarea. Se gândea deja cum să mă abandoneze, făcând planuri și socoteli ca să se întoarcă la comoara ei.

— Unde e Cleopatra? am întrebat-o brusc. Unde ai ascuns artefactele?

Mama a scăpat un hohot înecat și s-a ridicat. Îi tremurau genunchii, dar reușea cumva să se țină pe picioare, udă learcă, ștergându-și lacrimile.

— Doar de asta îți pasă?

Am înfierat-o cu privirea, simțind cum încep să mă înfurii.

— Abdullah și *fratele tău* sunt în închisoare! am zis, ridicându-mă la rândul meu, deoarece extenuarea mi se risipise ca prin minune din cauza iritării. Sunt condamnați pentru o fărădelege pe care tu ai comis-o!

— Mă tem că va trebui să vii cu noi, a spus Whit pe același ton degajat, cu pistolul îndreptat spre ea.

— Nu mă vei împușca, Whit! a zis mama ușor. Nu după ce i-am salvat viața.

— De ce nu o întrebi pe fiica ta de ce sunt în stare? Știe mai bine decât oricine.

— Nu va ținti ca să te omoare, am răspuns imediat. Dar te va împușca într-un loc care să-ți facă evadarea imposibilă. Poate că te va împușca în picior, ca să nu poți fugi prea departe.

Whit a rânjit, dar privirea îi era rece. Dacă s-ar fi uitat așa la mine, m-aș fi cutremurat.

— Vezi?

Mama și-a strâmbat gura.

— Poate că o vizită la doctor ar fi o decizie înțeleaptă.

Whit a rămas aproape de ea, urmărind-o cu atenție în timp ce ne croiam drum spre marginea orașului. Am străbătut câteva străzi, până când am ajuns la o alee unde aștepta o trăsură cu vizitiu. M-am întors spre Whit, uimită.

— Cum...

— I-am urmărit pe oamenii domnului Sterling până la intrarea subterană cu această trăsură. L-am plătit pe vizitiu ca să mă aștepte - toată noaptea, dacă era nevoie.

Am urcat, eu și Whit așezându-ne pe aceeași banchetă, cu fața la mama. El și-a sprijinit arma de genunchiul stâng, cu palma îndoită în jurul mânerului. Cu ochii la mama, s-a întins după mâna mea și ne-am împreunat degetele.

I-am aruncat o privire.

— Am crezut că vei fi supărat pe mine.

— Ah! a zis el, furia licărind în ochii lui albaștri. Sunt al dracului de supărat, draguță!

Dar a ridicat mâinile noastre împreunate și mi-a sărutat delicat încheietura.

— Sunt însă și fericit că ești în viață! Am pierdut ani buni din viață când te-am văzut plecând cu domnul Sterling - și-a scuturat capul -, cu Cayo, adică.

— N-am avut de ales.

— Ani buni, a repetat el. S-au dus!

Apoi s-a aplecat și m-a sărutat, repede și apăsător.

— Să nu-mi mai faci o astfel de figură. Olivera! mi-a șoptit, cu gura lipită de buzele mele.

Îmi spusese ceva asemănător cu luni în urmă, atunci când ne cunoscuserăm.

I-am zâmbit ușor. Poate peste încă niște luni avea să-și dea în sfârșit seama că așa acționez.

Mama se holba la noi cum ne ținem de mână, strângând din buze. Înainte de sosirea mea în Egipt, această expresie a ei m-ar fi adus la disperare. Dacă și-ar fi și rostit nemulțumirea, aș fi pierdut mai multe

nopti de somn. Dar acum am privit- o în ochi, neclintită. Nu aveam să mă simt prost că nu mă ridicam la standardele ei imposibile, când nici ea însăși n-o făcuse. În sinea ei, probabil că știa asta. Tata îi ceruse să fie perfectă, iar ea crease soția perfectă. Ea singură făurise colivia, iar tata fusese îndeajuns de crud ca să folosească cheia.

Trăsura a oprit în fața hotelului. Am dat să deschid ușa, dar glasul lui Whit m-a oprit.

— Inez, stai o clipă!

Mi-a înmânat pistolul, iar eu am scos o exclamație de surpriză.

— Mă întorc imediat!

— Pleci? Acum? l-am întrebat.

Mamá a mijit ochii la Whit.

— A pus ceva la cale.

Of, bineînțele! Mi-am relaxat umerii și m-am rezemat de pernă. Whit a deschis ușa, a coborât, apoi mi-a aruncat o privire peste umăr și a făcut cu ochiul. Și-a întors atenția spre mama mea și, cu glas aspru, i-a zis:

— Dacă-i faci vreun rău, îți promit că nu-ți vor plăcea consecințele!

Mamá s-a încordat.

Whit a închis ușa, a ocolit trăsura și a dispărut în hotel. *Mamá* și-a aruncat privirea pe fereastră. Era ca o căprioară încolțită, temătoare și agitată, cu ochii alunecându-i în toate părțile, căutând ocazia să fugă. Apoi și-a întors atenția asupra pistolului din mâna mea și a pufnit.

— Hai să nu ne prefacem că ai fi în stare să apeși pe trăgaci, *tesoro*, a zis și s-a rezemat de perne, imitându-mi postura. Nu ești o persoană violentă.

— Nici proastă nu sunt, am spus. Nu m-ai răni acum, după ce mi-ai salvat viața.

Privirea i s-a întunecat.

— Charlie.

— Cum v-ați cunoscut?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Cayo l-a angajat ca să-l ajute cu operațiunile lui. De acolo a început.

— Știai că *papá* era bolnav?

A dat din cap.

— De aceea o voia atât de mult pe Cleopatra. Credea că trupul ei îl va vindeca.

— Îmi vei spune unde ai ascuns totul. Pe ea și artefactele.

A tăcut cu încăpățănare.

— L-ai lăsa pe fratele tău să moară în închisoare? Pe Abdullah?

Și-a ridicat bărbia, cu o privire de gheață.

— Maspero și asociații lui nu au destule dovezi ca să-i țină închiși. De când ai venit în Egipt, n-ai făcut decât să provoci neplăceri și durere, să sfărâmi inimi. Cred că tu va trebui să faci față consecințelor acțiunilor *tale*.

— Cum îndrăznești?! am șuierat.

— Am îndrăznit să-ți salvez viața! a țipat ea. L-am ucis pe Charlie! Ai idee cât m-a costat asta?

— Tu ai condamnat-o pe Elvira la moarte! am țipat la rândul meu. Tu ai idee cât m-a costat *pe mine* asta?

Ne-am fixat una pe alta cu privirea, respirând greoi, fiecare oglinda celeilalte. Aceiași ochi verzi-căprui. Aceiași panglică de pistrui pe nas. Împărtășeam dragostea pentru aventură, întocmirea planurilor și asumarea riscurilor. Amândouă i-am rănit pe alții prin faptele noastre.

— Am nevoie să-mi fii mamă, am șoptit. Am nevoie de tine ca să îndrepti lucrurile.

M-a privit cu precauție.

— Și cum propui să fac asta? Ai de gând să mă trimiți la închisoare pentru tot restul vieții?

— Nu am încredere că vei lăsa în urmă toate aceste lucruri, i-am zis cu glas scăzut. Poarta Negustorilor, furtul de artefacte. Nu cred că poți să renunți la bogăția pe care o aduc, chiar dacă-ți nimicește sufletul, transformându-te într-o persoană pe care nu o recunosc.

Am tras adânc aer în piept.

— Pentru binele tuturor, pentru liniștea mea sufletească, pentru Elvira... locul tău este în închisoare. Și vreau ca Cleopatra și tezaurul ei să ajungă la departamentul de antichități.

Mama a ridicat din sprâncene.

— Cel condus de agenți străini? Acela? Nu poți fi atât de naivă!

Chiar crezi că ai face un bine? Totul va fi împărțit în beneficiul oamenilor cu bani, influență și putere. Și dacă nu știai deja, oamenii aceștia nu sunt neapărat egipteni.

Cuvintele ei m-au pălmuit.

— Deci, pentru că sistemul este corupt, cea mai bună alternativă este să-i faci jocul? Să nu te obosești să îl schimbi? Mama a ridicat din umeri.

Am încercat o altă abordare.

— Există șansa ca generațiile viitoare să se bucure și să învețe din tezaurul Cleopatrei. Din cauza *ta* însă, această șansă este spulberată.

Mamá și-a ridicat mâinile ca să-și aranjeze părul, prinzând șuvițe rebele înapoi în coadă. Și-a scos unul dintre acele de păr și l-a fixat în altă parte. Mișcarea ei avea ceva exersat.

— Destul! am zis cu asprime, strângând atât de tare pistolul, că mi se albiseră încheieturile.

— Imediat, a zis ea, cu un alt ac de păr strâns în dinți.

Și l-a scos, cu sprâncenele unite într-o încruntătură severă.

— Cred că acesta e stricat.

Tonul ei intenționat nonșalant mă agita. Instinctul îmi spunea că pune la cale ce...

A îndoit acul de păr și mi l-a aruncat în poală. Fumul s-a ridicat gros, înghițindu-mă cu totul. Mi-am închis strâns ochii, care mă usturau. Am încercat să țip, dar am început imediat să tușesc. Mi-am întins orbește mâinile după mama, dar ușa s-a deschis și a pășit afară. M-am împleticit după ea, tușind în continuare, cu lacrimile alunecându-mi pe obraji. Brusc, s-au auzit un țipăt și zgomotul făcut de un pahar aruncat. S-a spart când s-a lovit de pământ.

— Te-am avertizat! a mârâit Whit.

M-a îmbrățișat cu putere, iar eu mi-am șters lacrimile pe cămașa lui. După ce, într-un sfârșit, fumul s-a risipit, mi-am ridicat fruntea, așteptându-mă să o văd pe mama, dar am fost întâmpinată de un alt chip familiar.

— *Bonsoir, mademoiselle Olivera!* a exclamat *monsieur* Maspero. Interesant, *n'est-ce pas?*

M-am holbat la el prosteste.

— Ce căutați aici, domnule?

— Eu l-am adus!

Farida, verișoara Amaranta și chiar *tía* Lorena erau flancate de doi bărbați - pe care îi vedeam pentru prima oară - cu pistoale în mâini. Ambele ațintite spre mama, care-și făcea de lucru ștergându-și bluza, cu o privire înfuriată ațintită spre soțul meu.

— Am aruncat cu limonadă în ea, a explicat Whit.

— Cu limonadă? am repetat.

— M-am gândit că asta o va irita cel mai mult, a zis Whit. Deși ar trebui să fii recunoscătoare că nu aveam în mână o cană *cu ceai fierbinte*, Lourdes!

— De ce aveai limonadă? De ce e familia mea aici? Și Farida? Și *monsieur* Maspero? Sunt atât de confuză, am zis, masându-mi fruntea. Mă simt de parcă mi-ar scăpa niște informații esențiale.

— Whit mi-a trimis o telegramă, a spus Farida. Îmi cerea să-l informez pe *monsieur* Maspero că, dacă vrea să cunoască adevăratul vinovat în cazul tezaurului dispărut al Cleopatrei, ar face bine să vină în Alexandria. Așa că, bineînțeles, am plecat la departament, cu toate pozele de la licitație, pe care între timp le developasem.

S-a căutat în geantă și a scos din ea un plic umflat.

— Am ajuns cât de repede am putut.

— Așa că am venit, a spus *monsieur* Maspero cu un zâmbet amar. Nu știam că le voi escorta pe toate aceste - s-a încruntat - femei *șarmante*!

Mi-am mușcat buza de jos, ca să nu izbucnesc în râs. Nimeni pe lume nu ar fi descris-o pe Amaranta drept șarmantă.

— A trebuit să vin cu fotografiile, a zis Farida în apărarea ei.

— Iar eu, a spus Amaranta rece, nu aș fi ratat pentru nimic în lume arestarea lui Lourdes!

Tía Lorena s-a uitat cu răceală în ochii soției fratelui ei.

— Nici eu.

Am făcut schimb de priviri cu Whit. Părea că mă întreabă: *Îi spunem despre Cayo?* Așa că i-am răspuns: *Nu azi.*

A dat din cap, aprobând. Mi-a zâmbit, încet și cu tandrețe, în vreme ce discuțiile s-au aprins: mătușa țipa la mama, Amaranta și Farida

vorbeau animat cu *monsieur* Maspero, care le privea amețit. Probabil că niciodată nu i se mai adresaseră două femei cu atâta forță și severitate.

Un glas s-a înălțat deasupra tuturor.

— E ridicol! a exclamat *mamá*. Nu aveți nicio dovadă!

Farida a scos fotografiile din plic, răsfoindu-le până când, în cele din urmă, a scos-o pe una dintre ele cu aer triumfător și a ridicat-o dinaintea tuturor. Ne-am înghesuit cu toții mai aproape, ca să vedem mai bine - excepție făcând bărbații care își țineau armele ațintite spre mama.

Era o fotografie făcută pe insula Philae, care o înfățișa pe *mamá* stând la un birou improvizat, fără să aibă habar că în spatele ei cineva exersa fotografia cu un aparat portabil. În imagine, ținea în mână un cartonaș pătrat.

O invitație la Poarta Negustorilor.

Care îi era adresată personal.

* * *

Oamenii lui Maspero au târât-o pe Lourdes până la trăsură. Inez a rămas cu capul întors în direcția opusă, cu maxilarul rigid, dar cu buza de jos tremurând, trădându-i durerea. Lourdes se uita la fata ei de parcă ar fi vrut să-i dea o ultimă lovitură, dar m-am așezat dinaintea lui Inez, ca să o ascund pe soția mea de privirile ei. Voiam ca fața *mea* să fie ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă înainte să fie dusă de aici. I-am întins mâna, ca să o ajut să urce în trăsură.

— Ce galant! a comentat ea, batjocoritor.

Dar mi-a strâns mâna și, când a făcut pasul, mi-a șoptit:

— Bagă mâna în buzunarul din față de la jacheta mea!

Am clipit și am făcut ceea ce îmi cerea. Degetele mele au descoperit pergamentul, rulat strâns și legat cu o fundă de satin. L-am scos și mi l-am pus imediat la mine în buzunar.

— Acesta e..., am șoptit, cu inima bătându-mi nebunește în piept. De ce mi-l dai mie?

— Să zicem că este zestrea lui Inez. Să ai grijă de ea!

Lourdes a urcat în trăsură și a luat loc pe bancheta plușată. Gardienii au urmat-o, așezându-se vizavi. Le-a aruncat o privire urâtă,

apoi și-a coborât ochii în poală.

Monsieur Maspero a trântit ușa și i-a strigat vizitiului:

— Vă urmez cu o altă trăsură.

S-a întors spre mine, cu sprâncenele ușor ridicate.

— Ce ți-a zis?

Sulul de pergament îmi ardea buzunarul.

— Aberații.

A dat din cap, și-a luat rămas-bun de la grup și a urcat în trăsura lui. Vizitii au tras de hățuri, caii au nechezat și duși au fost. Am privit fix în urma lor, cu un vuiet asurzitor în urechi. Apoi am simțit cum o mână rece o mângâie pe a mea. Mi-am coborât privirea, clipind la chipul soției mele.

— S-a sfârșit? m-a întrebat cu vocea înlăcrimată.

— Se va sfârși! i-am promis, strângând-o în brațe.

Inez s-a cuibărit în brațele mele și am sărutat-o pe păr. Și-a lăsat capul pe spate și m-a privit în ochi. Ai ei erau tiviți cu roșu și aveau pleoapele umflate.

— Putem să creștem pisici?

— *Pisici*? La plural? am întrebat uluit.

— Cui nu-i plac pisicile?

— Întâmplarea face că mie îmi plac câinii, am zis.

Apoi mi-am scuturat capul. Nici nu știam de ce o contraziceam. La naiba, i-aș fi oferit luna de pe cer dacă mi-o cerea!

— Inez, putem avea oricât de multe îți dorești!

Și-a coborât capul, însă nu înainte să-i surprind zâmbetul blând de pe buze.

— Ce vrei să facem acum, iubito?

S-a gândit la întrebare.

— Tot ce ne dorim!

PARTEA A CINCEA

UNUL ȘI TOTUL

CAPÍTULO VEINTIOCHO

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

Strălucirea delicată a lumânărilor lumina masa încărcată cu tăvi de came și legume prăjite, fripte și înăbușite cu măiestrie. Mai multe sticle de vin fuseseră deschise, licoarea fiind turnată în pahare cu picior subțire. Satisfacția îmi făcea corpul să vibreze din cap până în picioare. În jurul mesei, într-o cameră privată de la Shepherd's, erau așezate persoanele la care țineam cel mai mult pe lume.

Whit stătea în stânga mea, cu mâna pe coapsa mea, pe sub fața de masă albă ca zăpada. În celălalt capăt al mesei ședeau Porter și sora lui mai mică, Arabella. Whit îi invitase să ne viziteze și, spre surprinderea lui, veniseră mai devreme decât se aștepta și cu mai multe cufere după ei. Evident, erau aici pentru o perioadă mai lungă, astfel încât închiriaseră o casă în apropierea hotelului.

Arabella îmi câștigase inima la prima vedere. Mă îmbrățișase și-mi mulțumise din tot sufletul că îl transformasem pe Whit într-o persoană care îndrăgea pisicile. După nici cinci minute de conversație, discutam deja despre operele de artă preferate, iar ea mi-a arătat o agendă plină cu acuarelele ei superbe. Avea un talent rar, noua mea surioară!

Am privit-o cu coada ochiului cum ia câteva guri din paharul cu vin al lui Porter, în vreme ce părul castaniu îi lucea ca ambra sclipitoare în lumina lumânărilor. Într-un final. Porter a descoperit-o și i-a aruncat o privire lungă. Mi-am muscat buza inferioară ca să nu râd când Arabella i-a oferit un zâmbet cu gropițe. Dar atenția fetei s-a îndreptat apoi spre tânărul chipeș din dreapta ei și s-a îmbujorat. Prietenul lui Whit, Leo, nu a observat, însă mi se părea curios că-i evitase privirea încă de când se așezase la masă.

Îmi lăsa impresia că încearcă cu bună-știință să o ignore. *Fascinant!* Mă întrebam dacă...

— Nici să nu te gândești! a mormăit Whit, ghicindu-mi gândurile. E prea bătrân pentru ea.

— Nu e *chiar* așa de bătrân, i-am șoptit, făcând cu ochiul. Whit m-a ciupit de coapsă, iar eu i-am aruncat prosopul în față. Vizavi, *tío* Ricardo și *tía* Lorena se certau în spaniolă din cauză că unchiului îi plăceau țigările.

— Ești tot timpul înconjurat de un nor de fum! s-a văitat ea. Tu îți dai seama că pentru a purta o simplă conversație cu tine - desigur, nicio conversație cu tine nu-i simplă; și *de ce*, mă rog? - trebuie să accept că părul și hainele mi se vor îmbâcsi, din cauza obiceiului tău odios?

Unchiul meu s-a uitat urât la ea.

— *Señora*, o soluție ar fi să nu intri în conversație cu mine de la început! Ce zici de soluția asta simplă?

Am zâmbit în sinea mea și mi-am îndreptat atenția spre Abdullah. Farida îi umplea farfuria cu mâncare.

— Destul, a protestat el slab. Nu voi putea să...

— Vânăta coaptă arată delicios, l-a întrerupt Farida cu un zâmbet larg. Insist.

— Ei bine, dacă insiști, a mormăit Abdullah. Aș mai vrea niște pâine...

— Ce zici de tahini? l-a întrebat ea, cu același zâmbet pe buze. Mai întâi legume?

Abdullah a oftat, însă apoi a râs cu drag. Farida și-a ridicat camera de fotografiat, pe care o avea alături, și i-a făcut o poză zâmbind. Amaranta s-a aplecat spre ea și a întrebat-o:

— Pot să fac eu următoarea poză?

Farida a dat din cap și i-a înmânat aparatul.

— Fă o poză la ceea ce vei mânca.

— La mâncare? s-a mirat Amaranta, strâmbând din nas și coborându-și privirea la farfuria plină cu vârf. Cine ar fi interesat să vadă așa ceva?

— Unii oameni sunt, a zis Farida, râzând. Sau poate că nu îi va păsa nimănui, dar este un exercițiu bun! Pentru că farfuriei nu-i vor crește brusc picioare și nu se va mișca de pe masă.

Cele două fete deveniseră bune prietene datorită vizitelor zilnice pe care le făcuseră la închisoare, când mergeau să-i vadă pe Abdullah și

pe *papá* Ricardo. Amaranta a luat camera în mână și a făcut poza. Apoi și-a îndreptat privirea spre mine și m-a fotografiat rapid.

— Nu eram pregătită! am protestat.

— Știu, a spus Amaranta rece. Va fi cu siguranță cea mai puțin flatantă poză care ți-a fost făcută vreodată.

Whit a râs, în vreme ce-mi săgetam din priviri verișoara. M-am gândit să arunc spre ea conținutul paharului, dar aș fi irosit un vin extrem de bun. Am oftat în schimb și am pus mâna pe furculiță, nerăbdătoare să mă bucur de această ultimă masă alături de toată lumea, înainte să ne împrăștiem în diferite colturi.

— Domnule Whit! a exclamat Kareem.

Soțul meu s-a întors spre Kareem, care era așezat de cealaltă parte a lui.

— Da?

— Abdullah mi-a adus trei borcane cu miere! a zis el.

— Aha, deci te-a mituit, a râs Whit. Ți-a spus că nu ai voie să mănânci mierea găsită în morminte?

Kareem a dat din cap cu înțelepciune.

— Nu am voie să consum relicve antice.

— Un motto minunat după care să trăiești în viață! a zis Whit, la fel de înțelept.

Kareem s-a încruntat.

— Ce e un motto?

— Este un cuvânt italian care înseamnă..., a început Porter. Ușa s-a dat în lături, iar eu am deschis gura, gata să mai comand o sticlă cu vin, dar cel care a intrat pe ușă nu era chelnerul nostru. Era *monsieur* Maspero, condus de un valet. Când ne-a văzut pe toți adunați la masă, s-a înroșit. Nu era nevoie să cercetez chipurile tuturor celor din jur ca să știu că niciunul dintre noi nu avea o mină prietenoasă sau primitoare.

— Ah! a zis el. Pardon! Nu am știut că...

— Ce doriți, domnule? l-am întrebat cu răceală.

Nu aveam să-l iert niciodată pentru ceea ce permisesese să li se întâmple unchiului și lui Abdullah.

Monsieur Maspero și-a scuturat capul, roșu în obraji.

— Mă scuzați că v-am întrerupt. Văd că este o adunare - a ezitat, încruntându-se când a dat de zâmbetul năstrușnic al lui Kareem - de familie. Am trecut doar ca să vă aduc la cunoștință ce s-a întâmplat în cazul lui Lourdes.

În odaie s-a lăsat brusc tăcerea. Zăngănitul furculițelor și al cuțitelor a amuțit, la fel și țacănitul ușor al camerei Faridei, iar discuțiile s-au stins. Whit mi-a strâns mai tare piciorul.

Am tras adânc aer în piept, cu stomacul ghem, și i-am cerut chelnerului:

— Adu, te rog, încă un scaun!

Monsieur Maspero a așteptat, stingher, lângă masă, cu mâinile adâncite în buzunare, până când i-a fost adus scaunul, pus lângă al lui Abdullah.

— Lourdes a dezvăluit unde se află Cleopatra și tezaurul care fusese îngropat cu ea, a început *monsieur Maspero*.

Ochii mi s-au îndreptat imediat spre Abdullah. Consternarea era întipărită în fiecare șanț de pe fruntea lui.

— A făcut o înțelegere cu sir Evelyn și ca urmare a fost eliberată din închisoare și plasată în arest la domiciliu, urmând să-și trăiască astfel tot restul vieții.

Whit s-a încordat, strângând mânerul pumnalului.

— Și cât înseamnă asta mai precis, până când are să scape?

— Va avea destui paznici, a zis *monsieur Maspero*, defensiv.

— De parcă nu va putea să-i mituiască, a comentat *tío Ricardo*. Sora mea este o maestră a manipulării și ar putea să vrăjească și un copac.

— Poate că este mai indicat să se întoarcă la închisoare, a adăugat Abdullah. Acolo nu are la fel de multe oportunități pentru a evada, iar paznicii nu fac conversație.

— Am încercat, a recunoscut *monsieur Maspero*. Dar sir Evelyn insistă că doamna trebuie să se bucure de un anumit confort după o asemenea dezvăluire. Nu vă îngrijorați însă - voi face tot ce-mi stă în putință să mă asigur că nu va evada.

Lângă mine, Whit a șuiert. De la arestarea mamei, purtasem conversații lungi despre tot ceea ce se întâmplase din ziua în care ne cunoscuserăm - despre secrete îndelung păstrate, despre rolul lui în

slujba unchiului meu. Știam că se gândește cum îl auzise pe sir Evelyn spunând că va angaja un spion ca să urmărească toate mișcările lui Abdullah și ale unchiului. Reușiserăm până la urmă să ajungem la câteva posibile nume.

Ar fi putut să fie tata, în rolul lui de Basil Sterling, sau domnul Fincastle în parteneriat cu mama. Și cum sir Evelyn o ajuta acum pe *mamá*, devenea clar că ajunsese la un soi de înțelegere cu ea și amantul ei înainte de arest. Probabil îi propuseseră să preia situl de la *tío* Ricardo și Abdullah. Sau poate că ideea fusese de la început a lui sir Evelyn.

Nu aveam să știm niciodată cu certitudine. Ceea ce știam clar era că sir Evelyn avea acum acces la una dintre cele mai mari descoperiri istorice ale secolului. Privirea pe care i-am aruncat-o lui Whit mi-a confirmat că și el ajunsese la aceeași concluzie.

— Probabil știi că sir Evelyn ar fi putut să fie în cărdășie cu Lourdes și cu amantul ei de la început, a mârâit Whit. Domnul Fincastle avea nevoie de susținere ca să preia situl arheologic.

— Situl care nu a fost înregistrat la departamentul pentru antichități? i-a replicat *monsieur* Maspero. Ei, hai! Lucrurile au avut un final fericit, cred. Artefactele sunt acolo unde ar trebui să fie - pe mâini autorizate -, iar voi aveți noroc că Lourdes și-a asumat toată responsabilitatea pentru furt.

— *Poftim?* a sărit *tío* Ricardo.

Monsieur Maspero a dat din cap.

— A mărturisit că a fost ideea ei să se țină secret locul în care s-au făcut săpăturile. A insistat să vă eliberez, pe tine și pe asociatul tău, a zis, cu mâinile ridicate. Și asta am și făcut, iar acum am venit să vă cer iertare pentru că ați fost arestați.

Unchiul și-a închis gura care-i rămăsese căscată.

— Și pentru modul în care au fost arestați? a întrebat Farida, cu glas oțelit.

— *Oui*, ah, un accident nefericit, a mormăit *monsieur* Maspero. Voi cerceta mai îndeaproape situația și voi dispune o investigație minuțioasă.

— Nu-i nevoie, a spus Abdullah, cu vocea lui mățăsoasă. Poate că

ne-ai putea oferi licența de a excava oriunde dorim în următorul sezon?

Lui *monsieur* Maspero i-au tremurat buzele.

— Cred că se poate aranja.

Apoi și-a împins scaunul și s-a ridicat.

— Vă mulțumesc că mi-ați acordat câteva clipe din timpul vostru de la cina festivă. Din curiozitate, care este ocazia?

— E o cină de rămas-bun, a spus *tía* Lorena cu glas domol. Mâine-dimineață plecăm spre Argentina.

— Ah, atunci drum bun! a spus *monsieur* Maspero, întorcându-se apoi spre mine. Egiptul pierde o adevărată nestemată, *mademoiselle*! Sper că te vei reîntoarce într-o bună zi?

— Ah, dar nu plec! l-am anunțat veselă.

Whit mi-a mângâiat piciorul.

— Rămânem în Egipt ca să lucrăm alături de Ricardo și Abdullah,

Whit m-a privit drăgăstos, iar eu mi-am odihnit capul pe umărul lui.

— Vă voi face o vizită după luna noastră de miere, pentru a obține licența pentru anul viitor, am zis. Cred că am pus ochii pe piramide.

Monsieur Maspero s-a albit, iar eu i-am râs în față.

* * *

Lumina zorilor lucea pe suprafața mesei mele de lucru. Dincolo de geamul uneia dintre numeroasele ferestre de la laborator, Nilul se întindea pe mile întregi, purtând ambarcațiunile pe valurile lui. Vag, am auzit-o pe Inez afară, în grădină, strigând după pisicile noastre îndărătnice, Arhimede și Memfis. *Urau* să li se spună ce să facă!

Semănau cu soția mea.

M-am străduit să-mi concentrez atenția la Crisopeia Cleopatrei, analizându-l pe Oroboros, șarpele care se consuma și se regenera la infinit. Lângă pergament se aflau munți de cărți de chimie și texte mai vechi de la alchimiști care trăiseră înaintea mea și încercaseră imposibilul.

Însă aceasta era magia alchimiei. Preschimbarea unui lucru într-altul.

Cuprul în argint.

Plumbul în aur.

Acum însă exersam principiile alchimice de bază pe o iarbă oarecare. Am recitat cele trei esențe filosofice în barbă.

Sulf (ulei). Mercur (licoare). Sare (alcaliu).

Erau cunoscute și după ceea ce reprezentau. Sulful, sufletul. Mercurul, spiritul. Sarea, trupul.

Am pus busuiocul pe care Inez îl culesese mai devreme din grădina noastră într-un vas întins, eliberând spațiul pentru a putea duce la bun sfârșit cei trei pași esențiali. Mai întâi, să separ; apoi să purific; iar la final să combin aceste esențe pentru a crea o substanță armonioasă.

Dacă reușeam, puteam să aplic acest proces plumbului și, teoretic, să creez aur.

Am privit flaconul în care pusesem o mână de busuioc proaspăt, tocat fin, alături de o jumătate de cană de apă pentru a face o pastă. Cu grijă, am adăugat abur, urmărind cum vaporii fierbinți se ridică în condensator. Un strat de ulei s-a format la suprafața apei, principiul material al sulfului, cunoscut altfel ca sufletul plantei.

Prima separare reușise.

Acum, planta trebuia să fermenteze, proces ce avea să dureze câteva ore lungi. Râsul lui Inez s-a strecurat în cameră prin fereastra deschisă. Era tot în grădină, umbla după afurisitele de pisici. Mi-am zâmbit în barbă și am părăsit laboratorul meu improvizat.

Știam exact cum vreau să-mi petrec timpul.

Era miezul nopții și mă întorsesem în laborator. O lăsasem pe Inez dormind, deloc încântat că părăsesc patul, dar instinctul îmi spunea că sunt gata să înțeleg Crisopeia Cleopatrei. Așa cum plănuisem, busuiocul fermentase sau, după cum ar fi spus un adevărat alchimist, planta murise. Nu mai avea forță vitală. Am distilat terciul apos până când, în cele din urmă, s-a preschimbat în alcool, dezvăluind spiritul plantei.

Separarea esențelor reușise.

Urma ultimul pas - purificarea. Am luat busuiocul, l-am uscat bine cu un prosop ca să elimin umezeala în exces, apoi i-am dat foc, rezultatul fiind cenușă gri. Mi-am zâmbit, cu mâinile tremurând de entuziasm. Era o senzație mai puternică decât cea pe care mi-o dădea

o sticlă plină cu whisky- ul meu preferat. Am răsturnat cu grijă cenușa înapoi în recipientul cu apă, în care s-a dizolvat după ce am amestecat ușor. Apoi am filtrat lichidul, acesta urmând să se evapore și să se cristalizeze în sare albă.

Trupul plantei.

Trebuia doar să recombina, să reanim esențele astfel încât să încheie procesul. Mai târziu aveam să transfer sarea într-un flacon și să torn sulful peste ea, urmat de mercur.

Va fi primul meu elixir.

Atenția mi-a alunecat la plumbul de pe masa de lucru. Trebuia să urmez aceleași principii, aceiași pași, ca să transform plumbul în aur. M-am întors la Crisopeia Cleopatrei, memorând-o pe de-a-ntregul și, în timp ce razele dimineții pătrundeau în odaie, am început să practic nobila artă.

Ochii mi-au căzut pe firicelul de aur de pe farfuria rotundă, care sclipa în lumina soarelui.

Făcusem ceea ce era imposibil.

Asta însemna că eram alchimist? Mi-am scuturat capul, simțindu-mă în pragul delirului, întrebându-mă cum aveam să-i spun soției mele că puteam să fac la loc averea pe care i-o răpisem. Papirusul alchimic se întindea dinaintea ochilor mei și l-am privit, pentru ultima oară. Cunoșteam fiecare linie, fiecare desen, fiecare simbol pe de rost.

Acum, trebuia să mă gândesc ce trebuia să fac cu el. Nu puteam păstra ceva atât de prețios, de *volatil*, în viața pe care mi-o construiseam cu Inez. Crisopeia Cleopatrei merita să fie protejată, să fie ferită de cei care ar fi putut să o folosească în scopuri necurate.

Cunoșteam o singură persoană care știa ce trebuie făcut cu pergamentul.

— Whit? m-a strigat Inez, deschizând ușa în timp ce ciocănea în ea încetișor.

Sub celălalt braț îl purta pe Memphis, care-și privea indignat mijlocul de transport.

— Ești bine?

Mi-am ridicat privirea, clipind dezorientat.

— Sunt bine.

Inez a intrat și și-a îndreptat privirea curioasă spre masa încărcată de flacoane și pahare de sticlă, pe care se găseau și cărțile mele preferate de chimie și teancuri de hârtii, toate acoperite cu zeci de mâzgălituri, făcute în timp ce lucram, își prinsese un trandafir alb în păr și parfumul lui dulce a plutit spre mine; i-am zâmbit. Îi plantasem mai multe tufe de trandafiri în grădina noastră și de atunci găseam mereu flori în cele mai neașteptate locuri din casă. Ascunse între paginile cărții mele preferate, strecurate în rama unui tablou sau aranjate frumos pe masa la care luam cina. Memphis a încercat să lovească un pahar gradat, dar Inez s-a răsucit la timp, prevenind dezastrul.

— Nu, nu iubitul meu, a gângurit ea. Nu trebuie să distrugem experimentele lordului Somerset.

— *Lordul...*

— De două zile îți petreci tot timpul liber în această cameră, m-a întrerupt Inez. Nu mă așteptam să lucrezi atât de mult în luna noastră de miere, a zis ea, încruntându-se și adulmecând delicat aerul. Miroase ciudat. Ce-ai făcut?

M-am ridicat, legănându-mă ușor și simțindu-mă ciudat de amețit. Făcusem aur. *Aur!* Inez m-a privit alarmată, dar eu i-am zâmbit și am tras-o aproape, sărutând-o pe obraz, pe tâmplă, pe păr. Petalele de trandafir mi-au gădilat ușor nasul.

— Hai să luăm micul-dejun și am să-ți povestesc totul.

— E vremea cinei, m-a corectat ea blând.

— Să luăm cina atunci, am zis.

M-am aplecat, mi-am trecut brațele pe după genunchii soției mele și am ridicat-o - cu tot cu afurisita de pisică - în brațe. Inez a chițăit în timp ce o purtam afară din laborator, iar Memphis a sărit din mâinile ei, cu un sâsâit nerăbdător.

— Am putea să-l invităm pe Abdullah la masă? Am ceva ce-i aparține. Vom sărbători!

— Da, îi voi trimite un bilet prin Kareem, a zis Inez, ridicând din sprâncene. Ce sărbătorim?

M-am aplecat și am sărutat-o - o dată, de două, de trei ori

-, apoi i-am șoptit, cu buzele lipite de ale ei:
— Restul vieților noastre.

EPÍLOGO

GASTON MASPERO

În a doua parte a vieții, a încercat să împiedice exportarea ilegală a artefactelor egiptene. Rămâne faimoasă arestarea fraților Abd al-Russul, care au fost închiși și torturați până când au mărturisit descoperirea mai multor mumii regale. În ciuda acestui fapt, și-a păstrat popularitatea și a ajuns să descopere Sfinxul, să reconstruiască Templul Karnak și să conducă Muzeul Bulag din Cairo. A murit la vârsta de șaptezeci de ani.

SIR EVELYN BARING

Cunoscut mai târziu drept lordul Cromer, s-a menținut în poziția de

consul general al Egiptului până în anul 1907.

Vederile lui greșite au conturat multe dintre politicile Egiptului, iar statutul lui a garantat reușita tuturor reformelor pe care le-a propus, acestea ilustrând încrederea lui în controlul și ocupația prelungită a Egiptului de către Marea Britanic. Și datorită Doctrinei Granville, Baring și alți oficiali britanici au primit puterea de a angaja politicieni egipteni care susțineau interesele și directivele britanice. În cele din urmă, a părăsit Egiptul la vârsta de șaiszeci și șase de ani și a murit în 1917, la vârsta de șaptezeci și cinci de ani.

SHEPHEARD'S

În 1952, hotelul a fost distrus în incendiul din Cairo, în mijlocul revoltelor și turbulențelor politice legate de prezența continuă a Marii Britanii în Egipt.

AMARANTA & TÍA LORENA

Spre groaza lui Ricardo, Lorena a vizitat frecvent Egiptul, aducând adesea cufere pline cu cadouri, cu care el nu știa niciodată ce să facă.

Amaranta s-a căsătorit cu Ernesto. Au avut șase copii. Fiica cea mai mică a călcat pe urmele mătușii ei, Inez, și a devenit egiptologă (spre groaza veșnică a mamei sale).

FARIDA

Și-a deschis propriul studio de fotografie în Cairo, la câțiva pași de Groppi.

RICARDO & ABDULLAH

Cei doi au rămas parteneri de afaceri până la bătrânețe, împreună, au descoperit mormintele lui Alexandru cel Mare și al lui Nefertiti. Nu că vreunul dintre ei ar recunoaște vreodată asta!

ARABELLA

Datorită sprijinului financiar oferit de Whit și protecției lui Porter împotriva părinților ei nepăsători și egoiști, s-a bucurat de un anumit grad de independență și autonomie în Anglia. În cele din urmă, a fugit în Egipt și și-a trăit propria aventură.

Dar asta e o poveste pentru altă dată.

INEZ & WHIT

Au trăit în Egipt tot restul vieții, crescându-și gemenii, pe Elvira și pe Porter, și ajutându-i pe Abdullah și pe Ricardo cu săpăturile lor.

Elvira a devenit unul dintre cei mai importanți papirologi ai vremii sale.

Porter a studiat fotografia, fiind instruit de mătușa sa onorifică, Farida.

ARHIMEDE & MEMFIS

Amândoi au trăit vieți lungi și fericite și au făcut multe descoperiri în grădină.

Dar Memphis a distrus, în fapt, mai multe dintre flacoanele lui Whit.

¹ *La naiba!* (n.r.)

² *Bună seara, prietene!* (n.r.)

³ *Și ție la fel!* (n.r.)

⁴ *Spune-mi mai multe!* (n.r.)

⁵ *Foarte interesant* (n.r.)

⁶ *Gata! Sunt la capătul puterilor!* (n.r.)

⁷ *Bluejacket* este un termen argotic pentru cuvântul „marinar” (n.r.).

